

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

H.P. MALLORY

CADICA

DÜŞÜNCELER

Sister's Planet

NEW YORK TIMES ve USA TODAY BESTSELLER

JOLIE WILKINS SERİSİ 3. KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Jolie her şeyi görüp geçirdiğini zannederken hayat ona yeni yeni sürprizler sunmaya devam ediyor. Onu en son sarsan şey mi? Yeraltı Dünyası'nın kraliçesi olarak taç giymesi. Jolie, çok nadir bulunan bir yeteneğe, olüleri diriltme yeteneğine sahip olmasına rağmen birbirinden tamamen farklı doğaüstü yaratıklardan oluşan hizipleri yönetmede geçerli ilk kuralı bilmiyordu. Duygusal bir çıkmaza sürüklenen kendi karman çorman özel yaşamındaki düzeni bile güçlükle sağlayabiliyordu.

İlk aday, Jolie'nin ondan müthiş bir sır sakladığı hayatının aşkı seksi warlock Rand'dir. İkincisi ise gizemli bir çekiciliği olan ve Jolie'nin değişmez koruyucusu vampir Sinjin'dir, gerçi diğer herkes Sinjin'in başka amaçları olduğunu düşünmektedir. Zıt kutuplarda bulunan bu çekici adamlar Jolie'nin sevgisi için rekabet ederlerken, Jolie tebaasının çıkarlarıyla kalbininkiler arasındaki dengeyi sağlamak için dikkatli olmak zorundadır. Şaşkına dönmüş, başkısı altındaki ve aşka hasret Jolie artık yönetimi ele alma zamanının geldiğine karar verir. Bu kraliçenin çuvallamayacağını herkese gösterecektir.

t18

Sister's Planet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

978-605-4665-09-9

9 786054 665099 >

H. P. Mallory
Cadica Düşünceler
Witchful Thinking

Çeviren: Tuğçe Büyükbayram ve Almira Nilüfer Taşkın

BigBang Yayınları: 8
1. Baskı: Ocak 2014
ISBN 13: 978-605-4665-04-4

© 2011, BigBang Yayınları

Bu kitabın telif hakları
Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tashih: Ali Kürşad Çifçi
Kapak Tasarımı: İsmail Kemal Çiftçioğlu
Kapak Uygulama: Muhsin Doğan
Sayfa Tasarımı: BigBang Yayınları
Baskı: Ertem Basım
Adres: Başkent Organize Sanayi Bölgesi, 22. Cadde No: 6,
Malıköy, Temelli, Ankara
Telefon: (312) 640 16 23 | Faks: (312) 640 16 24
Sertifika No: 26886

Adres: Ziya Gökalp Cad. Metro İş Hanı
No: 24/82, Kızılay, Ankara
Telefon/Faks: (312) 434 44 64
Web: www.bigbangyayinlari.com
E-Mail: info@bigbangyayinlari.com
Sertifika No: 25787

H.P. Mallory, şu anda California'da kocası ve oğluyla yaşamaktaysa da daha önce İngiltere'de de yaşamıştır.

Seyahat etmeyi, dalış yapmayı, tahta boyamayı ve annelik yapmayı sever.

Eğer yeni kitapları çıktığında e-mail yoluyla haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki adresten duyuru listesine abone olun:

<http://hpmallory.com/contact/>

H.P. Mallory'nin diğer üç kitabına da bir göz atın:

Ateş, Kazan ve Bir Tutam Aşk (Jolie Wilkins serisi 1. kitap, BigBang Yayınları)

Çifte Bela (Jolie Wilkins serisi 2. kitap, BigBang Yayınları)

To Kill A Warlock

H.P. Mallory'yi takip edin:

www.hpmallory.com

twitter.com/hpmallory

facebook.com/hpmallory?fref=ts

urbanfantasyauthor.**blogspot**.com

Önsöz

“Ee, başka bir hayaletle karşılaşmadın mı?” diye sordu en iyi arkadaşım ve tek elemanım olan Christa, ön büromuzda duran masaya doğru yaslanarak.

Kafamı iki yana sallayarak kapının yanındaki sandalyeye oturdum. “Belki eğer sen randevuna gitmek için erkenden çıkmasaydın, ziyaretime kimse gelmeyecekti bile.”

“Eh, içimizden birinin flört etmesi lazım,” dedi. Bunu son altı aydır kimse ile çıkmadığımı çok iyi bildiği için söylüyordu. Son sevgilimin hayali zihnime bir bomba gibi düştü. Sadece internet üzerinden randevulaşma yolunu bir daha asla denemeyeceğim diyebilirim. Adam çirkin olduğu için değil; resmindeki gibi görünüyordu ama hazırlıklı olmadığım şey onun körkütük sarhoş olması ve devamlı olarak karısından nasıl ayrıldığını ve üç çocuğu olduğunu anlatmasıydı.

Boşanmamıştı bile! Evet, bunlar onun 'arkadas.com' profilinde yazmıyordu.

"Bu konuya tekrar girmeyelim..."

"Jolie, dışarı çıkman gerek. Neredeyse otuz oldun..."

"Hala iki yılım var, teşekkür ederim."

"Her neyse... sonunda yaşlanacaksın ve yalnız kalacaksın. Sen fazlasıyla güzelsin ve harika bir kişiliğin var, sonun bu şekilde olmamalı. Tek bir kötü randevunun bunu mahvetmesine izin verme." Sesi daha yüksek bir perdeden çıkmaya başlamıştı. Christa dramatik olmaya eğilimliydi.

"Bir seri kötü randevum oldu, Chris." Başka ne diyeceğimi bilemedim, ölümcül derecede yalnızdım. İşin aslı şuydu ki, başka bir 'kaybedenler' furyası ile olmasındansa zamanımı kendimle ya da Christa ile geçirmeyi yeğlerdim.

Çekici olmaya gelince, Christa, güzel olduğum konusunda ısrar ediyordu ama ben ikna olmuyordum. Güzel olduğunu en yakın arkadaşın söyleyince başka, bir erkek söyleyince bambaşka oluyordum.

Ve bunu en son ne zaman bir erkeğin söylediğini hatırlamıyordum.

Christa biriyle neden çıkmam gerektiği konusunda konuşmaya devam ederken gözüm masanın camındaki görüntüme takıldı ve kendimi inceledim. Yüzümün yeterince hoş olduğunu düşündüm – küçük, kalkık bir burun, peygamberçiçeği mavisi gözler ve dolgun dudaklar. Burnumun üzerine saçılmış çiller solgun bir beyaz renkteki tenime renk katıyordu. Omuz hizamdaki sarı saçlarımı ise her zaman atkuyruğu yapıyordum.

Yanlarından geçerken herkesin kafasını çevirip bakacağı kadın olmam çok zordu. Komşu kızı tanımı bana daha çok uyuyordu.

Christa'ya gelince o bana hiç mi hiç benzemiyordu. Mesela bir hayli uzun boylu ve uzun bacaklıdır. Boyu yaklaşık 1.70 civarlarında ve benden yaklaşık on santim daha uzun. Kızıla çalan bir kahverengi tonunda koyu saçları, yeşil gözleri ve pembemsi yanakları vardı. O klasik bir güzeldi, üzerine kabartma portrelerin yapıldığı değerli taşlar kadar... Gerçekten zayıftı ve hiç göğsü yoktu. Bense eğer çok yersem kilo almaya meyilliydim, belirgin bir popom vardı ve ikizlerim de oldukça iriydi. Belki de bunlar bana şişmanmışım izlenimi verebilirdi. Şişman değildim, ama iki buçuk kilo versem sakıncası olmazdı.

“Beni dinliyor musun sen?” diye sordu Christa.

Kafamı sağa sola sallayıp, gözlüklerimi orada bıraktığımı düşünerek okuma odasına geçtim.

Kapının açıldığını duydum.

“Ooo, merhabalar sana,” dedi Christa, yüksek perdeden, hasta edici derecede tatlı ve hiç de Christa'nın olmayan bir sesle.

“Tünaydın”. Sesinin derin tınısı odanın içinde yankılandı. Bariton sesi kulaklarıma müzik gibi geldi.

“Fal baktırmak için geldim ama randevum yok ...”

“Ah sorun değil” diyerek araya girdi Christa ve ona hitap ederkenki şeker gibi sesinden bu adamın çok çekici bir erkek olduğu hemen anlaşıyordu.

Okuma gözlüklerimi aramaktan vazgeçerek yabancıya kendimi tanıtmak için odadan çıktım. Onu görür görmez soluğum

kesildi. Beni hazırlıksız yakalayan onun Sean Connery’i kışkandırarak Yunan Tanrısı görünümü ya da uzun boyu değildi.

Beni hazırlıksız yakalayan onun aurasıydı.*

Kendimi bildim bileli auraları görebiliyordum, ama bunun gibisini hiç görmemiştim. Aurası sanki kendi hayatı ve rengi varmış gibi bedeninden saçılıyordu! Genelde sağlıklı insanların auraları pembemsidir ya da mordur, sağlıksız insanların ise sarımsı yahut turuncudur. Onunki şimdiye kadar gördüğüm en canlı maviydi – bir fırtınanın ardından güneş ışıkları havanın tadını çıkarırken gökyüzünün aldığı renk gibiydi.

Elektrik gibi vücudundan yayılıyordu.

“Selam, ben Jolie”, dedim, kendimi hatırlayarak.

“Nasılsınız?” Ahh, zaten ağzım sulanmıştı şimdi salyalarım da aktı; aksanı vardı, hem de İngiliz. Off.

Onu okuma odasına davet ederken Christa’ya bir bakış attım. Ağzı balık gibi bir karış açılmıştı.

Aynen benim hissettiklerimi hissediyordu.

Lacivert kazağı geniş omuzlarını ve kaslı göğüs kafesini sıkıca sarmıştı. Söz konusu geniş omuzlar ve kaslı göğüs kafesi biçimli beline doğru inceliyor ve ardından uzun bacakları geliyordu. Kazağının altından görünen beyaz gömleği bronz teniyle zıtlık oluşturuyor ve bu da benim kendi açık tenimi üzüntü içinde anımsamama neden oluyordu.

Odadaki durgunluk gerilen sinirlerime hiç yardım etmiyor-

* Tüm insanları çevrelediğine inanılan, arınmışlığa ve bilinç düzeyine göre rengi değişen enerji alanı.

du. Koltuğa oturdum, tarot kartlarını karıştırdım ve desteyi ona uzattım. “Lütfen beş kart çekin ve onları yüzleri görünecek şekilde masaya dizin.”

Karşımdaki koltuğa geçip bacaklarını uzatarak ellerini bacaklarının üst kısmına koydu. Ona şöyle bir bakma fırsatı bulunca kahverengi saçlarını ve daha koyu bir kahve tonundaki gözlerini süzdüm. Yüzü köşeliydi ve hafif kemerli burnu ona Paul Newmanvari* bir hava veriyordu. Gölgeler bile güçlü çenesindeki belirgin gamzeyi saklayamıyordu.

Kartları almadı. Bunun yerine, inci dişlerini ve A sınıfı gamzelerini ortaya çıkartacak şekilde sadece gülümsedi.

“Fal baktırmak için geldiniz, öyle değil mi?” diye sordum.

Başıyla onaylayarak elimi tuttu. Dokunduğu anda sanki kolumu şimşek çarptı ve yemin ederim kalbim bir saniyelik gine durdu. Kırmızı ampul birkaç defa yanıp söndü ve sonra giderek o kadar parlaklık kazandı ki patlayacağını düşündüm. Bakışlarım elinden koluna doğru kayıp koyu kahverengi gözlerinde sabitlendi. Kırmızı ışık yüzüne yansırken ruhum için pazarlık etmeye gelmiş şeytana benzedi.

“Buraya fal baktırmak için geldim, evet, ama kartlarla değil. Doğrudan beni okumanı istiyorum.” Gürleyen bariton sesi hipnotize ediciydi ve elimi sıcak elinden çekme ihtiyacıyla savaştım.

Ona yeniden odaklanarak kart destesini bir kenara bıraktım. O kadar gergindim ki herhangi bir görünüm geleceğinden şüpheliydim. Görüler ancak televizyonda gördüğünüz hava durumu spikerleri kadar güvenilirli.

* Ünlü İngiliz aktör.

Birkaç uzun rahatsız edici dakikadan sonra pes ettim. Sesim titreyerek, “Yapamıyorum, üzgünüm,” dedim. Önceden yakmış olduğum ökaliptüs kokulu tütsüyü masanın en uzak köşesine ittim ve gözüme girme konusunda kararlı görünen dumanı dağıtmak için ellerimi yüzümün önünde salladım. Duman sanki bu yabancıya yardım edemediğim gerçeğine aldırmıyormuş gibi havanın içinde dönerek dans etti.

Elini çekti ama oturduğu yerde kaldı. Gider diye düşünmüştüm ama hiç de öyle bir şey yapacak gibi durmuyordu.

“Acele etme.”

Acele etmeyeyim mi? Tam bir enkazdım ve tek bir görü bile gelmiyordu. Sadece bu yakışıklı yabancıнын gitmesini istiyordum. Böylece alışık olduğum hayata dönebilirdim.

Ama kartlarımda bu yokmuş gibi görünüyordu.

O kadar sessizdi ki damarlarımdaki kanın akışını duyabiliyordum. Misafirim hala bir şey demiyordu. Bu kadarı bana yetmişti. “Sana ne diyeceğimi bilmiyorum.”

Yine gülümsedi. “Bana baktığında ne görüyorsun?”

Adonis.*

Hayır, bunu söyleyemezdim. Belki de aurası hakkında bir şeyler duymak isterdi. Elimde kullanacağım başka kozum kalmamıştı... “Auranı görebiliyorum.” Benimle alay edeceğini düşünerek, neredeyse fısıldamıştım.

Kaşlarını çattı. “Neye benziyor?”

* Mitolojide güzelliği ile tanınan erkek.

“Daha önce gördüğüm hiçbir insaninkine benzemiyor. Çok canlı bir mavi ve neredeyse elektrik gibi yayılıyor.”

Gülümsemesi kayboldu ve öne doğru eğildi. “Herkesin aurasını görebiliyor musun?”

Tütsü yeniden gözlerime saldırmaya cüret edince onu söndürüp çöp tenekesine attım.

“Evet. Çoğu insanın aurası çok cılız parlar – bunlara pembe ya da turuncu renkli olmayanlardan daha fazla rastlanır. Daha önce hiç mavi görmemiştim.”

Bir an bunun üzerinde düşündü. “Sence neye bakıyorsun, o insanların ruhlarına mı?”

Kafamı sağa sola salladım. “Bilmiyorum. Ama eğer biri hastaysa bunu anlayabilirim. Onların auraları biraz sarıya kaçır.” Başıyla onayladı ve ben ardından ekledim, “Sen sağlıklısın.”

Güldü ve bunu söylediğim için kendimi aptal gibi hissettim. Ayağa kalktı ve heybetli boyu kendimi bacak kadar hissettirdi. Beni yukarıdan izlemesinden keyif almayarak ayağa kalktım ve onu cüzdanını çıkartırken izledim. Sanırım yeterince dinlemişti ve saçmaladığımı düşünüyordu. Önümdeki masaya yüz dolarlık bir banknot bıraktı. Saatlik ücretim elli dolardı ve içerde ancak yirmi dakika durmuştuk.

“Seninle önümüzdeki üç salı öğleden sonra saat dörtte görüşmeyi istiyorum. Lütfen benden sonra kimseye randevu verme. Seni tüm öğleden sonra için tutmak istiyorum.”

Şok olmuşum. Ne halt etmek için geri gelmek istiyor olabilirdi ki?

“Jolie, seninle tanışmak benim için bir zevkti ve gelecek buluşmamızı sabırsızlıkla bekliyorum.” Kendime geldiğimde odadan çıkmak için arkasını dönmüştü bile.

“Bekle, randevu defterime hangi isimle not alayım?”

Dönüp bana baktı. “Rand.”

Sonra dükkandan çıkıp gitti.

Günlük Giriş

Kraliçe.

Bu kelimeden ne anlam çıkarmam gerektiğinden bile aslında emin değilim.

Ve en kötüsü de 'Kraliçe' kendi halinde, alışılmadık, tehdit içermeyen bir kelime değil. Hayır, 'Kraliçe' onu yaşayacağım ve soluyacağım kadar mahrem ve şahsi bir şey. Bazıları 'Kraliçe' olmamın benim kaderim olduğunu söyleyebilir. Bu konuda bir fikrim yok ama bildiğim bir şey varsa o da 'Kraliçe' olmak şu anda benim için gerçeğin ta kendisi.

Ben Yeraltı Dünyası Kraliçesi'yim.

Jolie Wilkins, sofranıza buyur etmek istemeyeceğiniz vampirlerin, kurtadamların ve diğer yaratıkların Kraliçesi.

Her nedense bu unvan bana uymuyor gibi geliyor. Ayaklarıma oldukça büyük gelen ayakkabıları giymeye çalışmama benziyor. Ben bir Kraliçe değilim, hiçbir zaman Kraliçe olmayı istemedim ve Kraliçe olmak için gerekli özelliklere kesinlikle sahip değilim. Ben sadece benim; bazı büyü yetenekleri olan -ki bunlardan birisi ölüleri canlandırma gücüdür- bir cadıyım. Ama Kraliçe? Katiyen hayır.

Yeraltı Dünyası'na ilk bulaştığımda (iki seneden az bir süre önce) öğrendiğim ilk derslerden birisi şudur: Yeraltı Dünyası neyi isterse onu elde eder. Mafya gibidir. Bir kez girdin mi bir daha çıkmak imkansızdır. Ve ben boğazıma kadar buna batmış durumdayım.

Peki ben nasıl Kraliçe olmuştum? Kraliyet töreni yapılmış mıydı? Prens William ve Harry katılmışlar mıydı? Kate Middleton'ın tepesi atmış mıydı? Hayır, hayır ve de hayır. Benim Yeraltı Dünyası'nın kraliyet ailesine katılımım daha çok zorlu bir sınavdan geçerek olmuştu -Bir savaşın ortasındaydım; Gywnn (cadaloz) aşığını öldürmemin intikamını beni hançerleyerek almıştı; ölmüştüm ve sonra bu sefer ben yeniden dirilmiştim.

Tüm cadıların başı (aynı zamanda kahin olarak da bilinen) Mercedes Berg gökyüzünü büyülu bir enerji patlamasıyla aydınlatarak herkesi neye uğradığına şaşırttığına parlak bir zafer kazanılmıştı. Tanrı'nın televizyonu kısa devre yapmış gibiydi. Herkes sanki beyinleri durmuş gibi oldukları yerde kalakalmıştı. Hiç kimse hiçbir şey yapamadı. Beyaz teslim bayrağını sallarcasına silahlarını yere bıraktılar ve dilleri tutulmuş gibi birbirlerine öylece bakakaldılar. Ve bu savaşın sonuydu.

En azından onlar için. Benim içinse sadece başlangıç.

Mercedes, bu küçük savaşımızı (Kraliçe olmaya çalışan Bel-

la'nın despotluğuna karşı bir bağımsızlık savaşı) sonlandırdıktan sonra, bana Yeraltı Dünyası'nın yeni Kraliçesi'nin o andan itibaren ben olduğumu bildirdi. Elbette ki bu pozisyon için öz geçmişimi göndermemiştim. Hiç yoktan ortaya çıkmıştı. Bu durumun en nahoş yanı da hayır diyemememdi. Daha önce de bahsetmiştim; mafya...

Evet, şimdi Kraliçe'yim ama bu unvanla bir ilgim olmasını hiç istemiyorum.

Şu anda, Günlüğüm, başının döndüğünü tahmin edebiliyorum. Lanet olsun benim bile başım dönüyor

ve bütün bunları yaşayan benim. Bir çaresizlik anında, bunları yazmaya karar verdim; olanları anlamaya çabalarken hayatımın ne kadar absürd bir hale geldiğini belgelemek için.

Aslında bu benim ilk günlüğüm. Daha önce hiç günlük yazmaya kalkışmamıştım çünkü kaydetmeye

değecek bir şey yaşamamıştım. Hayatım sessiz, alelaide bir rutinde geçmekteydi ama ben yine de de hayatımdan memnundum.

Seks, seks ve daha fazla seksle ilgili bayağı konuşmalarıyla durmaksızın beni eğlendirmeye çalışan en yakın arkadaşım Christa vardı. Plum adında bir kedin ve kendi işim vardı; tarot kartı okuma dükkânı. Sınırlı yeteneklerim arasında, kartları okuyarak insanların geleceklerini görebilmemin yanı sıra onlardan yansıyan renkler aracılığıyla auralarını algılayarak hasta olup olmadıklarını belirlemek de vardı.

Rand Balfour hayatıma girdiği gün her şeyi sonsuza kadar değiştirdi. Rand bir warlock'tı ve cadı olduğumu bana ilk söyleyen kişidir. Bildiğim hemen hemen her şeyi bana o öğretti. Aynı zamanda ona

sırlıslıkla aşık olduğumu söylememe gerek bile yok. Ama Rand'i anlatmaya daha sonra devam edeceğim.

Şu anda bilmeniz gereken önemli şeyler şunlar: Öncelikle Yeraltı Dünyası'nda iyiler (Benim de içinde bulunduğum Rand'in tarafı: Bir avuç cadı, birkaç yüz vampir ve kurtadam ve tüm periler) ve kötüler (Kötü cadı Bella ve periler yerine iblisler, eşit sayıda vampir ve kurtadamlardan oluşan dalkavukları) arasında bir savaş var.

Dinin bütün savaşların ana sebebi olduğu söylenir. Bu savaşın nedeni başkaydı. Benim yüzümden çıktı. Bunu kibirimden dolayı ya da kendimi çok üstün gördüğümü düşünmeniz için söylemiyorum. İnanın bana o kadar da harika değilim. Ama Yeraltı Dünyası'nda benim ölümleri canlandırdığım dedikodusu yayılınca bütün yaratıklar telaşa kapıldı çünkü bunu benden önce yapabilen biri olmamıştı. Bella, tam kendi tarzına uygun olarak, beni kendi tarafında istiyordu. Bütün kötü karakterler gibi güç arayışı içerisindeydi; BÜTÜN Yeraltı Dünyası'nda hakimiyet sağlamak istiyordu. Sanırım bu süreçte sadağında bulunduracağı keskin bir oktum.

Her savaşta olduğu gibi, olan bitenler yürek parçalayıcıydı; vampir vampire, cadı cadıya karşı savaşıyordu. Tabii ki çok fazla gözlemleyemedim çünkü Gywnn'in hançer darbesiyle kendimi 1878'in İngiltere'sinde Alnwick'de bulmuştum. Orada kahin Mercedes Berg'le karşılaştım. Sonunda anlaşıldığı üzere beni, kendisini ve beni kurtarmak için zamanda geri gönderen oydu. Açıkça söylemek gerekirse, Mercedes zamansız ölümüne engel olmak için onu geleceğe götürecek birine ihtiyaç duymuştu ve ben onu taşıyacak otobüs olmuştum.

Daha önce de bahsettiğim gibi Mercedes, gökyüzü orkestrasını yöneten bir orkestra şefi gibi ellerini havaya kaldırdı ve büyümlü bir

patlama yaratarak savaşı sona erdirdi. Gywnn beni hançerledikten sonra, Mercedes beni hayata geri döndürdü ve anladım ki benden başka ölüleri tekrar hayata döndürebilen tek kişi oydu.

Ve şimdi? Mercedes savaşı durduralı sadece iki saat oldu. Kendimi, İskoçya'da Cairngorms Ormanı'nın ortasında bir peri köyündeki kulübede tek başıma beni nelerin beklediğini bilmeden otururken buldum. Savaş bittikten sonra, bir yandan Bella'nın kalan kuvvetlerini esir alırken, bir yandan da yaralılar ve ölülerle ilgilendik. Ha, bu arada zaferimizden söz etmeyi unuttum. Mercedes bizim tarafımızdaydı... Tanrı'ya şükür.

İşte burada, bu odada kamp kurmuş bir halde, pek bir meşguliyetim olmadan, bir sonraki hareketimizin ne olacağına dair bir haber bekliyorum.

Günümüz

Peri Köyü, Cairngorms Ormanı, İskoçya

Kapının tıklamasıyla bakışlarımı, günlüğümü yazdığım önümde duran parşömeden kaldırdım. Dolmakalemimi meşe ağacından yapılmış masanın üzerine koydum ve ayağa kalkarken gözüm üzerimdeki kıyafete takılınca gülmeden edemedim.

Periler ve peri toplumlarıyla ilgili gerçeklerden biri büyü kurallarının uygulanmasıdır. Eğer bir peri köyündeyseniz ve kadınsanız bu kurallar sizin Rönesans kıyafetlerine benzeyen kıyafetler giymenizi gerektirir. Benimki tam göğüslerimin al-

tından bollaşan bir elbiseydi ve o kadar uzundu ki yerleri süpürüyordu. Kumaşı hafif ve tiril tirildi. Rengi kirli beyazdı ve bel, göğüs ve bileklere kadar uzanan kol kısımlarının etrafına dolanmış pembe bir fiyongu vardı. Pembe kiraz çiçekleriyle süslenmiş, normalde olduğundan üç kat uzun saçlarımın altın rengi sosis biçimindeki buklelerden bir yığın halinde kalçalarıma değdiğini anlamak için bakmama gerek bile yoktu.

Savaşa streç bir pantolonla gitmiştim ve savaştan Rapunzel gibi görünerek çıkmıştım.

Kapıyı açınca karşımda Rand'i buldum. Üst kısmı çıplaktı ve boğum boğum kasları ortadaydı. Rand'in fiziği tam anlamıyla büyüleyiciydi ama kasları spor salonlarında göreceğiniz cinsten değildi. Herkesin yaparken şahit olması için son ses homurdanarak iki yüz elli kiloluk ağırlıkları kaldıranlara benzemiyordu. Hayır, Rand'in fiziği sıkı çalışmaktan ve kurtadamlarla, vampir efendileriyle ve peri krallarıyla antrenman yaparken şekillenmişti.

Bakışlarım elimde olmadan güzel vücudunun üst kısmında dolaşıp aşağıya doğru inerek mavi-yeşil renkli ekose kiltinin üzerinde kilitlendi. Peri büyüsu kadınları Rönesans elbiseleleriyle süslerken erkekleri de kiltlerle süslüyordu. İskoçyalılarla ilgili aşk kitaplarının kapaklarında yaşıyor gibiydim.

Rand'in yüzünde hala savaşın iğrençliği ve ıstırapı vardı; kan ve kir, diğer herkesinkinden daha güzel olan yüzünü kirletmişti. Belki de vampir efendisi Sinjin Sinclair'in (Rand'in nefret ettiği müttefiki - uzun hikaye) yakışıklılığı, Rand'inkiyle boy ölçüşebilirdi ama şu anda vampirleri düşünmüyordum. Hayır. Bunun yerine bir warlock'ın güzelliğinden sarhoş olmuş durumdaydım.

Rand yeterince uzundu; 188-190 santimetre kadardı ama mağrur görüntüsü onu daha da uzun gösteriyordu. Kısacık kesilmiş saçları çikolata kahverengisiydi. Aynı çikolatayı eritip içine biraz krema katınca gözlerinin rengini elde ederdiniz. Cildinde çilden veya lekeden eser yoktu ve güneş tarafından öpülmüş gibi bronzdu. Ve yüzü oldukça köşeliydi; güçlü, çukur bir çenesi ve yüksek, keskin elmacık kemikleri vardı. Dudaklarının güzelliği -kemerli burnunun altında kalın ve dolgundularmuhteşem gözleriyle uyum içerisindeydi. Gülümsediğinde gamzeleri yüzünü öyle bir aydınlatıyordu ki cennetten gönderilmiş birine baktığınıza yemin edebilirdiniz.

Birkaç saniye ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Başka gezegenlerdenmişiz ve iletişim kuramıyormuşuz gibi öylece birbirimize baktık. Ve bu anlaşılır bir şeydi. Çünkü birbirimizi kesinlikle sevmemize rağmen ilişkimizi tanımlamak istesem inişli çıkışlı doğru tanımlama olurdu ve ben hala birbirimizin neyidik bilemiyordum; yani bir kız arkadaş-erkek arkadaş gibi beraber miydik, değil miydik?

Jolie.

Kafamın içinde duyduğum Rand'in koyu İngiliz aksanlı sesiydi. Bu, iki yıl önce Los Angeles'da benim dükkanımda ilk karşılaştığımızdan beri kuruyor olduğumuz bir iletişim şekliydi.

"Rand," dedim yüksek bir sesle ve birden kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldı. Beni kendine doğru çekerken teninin sıcaklığını yanağımnda hissettim. Baharat ve ter kokuyordu. Bu, erkeksiliğin kokusuydu. Rand'in ta kendisi ... Gözlerimi kapayıp tüm benliğini içime çekmekten başka bir şey istemeyerek derin bir nefes aldım.

“Seni kaybetmiştim,” diye fısıldadı gergin bir ses tonuyla. Gwynn’in hançeri karnımı değince ölmemden bahsediyordu. Geri çekildi ve gözleri donuk bakıyordu. “Senin öldürülmeni izlerken hissettiğim acıyı hiçbir zaman unutmayacağım. Son-
suza kadar benimle kalacak.”

O acıyı düşünmek istemiyordum. Gereğinden fazla acı çekmiştim ama gözlerindeki ıstırabı da ondan esirgeyemezdim. Onu teselli edip, bir daha asla ayrılmayacağımıza söz vermekten başka bir şey istemiyordum. “Mercedes beni geri getirdi,” dedim. Sadece bir-iki saniye ölü kalmıştım. Gerçekten ölmüş sayılır mıydım?

Canlı olduğumu, onun kurduğu bir hayal olmadığını kendisine hatırlatmaya çalışırcasına beni kendisine doğru iyice bastırdı. Sanki son yirmi dört saati beni boğarak silebilirmiş gibi bana inanılmaz derecede sıkı sarıldı.

“Mercedes’e minnettar mı olmalıyım, yoksa öfke mi duymalıyım bilemiyorum,” dedi ve ben de bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyordum. Onun benim öleceğimi önceden bildiğine dair kuvvetli bir önsezim vardı; bilmediği bir şey yok gibiydi. Ama aynı zamanda beni hayata döndüren de oydu. Ne kadar kızabilirdim ki?

“Olanları arkamızda bırakalım,” diye fısıldadım.

“Mercedes’in kahin olduğunu söylemiştin,” diye devam etti Rand. “Emin misin?”

Onayladım. Emin olduğum bir şey vardiysa o da Mercedes’in kahin olduğuydu; tüm cadılardan üstün, efsanevi cadı. Kahinin tarihi değiştirebileceğine dair bir söylenti vardı ve

Mercedes beni 1878 yılına geri götürerek bu söylentiye doğrulamıştı. Büyüsü çok kudretliydi... korkutucu derecede.

“Evet, eminim.” Gökyüzünü istediği gibi kontrol etmesi geldi aklıma. “Savaşı nasıl sona erdirdiğini görmedin mi?” Hey, eğer bu bir kanıt değilse, başka ne kanıt olabilirdi bilmiyordum.

Başıyla onayladı ama başka bir şey söylemedi. Bir çocukmuşum gibi başımı okşayarak bana sarılmaya devam etti. Sonunda konuştu ve sesi yumuşaktı.

“Ya şu senin Kraliçe olduğuna dair söylenenler?”

Bu zorlu bir soruydu ve basitçe sorduğu bu sorunun altında çok daha fazlasının yattığını görebiliyordum. Ana Kraliçe Elizabeth alınmasın ama Rand monarşinin hiçbir şeklini tasvip etmiyordu. Bella'nın Yeraltı Dünyası Kraliçesi olma planlarına karşı isyan çıkarmıştı. Rand 'in müttefiki olmama, Bella ile de gece ve gündüz kadar farklı olmamıza rağmen, benim bile tahta çıkışımı görmeye hevesli olduğunu sanmıyordum. Hayır, Rand demokrasiye ve adalete inanıyordu. Çay ve kızarmış hamur tatlısı kadar İngiliz olmasına rağmen, eşitlik, özgürlük ve bağımsızlık üzerine hissettiklerini düşünürsek on sekizinci yüzyılda yaşamış Amerikalı bir devrimci olabilirdi.

“Bilmiyorum,” diyerek yanıtladım sorusunu ve bu kısmen gerçektir. Yani, Mercedes'in benimle ilgili planlarını bilmiyordum. Zaten benim Kraliçe olmam hakkında Mercedes'in söylediklerini Rand de duymuştu ve daha fazlası yoktu. Aslında, hatırladığım kadarıyla Mercedes, Kraliçe olduğumu ve Yeraltı Dünyası yaratıklarını birleştirmenin benim kaderim olduğunu söylemişti ve hepsi bu kadardı.

“Mercedes bunu bir kehanetmiş gibi söyledi,” dedi Rand bir yandan söylediklerimden daha çok şey bildiğimi düşünüyormuş gibi beni süzerek.

“Sen de benim duyduklarımı duydun,” dedim kısaca. “Bununla ne yapacağımı veya ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Mercedes’in bir gün bu konuda bana açıklama yapacağını düşünüyorum.”

“Seçim yapma özgürlüğün var, Jolie. Kraliçe olmak istemiyorsan, olmak zorunda değilsin.”

Ne kadar ironikti; ‘seçim yapma özgürlüğü’nden Yeraltı Dünyasıyla ilgili bir şey söz konusu olduğunda ilk defa bahsedilmişti. Özgürlük aslında Yeraltı Dünyası yaratıklarının kolayca elde ettiği bir şey değildi -onların toplumu bizimki gibi şekillenmemişti- ve bu, acı tecrübelerle öğrendiğim bir dersti.

“Mercedes bu konuda seçim yapma şansım olmadığını düşünüyor.” Anın güzelliğinin benim ilerleyeceğim yolla ilgili düşüncelerle bozulmasını istemeyerek iç çektim. “O, tüm yaratıkları birleştirmemin benim kaderim olduğunu söylemişti. Ve eğer gerçekten bu benim kaderimse, bundan nasıl kaçabilirim ki?”

Rand bir iki saniye sessiz kaldı ve başını salladı. “Şimdi bunları düşünmeyelim,” dedi beni kendine doğru daha da yaklaştırarak. “Detayları daha sonra konuşabiliriz.” Başımın üzerinden öptü ve ona sarılarak gözlerimi kapattım, ama bu yanıltıcı bir güven duygusuydu. Kendi geleceğimi görürmüş gibi, Kraliçe olmak için kaderimi izlemeyi seçersem Rand’in benim karşımda olacağını anlamıştım. Bu yüzleşmek istediğim bir gerçek değildi.

Tezahürat ve kahkaha sesleri beni hayal aleminden çekip

çıkardı ve birdenbire başbaşa geçirdiğimiz zamanımızın sona ermek üzere olduğunu farkına varmışım.

“Orada neler oluyor?” diye sordum hiç de umurumda olmadığı halde. Aslında kafam Rand’le konuşmam gereken şeylerle doluydu; 1878 yılında beklenmedik şekilde gelişen olaylarla ilgili şeyler... Çok şey olmuştu ve 1878 yılında olanlar ne yazık ki 1878’de kalamamıştı.

“Bir kutlama, Jolie. Bu yüzden seni almaya geldim; sana şenliklerde eşlik etmek için,” diye, sanki kutlama yapmak istediği en son şeymiş gibi dalgın bir şekilde cevap verdi. Bu konuda hemfikiridik.

Bir kutlama. Hiç aklıma gelmemişti bile. Dehşet verici sa-
vaştan sonra genel hava askerlerimiz yaralıları ve sakatları ölü-
lerden ayırarak peri köyüne getirirken kayıplar için yas tutma
şeklindeydi.

Rand’in tarafında olmamın bir yararı da ölmüş askerleri-
ni hayata döndürebilecek olmamdı. Bu oldukça uzun ve zor-
lu bir işti ama yapacağıma dair kendi kendime ve birliğimize
-başından beri yanımızda olan ve Rand’e bağlılık yemini eden
askerlere- söz vermişim. Ve bu yapmak istediğim bir şeydi;
yapmam gereken bir şey. Bana kalırsa ölüm artık daimi değildi.
Sadece aşılması gereken bir zorluktu.

“Kaç ölü var?” diye sordum herhangi bir duygudan yoksun
bir ses tonuyla.

“Daha sayım bitmedi,” diye cevapladı Rand aynı monoton-
da. Önüme gelen bir tutam saç kulağımın arkasına götürdü ve
parmaklarıyla yanaklarıma nazikçe dokundu. “Herkes seni so-

ruyor; anlaşılan ölüm haberin çabuk yayılmış ve endişeye yol açmış. Endişelenecek bir şey olmadığını herkese kanıtlamak istiyorum.” Duraksadı ve tatlı gülümsemesi yüzünü aydınlattı. “Çok yorulduğunu biliyorum ama kendimizi göstermemiz önemli. Lütfeder misin?”

Dediğini yapmaktan başka seçeneğim yoktu. Rand ordumuzun başıydı ve bu yüzden orada olmalı, adamlarını tebrik edip liderlik rolünü üstlenmeliydi. Ve ben de öyle yapmalıydım. Ölülerin ailelerine onları hayata geri döndüreceğime dair söz vermiydim. Mercedes’le vakit geçirmek ve onu herkese kahin, tüm cadıların başı olarak takdim etmek zorunda kalacaktım. Çoğunluk, onun sadece bir efsane olmasından şüpheleniyordu. Hakkında o kadar az şey biliyorlardı ki...

“Evet, tabii ki,” dedim başarabildiğim kadar içten gülümseyerek. Gerçek şuydu ki; fiziksel ve duygusal olarak bitmiş tükenmiştim. Ve böyle zamanlar bana amaretto’yu* ve erken sonlanan bir akşamdan başka bir şey hatırlatmaz.

Savaş ve ordumuzun ölü askerlerini yeniden canlandırmak düşünmek istediğim şeyler değildi şu anda. Tüm kalbimle sevdiğim erkeğin kollarındayken değil. Ve dahası, ona söylemek istediğim çok şey vardı.

Geçmişe yaptığım küçük zaman yolculuğumdan önce Rand’le aramız gergindi. Birbirimizi sevmemize rağmen ilişkimiz hiçbir zaman kolay olmamıştı. Rand ilişkimize velinimetim/işverenim olarak başlamıştı. Dolayısıyla bu durumu istismar etmekten korkarak cinsel arzularını bastırmıştı. Bu konu önemini yitirdiğindeyse bağlanma konusu ortaya çıktı.

* Amaretto sour: Bir tür içki.

Ah, bağlanma ... tam bir başağrısı.

Cadılar birbirlerine aşık olduklarında uyuşturucu bağımlılığı gibi bir evliliğe benzer şekilde bir bağ oluştururlar. Bağlılık sonsuza kadar sürer; boşanma yoktur. Ve cadılar insanlardan en azından birkaç yüzyıl kadar daha uzun yaşadıkları için bağılılık kesinlikle uzun süreli bir yatırımdır. Cadılar bağlandıklarında güçleri on katına çıkar ama zayıflıkları da aynı oranda artar. Bu yüzden eğer eşlerden birisi ölürse diğeri de ölür. Bağlanma sizin seçebileceğiniz bir şey değildir -öyle bir şeydir ki sizin yerinize bedeniniz karar verir- ve bu, onu cinsel olarak inanılmaz arzulamaya başladığınızda olur. Ve ben bunu kendi tecrübemden biliyorum. İşte böyle bir rezillik...

Savaştan önce, ben hala şimdiki zamandayken, anın heyecanına kapıldığımızda, tam da işi pişirmek üzereyken, Rand birdenbire dehşete kapıldı ve soğuk bir duş almaya gitti. Gerçekten... Daha sonra, neredeyse bağlanıyor olduğumuzu açıklayınca ben de dehşete kapıldım. O kadar dehşete düşmüş olmalıydım ki Rand sanki benimle değil de bir hayaletle yakınlamış gibi bakmıştı. Söylemeye gerek yok, bütün cinsel bahisler kapanmış, aşklarını yaşayamamış talihsiz aşıklar gibi öylece kalakalmıştık.

Son iki yılımı cinsel açıdan hüsrana dolu geçirmiş olduğumu söylemek yüzyılın en hafif ifadesi olurdu.

Hüsrana dolu veya değil, burası hikayemin daha da karmaşık bir hale geldiği noktadır. Rand'ın bana bağlanmaktan bu kadar korkmasının nedeni geçmişinde bir cadiya bağlanmış olması ve bu yüzden ölümden dönmesiydi. Olaydan sonra Rand'ın aklını ve hayatını koruma görevi perilerin en akıllısı ve yaşlısı

Mathilda'ya düşmüştü. Mathilda yavaş yavaş, Rand bağlandığı cadının yüzünü, adını ve onunla ilgili diğer her şeyi unutana kadar sihir gücünü kullanarak onu sağlığına kavuşturmuştu. Hayatı pamuk ipliğine bağlıyken hayatta kalması ve eşinin 'ölümüne' katlanabilmesi Rand'ın dayanıklılığının ve gücünün kanıtıydı.

Ama dahası vardı. 1878 yılına yolculuğumda, warlock eğitiminin ilk aşamalarında Rand ile tanıştım. Uzun lafın kısısı, birbirimize deli gibi aşık olduk ve bada bing bada bum, yaşadığımız en iyi seks tecrübesiydi ve evet tahmin edeceğiniz gibi bağlanmıştık. Fakat küçük kaçamağımız fazla uzun sürmedi. Bir anda, Mercedes dünyayı kurtarmak zorunda olduğumu ve başka bir sürü saçmalık öne sürerek kendi zamanıma dönmem için ısrar etti. Ve hiç istemediğim halde 1878 'deki Rand'imi geride bırakmak zorunda kaldım.

Eğer kafanız karışmadıysa, neler olup bittiğini anlamışsınızdır. Anlamadıysanız da açıklayayım. Rand'ın bağlandığı cadı bendim ve benim kendi zamanıma dönmem neredeyse onun da ölümüne sebep olmuştu. Bu, benim için hazmetmesi zor bir gerçektir... Rand'le paylaşmak zorunda olduğum bir gerçek.

"Orada neler oldu Jolie?" diye sordu Rand bana bakarak. "Mercedes nereden geldi? Ve neden annemin yüzüğünü takıyorsun?"

Bu soruyu savaş meydanında öldüğümde de sormuştu. Tanrım, öldüğümü söylemek tuhaftı ve buna alışacağımı hiç düşünmüyordum.

Güçlkle yutkundum ve annesinin yüzüğünü hala takıyor olduğum parmağıma şöyle bir baktım. Tüm bunların haksızlık olduğunu düşünerek ağlamak istedim: Rand bir zamanlar

beni sevmişti, kendisini bana vermişti ve ben de kendimi ona vermiştim. Bana evlenme teklif etmişti ve kendi zamanıma d6nmek zorunda olduğunu bile bile evet demiştim. Bana annesinin yüzüğünü vermişti ve kendi zamanımda tekrar birleşeceğimize dair söz vermem için zorlamıştı. Bu sözü vermiş olmama rağmen, tutup tutamayacağımı, günümüzdeki Rand'i birbirimiz için yaratıldığımıza ikna edip edemeyeceğimi merak ediyordum.

"şaşırtıcı bir şey oldu," dedim kısaca ve bunu açıklamanın en iyi yolunu bulabilmek için kafa yordum.

Bazen en iyi yol direkt olandır. "Ben geğmişe yolculuk yaptım, Rand." dedim yavaşça, söylediğim şeyin anlaşılmasını umarak.

"Ve?" diyerek söylediğim gayet normal bir şeymiş gibi devam etmem için beni cesaretlendirdi. Bu benim Yeraltı Dünyası yaratıklarında takdir ettiğim bir şeydi; hiçbir şey onları şaşırtmıyordu. Dolunay esnasında kollarınızın çıkması veya canınızın 0 negatif kan çekmesi bazı ölçütlere göre sıra dışı olaylarken, bu yaratıklara göre neredeyse basmakalıp, sıradan olaylardı.

"1878 yılına yolculuk yaptım. Bu yolculuğu ayarlayan Mercedes'ti."

Başıyla onayladı ama asıl anlatmak istediğimi anlamamış gözüktüğünden en başından anlatmaya karar verdim.

"İngiltere'de kış zamanıydı, Rand. Burada savaş başladığında yaz olmasına rağmen..."

"Bu konu hakkında," diye sözümü kesti dokunaklı bir ses

tonuyla. “Biliyorsun ki bu savaşın yakınında bile olmanı istememişim, Jolie.”

Evet bu doğruydı. Ama ben inatçıydım ve Rand yasaklamasına rağmen savaşmaya karar vermişim. Hiçbir şey değilsem de kararlıydım. Ama aynı zamanda akıllılık da etmişim. Rand’ın savaşa katılmama karışmamasını onu ancak sahte bir kimlikle kandırarak sağlayabileceğimi anlamışım. Mathilda’nın yardımıyla, dış görünüşümü Rand’ın beni tanıyamayacağı şekilde değiştirmeyi başarmışım. Rand’ın yanında, birliğimizin yanında savaşmışım ve hiçbirini anlamamıştı. Bu tabii ki ben neredeyse ölmeden önceydi. Bu olduğunda dikkatlice hazırlanmış tılsım sahte görüntümün kaybolmasına engel olamamış ve gerçek kimliğim ortaya çıkmıştı. Mercedes’in koruması altında kendi zamanıma dönerken maskem düşmüştü ve tabii ki Rand beni hemen tanımıştı.

“Rand, bu geçmişte kaldı artık,” diyerek ona şu anda bir önemi olmayan bir şey için azarlanmak istemediğimi hatırlattım.

“Beni dinleseydin bunların hiçbirisi olmazdı.” Ses tonunda öfke yoktu ve sesi sanki ölümüne şahit olmakla sonuçlanmayan farklı bir senaryo hayal ediyormuş gibi özlem dolu çıkmıştı.

Başımı salladım ve ona bakarak gülümsedim. “Zarar verecek bir şey olmadı.”

“Çok inatçısın.” Bir kahkaha attı. “Jolie.” Çenemi yukarı doğru kaldırarak yüzüme sevgi dolu bir bakış attı. “Seni öpmeyi o kadar uzun zaman oldu ki.”

Ben daha cevap veremeden sıcak, muhteşem dudaklarını benimkilere bastırdı ve o anda adeta eriyerek kendimi tamamen ona bıraktım. Güldü ve ellerini saçlarımin arasında dolaştırarak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bana daha sıkı sarılırken dilini ağzımın içinde hissettim. Birden zihnimde, Rand'in beni hiçbir engel olmadan sevdiği ve ikimizin de geri adım atmak zorunda kalmadığı 1878 yılına geri döndüm. Bu düşünce beni o kadar üzdü ki ağlayacak gibi oldum. Hikayemin geri kalanına odaklanmam gerektiğini düşünerek geri çekildim. Her şeyi anlatıp açıklığa kavuşturmalıyım.

"1878'e gittiğimde soğuktan donmak üzereydim ama iki hizmetçi kız bana yardım etti. Bunlardan birisinin adı Elsie'ydi."

Elsie, şu anda Rand'e ait olan ve onun ikamet ettiği Pelham Malikanesi'nde o zaman çalışan hizmetçilerden biriydi. Ama 1878'de malikane Rand'in en yakın arkadaşı William Pelham'a aitti. William ölümünde malvarlığını Rand'e miras olarak bırakmıştı. Öyle ya da böyle Elsie ismi Rand'e bir şey çağrıştırmıyordu. Boş bakışlarından anlayabiliyordum.

"Pelham Malikanesi'ydi, Rand." dedim en sonunda. "Beni zamanda yolculukla Pelham Malikanesi'ne geri gönderen Mercedes'ti."

Birkaç saniye gözlerini kırptırdı ve merak içinde bana baktı. "Pelham 1878'de öldü ve ben o sırada Malikane'deydim."

Hmm, Pelham'ın ölümü; bu Rand'le konuşmam gereken başka bir konuydu ama şu anda listemin başında değildi. Onun konuğuyken Pelham'ı iyileştirmeyi kendime bir nevi görev edinmiştim. Bana söylenene göre, Pelham kolera hastalığından ölmüştü ama benim tedavi ettiğim adam başka bir şeyden ölüyor gibiydi. Belirtileri bir kolera hastasınınkinden farklıydı. Neyse, bu konuyu başka bir zamana bırakmak zorundayım. Şimdi, söyleyip rahatlamam gereken daha önemli bir şey vardı. Büyük bir şey.

“Evet,” dedim kararlılıkla. “Oradaydın.”

“Orada mıydım?” diye tekrar etti gözlerini kısarak söylediklerimi düşünürken.

“Bana annenin yüzüğünü sen verdin.”

Buna inanması çok zormuş gibi başını sağa sola salladı. “Hafızamda bununla ilgili hiçbir şey yok,” dedi benden çekilerek uzaklaşırken ve tedirgin olduğunda hep yaptığı gibi volta atmaya başladı.

“Seni dükkanında ilk gördüğümde, bana seninle ilgili hiçbir şey tanıdık gelmemişti.”

Başımı onaylayarak salladım ama benim de zamanda yolculuk kurallarıyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. “Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Belki de sana tanıdık gelmedim çünkü o sırada beni bilmiyordun? Belki de teknik olarak benimle henüz tanışmamıştın?”

“Ama eğer 1878’e yolculuk yaptıysan, daha önce tanışmış olmalıyız; yüz yıldan fazla bir süre önce.”

Başımı sağa sola salladım. Bir şekilde ona nasıl bağlandığımızı anlatmalıydım. Ama birden kafamın içinde sanki bir ışık söndü. Rand ve ben artık bağlı değildik. Bundan emin dim çünkü eğer biriyle bağlanırsan onunla tek vücut olursun; onunla aynı şeyleri hissedersin, düşüncelerini okursun. Ve ben Rand’in ne hissettiklerini hissedebiliyordum ne de düşüncelerini okuyabiliyordum ve aynı şekilde, o da benim duygu ve düşüncelerimin farkında görünmüyordu. Kendi zamanıma dönünce ve Rand ölümün eşiğinden dönmüşken aramızdaki bağ kopmuş olmalıydı... Artık iki ayrı varlıktık ve bunun far-

kına varınca, kendimi bomboş hissettim.

Bu konuda daha fazla şey düşününce güçlükle yutkundum. Rand'in bizim bağlanmış olmamızla ilgili haberleri iyi karşılamaması büyük bir olasılıktı. Bu bağlılık onun neredeyse ölümlüne sebep olmuştu ve özellikle de yüz yılı aşkın bir süredir eşinin ölmüş olduğunu sanarak üzüntüyle yaşamış olması yenilir yutulur cinsten değildi. Bu yüzden, aslında onun için bu kadar acı olan bir olayı deşmemek, olanları anlatmamak daha iyi olmaz mıydı? Yani artık bağlı değildik ve belki de bu konuyu burada kapatıp geleceğe odaklanmalıydık? Yepyeni bir başlangıca odaklanmalıydık belki de? Ayrıca, Rand ilk bağlılığının onu neredeyse öldürdüğünü söyleyip tekrar bağlanma niyetini olmadığını net bir şekilde belirtmişti.

"Rand," dedim.

"Rand ve Jolie, nerelerdeydiniz?" Derme çatma kulübemin duvarlarını sarsan koyu bir İskoç aksanı gürledi dışarıdan.

"Odran?" diye sordum Rand'e gülümseyerek. Bu bariton ses Periler Kralı'ndan başkasına ait olamazdı.

Rand seksi bir sırıtışla onayladı. "Katılacak bir partimiz var. Hazır mısın?" Kolunu uzattı ve ben de başımla onaylayıp bağlanma mevzuyla ilgili düşüncelerimi zihnimin en derinlerine iterek koluna girdim.

Rand bana eşlik edip beni perili köydeki odamdan çıkardı ve toprak yoldan yürürken, kuşların şakımaları, böceklerin vızıldaması kulaklarımda çınılıyordu. Neredeyse kakhaha seslerinin ve sevinç çığlıklarının yankıları kadar sağır ediciydi. Dört bir yanda kutlama vardı ama içten içe hiç kutlama yapmak istemiyordum. Onun yerine kalbim öyle endişe doluydu ki patlamak üzere olan bir balona benziyordu. Rand'ın bağlanmamızla ilgili anlatacaklarıma sevinmeme olasılığını düşünmeden edemiyordum. Ya benden nefret ederse? Ya bu bağlanma konusu bizim birlikte olma ihtimalimizi sabote ederse? Suçlanması gereken ben miydim? Yani, evet seksin bağlanmamıza neden olabileceğini biliyordum ama bir şekilde anın coşkusuna kapılmıştım ve gerisi hikayeydi. Hmm, belki de benim hatamdı. Tabii ki öte yandan, Rand bağlandığı kadının ben olduğumu

öğrenirse belki de çok heyecanlanırdı. Belki de rahatları...
hmm, belki. Belki de öyle olmazdı.

Parke taşlı avluya girdiğimizde etrafıma bakarak bu perili yerin tadını çıkardım. Avluyu çevreleyen canlı sarı, pembe, kırmızı, mavi ve menekşe renklerindeki çiçekler benim boyuma geliyorlardı. Ağaç dalları daha da yukarı uzanmış bizi yemyeşil bir kucaklamayla sarmalıyordu. Dalların arasından süzülüp vücudumu ısıtan güneş ışınlarının ruhumdaki soğukluğu da ısıtmasını dilerdim. Ama bu perili yerin güneşinin güzelliği bile içimdeki boşluğu dolduramıyordu.

“Güzelim!”

Seslenen Odran’dı. En sevdiğim kişi olduğu söylenemezdi ama, gülümsemesi öyle sıcaktı ki içimdeki buzu çözdü ve midede düğümlenen kaygıyı yok etti.

Ölümün sınırlarında dolaşmanın garip etkileri olabiliyor; herhangi birini gördüğünüzde bile mutlu olabiliyorsunuz.

Odran, hiç şüphesiz onun savaş hikayelerini dinlemek için yaygara koparan dişi peri kalabalığından kaçmıştı. Sonra bize doğru büyük liderlere yakışır şekilde salınarak yürüdü. Aşırı uzun boyunu ve iri vücudunu etkileyici bulmayacak insan olmazdı.

Odran, fiziksel olarak göz alıcıydı. Onunla ilgili dikkatinizi çeken ilk şey vücut yapısının bir boğaninkine benzemesiydi. Bedeninden adeta güç fışkırıyordu. Bir gram yağ bile yoktu; hayır, sadece taş gibi sıkı kaslar. Bir sonraki dikkat çekici şey de kalçalarına kadar uzanan aslan yelesine benzer hafif dalgalı altın sarısı saçlarıydı. Yüzünün de bir aslaninkine benzediğini fark etmeden edemezsiniz; güçlü bir çene yapısıyla, sert, kö-

şeli hatlar... Büyük gözleri kehribar rengiydi. Kesinlikle seyretmeye değer bir görüntüydü ama aynı zamanda tam anlamıyla bir erkek fahişeydi.

“Odran! Tebrikler!” diyerek tüm içtenliğimle gülümsedim.

Odran kocaman gülümseyerek güçlü kollarıyla uzandı ve bana sarıldı. Kucaklaması yetmiyormuş gibi bir de havaya kaldırarak döndürdü.

“Öldüğünü sanmıştım,” dedi beni yere indirerek. Beni devasa göğsüne doğru çektiğinde duvara yapışmışım gibi hissettim.

Odran’ın sıkı fıkı selamlamasını hoş karşılamayabileceğinden endişe duyarak Rand’e baktım. Rand hiçbir zaman Odran’a güvenmemişti ve söz konusu ben olunca fazla korumacı olabiliyordu. Ama bugün değildi. Bugün yüzüne öyle bir gülümseme yerleşmişti ki kimsenin o gülümsemeyi yok edebileceğini düşünmüyordum. Neyse, bu dediğimi geri alıyorum. Vampir Sinjin yüzünden bu gülümsemeyi silebilirdi.

Sinjin’i düşününce başına kötü bir şeyler gelmiş olabileceğine dair önsezimi bastırmak zorunda kaldım. Sinjin orada, savaş meydanındaydı; Gywnn’in beni bıçakladığını izlemiş ve sonrasında onu öldürmüştü. Akabinde öldürücü bir yaradan öldüğümde, Sinjin ortadan kaybolmuştu ve o zamandan beri onu ne görmüştüm, ne de bir haber alabilmişim.

Bu durum canımı sıkıyordu çünkü karmakarışık olması bir yana, her ne kadar kabul etmek istemesem de Sinjin’i önemsiyordum; hem de çok.

“Jolie?” diye sordu Sinjin Sinclair’i düşünerek başka bir dünyaya geçtiğimi fark etmiş gibi görünen Rand.

“Efendim?”

“Mercedes’in nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu bir kaşını kaldırarak.

Aklından neler geçiyor, Bayan Wilkins? Sesi kafamın içinde yankılandı ve önce hangi soruyu yanıtlayacağımı bilemeyerek şaşkınlıkla yüzüne baktım.

“Nerede olduğunu bilmiyorum ama bence buralarda bir yerdedir,” dedim Rand ve Odran’a şöyle bir bakarak. “Bu sabah beni odama Mercedes getirdi.”

“Kahine takdim edilme törenini kaçırmak istemezdim,” dedi Odran aksanlı konuşmasıyla ve bana göz kırptı. Hmm, belli ki Odran beni yine arzulamaya başlamıştı. Ona dokunarak geleceğinden görüntüler –savaş meydanındaki halini- görebildiğime şahit olunca bir süreliğine çok korkmuştu. Ama şimdi bu korku yerini bitmek tükenmek bilmeyen azgınlığına bırakmış gibiydi. Harika.

Elimi sıkıca kavrayan Rand’e doğru bir adım attım ki benim için mahsuru yoktu ... Kral’ın cinsel ilgisini kesebilecek herhangi bir şey kabulümdü. “Seni takdim edeceğim.”

Sorumu cevaplayacak mısın?

Rand’e dönerek gülümsedim. *Söyleyecek bir şey yok gerçekten ve ne zamandır bana Bayan Wilkins diyorsun ki?*

1878 yılının Rand’i tanışmamızın ilk haftasında Pelham Malikanesi’ni terk etmemi her şeyden çok istediği sıralarda bana Bayan Wilkins diye hitap ederdi. Rand geçmişte de, günümüzde de sevdiklerine karşı korumacı olduğu gibi şüpheliydi de. O zamanda, Pelham’ı, servet avcısı olduğumu düşü-

nerek benden koruyordu. Ama sonunda bana karşı Rand'in tutumu değişmişti; gerçi bu hiç de kolay bir iş olmamıştı. 1878 yılındaki Rand'in modern zamandaki Rand'le aynı şeyleri hissedebilmesi için Mathilda'nın bir büyü yapması gerekmişti. İşte bu bana önemli ölçüde ısınmaya başladığı zamandı. Bu aynı zamanda seviştiğimiz ve bağlandığımız zamandı. Aaah ah.

Kalbim birden taşıyamayacakmışım gibi ağırlaşmaya başladı ve oturma ihtiyacı hissettim. Oturmazsam göğsümden çıkıp düşerek milyonlarca parçaya bölünebilirdi. Ama avlunun girişinde durmuş konuşuyorduk ve konuşmamızı yarıda kesip ayrılamazdım.

Zamanda yolculuğunla ilgili konuşmamızı bitiremedik. Rand'in sesi zihnimde yankılandı.

Odran'a baktım ve ilgilenecek başka bir şey olduğu için rahatladım; kutlama sırasında detaylı bir konuşma yapamazdık.

Zaman buluruz, diye cevapladım basit bir şekilde.

"Ordumuz seni görmek istiyor, güzelim," dedi Odran ve küçük gruplar halinde toplanmış, kahkahalar atan ve bariz bir gurur içinde birbirlerinin sırtını sıvazlayan askerlerle yüz yüze olacak şekilde avlunun geniş olan kısmına doğru döndü. Birliğimizin hayatta kalan askerleri küçük peri köyünün avlusunu doldurmuşlardı. Dikkatlerinin bizim üzerimizde olduğunu, gülümseyerek ve kahkahalar atarak bira bardaklarını bizim şerefimize kaldırdıklarını fark ettim.

Bu insanlar, nasıl desem, artık benim ailem olmuşlardı. Rand dükkanımdan içeri girene ve tüm hayatımı sonsuza kadar değiştirene kadar bütün ailem, nadiren gördüğüm annemden ve en iyi arkadaşım Christa'dan ibaretti. Neyse ki, Christa

benimle birlikte İngiltere'ye taşınmıştı da onu hala aile üyesi olarak sayabiliyordum. Öte yandan, annemden adım adım uzaklaşıyordum. Çok dindar bir kadındı ve böyle olduğu için de benim kim ya da ne olduğum hakkında en ufak bir fikri yoktu. Sohbetlerimizi hava durumu, en son televizyon şovları gibi yüzeysel, önemsiz konularla sınırlandırmayı başarıyordum. İdeal bir durum değildi tabii ki de ama hiç yoktan iyiydi.

Ve böylece Yeraltı Dünyası benim ailem olmuştu ve onlarla Bella'nın despotluğuna karşı her şeyimizi tehlikeye atarak savıştığımız ve sonunda kazandığımız için gurur duyuyordum.

"Hazır mısın?" diye sorarak bana gülümsedi Rand.

Başımla onayladım ve askerler sanki kraliyet ailesi mensubuymuşuz gibi çekilerek yolu boşaltırken Rand ve Odran bana eşlik ederken avluya girdim. Aralarından geçerken sırtıma hafif hafif vuruyorlardı ve ölmediğime dair ve kimleri hangi sırayla hayata döndüreceğime dair varsayımlarda bulundukları fısıltılar işittim.

Kalabalığın arasından geçtiğimizde Rand askerlerin önünde durdu ve sessizliği sağlamak için ellerini havaya kaldırdı.

"Zaferimizin şerefine," diyerek başladı cümlesine ama cümlesinin geri kalanı sevinç çığlıkları ve bağırtilar arasında kayboldu. Herkesi tekrar kontrol altına almayı başardı ve devam etti. "Sizi kutlamaya davet ediyorum; yiyin, için ve özgürlüğünüzün tadını çıkarın. Özgürlüğünüz için savaştınız ve bu zaferi hak ettiniz! Bella'nın gücü yok edildi ve hiçbirimiz bir daha onu Kraliçe olarak görmeyeceğiz."

Bir kez daha sevinç çığlıkları... Rand gülümseyerek seslerin kesilmesini bekledi. "Jolie Wilkins'ın ölüp ölmediğiyle ilgili

pek çok konuşma işittim.” dedi bana dönerek. “İşte gördüğünüz gibi, oldukça canlı.” Elimi sıkıca tutarak havaya kaldırdı. Kalabalık gürültülü kahkahalar atıp alkışlarken ben sadece gülümsedim ve gözlerimi yere indirdim.

“Onun öldüğünü duymuştuk,” diye bağırdı seyircilerden birisi.

“Evet ölmüştü,” diye onayladı Rand. “Ama gördüğünüz gibi artık ölü değil.”

“Bu nasıl mümkün olabilir ki?” diye bağırdı bir başkası.

“Jordans bir kahinin varlığından bahsedildiğini duyduğunu söylemişti,” dedi tam önümüzde güçlkle ayakta durmaya çalışan ve bastonuna tutunmazsa pat diye düşüverecekmiş gibi duran yaşlı bir adam.

Rand sorgulayan gözlerle bana bakarken aynı düşünceler o anda benim de aklımdan geçiyordu. Mercedes neredeydi? Onu aramak aklıma gelmemişti; kutlamalar için orada olacağını düşünmüştüm. Beni odamda yalnız bıraktığında nasıl bir yol izleyeceğimize dair planları hakkında uzun uzun konuşmak için havamda değildim.

“Bir kahin var evet,” diye başladım cümleme ama belli ki sesim fazla çıkmamıştı. Kalabalığın içinden ‘ne söyledi’ sorusu çalındı kulağıma. “Mercedes Berg kahindir,” diyerek yükselttim sesimi.

Bir anlık bir sessizlik oldu ve daha sonra bu sessizlik yerini şaşırma göstergesi olan fısıltılara bıraktı. İnsanların çoğuna göre kahin bir efsaneydi; Noel Baba’nın bir nevi Yeraltı Dünyası versiyonuydu. Tek farkı elinde bir çuval dolusu hediye olmasıydı ve onu etrafına neşe saçan biri olarak tanımlamazdım.

“O nerede?” diye sordu önümüzdeki yaşlı adam gözlerinden belli olan bir sabırsızlıkla.

Yutkundum. “Bilmiyorum.” Hey, onun bakıcısı değilim.

“O burada.”

Mercedes’in sesini tanımıştım ve sağ tarafıma döndüğümde onu önümde yani önümüzde dikilirken buldum. İleriye doğru adım attı ve kalabalık sanki ondan korkuyormuş gibi iki adım geri çekildi. Onları suçlayamazdım. Ben de içten içe, ruhumun derinliklerinde onlarla aynı korkuyu paylaşıyordum. İçimden bir ses Mercedes’in neler yapabileceğini, aslında ne kadar güçlü olduğunu kimsenin bilmediğini hatırlattı...

Evet, Mercedes gücün timsali cadıydı. Onunkisi ondan adeta titreşimle yayılan bir güçtü; enerjinin ondan oluk oluk aktığını hissedebiliydiniz. Yürürken etekleri yerlere değen, kraliyet rengi olan mor renkte bir tuvalet giymişti. Kahverengi saç, sırtına kadar inen bukleler halinde mor kurdelelerle toplanmıştı ve bana baktığında güzel yeşil gözlerinden doğaüstü bir güzellik yayılıyordu.

Mercedes yüzlerce yıl yaşamıştı ama asla tahmin edemezdim. En fazla otuz iki gösteriyordu.

“Etkileyici bir giriş,” dedim gülümseyerek.

Mercedes gözlerinin içi gülerek bana baktı ve Rand diğer elimden tutmuşken boşta olan elimi tuttu.

Hiçbir şey söylemeden onu uysallıkla izlemeye devam eden Rand’e bir bakış fırlattı. Askerlerin önüne çıkmadan önce başını sallayarak ona sessizce selam verdi.

“Ben Mercedes Berg'im. Bazılarınız beni kahin olarak biliyorsunuz.”

Kalabalık sessizliğe bürünmüştü. Bu şekilde birkaç saniye kaldılar. Tam Mercedes'in onları büyüleyip büyülemediğini düşünmeye başlamıştım ki, ön taraftaki ufak tefek, yaşlı, dobra bir adam boğazını temizlemeye başladı.

“Peki biz senin söylediğin kişi olduğundan nasıl emin olabiliriz?”

Yeraltı Dünyası yaratıkları şüpheci bir topluluktu.

“Sanırım her biriniz Jolie ve benim bu savaşı sonlandırdığımıza şahit oldunuz, değil mi?” diye sordu Mercedes bana sıcak bir gülümsemeyle bakmadan önce.

Ufak tefek yaşlı adam başıyla onaylayarak kalabalığın arasına doğru geri çekildi. Belli ki aldığı cevap tatmin ediciydi. Tabii ki, Mercedes'in yapmış olduğu büyük gösteriyi izlemek benim için yeterli olurdu. Ondan kesinlikle şüphelenmezdim.

“Ben kahinim, evet.” Mercedes'in sesi kadim bilgeliğini göstermek istercesine çınlayarak yükseldi. “Ama aynı zamanda Kraliçeniz Jolie'nin akıl hocasıyım.”

Rand rahatsız bir biçimde kıpırdandı ve ona bakmaya cesaret edemedim. Kalabalık onun gibi rahatsız olmuşçasına fısıldamaya başlamıştı. Neredeyse Bella adında bir Kraliçe'leri olacaktı ve boğazlarına çöreklenecek başka bir Kraliçe fikrini memnuniyetle karşılamayacaklarını tahmin edebiliyordum.

“Bu sizin ve benim kaderimiz,” diyerek devam etti Mercedes. “Jolie Wilkins'in kendisinin bile henüz tam olarak bilmediği güçleri var. Türiumüzün tekrar birleşmesini ve Yeraltı Dün-

yası'na barışın gelmesini sağlayacak. Şu anda ihtiyacı olan şey sizin sadakatiniz. Sorularınız ya da şüpheleriniz değil.”

Mercedes'in uzun kariyerinin herhangi bir döneminde konuşmacı, belki de bir politikacı olup olmadığını merak etmiştim. Kesinlikle ikna kabiliyeti vardı. Kalabalık kısa süre içerisinde söylediklerini onayladıklarını gösterecek şekilde başlarını sallamaya başladı. Belki de onlara büyü yapmış, rıza göstermelerini sağlamıştı.

Bakmamam gerektiğini bile bile Rand'e göz ucuyla şöyle bir baktım; ağzı sımsıkı kapalıydı ve odaklanmış halde doğruca ufka bakıyordu. Dinlemediği belliydi ve burası dışında herhangi bir yerde olmak ister gibiydi.

Rand. Bu konuşmaya hazır değildim ama yine de kelimeleri aklımdan geçirdim. Kraliçe konumu için doğru kişi olduğuma hala ikna olmamıştım. Ve ne kadar Rand'le konuşmaya çalışırsam o kadar beni sözde kaderim olan rolümden vazgeçirmeye çalışacağını düşünüyordum.

Şimdi bunları düşünmeyelim. Sesinin tonu tatlı ve kaygısızdı ama bu kaygısızlığın altında oldukça önemli ve ciddi bir şeyler olduğu belliydi. Şimdi bunları tartışmanın zamanı olmayabilirdi, ama zamanı gelecekti; bu onun sert duruşu kadar aşıkardı.

Ama bunu görmezden gelemeyiz, dedim çıkışarak.

Bir kahkaha atarak bana baktı. *Şükredecek çok şey var, kutlanacak çok şey... Detayları daha sonra düşünürüz. Şimdilik tek istediğim sevdiğim kadının yanımda ve yaşıyor olmasının tadını çıkarmak...*

Boğazım düğümlendi.

Sevdiği kadın. Yani ben.

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum, hatta ne düşüneceğimi bile. Hiçbir şey söylemedim. Onun yerine Rand'ın elini güven verici bir şekilde sıktım ve askerlerin yüzlerine odaklanmaya çalıştım. Kraliçe olmak için kaderime boyun eğeceğini planladığımı anladığında Rand'ın bana hiç düşünmeden verdiği aşkı yok edebileceğimi düşünmemeye çalışıyordum. Neyse, en azından Kraliçe olma fikrinden tamamen vazgeçmemiştim. Ve eğer bu konu beraber olma şansımızı yok edemezse de bağlanmamız konusundaki küçük sorunun kalan şansımızı rahatlıkla yok edebileceğini tahmin ettim.

Birkaç saat ve sayısız biradan sonra, kendimi son derece özgür, serbest hissettim. Aynı şey Rand için söz konusu değildi. Ben ne kadar sarhoş olursam o da o kadar ciddileşiyor gibiydi. Rand'ın alkolden etkilenmediğini hep biliyordum ama şimdi ona yardım edenin warlock büyüsü olup olmadığını merak ediyordum. Çünkü benim iki katım kadar içtiğine yemin edebilirdim.

“Demek 1878’de Pelham Malikanesi’nde kaldığını söylüyorsun?” diye sordu Rand Mercedes’e gözlerini kısarak.

“Evet,” diyerek basitçe cevapladı Mercedes.

“O halde ben neden hatırlamıyorum seni?” diye devam etti Rand, birasından bir yudum daha alıp onu bir şahin gibi gözleyerek.

“Mathilda ziyaretimle ilgili her şeyi hafızandan sildi,” dedi

Mercedes ve girmesini istemediğim mevzulardan bahsetmesinden korktuğumdan lokmam neredeyse boğazıma kaçıyor-du.

“Peki, Bella nerede?” diye aklıma ilk gelen şeyi söyleyerek sözünü kestim.

Jambon, hindi, ekmek ve peynir çeşitleri, boynuz biçimli bir kabın içinde meyva ve sebzelerden oluşan yemeğimizi daha yenibitirmiştik. Yıldızların altında, bütün birliği ağırlayan uzun tahta masada oturmuşken, askerler koro halinde eski bir İskoç şarkısı olan Aiken Drum’ı söylediler.

Ayda yaşayan bir adam vardı, ayda yaşardı, ayda yaşardı, ayda yaşayan bir adam vardı ve adı Aiken Drum’dı.

“Cadı burada, bu köyde gözetim altında, güzelim,” diye cevapladı Odran şarkıya katılmadan önce. Bariton sesi bulutsuz gökyüzünde gürledi ve ben o şarkıyı söyledikçe ayağımla tempo tutmadan duramadım.

“Ve bir kepçe tutuyordu, kepçe, kepçe ve kepçe tutuyordu ve adı Aiken Drum’dı.”

“Bella iki peri muhafızın gözetiminde tutuluyor Jolie,” diye doğruladı Rand. Odran’ın birden bir fener balığı gibi sıçrayıp, ona çok yaklaşan bir peri kadınının bileğini tutmasını Rand kafasını merak içinde sağa sola sallayarak izledi. Onu avluya taşıyıp yere indirdi ve sarılarak öptü. Daha sonra olanlara dans etmek mi yoksa uygunsuz bir gösteri mi denmeliydi bilemedim.

Rand’e bakınca bana gülümsedi ve sonra tekrar Mercedes’e döndüm. Ağzı sımsıkı kapalıydı.

“Jolie onu zamanda geri götürdüğünü söyledi,” dedi Rand.

Mercedes başıyla onayladı. “Neden?”

Mercedes bakışlarını tekrar Rand’e çevirmeden önce bana hafif kızgın bir şekilde baktı. “Basit. Öldürülmek üzereydi ve ben onu kurtardım.”

“Yine de sen onu şimdiki zamana gönderdiğinde öldürüldü,” diye belirtti Rand, ben bardağımda kalan son üç yudumu kafama dikip bir düşünceyle kadehimi tekrar doldururken.

Mercedes’in dudakları beyaz bir çizgiye dönüştü. “Tam dönüş zamanımızı ayarlayamadım ve bu şekilde olmasının sebebi zamanlamamın biraz kötü olmasıydı... Ama Jolie’yi ölümden döndürdüğümü hatırlatabilir miyim?”

Rand başını salladı. “Evet, bunun oldukça farkındayım.” Birkaç saniye sesiz kaldıktan sonra, “Neden Jolie’yi kurtarmak için geçmişe getirdin ki?”

Mercedes sorgulanmaktan hoşlanmadığını anlatmak istermişcesine bir kaşını kaldırdı. “Bunu sadece Jolie’nin hayatını kurtarmak için yapmadım. Aynı zamanda benim şimdiki zamana dönmem için onun büyüsüne ihtiyacım vardı.”

“Ah,” dedi Rand dolgun dudaklarında neşeden yoksun bir gülümsemeyle. “Aslında kendine yardım etmek için Jolie’nin güçlerini kullanıyordun, öyle mi?”

“Rand, eğer 1878’den kaçmasaydı, *Melezler* onu öldürecekti,” diyerek sözünü kestim ısrarından son derece rahatsız olmaya başlayarak.

Rand, *Melezler*’in kim olduklarını çok iyi bilmesine rağmen -vampir özellikleri de taşıyan bir grup insandılar ve bu yüzden inanılmaz güçleri vardı ve gün ışığına da dayanabiliyorlar-

dı- alçak bir ses tonuyla sordu, “Melezler mi?” Melezler’in tek amaçları Yeraltı Dünyası yaratıklarını yok etmektir. Herhangi bir birlik içinde değillerdi ve bu yüzden onları askerlerden çok her fırsatta bizim gibileri öldüren yağmacı gerillalar diye adlandırmak daha doğru olurdu. Ve, hayır, saldırıları sadece vampirlere karşı değildi. Her çeşit Yeraltı Dünyası yarattığı onlar için aynıydı. Belli ki Mercedes’e karşı 1878’e kaçmasını sağlayacak derecede büyük bir tehdit oluşturmışlardı.

“Evet,” dedi Mercedes bana minnettar bir şekilde gülümseyerek. “Melezler’in beni öldüreceğine dair bir görüş geldi bana. Bu badireyi atlattık için Jolie’nin enerjisi ve güçlerinden yararlanabileceğimi anladığımda harekete geçtim.”

“Ve sen de kendine kahin mi diyorsun?” dedi Rand inanamamasının göstergesi olan iğneleyici bir ses tonuyla ve dahası, Mercedes’in bir şarlatan olması gerektiğini düşündüğünü gösteren yüz ifadesiyle.

“Ben kahinim demedim. Bu unvanı bana sizin türünüz verdi.”

Rand, onun aurasını göremiyor musun? diye düşündüm.

Daha önce de bahsettiğim gibi, insanların aurasını görebiliyordum. Genelde etraflarında pembe veya eflatun renkler, hasta olanlarda da sarı veya turuncu renkler ışıldardı.

Cadıların aurası insanlarınkinden daha da farklıydı ve Mercedes’ininki ondan dalgalar halinde yayılan maviler, morlar, sarılar, turuncular ve kırmızılardan oluşmuş bir gökkuşağıydı adeta. Tek kelimeyle muhteşimdi.

Tabii ki görebiliyorum.

O zaman neden ona inanmıyorsun?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Çünkü güvenmemek Rand’ın doğasında var,” diye cevapladı Mercedes.

Ağzım açık kaldı. Demek ki Mercedes bizim telepatik konuşmalarımızı duyabiliyordu. O gerçekten kahindi. Hatta daha da ötesi.

Rand, Mercedes’in gökkuşağı aurasından ve kulak misafiri olduğu telepatik konuşmalardan etkilenmemiş görünerek ısrarla sordu: “Bizim söylediğin kişi olduğunu körü körüne kabul etmemizi mi bekliyorsun?”

Mercedes başını salladı. “Hayatta aldığımız derslerden biri, kontrolümüz dışında olan şeylere nasıl güveneceğimizi öğrenmektir.”

“İyi şanslar,” dedim kıs kıs gülerken Rand’ın hakikaten de körü körüne güvenenlerden olmadığını düşünerek.

Rand hiçbir şey demeden bir bardak birayı midesine indirdi ve Mercedes tekrar bana döndü.

“Bir Kraliçe olarak öğrenmen gereken çok şey var, Jolie.”

“Ne gibi?” Kraliçe olmama karşı çıkıp çıkmayacağını anlamaya çalışarak Rand’e baktım. Ama sadece birasını yudumlayıp Odran’ı izliyordu. Peri kralı, sanki tek hamlede yutmaya çalışırcasına zavallı peri kadını ıslak, acele öpücüklerle boğmaya devam ediyordu.

“Büyü, tüm yaratıkların tarihi, liderlik ve görgü kuralları.” Mercedes birer birer parmaklarını göstererek saydı.

“Neee, görgü kuralları mı?”

Mercedes başıyla onayladı. “Eğer Yeraltı Dünyası’nı temsil

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

edeceksen, bunu elinden gelen nezaketi göstererek yapmalısın.”

Bu iş gitgide kötüleşiyordu. “Peki ya seçme özgürlüğü?” diye sordum Rand’in sözlerini hatırlayarak. “Ya bu işi istemiyorsam?”

Mercedes cevap verirken umursamaz görünüyordu. “Seçme şansы yok, özgür irade yok. Sadece kader, kısmet var. Ve bu senin kaderin.”

Rand ayağa kalktı ve kaşlarını çatarak bana doğru döndü. Ben daha bir şey söyleyemeden yürüdü gitti. Peşinden gitsem mi gitmesem mi diye düşünürken Mercedes’in elini elimin üzerinde hissettim. Şaşırarak ona baktım.

“İçinde ortaya çıkarılmamış bir güç var, Jolie. Neler yapabileceğin hakkında hiçbir fikrin yok. Bu gücü idare etmek ve şekillendirmek benim elimde.”

Ne düşüneceğimi bilemedim. Güçlerimle ilgili duyduklarım sürekli olarak şaşıırıyordum ama bunlar abartılı görünüyordu. Ve hala Kraliçe olma fikrini benimsediğimden emin değildim.

“Eğitimim ne zaman başlıyor?” diye sordum neredeyse fısıldayarak.

“Derhal,” diyerek cevapladı Mercedes. “Pelham Malikanesi’ne döner dönmez.”

Demek ‘biz’ Pelham Malikanesi’ne dönüyorduk. Rand’in bu küçük planla ilgili ne düşüneceğini merak ettim.

“Rand senin onun yakınında olmanı isteyecektir ve ben de senin maiyetinde olacaksam ona pek söz hakkı düşmeyecek-

tir,” dedi Mercedes kendinden emin bir gülümsemeyle.

Şaşkınlık içinde ona baktım. “Ne yani, artık aklımdan geçenleri de mi okuyabiliyorsun?”

Başını sağa sola sallayarak güldü. “Hayır, ama yüz ifadeni okuyabiliyorum. Ve aklımdan geçen düşünceleri duyabiliyorum.”

“Bu yüzden mi Rand’le olan konuşmamı duyabildin? Etrafa yayın yaptığım için mi?” diye sordum gücünün boyutlarını anlamaya çalışarak. Başıyla onaylayınca içim rahatladı. Yani, kim en derin düşüncelerinin ve sırlarının işitilmesini isterdi ki? Ben değil.

Şimdi Mercedes’in planlarının tekerine çomak sokma sırası bendeydi; Christa adında bir çomak. “Bir sonraki durağım Avusturalya, Pelham Malikanesi değil,” diye kesin bir ifadeyle belirttim.

“Avustralya mı?” diye tekrarladı Mercedes ve yüzündeki hayret dolu bakış tam anlamıyla fotoğraflıktı. Ne yazık ki fotoğraf makinem yanımda değildi.

“Evet, gidip en yakın arkadaşımı oradan almalıyım.”

Bella’yla savaş başlamadan önce Rand, Pelham Malikanesi’nde yaşayan ve Rand’in asistanlığını yapan Christa’nın ve benim güvende olmamız için Avusturalya’ya seyahatimizi ayarlamıştı. Eğer savaşı Bella kazansaydı, Avusturalya’da onun takip alanının dışında olacaktık.

En yakın arkadaşıma eşlik etmek yerine baş kaldırıp savaşmak için ısrar ettiğimde, Christa’yı, savaş biter bitmez geri dönüp onu alacağıma söz vererek (eğer hala yaşıyor olursam) tek

başına devam etmesi için büyülemek zorunda kalmıştım.

Evet, savaş bitmişti ve hayattaydım.

“Bu çok tehlikeli.” Mercedes önemli bir noktayı vurgulamış gibi başını salladı. “Sen artık bir Kraliçe’sin. Böyle sıradan önemsiz işlerle uğraşamazsın.”

İçimdeki öfke sayısız birayla da karışarak yeterince karnımı ağrıtabak kadar kaynamaya başlamıştı. “En yakın arkadaşım benim için Kraliçe olmaktan daha önemli.”

Mercedes sanki anlamıyormuşum gibi yine başını salladı. “Konu onun senin için daha önemli olması değil. Yeraltı Dünyası yaratıklarına karşı bir görevin var. Sadece sen onları Bel-la’dan da büyük bir tehdide karşı bir araya getirebilirsin.”

“Daha büyük bir tehdit mi?” diye tekrarladım neden bahsettiğini merak ederek.

“*Melezler*, Jolie.”

“Peh.” Umursamaz bir şekilde elimi ona doğru salladım. “Onlar hiç de bir tehdit değil.” Bence *Melezler* uzun sivri dişleri olmadığı için onları kuskanan bir grup yarı vampirden ibaretti. Büyük bir problem mi? Ben öyle düşünmüyordum.

“Birinci ders: Düşmanlarını asla hafife alma,” dedi Mercedes sert bir ses tonuyla. “Şu anda halkına karşı sorumlusun.”

“Benim halkım,” dedim. Ayağa kalkıp ellerimi belime koyarak hala inandığım özgür iradeyi düşündüm. Rand’ın daha önce söylediği gibi bu benim seçimimdi. Bana zorla dayatılan bir kadere boyun eğmek zorunda değildim. Direnebilirdim. “Halkım yok, ben bir Kraliçe değilim ve hiçbir zaman da ol-

mak istemedim.” Öfkeyle dolmuş bir şekilde onunla yüzleşmeden önce derin bir nefes aldım. “Bu saçmalıkla işim bitti.”

Daha sonra dramatik bir şekilde, büyük bir öfke gösterisiyle topuklarımın üzerinde döndüm ve hışım ile yürümeye başladım. Giderken, Kraliçe unvanını geride bırakmanın bu kadar kolay olup olmayacağını merak ediyordum.

Günlük Giriş

Eveet, bugün ne yazmalı... Rand'i aklımdan çıkaramadığıma göre, ondan bahsetmeliyim... Tanrım, nereden başlasam? İnanılmaz derecede yetenekli bir warlock olduğundan zaten bahsetmiştim. Onun büyü gücü mevcut tüm cadıların ve warlockların arasında muhtemelen en güçlülerindendi.. Bir keresinde onu Odran'la düello yaparken izlemiştim. Başarılı bir şekilde savunmuştu kendisini. Galiba, Sinjin'in inanılmaz gücüne ve hızına daha eşitti Rand'inki. Bir vampir olan Sinjin kurbanını yalnızca ona bakarak bile büyüleyebilir, neyse ki şansına gücü cadılara işlemiyor. Ve ne yazık ki benim gücüm de vampirlere işlemiyor.

Rand'in en güçlü kişi olduğunu söyleyemem. Ona rakip olabilecek bazı periler biliyorum. Mesela Mat-

hilda. Aslında ona bildiği herşeyi Mathilda öğretmişti. Ve bence Mercedes de Rand'i bir hamlede alt edebilir. Gerçi o hemen herkesi alt edebilir.

Rand'in ne kadar yakışıklı olduğundan daha önce bahsetmiştim sanırım. Gördüğüm en yakışıklı erkeklerden biri olmasına rağmen beni etkileyen şey görünüşü değildi artık. İçindeki adamdı. Rand şimdiye kadar karşılaştığım en asil, en sadık ve en onurlu kişi. Adil, dürüst ve sorumluluk sahibi. Ondan çok iyi bir koca olurdu ve aynı derecede de harika bir baba.

Ama bir pürüz var. Düşündükçe içimden bir parça kopuyor adeta... Beyaz çitlerle çevrili hemen köşedeki küçük bir evi, ben kek yaparken avluda koşuşan iki küçük çocuğu ve Rand'in arkamdan yaklaşıp beni öpererek sürpriz yapışını...

Problem şu ki Rand ve benim hiç böyle küçük bir peri masalı-mız olmayacak.

Rand'in beni Kraliçe olarak destekleyip desteklemeyeceğinden ya da geçmişte bağlanmış olduğumuz gerçeğini öğrendiğinde göstereceği tepkiden bahsetmiyorum. Cadılar için hamileliklerini sonuna kadar götürmenin son derece zor olduğundan bahsediyorum. Anladığım kadarıyla böyle bir durum sadece cadılar cadılarla birleştğinde ortaya çıkıyor. Bir peri bebeği, kurt adam bebeği ya da insan bebeği taşımakta sorun yaşamazdım. Vampirlerin çocuğu olmaz, bu yüzden düşünmeye değmez, yine de tuhaf bir şekilde aklımdan geçiverdi... öylesine elbette. Cadılar ve warlockların ise beraber çocuk sahibi olmaları pek olası değildi. Bu yüzden de ırkımız azalıyordu.

Cadı geni ailemde kimdeydi hala anlamış değilim. Rand, gen bana geçtiği için, soyumda bir cadı olması gerektiğini söylemişti.

Demek ki, anne ya da babanın olması gerekmiyordu. Bu doğru olmalı çünkü ikisi de cadı değiller, hatta babam için değildi demek daha doğru olur.

İdeal aile hayatını bir tarafa bırakalım. Rand söz konusu olduğunda kendimi her zaman bir çıkmazın içinde hissediyorum. Şu her an hissedilen ahlak anlayışı var ya, onu bunun için seviyorum ama bazen aşırı sinir bozucu olabiliyor. Bazen keşke arzularına teslim olsa ve her şeyi derinlemesine incelemek yerine arzularına göre hareket etse diyorum. Ama Rand her zaman böyle değildi. Aslında eskiden oldukça farklıydı.

Şunu anladım ki ben iki adama aşığım; 1878'de tanıştığım Rand ve bugün bildiğim Rand. Modern Rand'i daha çok sevmeme rağmen, bir yanım 1878'deki Rand'i yitirmeme kederleniyor. Zihnimi anıların doldurmasına engel olamıyorum. Arzularıyla hareket eden, daha az karmaşık ve büyüyle sonuçları için kaygılanacak derecede içli dışlı olmayan bir Rand'in anılarıyla...

Kendi kendime, sürekli şu aptalca oyun 'ya olsaydı' yı oynuyorum. Ya 1878 yılına dönme ve hayatımın geri kalanını 1878'in Rand'iyle yaşama fırsatı teklif edilseydi? Kabul eder miydim? Doğrusu bilmiyorum. Aşk söz konusuysa, belki de kabul ederdim. Ama ne kadar saçma görünse de, o zaman modern Rand'i özlerdim. Ayrıca, kendi zamanımda yapmam gereken çok şey var. Şu andan ve buradan uzaklaşabileceğimden şüpheliyim. Hem sonra Christa vardı, en yakın arkadaşım. Onu arkamda bırakamazdım. Evet, onu ve tüm bunları özlerdim ama daha da önemlisi onun kendi başının çaresine bakabileceğinden emin değilim. Elbette ki onun yanında olacak ve onu her türlü beladan uzak tutacak erkek arkadaşı kurt adam John vardı. Ama yine de...

Sanırım bunların hiçbir önemi yok ve bu tip düşünceler sadece

vakit kaybı. 1878'in Rand'ine hiçbir zaman geri dönemeyeceğim ve bu yüzden üzgünüm.

Rand'i aklımdan çıkaramıyordum. 1878'in Rand'i ile ilgili düşünceler birbirine karışıyordu. Sanki içimde birşeyler eksikti, onunla 1878'de yaşadığımız aşkı arıyordum. 1878'e geri dönemiyordum ama anılarımı tekrar canlandırabilirdim.

Böyle hissetmem doğru muydu bilmiyorum ama kendimi suçlu hissederek ellerimi avuç içlerim karşı karşıya gelecek şekilde havaya kaldırdım. Geçmişe bağlı kalarak yaşamamam, tekrar izlemekten başka hiçbir getirisi olamayacak anılara odaklanmamam gerektiğinin farkındaydım ve bu yüzden suçlu hissediyordum.

Ellerimin arasında beyazımsı bir ışık belirmeye başladı ve ben daha da odaklanınca parmaklarımı zar zor görebileceğim hale gelene kadar parlaklaştı. Gözlerimi kapadım ve kendimi hatırlamaya zorlayarak uzak bir geçmişte kalmış bir anıyı canlandırmaya çalıştım.

Gözlerimi açtığımda gülümsedim ama ellerimin arasında titreşen görüntülere odaklandığımda içimde bir hüznün vardı.

1878 Noel'iydi ve birden Rand, Pelham Malikanesi'nde kocaman bir çuval dolusu hediyeyle Noel Baba gibi gözüküverdi. Pelham o zamanlar hayattaydı ve kız kardeşi Christine de olmak üzere dördümüz kutlamıştık Noel'i. O zamana kadar kutladığım en güzel Noel'di. Büyümle yarattığım eğlence görüntülerini izlerken gülümsüyordum. Pelham ve Christine'in,

Rand ile beni yalnız bırakıp yanımdan ayrılmalarını üzgün bir şekilde izlemeye devam ettim. Daha sonra ne olacağını çok iyi biliyordum ama bakışlarımı önümde oynamakta olan film-den ayıramadım ve izlerken, aynı duyguları yeniden yaşayarak oradaymışım gibi hissettim.

"Hemen geliyoruz," dedi Rand cevap olarak arkadaşı Pelham onun yemek odasına gelip gelmeyeceğini sorduğunda.

Rand başını eğerek beni öptü. Kollarımı boynuna doladım ve şehvetli diline karşılık verdim. Birden çekildi ve portmantoda asılı olan paltosuna uzandı. Erimiş kar tanecikleri şömine tabanını ısılattı. Paltosunun cebini karıştırdı ve gümüş rengi bir hediye paketine sarılmış küçük bir hediye kutusu çıkardı.

Uzattığı hediyeyi aldım. Hediye paketini yırtınca gümüş renk paket kağıdı yere düştü. Kutuyu açıp içinde bir yüzük bulmamla Rand'in bir dizi üzerine çökmesi bir oldu. Bu, ateşin ışığını bir prizma gibi duvarlara yansıtan beyaz elmaslarla süslü mükemmel, safir bir yüzüktü.

"Seni seviyorum, Jolie. Ve senin karım olmanı istiyorum."

Birden hissettiğim acıyı bastırmak için gözlerimi kapadım. Tanrım, keşke onunla kalıp tam zamanlı bir ev hanımı olabilseydim. Keşke her gece onun yatağını ısıtmasından ve hayatımızın geri kalanını paylaşmaktan keyif alabilseydim. Fakat bunun yararsız olduğunu biliyordum. Burada kalamazdım. Bu kadar fazla şey benim ve Mercedes'in geri dönüşüne bağlıyken olmazdı.

"Rand," diye başladım cümleme.

Yüzüğü kutusundan çıkararak parmağıma taktı. Parmağıma tam oldu. "Bu, annemindi. Şimdi onu senin takmanı istiyorum."

"Bu çok güzel Rand, ama..."

Ayağa kalkıp ısrarlı dudaklarıyla beni tekrar öperek endişelerimi yok etti. Geri çekilince yüzünün kızardığını gördüm. "Artık kendi zamanına dönmekten bahsetmek yok Jolie. Kendini tehlikeye atacağını bile bile olmaz. Bir daha bununla ilgili bir şey duymak istemiyorum."

"Rand..."

"Herhangi bir şekilde güvenliğin tehlikeye girerse, bu benim kabul etmemem için yeterli."

"Burada kalamam," dedim kısık bir sesle. Rand'in dikkati tuttuğu ellerime yöneldi. Yanaklarımdan akan yeni gözyaşlarını hissedince ellerini daha sıkı tuttum. "Gitmem gerekiyor Rand ve Mercedes'i de yanımda götürmem gerekiyor. Burada kalırsam çok fazla şey tehlikeye girer."

"Dönersen güvenliğinden başka ne tehlikeye girer?"

Zor yutkundum. "Rand, biz beraber olursak Mercedes ölecek."

İfadesiz bir şekilde ateşe baktı. Cevap vermeden çıtırdayan ve tıslayan alevlere dikkatle bakmaya devam etti. Sonra yüzünde acı dolu bir ifadeyle bana döndü. Neredeyse umutsuzca, "O zaman onu yalnız göndeririz," dedi. "Seni kaybedemem Jolie."

Başımı iki yana salladım. "Rand, Mercedes kahin ve buraya gelip onu geri götürmem benim görevimdi. Gerçekleştirmemiz gereken büyük bir görevimiz var ve ben sorumluluğumdan kaçamam."

Rand tam, "Jolie" diye cümlesine başlamıştı ki birden Pelham kapıda belirdi.

"Hadi ama eski dostum, bize katılmayacak mısınız?"

Rand başıyla onayladı ama bana bakmaya devam etti. "Birazdan."

Pelham yemek odasına geri döndü.

Rand, "Teklifimi düşünecek misin?" diye sordu.

Başım la onayladım ve her zaman düşlemiş olduğum mutluluk dolu bir hayatı temsil eden, parmağında parıldayan yüzüğe hayranlıkla baktım. Her şeye lanet olsun! Bir anlığına bu gerçekten olabilir miş gibi davranacaktım. Sadece bir anlığına. "Evet, tabi ki."

Rand kolunu uzattı. Elimi giysisinin kaliteli kumaşı üzerinde gezdirerek koluna girip bana yemek odasına kadar eşlik etmesine izin verdim. Evet, Rand ile gerçekten bir çift olabilirmişiz gibi davranacaktım. Noel gerçekten de mucizeler zamanıydı.

Orta süsü olarak kırmızı güllerin, aralarına karanfiller serpiştirilmiş portakalların ve çam ağacı dallarının kullanıldığı masaya gümüş masa örtüleri serilmişti. İnce, uzun, kırmızı mumlar pence-re pervazlarında birikmiş karla ve şöminede yanan ateşle kontrast oluşturan masanın etkileyici uzunluğunu aydınlatıyordu. İstisnasız bütün Noelleri akıllardan silecek bir Noel sahnesiydi. Rand'ın karşısına, bizi dikkatle inceliyormuş gibi görünen Christine'in yanına oturdum. Parmağımdaki yüzüğü görünce sırtışı yüzüne yayıldı. Elimi tutup incelerken birden ağabeyine gösterdi.

"Görünen o ki tebrik etme zamanı," dedi elimi Pelham'ın göreceği şekilde havada tutarken.

Pelham'ın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu ve sevinç içinde gülümseyerek Rand'ın sırtına iyi niyetli hafif bir vuruş yaptı. "Bal-four! Seni sinsi tilki." Rand'e sarılırken bana bakıyordu. "Tüm kontluklar içinde en güzel geline sen sahip olacaksın dostum."

Rand bana dikkatle bakarak başıyla onayladı. Gözleri tatlı bir çikolata kahverengisiydi. "Farkındayım, Pel, farkındayım."

Görüntüler kaybolmaya başladı ve ellerimin arasındaki beyaz ışık geriye bir boşluktan başka bir şey kalmayana kadar yavaşça söndü. Hala gülümsüyordum ama bu acı bir gülümse-meydi.

Kutlamadan sonra iki gün geçmişti ve biz (bütün birliğimiz) bir sonraki hamlemizin ne olacağını kararlaştırmak üzere tekrar Pelham Malikanesi'ne yerleşmiştik. Tıpkı eski günlerdeki gibiydi. Savaştan önce, bütün birlik beraber eğitim görebilmek ve savaş için idman yapabilmek için Rand'in İngiliz malikanesine üs kurmuşlardı. Ve işte yine buradaydık; dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmiş gibiydik.

Rand'in herkesin Pelham Malikanesi'ne dönmesini istemesinin iki sebebi vardı; birincisi, tüm yaratıkların gelecekle-ri hakkında söz sahibi olmalarını istiyordu -ki bu pek çok kez toplanmayı gerektirecekti. İkinci sebep ise ordumuzu yeniden yapılandırmamız gerektiği-ydi. Pek çok yaratık savaş alanında ölmüştü ve yeniden hayata döndürülmeleri gerekiyordu. Bütün yaratıklar bir alanda toplandıklarında sayım yapmak daha kolaydı. Onları tekrar canlandırma zamanı geldiğinde beden-lerinin yok olacağını, benim buyruğumla dirilip kanlı canlı hale geleceklerini bilerek, Culloden savaş alanına gömmüştük.

Rand'in yemek odasındaki maun ağacından yapılmış devasa masaya oturduğumuzda gururlandım. Rand'le gurur duy-

yordum, bizim tarafımızla ve kendimle de. Kendimizi ve gelecek nesilleri korumak uğruna yan yana savaşmış ve ölmüştük. Ve şimdi geri verebilirdim. Bunu yapabilmek güzeldi; yaşam sunmak veya benim durumumda yeniden canlandırmak.

Pelham Malikanesi'ne yerleşen yaratıkların hepsi Rand'in yemek odasına sığamayacağı için, her bir ırk kendilerini temsil etmek üzere yetkili birini seçmişti. Rand ve ben cadıların temsilcisiydik. Mathilda ve Odran perilerin hakları için masada bulunuyorlardı. Mercedes kendisini temsil ediyordu; bir kurt adam olan Trent (ne yazık ki benim eski erkek arkadaşımı) diğer şekil değiştirenleri temsil ediyordu ve Varick vampirleri temsil ediyordu. Varick bir vampir efendisiydi ve vampirlerin en yaşlılarından. Aynı zamanda Sinjin'in patronuydu. Vampirler dünyasındaki çalışma hayatı insanların dünyasındaki patron-çalışan ilişkisinden oldukça farklıydı. Mesela Varick gibi bir işveren genellikle çalışanlarından çok daha yaşlı ve dolayısıyla çok daha güçlüydü. Varick, Sinjin'in yaratıcısı olmasına rağmen, Sinjin ders almak ve öğrenmek üzere daha yaşlı ve güçlü vampirin emrine atanmıştı. Eğer Varick öldürülürse, yerine Sinjin geçecekti.

Sinjin'den söz etmişken hala ortalıkta yoktu ve günler geçtikçe daha çok endişelenmeye başlamıştım. Görevde olması, Varick'in yanında yer almaması özellikle de ikisi hep bu kadar yakın ilişki içindeyken, tuhaftı.

"Sinjin'den bir haber aldın mı?" diye fısıldadım Varick'e, Odran'la ilginç olmayan bir tartışmanın ortasında olan Rand'in dikkatini çekmemeye çalışarak.

"Almadım," diye cevapladı Varick son derece tekdüze bir

sesle. Sinjin ne kadar çarpıcı derecede seksi ve çekiciyse Varick de o kadar tersiydi. Bir havuca benziyordu; uzun ve sıksa bir vücut, soluk beyaz bir cilt ve cart turuncu renk saçlar. Yine de bütün vampirlerde olan ne kadar güçlü olduğunu yansıtan bir aurası vardı.

“Onu son gördüğümde savaş meydanındaydı,” diyerek başladım sözüme. Önünde öldüğümde, Sinjin’in gözlerindeki inanamamazlık, öfke ve kederi hatırladıkça içim içimi yiyordu. “Benim ölümümü izledi Varick ve sonra ortadan kayboldu. O zamandan beri onu ne gördüm, ne de ondan bir haber aldım.”

“Ben de aynı şekilde,” diye cevapladı Varick kayıtsız bir ses tonuyla.

Bu duyarsızlığı beni kızdırmıştı. Sinjin’le yüzyıllar boyunca beraber çalışmışken, nasıl bu kadar hissiz, bu kadar ilgisiz olabilirdi ki? Nasıl bu kadar az umursayabilirdi?

“Endişelenmiyor musun?” diye ısrarlı, sert bir ses tonuyla sordum. Varick tüm dikkatiyle bana baktı ve bakışlarında beni canını sıkmamam için uyarıcı vahşi birşeyler vardı. Heyecanımı kısmak zorunda kaldım. “Demek istediğim, başı belada olabilir diye endişelenmiyor musun?” Şu anda eğer bir köpek olsaydım, kuyruğumu bacaklarımin arasına kıstırmış, Varick’in ayaklarının arasında dolanarak kulaklarımin arasını kaşması için ona yalvarıyor olurdum.

“Belada mı?” Varick neşeden başka her şeye yorulabilecek bir şekilde kahkaha atarak karşılık verdi. Hayır, Varick kızdırmak isteyeceğiniz türde birisi değildi. Sanki saldırıp boğazınızı sıkmak için yer arar gibiydi. Ama benimle uğraşmanın da iyi bir fikir olmadığını bilmesi gerekiyordu. Odada Rand ve Mer-

cedes varken değil. Bana saldırarak olursa ona öyle bir dalarlardı ki neye uğradığını şaşırırdı.

“Sinjin’in kayıp olduğu gerçeğine bu kadar kayıtsız olman sence de garip değil mi?” diyerek sordum daha bir kendime güvenerek.

“Ve sen neden bu kadar ilgili olduğun konusunda belki beni aydınlatmak istersin?” diye sordu aynı monotonlukla sinirlerime dokunan bir şekilde.

“Sinjin benim arkadaşımıdır,” diye cevapladım gözlerimi kısararak. “Ve ben arkadaşlarımı umursarım. Bu yüzden eğer başı beladaysa bilmek isterim.”

Varick sanki tüm bu ‘Sinjin arkadaşımıdır’ hikayesine inanmamış gibi her iki kaşını da yukarı kaldırdı. Çenemi tuttum ama bakışlarımı kaçırmadım. Sonunda Varick, başka bir şey itiraf etmeyeceğimi anladı ve küstah ifadesinden vazgeçti.

“Sinjin’in başı belada değil. Büyük ihtimalle belaya sebep olan o.”

Evet, bu konuda ona katılmak zorundaydım. Sinjin tam bir baş belasıydı. Arkama doğru yaslandım ve gerginliğimin geçmesini umarak iç çektim. Ama, Sinjin hep giydiği siyah üstüne siyah kıyafeti ve çok iyi bildiğim kur yapan gülümsemesiyle önümde dikilmediği sürece geçeceğini sanmıyordum. Ancak o zaman iyi olduğuna ikna olabiliirdim.

Varick, bana yaklaşarak, “Onu damarlarımda hissedebiliyorum,” diye fısıldadı. Vücudunun soğukluğu tenime işleyerek beni titretti. Geri çekilme dürtüsüne direndim çünkü istediği buydu. Bütün kolumu kaplayan diken diken olmuş tüylerime

şöyle bir baktı ve bu durumdan adeta zevk alarak gülümsedi. Belli ki engin gücünün tadını çıkarıyordu.

“Ama...” dedim. Sinjin iyi durumda olsaydı şu anda bu masada oturuyor, muhtemelen benimle aşk oyunları oynuyor olurdu. Ben de ileri gitmesine engel olmaya çalışıyor olurdum.

“Endişelerini bir kenara bırak,” diyerek sözümü keserken konuşmanın sona erdiğini söylemek ister gibi başını salladı.

Hmm, her ne kadar Varick ahmağın teki olsa da sözleri beni rahatlatmıştı. Varick’in Sinjin’i damarlarında hissettiğini düşündükçe iyi hissetmiştim. Çünkü bu hayatta olduğu anlamına geliyordu... tabii bir vampir ne derece hayatta olabilirse. Peki Sinjin yaşıyorsa neden Varick’in yanında değildi? Sinjin’in yokluğu Varick’i kızdırıyor muydu? Ona zarar verir miydi?

Ters bir şeylerin olup olmadığını anlamaya çalışarak Varick’e tekrar baktım. Kızgın görünüyordu ama bu büyük ihtimal benim sorgulamamın bir sonucuydu. Ayrıca Varick hep sinirli görünürdü; sanki yüzyıllarca yaşamak, ona benim gibi insanlarla uğraşma sabrı vermemiş gibi.

“Jolie’nin yeteneğine ihtiyacı olan yaratıkların listesini çıkardın mı?” diye birden sordu Mathilda, gözlerini masada dolaştırırken. Dikkatimi masada konuşulanlara vereceğime Varick’le konuşmaya devam ettiğim için kızmıştı muhtemelen. Kaşlarını çatarak gözlerini üzerime dikti.

“Hala hazırlamaya devam ediyoruz,” diye cevapladı Rand kısa ve öz bir şekilde. “Bir defteri sağ kalanların isimleriyle doldurup birliğimizin askerlerinin orijinal listesiyle karşılaştırıyoruz ve bulamadıklarımızı not alıyoruz.”

“Ve onları geri getirmek kolaylařsın diye dikkatlice her birinden birer parça giysi topladık,” diye ekledim bařından beri konuyla ilgileniyormuřum gibi dűřünmelerini umarak.

Ölöleri canlandırmak için onlara ait olan bir şeye dokunmam gerekiyordu; bir parça giysi ya da bir şekilde onunla bağlantısı olan bir şey. O ana kadar sadece iki kişiyi hayata döndürmüştüm. Birincisi Bella’nın babası Jack’ti ve onu kaza ile diriltmiştim.

Bella ve Rand’in arası şimdiki zamana göre çok daha iyi-yken, Bella babasını 1922’de Chicago’da kimin öldürdüğünü bulmak için Rand’i tutmuştu. Rand de, Bella’nın babasının ölüm sahnesini tekrar canlandırabilecek bir büyü yapılmasında yardımcı olabilecek güçte bir cadı aramıştı. İşte beni böyle bulmuştu.

Geri çeviremeyeceğim bir teklifte bulununca uçakla Chicago’ya gitmiş, bir zamanlar Bella’nın babasına ait olan evi bulmuştuk. Büyüyü yapınca onu kimin öldürdüğünü -karısıydı-bulmakla kalmamış, tekrar hayata döndürmüştüm.

Daha sonra Bella’nın, babasını canlı görünce onu tekrar öldürdüğünü öğrenmiştim ... Evet, bu onun ne kadar deli olduğunu anlamamı sağlayan ilk ipucuydu. Benim gizli yeteneğimi öğrendiğinde, yeteneklerime sahip olmayı ve onları kontrol etmeyi her şeyden çok istemişti ve istediğini elde edene kadar durmayacaktı. Hatta beni kaçırmıştı ve eğer ona ihanet edip kamama yardımcı olan Sinjin olmasaydı şimdi kimbilir nerede olurdu?

Hayata döndürdüğüm diğer kişi ise eski sevgilim kurt adam Trent’ti. Ve bazen bu kararım ile ilgili şüphelerim oluyor. Evet

belki böyle söylemem hoş değil ama kelimenin tam anlamıyla bir çapkın olup çıkmıştı. Her şeye rağmen maskaralıkları tamamen Rand'e ait olan kalbimi hiç kıramamıştı evet ama ona dostça hisler beslediğimi de söyleyemezdim. Hem de hiç...

İyi misin, Jolie? Rand'in sesi düşüncelerimi böldü.

Başımı kaldırdığımda onu, başka bir sohbetin içindeki Odran'ı izlerken görünce şaşırdım. Aynı anda birden fazla işle nasıl meşgul olabildiğini hiç anlayamamıştım.

Evet, iyiyim, niye?

Varick canını sıkıyor gibi görünüyordu da. Belki de yanımda oturmalısın?

Bana baktığında başımı sağa sola sallayarak içtenlikle gülümsemedim. *Bir şeyim yok. Yine de beni düşündüğün için teşekkürler.*

Başıyla onayladı ama gülümsemedi. Bakışları deliciydi ve sadece bakışlarının yoğunluğuyla düşüncelerimi okuyor gibiydi.

Yanımda olmamı tercih ederim.

Bir kaşımı yukarı kaldırarak benimle flört edip etmediğini anlamaya çalıştım. *Peki neden?*

Vampirler beni ilgilendirmiyor ve ayrıca... Dikkati muhtemelen Odran'ın ne söylediğini duymaya çalıştığı için dağılmıştı.

Ayrıca ne?

Kokunu oldukça beğeniyorum.

Güldüm ve ayağa kalkarken başımı sağa sola sallayıp uzun masanın etrafından dolanarak yanındaki boş sandalyeye otur-

dum. Birkaç kişinin neden kimseyle konuşmazken birdenbire kahkaha attığını merak ederek baktığını fark ettim ama umursamadım. Rand beni koklamak istiyorsa, ben kimim ki onu durduracaktım? Yanına oturduğumda Rand benimle hiç ilgilenmeyerek toplantıyı yönetme rolüne devam etti.

“Bella ile ilgili olarak ne yapmamızı önerirsiniz?” diye sordu.

Bella Pelham malikanesi'nin konuk odalarından birinde hapsedilmişti. Mathilda ve Mercedes kaçmaması için büyü yapmışlardı ve Rand 7/24 kapısının önüne iki gardiyan dikmişti. Gereğinden fazla mı olmuştu dersiniz?

Birden Rand'in sıcak elini bacağımda hissedince neye uğradığımı şaşırđım. İlk başta elini orada sadece tuttu ama birkaç saniye sonra okşamaya başladı ve dizime gelince durdu. Sonra tekrar yukarıya doğru çıktı.

Ah, demek aslında kaçamak peşindeydin? diye düşündüm. Sesim heyecansız ve kontrollüymüşüm gibi çıksa da kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hızlı hızlı atıyordu.

Gülüştü zihnimde çınladı. *Sana dokunmaya niyetim yoktu, ama kendimi tutamıyorum.*

Neden bunun en başından beri düşündüğün şey olduğunu hissediyorum?

Durmamı mı tercih edersin?

Tabii ki hayır. Durmasını istemiyordum.

Hayır.

O halde şikayet etmeyi bırak.

Şikayet etmiyorum.

Bella ile ilgili konuşmakta olan Trent'e bakarken Rand kocaman gülümsedi. Trent, Rand'ın tuhaf ifadesini görünce konuşmayı kesti ve kafasındaki karışıklık gözlerine yansımış bir biçimde Odran'a doğru döndü.

Dikkatini konuşmaya ver. Rand'ın hala bacağımda dolaşan elini kavradım. *Masadaki herkesi korkutuyorsun.*

Vücudun dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Sözleri içimi titretti ve Mercedes'in bizi duyuyor olabileceği düşüncesi geçiverdi aklımdan. Ama gerçekten umurumda değildi. Onun yerine, Rand'ın eli bacağımdan yukarı yavaş yavaş hareket etmeye başladığında bütün vücudum onun elinden gelecek harekete odaklanmıştı. Bacağımı nazikçe sıktığında neredeyse sandalyeden fırlayacaktım.

"Onun yaşamasına izin vermemeliyiz," dedi Odran, Trent'in, Bella'nın öldürülmesiyle ilgili olduğu anlaşılan son yorumuna katıldığını belli edercesine başıyla onaylayarak. Bella'nın uzaylılar tarafından kaçırılması hakkında bile konuşmalar umurumda değildi. Hayır, beni tek ilgilendiren şu anda devam eden "Jolie sonunda faaliyete geçiyor" adlı programdı.

Rand, "Bence öldürülmemeliyiz," diyerek karşı çıktı ve ben onun hala dikkatini veriyor olmasına şaşırdım.

"O, hiçbir zaman müttefikimiz olmayacak," diyerek fikrini belirtti Varick.

"Peki bu onu öldürmek için yeterli bir sebep mi?" diyerek karşı çıktı Rand.

“Ben de onu öldürmemiz gerektiğini düşünmüyorum,” diyerek katıldım Rand’ın söylediğine nefes nefese kalmış bir ses tonuyla. Kimse bana bakmayınca Rand’ın elinin şu anda Kuzey Kutbu’nda olmasının sadece benim bilebileceğim bir sır olduğunu anlamıştım.

“Bu sorun daha sonra çözümlenebilir,” diyerek lafa karıştı Mercedes. “Şimdilik, bence, orduyu yeniden yapılandırmaya konsantr olmalıyız.”

Rand başıyla onayladı ve diğer elinin parmaklarını masaya vurarak tempo tutmaya başladı. Elinin gevşemiş olduğunu fark ettim. Artık bacağımı ne sıkıyor ne de okşuyordu. Rand, tamamen toplantıya odaklanmıştı. Ne üzücü ... Ama, sürdüğü sürece çok güzeldi.

“Defterdeki isimler onaylanınca, ölüleri diriltmeye başlayabiliriz,” dedi Rand bana dönüp gülümseyerek.

Mercedes başıyla onayladı ve bana doğru döndü. “Sana yardım edeceğim.”

Ah, evet, bir an için Mercedes’in ölüleri diriltebildiğini unutmıştım; beni ustaca hayata geri döndürdüğünde gösterdiği yeteneği. İkimiz bir olunca görevin tamamlanmasının hızlanacağını umuyordum. Listeyi görmemiş olmama rağmen, bizim yeteneklerimize ihtiyacı olan çok yaratık olduğunu hissediyordum. Ve ölüleri diriltmek hiç de kolay bir iş değildi. Yoğun konsantrasyon gerektiriyordu ve bazen, birinci, ikinci hatta üçüncü teşebbüs bile işe yaramayabiliyordu. Dolayısıyla ölü sayısına göre Mercedes ve ben epey meşgul olacaktık.

Mercedes, “Birliği çabucak yeniden yapılandırmalıyız,” di-

yerek devam etti sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. “Yakında tüm dikkatini Kraliçeliğe vermesi gerekecek.”

Rand’ın dudaklarını sıktığını görebiliyordum. “Anladığım kadarıyla, Jolie, Kraliçe olmak isteyip istemediğine karar vermiş değil.”

“Bu onun kaderi,” dedi Mercedes, onunla göz göze gelerek. Cüretkar bir şekilde bakıyordu.

Mathilda, “Ben kahine inanıyorum, Rand,” dedi zil gibi çınlayan ses tonuyla. “Çocuk doğuştan kabiliyetli ve sen bunu başından beri biliyordun.”

Rand başıyla onayladı. “Evet, Jolie kabiliyetli ve evet, ona tamamen güveniyorum ama bu kadere inandığım anlamına gelmiyor. Hayır, ben seçme özgürlüğüne inanıyorum ve Jolie’nin koruyucusu olarak ona seçme hakkı verilmesi hususunda ısrar ediyorum.”

Odran, “Eğer öyle buyurulmuşsa,” dedi ve devam etti, “İnkar edilemez.”

Rand ayağa kalkıp öne doğru eğilerek avuç içlerini gürlütle masaya indirdi. “Bu, bugün çözülemeyecek bir başka konu.” Bir an duraksadı ve sonra ekledi, “Sanırım yeterince tartıştık.”

Rand’ın toplantının bittiğine dair pek de zekice olmayan imasıyla herkes ayağa kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

Rand, “Jolie, bir dakika daha kalabilir misin?” diye sordu. Onunla yüz yüze geldiğimde, güzel bir konuşma olacağını söylemek istemiş gibi cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi. Hmm, bir yanım başımın belada olmasını ümit ediyordu; böy-

lece dizlerinde bir güzel eski moda bir şaplak yiyebilirdim.

Başımla onaylayarak tekrar masaya döndüm. “Başım belada mı?” diye gülümseyerek sordum.

Soruya soruyla karşılık verdi. “Sana bağlı. Başının belada olmasını mı istersin?”

Demek ki benimle hala flörtleşıyordu. Bu iyiye işaretti. “Cezam nedir?”

Kahkaha attı ve bu maskaralığı daha fazla devam ettirmeyerek başını sağa sola salladı. Bana yaklaştı ve ellerini omuzlarıma koyarak, güçlü parmaklarıyla masaj yapmaya başladı. “1878 yılına seyahatin hakkında konuşmak istemiştin...”

Başımla onayladım ve midemin ağzıma geldiğini hissettim. Birden panik duygusu tüm benliğimi kaplamıştı. Rand’ın bağlanmamızla ilgili bir şey bilmemesinin onu incitmeyeceğine o anda karar verdim. Şu anda bağlı değildik ve önemli olan da buydu. Geçmiş i temcit pilavı gibi tekrar ısıtmamak ve ölümle yüz yüze gelmesinin sebebinin ben olduğumu söylememek daha iyi olacaktı.

“Nereden başlamalıyım?” diye sordum sesimde bir titremeyle.

Omuzlarıma masaj yapmayı bıraktı ve sol elimi tutarak yanımdaki sandalyeye oturdu. Elime bakarken şüphesiz annesinin yüzüğünün nasıl olup da bende olduğunu anlamaya çalışıyordu. “Bu yüzüğü sana benim verdiğimi mi söylemiştin?” diye sordu.

Yüzüğü ellerken başımla onayladım ve parmağımdan çıkardım. Aramızdaki hiçbir şey bir sonuca bağlanmamışken veya

en hafif tabirle bir karara bağlanmamışken belki de bu yüzüğü takmamalıydim. “Geri istiyor musun?”

Parmaklarıyla parmaklarımı tutup yüzüğü geri taktı. “Hayır,” dedi parmaklarımı avucumun içine doğru bükerek. “Eğer bu yüzüğü takması gereken birisi varsa, o da sensin.” Ben daha bu cümleyi sindirememişken o, başka bir cümleye başladı. “Ve eğer yüzüğü sana vermişsem, o zaman artık sana aittir.”

Yanaklarımın kızardığını hissederek, “Teşekkürler,” dedim.

“Geçmişe yolculuk yapıp Pelham ve benimle karşılaşmak nasıl bir şeydi? Ve Christine ile?”

Christine, Pelham’ın kız kardeşiydi. Mercedes’in yanı sıra benim tek arkadaşım olmuştu.

“Gerçek üstüydü. İlk başta bana iyi davrananlar sadece Mercedes, Pelham ve Christine’di.”

“Peki ya ben?”

Ona kaşlarımı çatarak baktım ama kendimi gülümsemekten alamadım. “Pek de hoş davranmadın. Kaba, tartışmacı, aksi doğru bir tanımlama olurdu.”

İçten bir kahkaha attı. “Ama tabii ki, Jolie Wilkins’liğini yapıp beni ikna ederek arkadaşlığımı kazanmışsındır.”

Düşünürken başımla onaylayıp iç çektim. Evet onu ikna edişimi, birbirimiz için hislerimiz olduğunu kabul etmemizin ne kadar inanılmaz bir duygu olduğunu hatırlıyordum. Ve içimdeyken ne kadar harika hissettiğini.

“Evet, sonunda seni ikna etmiştim ama kolay olmamıştı,” dedim kendi kulaklarıma bile hüzünlü gelen bir gülüşle. “Gü-

nümüzde bana karşı hissettiklerini, geçmişte de hissedebilmen için Mathilda'dan bir büyü gerekmişti."

Başını öne eğerek masaya baktı ve çikolata kahverengisi gözlerini bana çevirdi. "Ah, böylece sana aşık olmuştum, değil mi?"

Onun bunu kabul etmesine şaşırmana rağmen doğru olduğu için başımla onayladım. Geçmişteki Rand bana aşık olmuştu ve bu Mathilda'nın büyüünün kolaylaştırmasıyla oluşan sahte bir aşk değildi; her düşünce, bana karşı hissettiği her şey hakiki, gerçektir ve şimdiki zamanda bana hissettiği duygularına dayanıyordu. Benim şu anda emin olmam gereken yeni Rand'di. Yüzüne uzandım. Yumuşak tenine dokunarak şakaklarından başlayıp bir karaltının başlamakta olduğu sert yanağını okşadım. "Bana aşık mısın Rand?"

Hiç duraksamadan "Evet, hem de nasıl," diye cevapladı. "Ama kalmanı isteme sebebim sana olan aşkım değil. 1878'de ne olduğunu öğrenmem gerekiyor, Jolie. Neden sana annemin yüzüğünü verdim? Neler oldu?"

"Rand," dedim ve o kadar gergindim ki yutkunamıyordum. Endişeye benzer bir şey midemde kaynamaya başlamıştı ve ne yaptığımı farkında bile olmadan, yapmaya başlamıştım bile. Rand'ın gözlerinin içine baktım ve kelimelerin zihnimde döndüğünü, büyüünün benden dışarı aktığını hissederken davranışlarımdaki iki yüzölçümü sezip bu konuda hiçbir şey yapmadığımı fark ettim.

Seninle 1878'de olanları tartışmam, Rand. Başka konuya yoğunlaş; bana aklındaki herhangi bir konu hakkında soru sor.

Rand güçlü bir büyücü olduğu için büyüme bağışıklığının

olmasını beklerdim ama neyse ki anlaşılan değildi. Onun yerine, bakışları ne zaman birini hipnotize etmek için büyücülüğe başvursam şahit olduğum dalgın bir hal aldı.

“Kraliçe olmayı düşünüyor musun?” diyerek sözümü kesti ve suçluluk duygusunun beni baştan aşağı yemeye başlamasına rağmen bütün vücudum gevşeyerek rahatladı. Bu rahatlama yalnızca bir ertelemeydi çünkü kraliçe olmak isteyip istemediğim konusu da ancak bağlanma konusu kadar cevaplamaya istekli olduğum bir konuydu.

“Seni vazgeçirmek gibi bir niyetim yok, Jolie ama senin de istediğinin bu olduğundan ve sadece Mercedes’in kuklası olarak davranmadığından emin olmak istiyorum.”

“Ben...” Ne diyeceğimi bilemedim.

“Mercedes çok talepkar ve ben birinin senin çıkarlarını gözettiğinden emin olmak istiyorum,” diyerek tamamladı sözlerini.

Bu tam Rand’e göre bir davranıştı; her zaman çıkarlarımı gözeterek, güvende olmam için bana göz kulak olurdu.

“Ne yapacağımı bilemiyorum,” dedim en sonunda, annesinin ışıldayan yüzüğünün takılı olduğu elime bakarak. Onu çıkarıp, geri vermem gerektiğini hissettim. Çünkü işin gerçeği onu takmaya hakkım yoktu.

Başıyla onayladı. “Ben kararını kendin için vermeni istiyorum; Mercedes tepene dikildiği için ya da Yeraltı Dünyası yaratıklarına karşı sorumluluk hissettiğin için değil. Eğer gerçekten istediğin buysa, bu ünvanı geri çevirmemelisin.”

Bütün endişe verici düşüncelerden sıyrılarak ona baktım.

“Ve eğer istediğim şey buysa beni destekler miydin?”

Rand bakışlarını kaçırdı ve dudağını ısırды. “Bu konu hakkında ki düşüncelerimi biliyorsun, Jolie. Monarşinin hiçbir şeklini kabul edemem.”

“Biliyorum,” dedim karşılık vermekte gecikmeden.

Rand’ın gülümsemesi beklenmedik ve gizemliydi. “Sana nedenini hiç anlatmış mıydım?”

Hmm, düşündüm de, hayır anlatmamıştı. Bunu hep Rand’i Rand yapan şeylerden biri olarak düşünmüştüm. Koyu kahverengi gözleri ve gamzeli gülüşü gibi...

“Hayır, anlatmadın.”

Başıyla onayladı ve benden birkaç adım uzaklaşıp kollarını göğsünde kavuşturarak tekrar bana doğru döndü. “1870 yılında Kraliçe Victoria tarafından Birleşmiş Milletler’e büyükelçi olarak atandım.”

Gözlerimin şaşkınlıkla açıldığını hissettim. “Öyle mi?”

Rand bir kahkaha attı. “Sen hayatıma girmeden önce dolu dolu ve renkli bir hayat yaşamıştım, Jolie.”

“Devam et.”

“Büyükelçi olarak, o zamanki başkanınız olan Ulysses Grant’le epey vakit geçirdim.”

“İç savaş kahramanı Grant mi?” diye sordum. Ağzım şaşkınlıktan açık kalmıştı.

Rand güldü. “Tarih bilgin oldukça iyi gibi. Evet, iç savaş kahramanınız.” Derin bir nefes aldı. “Amerika’yla ilgili İngiliz

çıkartmalarını temsil ettiğim üç yıl içinde, tüm insanlık için eşitlik ve adaleti vurguladığı için bende Amerikan politikasına karşı bir hayranlık ve sevgi oluştu.” İç çekti ve bakışları dışarıdaki manzaraya takıldı. “Belki İngiltere de benim inandığım bazı Amerikan değerlerini uygulayabilir diye düşünmüştüm ama tabii ki benim ülkem her zaman monarşiyle yönetildiği için bu mümkün değildi.” Tekrar yüz yüze geldiğimizde gözlerinde bir ateş yanıyordu. “Ama Yeraltı Dünyası’nın monarşik düzene uymak zorunda olmadığını anladığımda, cumhuriyet düzeni için umutlanmaya başladım. Ve hiçbir zaman Yeraltı Dünyası toplumunun bir derebeyi tarafından değil, kendi kendisi tarafından yönetileceğine dair umudumu yitirmedim.”

Başımınla onaylayarak iç çektim. Düşüncelerinin sabit olduğu apaçık ortadaydı. İşte bu çok kötüydü. “Eğer Kraliçe olursam, aramızdaki her şey bitecek mi?”

“Böyle bir şey söylemedim.”

Ama söylemesine gerek yoktu. Gerçekçi olmak gerekirse işimi tasvip etmezken beni nasıl sevebilir ve benimle beraber olabilirdi ki? Bunun bizi ayıracağını kristal bir küreye bakıyormuşum gibi net olarak görebiliyordum.

dört

Rand, "Jolie?" diye seslendi bir yandan kapıyı çalarken.

Kanapede miskin miskin otururken kalktım. Televizyonun sesini kısarken, üzerindeki saate baktığımda on bir otuzu gösteriyordu. Neden bu kadar geç saatte ziyaret ettiğini merak ederek kapıyı açtım ve onu, bol kesim koyu renk bir kot ve arkasından gelen ay ışığında parlayan beyaz bir tişört giyinmiş halde önümde dikilirken buldum.

"Herşey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet, evet," diye geçiştirerek cevapladı ve evime girmek için can atarmış gibi baktı.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sorarak kapıyı iyice açtım ve kenara çekildim.

"Eğer meşgul değilsen, evet lütfen."

"Değilim."

İçeri girdi ve evime, sanki burayı daha önce hiç görmemiş gibi, bir zamanlar Pelham Malikanesi'ndeki uşakların kaldığı bu evi ilk kez görüyormuş gibi dikkatle baktı. Kapıyı ardımızdan kapattım.

“Uyuyamadım ve televizyonda da eğlenceli bir şey bulamadım,” dedi rahatsız ya da en azından gergin olduğunu gösteren bir şekilde elini saçlarının arasından hızla geçirdi. Neden gergin olduğunu kimse tahmin edemezdi. Ama işte bu tam da Rand'di. Ne yapacağı, ne düşündüğü önceden kestirilemezdi.

“A, öyle mi?” diye sordum. Söyleyecek başka bir şey gelmemişti aklıma.

“Ben, ııı, belki arkadaş istersin diye düşünmüştüm.”

Bundan daha fazla istediğim bir şey olmamasına rağmen havalı, sakın ve duygularını kontrol edebilen birisi gibi görünmeye çalışarak omuz silktim. “Elbette.”

İçten içe Kraliçe olursam aramızdaki ilişkinin nasıl olacağı hususundaki konuşmaya tekrar başlayıp başlamayacağını merak ediyordum. Tabii ki, bu benim yapmak istediğim bir konuşma değildi, bu yüzden de gündeme getirecek değildim. Ve onun da bu konu hakkında konuşmayacağını umuyordum. Sadece uzun soluklu ve zor bir konuşma yapma havasında değildim.

“Bir büyü dersine var mısın?”

“Şimdi mi?” diye sordum. Sesimden şaşkınlığım belli oluyordu.

Rand, ahenkli bir ses tonuyla derinden bir kahkaha attı. Gülüşünü duymaktan hiç sıkılmıyordum; sevmekten kendimi alamadığım seslerden biriydi.

“Bu gece ay hilal şeklinde,” dedi.

“Nasıl, anlamadım.”

Tekrar güldü. “Ay, yeni ay öncesi hilal evresine girdiğinde, büyü için enerji en yüksek seviyededir.”

Penceremden dışarıya, daha çok frenç manikürlü bir turnağın ucundaki beyaz kısma benzeyen aya şöyle bir baktım. “Bu önemli bir detay gibi görünüyor,” dedim warlock’a bakarak. “Nasıl oluyor da bunu şimdi öğreniyorum?”

Rand omuz silkti. “Bugün sahip olduğum bilgiyi toplamak yüz yıldan fazla bir süreyi aldı ve hala bir acemiyim.”

“Harika. Demek sabırsızlıkla bekleyeceğim uzunca bir süre var önümde.”

Rand tek kaşını kaldırdı ve sadece gülümsedi.

“Peki bu gece ne öğreneceğim?”

“Astral seyahat.”

“Astral ne?” diye sordum ve şüphe içinde ona baktım. Büyü konusunda bir şeyler öğrenmek için havamda olduğumu söyleyemezdim. Koltukta boş boş oturarak *Come Dine With Me** izleseک olmaz mıydı? O sırada biraz da oynasak bu, benim için haftanın en iyi akşamı olurdu.

“Evet, astral seyahat.”

“Kıyafetim buna pek uygun değil,” dedim Victoria’s Secret marka pamuklu pijama altına ve üzerime büyük gelen pembe eşofman üstüme şöyle bir bakarak. Ayağımda ayakkabı bile yoktu.

* Bu yarışma Türkiye’de *Yemekteyiz* adıyla yayınlanmıştır.

Rand başıyla onayladı ve üzerindeki bütün gerginlik gitmiş, yerini müthiş bir özgüvene bırakmıştı. Aramızda bir adım mesafe kalana kadar bana yaklaştı. Sonra ellerini omuzlarıma koydu ve gülümsedi.

“Astral seyahat yalnızca ayın hilal evrelerinde başarıyla uygulanabilir. O zaman doğanın bize sunduğu bu imkandan neden faydalanmıyoruz?”

Derin bir iç çektim. “Önce astral seyahatin ne olduğunu açıklamak istemez misin?”

Başıyla onayladı ama ellerini omuzlarımdan çekmedi. Aksine daha sıkı tuttu ve tüm bunlardan keyif alıyormuş gibi tuhaf, küçük bir gülümseme takındı. “Astral seyahat, beden dışı tecrübeler, ölüme çok yaklaşmayla ve ölümden sonrasında ilgilidir.”

“Harika,” dedim kaşlarımı çatarak. “Bu, kulağa son derece rahatlatıcı bir şeymiş gibi geliyor.”

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Ruhun, fiziksel bedenden ayrılmasıdır.”

Yutkundum. “Şu dakikadan itibaren kulağa daha da kötü geliyor.”

Parmağını yüzüme götürerek şakaklarımdan aşağı yanaklarıma oradan da çeneme doğru indirdi. Nefes alış verişimin arttığını, kalbimin de daha hızlı çarpmaya başladığını hissettim.

“Seni asla tehlikeye atmam, anlıyorsun değil mi, Jolie?” Sesi alçak bir perdeden çıkıyordu.

Benim sesimse çoktan pılısını pirtısını toplayıp gitmiş ol-

duğu için tek yapabildiğim başımla onaylamak oldu.

“Tenin ne kadar yumuşak,” diye fısıldadı ve ruhumun bedenimnden ayrılması ya da ayın evreleri konusunda endişelenmeme gerek kalmadan, dudakları benimkilerin üzerindeydi. Gözlerimi kapayarak onu hissetmenin ve tatmanın keyfini çıkardım. Dudakları inanılmaz derecede dolgun ve yumuşaktı. Boynumu sıkıca tuttu ve beni kendine doğru çekerken, diliyle kapalı dudaklarımı araladı.

Geri çekildi ve sakın bir yüz ifadesiyle bana baktı. “Özür dilerim.”

“Ha, ne?”

Kıs kıs güldü. “Dersini kaynattığım için.”

Ders mi? Ne dersi? “Ah, sorun yok.”

Sırıtarak geri çekildi ve başını sağa sola salladı, niye böyle yaptı emin olamadım. Sonra ayaklarıma doğru baktı.

“Ayakkabı giymeli miyim?”

“Hayır. Evinden çıkmıyoruz ki.”

Beden dışı tecrübe, ruhun bedenden ayrılması... Evet dışarı çıkmamamız gayet makul görünüyordu. Ne de olsa bu, ruhun yolculuğuyla ilgiliydi. Hmm, ruhun yolculuğu demişken, markete astral olarak yolculuğun mümkün olup olmayacağını merak ettim.

“Evet, ‘açıklamaya’ başla, Lucy,” dedim gülümseyerek.

Komedi dizisi *I love Lucy*’i bilmediğini anladığım şaşkın bir ifadeyle karşılık verdi ve pek de umurunda olmadan pencereye yaklaştı ve ayı izlemeye başladı.

“Aya odaklanarak başlamalısın,” dedi ve ilgisiz bir öğrenciy-mişim gibi görünmemek için pencereye yaklaştım. “Büyünün içine nüfuz etmesine izin vermelisin. Ay ışınlarında yıkan ve sonra ruhunu serbest bırak.”

Söyledikleri aklımdan geçen sayısız soruya cevap olamadığı halde kuşkularımı kendime sakladım ve gözlerini kapatırken onu öylece izledim. İnanılmaz derecede yakışıklı olan yüzü ifadesizdi. Aslında uyuyor gibi görünüyordu; çenesi gevşemiş gibiydi ve huzurlu görünüyordu.

Büyülü bir şeyler olduğuna dair bir işaret yoktu ama Yeraltı Dünyası'na bakıldığında görünüş genelde aldatıcı olurdu. Rand'i izlerken az kalsın göz ucuyla gördüğüm pırıl pırıl ve beyaz bir şeyin yansımaları kaçırıyordum. Dışarıya baktım ve ağaçların arasında yürüyen bir adamın hayal meyal silüetini görebildim. Çevresinde beyaz bir hare vardı ve bu harenin içerisinde vücudu bir hayaletinki gibi şeffaftı.

Tekrar Rand'e baktım ve halinde hiçbir değişiklik olmadığını gördüm; hala uykuda gibiydi. Pencereden dışarı hayalet ziyaretçimize bir kez daha bakamadan Rand derin bir nefes alarak gözlerini açtı. Sonra nefes vererek gülümsedi.

“Beni gördün mü?”

Başımınla onayladım. “Hayalet gibiydin.”

“Astral seyahat.”

“Dur tahmin edeyim. Şimdi sıra bende mi?”

Bir kahkaha attı. “Cin gibisin, Jolie.”

İç çektim ve ay ışığında yıkanma kabiliyetimi en üst düzeye çıkarabilme ümidiyle pencerenin tam önüne geçtim. Alabile-

ceğim tüm yardıma ihtiyacım vardı.

“Gözlerini kapa,” dedi Rand yumuşak bir ses tonuyla. De-diğini yaptım ve nefesini yanağımda hissettim; tüylerim diken diken oldu. “Büyünün tüm benliğini kapladığını hisset, Jolie, ayın gücünü içinde hisset.”

Ensemin üzerindeki saçlarla oynaması ve ayı ‘içimde’ his-setmesini söylemesi tüm bu seyahat olayını seks uğruna unut-mamızı talep etmem için yeterliydi aslında. Ama yine de meta-netimi koruyabildim. Aferin bana.

Göz kapaklarımdaki karanlığa odaklanarak ay ışınlarının ve sihrinin beni yıkadığını, benliğimle bir olmak için içime işledi-ğini hayal ettim.

“Tamam,” dedim fısıldayarak.

Rand’in nefesi artık boynumdaydı ve bana daha da yaklaştıkça vücudunu hissedebiliyordum. Beni arkaya doğru çekerek kolları arasına aldı.

“Ağaçların arasından yürümeye başla. Dışarıdaki kuru ve soğuk havanın kokusunu içine çektiğini, ürperten rüzgarı ve ayak parmaklarının altındaki toprağı hissettiğini hayal et.”

Söylediği şeyleri gözümde canlandırarak konsantre oldum ve birden kendimi sadece bir düşünceymişim de zaman ve boşluk arasında süzülüyormuşum gibi hafif hissettim. Daha önce hiç deneyim etmediğim türden bir hafiflikti; sanki yer-çekimiyle bir alakam kalmamıştı. Adeta hava gibiydim. Göz-lerimi açınca kendimi dışarıda buldum. Orman zeminindeki dalları ve yaprakları hissedebiliyordum ve ay ışınları öteki dün-yadan bir kucaklamayla beni sarıp sarmalıyor gibiydi.

“Bana geri gel, Jolie.”

Rand’in sesi uzaktan, sanki rüzgara fısıldıyormuş gibi geliyordu.

“Kendini geri çek.”

Başımla onayladım ve aya doğru baktım. Büyük beyaz Tanrıçaya kendime dönmem gerektiğini söyledim. Buradaki sürem dolmuştu.

Birden kamyon çarpmış gibi hissettim. Hafiflik hissi gitmiş yerine ağırlık ve yoğunluk hissi bırakmıştı. Dizlerimin bağının çözülmesiyle Rand’in beni bir kahkahayla yakalaması bir oldu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atarken gözlerimi açarak odaya göz gezdirdim.

“Başardım mı?”

“Evet, başardın,” diyerek cevapladı Rand. Gurur duyduğu ses tonundan belliydi.

Ona tutundum ve kalp atışlarım yavaşlarken başımı göğsüne yasladım. Hala yeni doğmuş bir zürafa gibi ayakta durmakta zorlanıyordum.

“Beni hep şaşırtıyorsun.” Alnımdan öperken sesi yumuşacıktı. “Büyün, Jolie, inanılmaz derecede güçlü. Bazen senin gerçekten ne kadar güçlü olduğunu unutuyorum.”

Ama benim istediğim ne kadar güçlü olduğumu duymak değildi. Tüm istediğim, Rand’in baharatımsı ve erkeksi kokusunda ve kolları arasında kendimi kaybetmekti. Bu anın hiç bitmemesini dileyerek, bir şey demeden kollarımı sıkıca ona doladım.

bes

Karşı koymak için elimden geleni yapmama rağmen Christa'yı geri getirmek için Avustralya'ya gidemedim. Mercedes, Yeraltı Dünyası Kraliçesi'nin bu 'tekin olmayan zamanlar'da dünyayı dolaşmasının riskli olduğu konusundaki ısrarlarına devam etti. O, bu zamanları belirsiz olarak nitelendiriyor olabilirdi ama bu Kraliçelik meselesinin hayatımı ciddi bir şekilde kısıtladığı son derece belliydi.

Eğer Christa'nın erkek arkadaşı John görevi memnuniyetle üstlenmeyi teklif etmemiş olsaydı, Christa'yı geri getirmek konusunda tartışmaya devam ederdim. John'la konuştuktan sonra, bu işi tek başına yapmak istediğini sezdim. Ve onu suçlayamazdım. Eğer ben Rand'den iki haftadan fazla bir süre ayrı kalmış olsam, ben de onunla yalnız başıma zaman geçirmek isterdim. Bu konuyla ilgili yorum yapmakta serbestsiniz...

Her neyse, Christa Pelham malikanesine sağ salım döndü. Yine de onu Avustralya'ya tek başına gönderebilmek için yaptığım büyüyü duyunca pek sevinmedi.

"Bunu yapmak zorundaydım, Chris," dedim ümitle gülümseyerek.

Akşam üzeriydi ve bir zamanlar Pelham Malikanesi'nin uşaklarının kaldığı, ana evden iki mil kadar uzaklıktaki küçük evimin oturma odasındaki koltukta oturuyorduk. Christa'nın Rand'in evinde yaşıyor olması ve benim olmamam tuhaf görünebilir (ama, aslında cadılardan, vampirlerden, kurt adamlardan bahsederken ne tuhaf sayılabilir ki?). Her neyse, Christa ve ben Alnwick, İngiltere'ye ilk geldiğimizde (Rand'in Yeraltı Dünyası'na takdim edileceğim zaman korunmaya ihtiyacım olacağını söylemesinden ve beni korumayı teklif etmesinden dolayı), ikimiz de Pelham Malikanesi'nde Rand'in yanında yaşamaya başlamıştık. Ama Rand ve benim aramızdaki hisler sinir bozucu olmaya ve giderek kafamı karıştırmaya başladığında, biraz yalnızlığa ihtiyacım olduğunu düşünerek taşındım. Christa ise Pelham Malikanesi'nde Rand'in asistanı olarak kalmaya devam etti. Christa'nın erkek arkadaşı olmasından ve Rand'in Christa'ya onun Rand'i erkek kardeşiymiş gibi görmesini sağlayacak bir büyü yapmasından dolayı bu durum hiç de canımı sıkıyordu.

İşte bu gece kızlar gecesi idi. Herkese bizi yalnız bırakmaları için talimat vermiştim. Testesteronlu hiç kimse ya da hiçbir şey davetli değildi. Hayır, bu gece yeryüzünde bana herkesten daha yakın olan kişiyle yeniden bağlanma gecesi olacaktı ve konuşacak çok şeyimiz vardı. Arayı kapatmamız gerekiyordu.

"Tek başıma gezmek hiç de eğlenceli değildi," diye sızlandı

Christa alt dudağını bükerek. Kedim kucağımdan atlayıp Christa'nın yanına gitti ve ona sürünerek gıdısının okşanması için yalvardı. "Tek başıma olmaktan nefret ettiğimi biliyorsun."

Eğer John ona Avustralya'da rehberlik etmek yerine Bella'nın birliğinde savaşmayı seçtiğimi söylemesiydi, bu konuyla ilgili şikayet edecek bir şey de bulamazdı. Tamam, ben de dü-rüstlüğün en iyi politika olduğuna ve bu konuyla ilgili atasöz-lerine inanıyordum ama John bu konuda ağızma bir parmak bal çalabilirdi.

"Eh, bunu telafi etmek için sana anlatacak çok şeyim var," dedim ve Christa'nın yemi yutmasını umarak bekledim. Christa'nın sevdiği bir şey varsa, o da dedikodu-ydu.

İkinci şarap şişesinin tıpasını çıkardı -bu bir Shiraz'dı- ve yüzünde tüm suçlarımın affedildiğini gösteren bir sırıtma be-lirdi. "Peki, böylesi daha iyi. Başla bakalım."

Ve başladım. Ona nasıl savaştığımı anlattım ve en önemli-si de, savaşa katılmamda en önemli nedenlerimden biri olan vampir Ryder'ı nasıl öldürdüğümü anlattım. Ryder öldürül-mesi gereken biriydi. Rand'i bizden yanaymış gibi görünerek kandırmakla kalmamış beni kaçırıp Bella'ya, namı diğer Batı'nın Kötü Cadısı'na götürmüştü. Benden neredeyse bütün kanımı içecek kadar beslenmişti ve hatta tecavüz etmesine ra-mak kalmıştı.

Söylemeye gerek yok, öldürücü darbeyi vurduğumda ve Ryder önümde küle dönüştüğünde uzunca bir süre rahatlamış hissetmiştim. Ta ki, Kraliçe olma işi başıma yıkılana kadar.

"Vay canına," dedi Christa, yüzündeki gülümseme kaybo-lup, yerini meraklı bir ifadeye bırakmadan önce şaşkınlık içe-

risinde başını sallayarak. "Ama ben senin büyüünün vampirlere karşı işe yaramadığını sanıyordum."

Onayladım. "Öyle, ama..." Bunun ötesini nasıl anlatacağımı bilemiyordum çünkü çok gizliydi ve dolayısıyla tabuydu. Christa'nın merak içinde kıvranışını izlerken birkaç saniye nasıl anlatacağımı düşündüm ve sonunda yumurtlayıverdim. "Sinjin'in kanını içtim."

Sinjin Sinclair gibi bir vampir efendisinin kanını içmek, Ryder'la savaşıırken durumu eşitlememi sağlamıştı. Sinjin'in kanı olmasaydı, Ryder'ın dehşet gücüne ve hızına karşı savunmasız kalırdım. Bunu geçmişteki tecrübelerimden biliyordum. Ryder'ı öldürmeden önce, alçak herif bana kendimi savunmayı öğretiyordu ve onun saldırılarına karşı aciz kaldığımı söylemek hafif bir ifade olurdu.

"Sinjin kanını içmene izin mi verdi?" diye sordu Christa ağzını mükemmel bir 'o' şeklinde açarak inanmadığını belli eden bir ses tonuyla.

"Evet," diye cevapladım ve birden Christa'nın bu bilgiyi ağzından kaçırabileceğini düşünüp endişelendim. Çenesi düşüktü çünkü. Ama görünüşe bakılırsa ben de öyleydim. "Kimseye anlatamazsın. Gizli kalmalı. John'a bile anlatamazsın." Vampir efendisi olarak Sinjin kimsenin kanını içmesine izin vermemeliydi. Sinjin tarafından böyle bir ayrıcalıkla ödüllendirilmiş olmak beni hala şaşırtıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Sinjin'in kanı olmadan Ryder'ı öldüremezdim çünkü Christa haklıydı; sihrim paranormal toplumdaki herkes üzerinde etkiliydi, vampirler hariç.

"Sinjin sana aşık olmuş olmalı," dedi Christa haberlerden

şok olmuş bir şekilde başını sallayarak.

“Hayır, değil,” diye çabucak cevapladım Sinjin’in ben de dahil olmak üzere birine aşık olma ihtimalini düşünerek. Aşk ya da herhangi bir duygusal bağlılık düşüncesi altı yüz yaşındaki vampire uygun görünmüyordu. Onun birisini sevmek uğruna gardını düşürebileceğini hayal edemiyordum. Kendisini naçizane bir sevgi ilişkisine bırakamazdı çünkü kendi rahatına fazla düşküdü.

“Bana aşk gibi geldi. Sen ne olarak adlandırırsın?”

Başımı sağa sola salladım. Ne olarak adlandıracığımı bilemedim ama kesinlikle aşk olarak adlandırmazdım.

“Belki de sadece meraktır,” dedim bunun en iyi tanımlama olacağını düşünerek. Sinjin’in tam bir muamma olmasına ve kendimi sürekli onun şimdi ne yapacağını kestirmeye çalışırken bulmama rağmen, bildiğim bir şey vardı ki, o da tamamen kendi çıkarları için hareket ettiğiydi. İlgisiz bir izleyici gibi arkasına yaslanarak olayların yavaş yavaş gelişmesini izlerken Tanrı rolünü oynamaktan zevk alıyor gibiydi. Ama eğer işler kızırsa ya da onun planlarına uymayan bir hal alırsa baş parmağını indirerek onu kızdıran her neyse veya her kimse ezerdi ve bunu tüm diğer işlerinde olduğu gibi sakın, soğukkanlı bir yüz ifadesiyle yapardı.

“Bu arada, Sinjin nerede?” diye sordu Christa kendisine bir kadeh daha şarap doldururken. Bana baktı ve şişeyi bana göstererek ‘daha ister misin?’ diye sorar gibi kaldırdı.

En sevdiğim vampirim nereden olabileceğiyle ilgili düşüncelere dönerken başımı sağa sola salladım. Endişe bir kez daha içimi kemirmeye başladı. “Kimse nerede olduğunu bilmiyor.”

“Savaşta mı öldü?”

“Hayır.” Varick’in Sinjin’i damarlarında hissedebildiğini, burnunun bile kanamadığına inanmamı sağladığını açıkladım. Çok geçmeden, 1878’e yolculuk, Mercedes, Rand’e aşık olmam ve sonunda Kraliçe seçilmem konularında eteklerimdekini döktüm.

“Demek Rand senin Kraliçe olmanı istemiyor ha?” diye sordu. Sol göz kapağı her sarhoş olduğunda olduğu gibi kapanmaya başladı.

“Hayır,” dedim, oturma odasının penceresinin önünde sallanmakta olan söğüt ağacında bakışlarımı sabitleyerek. Yaprakları adeta neşeyle dans ediyorlardı. “Monarşiye inanmadığını son derece açık bir dille belirtti.”

“Yola gelmek zorunda,” dedi Christa gülümseyerek, şarabının son yudumlarını dikip, koluyla dudaklarını silmeden önce. “Yani eğer gerçekten kahin varsa, ki kesinlikle var ve senin Kraliçe olman gerektiğini söylüyorsa, Rand de bir şekilde diğerleri gibi bunu kabullenmek zorunda kalacaktır, değil mi?”

Bu kadar basit olmadığını bilmeme rağmen başımla onayladım. “Evet, ama Rand’in nasıl olduğunu bilirsin. Eğer bir şeye inanmıyorsa onu desteklemez.”

“Senin için doğru olan neyse onu yapmalısın, Jules,” dedi Christa ve beni rahatlatmak için elime hafifçe vurdu. Kedi belli ki rahatsız olmuştu ve Christa’nın kucağından atlayıp, ağır ağır yürüyerek yuvasına gitti ve tekrar uykuya daldı.

Christa, “Diğer insanların seni engellemesine izin veremezsin,” diyerek konuşmasını bitirdi. Masanın üzerinde duran iki

boş şişeyi, elimde tuttuğum boş kadehi ve Christa'nın şefkatli ifadesini düşününce başarısız olmuş bir adsız alkolikler toplasıındaymışım gibi hissettim.

“Ama!”

“Kraliçe olmak senin kaderinmiş gibi görünüyor,” diyerek sözümü kesti Christa. “Bu, senin görevin.”

“Ya bu bir hataysa, Chris?” diye sordum elimdeki boş bardağı yan masaya bırakırken. “Ya Mercedes yanılıyorsa? Ya Kraliçe olacak kişi ben değilsem?”

Christa başını sağa sola salladı. “Bahse girerim ki herkeşe ilan etmeden önce senin doğru kişi olduğundan emin olmuştur. Yani, senin tam bir ezik ya da başka bir şey olduğunu anlasaydı ne felaket olurdu, düşünsene. Ayrıca, Avustralya’da öğrendiğim şeylerden birisi de eğer bir şey sana doğru gibi görünüyorsa ona bir şans tanımalısın.”

Gülümsemekten kendimi alıkoyamadım. Ve Christa doğru bir noktaya değinmişti; Mercedes’in herhangi bir konuda hata yaptığını düşünemiyordum, özellikle de böyle önemli bir konuda. “Bunu Avustralya’da mı öğrendin?”

Başıyla onayladı. “Evet, Sydney’de Market Caddesi’nde kendi halimde yürüyordum, kendi işimle meşguldüm anlayacağın,” (beni tek başıma bıraktığından dolayı demek istermiş gibi bakarak) “ve birden içimden çılgın bir ses başımı kaldırıp omzumun üzerinden bakmamı söyledi. Öyle de yaptım ve inanır mısın o güne kadar gördüğüm en şirininden bir çift ince topuklu kırmızı ayakkabı bir dükkanın vitrininde öylece duruyordu. Asırlardır kırmızı bir topuklu aradığımı biliyordun değil mi?” Onu memnun etmek için başımla onayladım ve ko-

nuşmaya devam etti. “Evet ve bu sayede şimdi istediğim gibi bir çift kırmızı ayakkabım var.”

“Ciddi misin?” diye sordum şaşkınlık içinde. “Bir çift ayakkabıyı benim Kraliçe olmamla mı karşılaşıyorsun?”

Kaşlarını çatarak bana dilini çıkardı. “Topuklu ayakkabıları sadece bir örnek olarak kullanıyorum, Jules. Hayatın senin yoluna çıkardığı şeylere hazırlıklı olmalısın ve eğer risk almazsan, kırmızı topuklu ayakkabıları bulamazsın.”

Başımı sallayarak tüm bu konuşmanın absürtlüğüne güldüm. Keşke hayatım bir çift ayakkabı almak kadar kolay olabilseydi. “Olaylara değişik bir bakış açın var.”

“Ben sıradışı bir kıyım,” dedi içten bir gülümsemeyle, göz kapağı otuz derece daha aşağıya düşerken. “Nerede kalmıştık?” diye sordu üçüncü şarap şişesine uzanarak. “Ah, hatırladım. Demek Rand senin Kraliçe olma fikrinden dolayı ufak sinir krizleri geçiriyor, öyle mi?”

“Hayır, şimdiye kadar hiç geçirmedi,” dedim ve Rand’in bu konuda genel olarak cesaretimi kırıcı tavrını düşünerek iç geçirdim. Yine de bu rolü kabul etmememi istememişti ama istediği şeyin bu olduğunu biliyordum. “Aslında dün ve bugün onu hiç görmedim.”

Yemek odasındaki tartışmamızın ardından iki gün geçmişti ve Rand, tam Rand gibi davranıp iki günlüğüne muhtemelen Pelham Malikanesi’ni mesken tutmuş birliklerle meşgul olmak üzere ortadan kaybolmuştu. Umarım sırf benden kaçmak için yapmıyordu bunu. “Eee, yine kızdı mı? Ne zaman sana sinirlense ortadan kayboluyor sanki,” dedi Christa.

“Yo, hayır. Sanırım bu sefer gerçekten meşgul.”

Christa başıyla onayladı ve memnuniyetini sessizce belirtircesine kaşlarını yukarı doğru kaldırıp şişeye doğru bakarken kimbilir kaçınıcı kadehinden bir yudum aldı. “O nasıldı, ee ne zamandı, bin altı yüzlerde?”

“İı...,” dedim gülmemi tutmaya çalışarak ama başaramadım. “Rand bin altı yüzlerde yaşamıyordu, Chris.”

“Her neyse,” dedi elini önemsemez bir şekilde sallayarak. “Bin sekiz yüzler o zaman. Ne fark eder ki?”

“Endüstri Devrimi’ni saymazsak mı demek istiyorsun?” diye karşılık verdim gülümseyerek.

“Amaan, Rand’le karşılaştığınız yıl neydi?”

“1878,” diye cevapladım ve sonra bir saniye kadar Rand’in o tarihte nasıl biri olduğunu düşündüm.

“Harikaydı,” dedim sonunda bir yandan içimi çekerken. “İlk başlarda bana güvenmemiştii ama, bunu aşınca hayranlık uyandırıcı birisi oldu, Chris. Kendisini akışa bırakarak beni sevdi ve hatta evlenme bile teklif etti.”

“Sana evlenme mi teklif etti?” diye haykırdı. “O halde nişanlandınız mı, yoksa evlendiniz mi?”

Başımı olumsuz anlamda salladım ve birden midem bulandı. Bu, hayatımın aşkıyla evlenme fırsatını kaçırmış olma düşüncesinden mi, yoksa şarabın sonunda beni etkiliyor olmasından mıydı emin değildim. Arkama yaslanarak gözlerimi kapattım. “Hayır, yani evet dedim, ama benim kendi zamanıma geri dönmem gerektiğini biliyordu. Bana burada ve şimdi tekrar birlikte olacağımıza dair söz verdirdi.”

“Ama birlikte değilsiniz?”

Tekrar doğruldum ve kendimi daha iyi hissetmeyerek gözlerimi açtım. “Değiliz.”

Başını sallayarak bana kızgın bir ifadeyle baktı. Sanki Rand’le beraber olmamamız benim suçummuş gibi. “O halde olmasını sağlamalısın; verdiğin sözü tutmak için... eski Rand’e.”

Konuştuğumuz konuya dönmeden önce, “Eski Rand,” diye tekrarladım gülererek. “Göründüğü gibi kolay değil.”

“Rand bu Kraliçe konusunu aşacaktır. Yani aşamazsa da kendi bileceği iş, değil mi?”

“Bundan daha fazlası var.” Derin bir nefes aldım. “Sana Rand’in geçmişte bir cadıyla bağlandığını anlatmıştım ya?”

Başıyla onayladı ve yarı dolu şarap şişesine baktı. Sonra, muhtemelen daha fazla şişe var mı yok mu görebilmek için oturma odama bir göz gezdirdi. Hiç bulamayınca ona bir soru sorduğumu hatırlayıp bir iç çekişle bana döndü. “Evet ve o cadının ölümü Rand’i de neredeyse öldürmüştü, değil mi?”

Başımı olumlu anlamda salladım ama birkaç saniye boyunca bir şey söylemedim; söylemem gereken şeyi nasıl söylemem gerektiğine emin olamadım.

“O bendim, Chris.”

“Ne sendin?”

“Bağlandığı cadı...”

Allak bullak olmuş gibiydi. “Bu nasıl olabilir? Sen ölü değilsin.” Sonra yüzünün rengi attı. “Aman Tanrım Jules, yoksa öldün mü? Savaşta mı öldün?” Ayağa kalktı ve bana aval aval

baktı. “Sen hayalet mi oldun?”

“Hayır,” dedim başımı sağa sola sallayarak.

“Çünkü eğer bir hayaletsen bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum. Hayaletlerden ömrüm boyunca korkmuşumdur.”

“Hayır, Chris, hayalet değilim.” Ona baktım ve kaşlarımı çattım. Yüzü hala aynı soluk renkteydi. “Ölü değilim, Chris! Tanrım!”

Tekrar yanıma oturdu ama bu sefer kanepenin en ucuna. “Eh, ne düşünmemi beklerdin ki?”

“Bunu beklemezdim!” diye bağırdım tekrar hikayeme dönmeyen. “Rand’in bağlandığı kadın ölmedi; sadece zaman yolculuğu yaptı.”

Söylediğimi anlaması biraz zamanını aldı. Sanırım hala hayalet kısmını düşünüyordu ve alkol de pek yardımcı olmuyordu. Bir kere jeton düşünce, bana dehşet içinde baktı.

“Ciddi olamazsın Jules!” dedi bir yandan da tüm bu olayın ne kadar çılgınca olduğuna inanamayarak kafasını sallarken. “Rand sana bağlandı!”

“Tam isabet.”

“Peki Rand bu konuda ne düşündü? Öğrendiğinde yüzündeki ifade paha biçilmez olmalı.”

Tekrar bir iç çektim ve her daim üzerime çöken suçluluk duygusundan bu sefer de kaçamadım. “Bu da hikayenin diğer kısmı... Ona henüz söyleyemedim.”

“Ne?!” diye bir çılgık attı. “Ona henüz söyleyemedim de ne demek? Bu, ona söyleyeceğin ilk şey olmalıydı.” Sonra ayağa

kalktı ve duvara doğru dönerek kollarını Hamlet'in monologuna başlayacakmış gibi ileri uzattı. "Ehm, merhaba, bir zaman yolculuğundan henüz döndüm ve bu arada biz Donkey Kong'daki* gibi işi pişirdik ve ben bağlandığın ateşli fıstığım, kapiş?"

Ben onu alkışlarken bana baktı. Eh, bir *Olmak ya da Olmak* değildi ama ona yakındı. "Donkey Kong'daki gibi işi pişirmek mi?"

"Yani yaptınız değil mi, yapmadınız mı?" diye sordu Christa onaylamamı bekleyerek bana bakarken. Christa'nın dedikodudan başka üzerinde konuşmayı sevdiği başka bir konu varsa o da sekstir. Ve seks hayatımın normalde hiç de ilgi çekici olmaması yüzünden Christa'nın şu anda içi içini yiyor olmalıydı.

Aklıma Rand ile sevişmemiz gelince başımı salladım. "Evet, yaptık ve olağanüstüydü."

"Ve yine olağanüstü şeyler olabilir, Jules. Ona gerçeği söylemek zorundasın."

Başımla onayladım ama tatmin edici değildi. "Ona söylememeye karar verdim."

"Neden?"

"Çünkü bence bilmemesi daha iyi; yani sonuçta artık bağlı değiliz ki... Hem söyleyeceklerim onu gerçekten incitebilir."

Başını sağa sola salladı ve birden şarap kadehimin hala tamamen dolu olduğunu fark edince yüzünde ona ihtiyacının olduğunu gösteren bir ifadeyle kadehe uzandı. "Seninle bağlanmış olması onu niye üzsun ki? Bu sadece sizin birlikte ol-

* Bir Atari oyunu. Bir goril sarışın bir kadını kaçıtır ve bize fıçılar fırlatırken her bölüm kadını kurtarmaya çalışırız.

manızın kaderiniz olduğu anlamına gelir. Sizin ki kesinlikle Princess Bride'dan* daha iyi bir aşk hikayesi." Princess Bride Christa'nın en sevdiği film olduğundan bu söylediği çok ciddi bir şeydi. "Jules, bu gerçekten de çok romantik."

Dikkatli olun Romeo ve Juliet, Tristan ve Isolde, Bay Darcy ve Elizabeth Bennett çünkü Rand ve Jolie sizi tahtınızdan edecek. Nedense bir türlü böyle hissedemiyordum.

"Eh, sanırım Rand bunu iyi de karşılayabilir," dedim ama buna inandığımı söyleyemezdim. Daha çok Christa'yı rahatlatmak için dile getirmiştım. "Veya benim yüzümden neredeyse öleceğini öğrendiğinde çıldırabilir de..."

Bir süre düşündü. "Hmm, o açıdan düşünmemiştim." Birkaç saniye daha düşündü. "Ama ona bağlanacağını bilmiyordun değil mi?"

"Aklımdan geçmedi değil."

"Ama sonuçta onun seksi, çıplak vücudunu görünce bağlanma mı? hangi bağlanma? Ah, ipe bağlanmayı mı kastettin? demiş olmalısın."

Aniden minnettar hissederek güldüm. Evet, Christa'nın kusurları vardı ama dünyanın en iyi arkadaşıydı ve onu seviyordum. "Evet, tam da öyle bir şey oldu."

Başıyla onayladı ve tekrar bana dönüp boş boş bakmadan önce kadehinde kalan son şarabı da midesine indirdi. Sonra dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Tamam, ona söylediğinde ikinizin bağlanabileceğini tahmin ettiğin kısmı es geç. Senin için tamamen sürpriz olmuş gibi ve aslında böyle bir şeyi hiç

* 1987 yapımı Rob Reiner'in yönettiği aşk filmi.

beklemiyormuşsun gibi davran.”

“Bilemiyorum, Chris. Bence en iyisi tüm olanları olmamış gibi kabul etmek...”

“Eninde sonunda söylemek zorunda kalacaksın, Jules. Söylemen ne kadar uzun sürerse Rand de ona neden daha önce söylemediğini bilmek isteyecek ve muhtemelen daha çok kızacak.”

Aniden uyandım ama neden olduğunu anlayamadım. Kabus görüyor değildim. Gözlerimi açıp birkaç kez kırpıştırarak yatak odamdaki pencereden içeri girip gecenin kör karanlığını delen sarı renkli ayın ışığına alışmaya çalıştım. Yorganımın sıcaklığını delmeye çalışan soğuk havanın verdiği hissi seviyordum.

Haylaz esinti perdelerimi havalandırarak onların erotik bir dans yapıyorlarmış gibi şişmelerine neden oldu ve her şeyin yolunda olduğunu düşündüğümünden gözlerimi kapamaya başladım. Ama görüş alanımda farklı bir şey vardı. Odanın en çok köşesinde bir gölge vardı; gecenin karanlığından daha sinsi bir şey. Çok koyu olan gölgenin hareket etmesiyle gözlerimi dehşet içinde açtım.

Hemen doğruldum ve havada bir hışırtı sesi duyduğumda çığlık atmaya zaman bulamamıştım bile. Bir salise sonra tam önümde durdu; türünün ne olduğunu belirten bir hızla... Ve hissettiğim dehşet o anda yerini rahatlamaya bıraktı.

“O zaman söylenenler doğru,” dedi boğuk bir sesle. İngiliz aksanı hatırladığımdan daha fazla belli oluyordu.

“Sinjin,” dedim ve ben ne olduğunu bile anlayamadan vampirin dudakları benimkilerin üzerine kapandı ve kollarını bana doladı. Ferah sabun kokusu ve bir tutam egzotik koku esanslı traş losyonu arasında gidip gelen kokusu bana bir kamyon gibi çarptı. İskoçya’daki Culloden savaş alanına giderkenki bir diğer öpüşmemiz aklıma geliverdi.

Sinjin benim için önemliydi. Bu, onun sarılışından uzaklaşmayı istemediğim gerçeği kadar barizdi. Ama uzaklaşmak zorundaydım çünkü bir parçam Sinjin’den hoşlandığımı fark ediyor olsa da onu öpmek doğru gelmiyordu; özellikle de Rand ile yaşadıklarımızdan sonra...

Bir duygu seli bastırıp da beni boğmakla tehdit edince geri çekilerek ona gülümsedim. Sinjin iyiydi. O kadar rahatlamıştım ki neredeyse ağlayacaktım. Ona uzanıp dokunmak, parmaklarımı kadifemsi teninde dolaştırmak istedim ama kendimi tutmalıydım.

“Yaşıyorsun,” dedi bana bakmaya devam ederken. Elleri hala omuzlarımda duruyordu. Ellerinden nazikçe sıyrıldım ve yorganı itip ayağa kalkarak kollarımı etrafıma sardım. Üzerimde dizlerime kadar inen Victoria’s Secret marka uzun kollu bir gecelik vardı. Her ne kadar geceliğim çok açık olmasa da (tamam, bacaklarımı biraz daha ön plana çıkarıyordum), Sinjin sanki anadan doğma şekilde çıplakmışım gibi beni baştan aşağı suratında şehvet dolu bir ifadeyle süzüyordu.

Sonra gülümsedi ve bu gülümseme benim çok iyi hatırladığım bir gülüştü. Bu, sadece Sinjin’e has bir gülüştü; biraz müs-

tehcen ve cesur ama yine de gizemli. “Her ne kadar kanının içimde aktığını hissetsem de hayatta olduğuna inanamadım.”

Sinjin birkaç ay önce ben bir kurt adam tarafından saldırıya uğrayıp da kurt adama dönüşmek üzereyken kanımı içmişti. Yaradan zehri emmişti ve benim kurt adama dönüşmemi engellerken ben yaklaşık on kere orgazm olmuştum. Her neyse, kanımı içmesi sayesinde artık benim izimi sürebiliyordu.

Ne diyeceğimi bilemeyerek omuz silktim. Boynuna sarılıp ne kadar endişelendiğimi ve onun iyi olduğunu görünce şu anda ne kadar da mutlu olduğumu söylemeli miydim bilmiyorum. Ama sonunda ilişkimiz tamamen platonik olduğu için daha normal bir şey söylemeyi tercih ettim.

“Evvvet, yaşıyorum,” dedim başka ne söyleyebileceğimi bilemeden. Doğrusunu söylemek gerekirse Sinjin’in benim odamda olduğu ve az önce çok güzel bir öpücük paylaşmış olduğumuz gerçeğinden dolayı hala sersem gibiydim.

“Öldüğünü gördüm,” dedi. Sesi boğuk ve acı doluydu.

“Öldüm.” Sinjin beni meraklı gözlerle izlerken devam ettim; “Kahin beni hayata döndürdü.”

Birden dikkat kesildi. “Kahin mi dedin?”

Başım la onaylarken kahinin onun neden bu kadar ilgisini çektiğini merak ettim; hep çekmişti. Aslında Bella ile yapılan savaştan önce Sinjin beni Ryder’ı nasıl öldürebileceğim konusunda eğitiyordu. Karşılığında benden istediği tek şey telepati yoluyla kahinin yerini tespit etmemdi. Tabii ki başarılı olamadım çünkü o sırada 1878’de sıkışmış kalmıştı.

“Sana ne oldu Sinjin?”

“Ben daha çok sana ne olduğuyla ilgileniyorum cicim. Ölüm anını tekrar tekrar o kadar fazla yaşadım ki; belki de delirdiğimi düşünene kadar...”

Kafamı sallayarak Sinjin’in drama konusundaki doğal yeteneğine bir kez daha hayret ettim. Bilmek istediğim neden birdenbire öylece ortadan kaybolduğuydu. Olayı dün gibi hatırlıyordum; Sinjin savaş alanına sırtını dönmüştü, dudakları sımsıkı kapalıydı ve gözleri parlıyordu.

“Ha, bir de öldüğümde hiçbir şey yapmadığın için çok sa-
ğol.”

“Ne yapmamı önerirdin?” diye sordu kıstığı gözleriyle. Kas-
lı kollarını göğsünde kavuşturdu.

Omuz silktim. “Bilmem. O kurt bana saldırdığında birkaç
numara biliyor gibiydin.”

Başıyla onayladı ve kafasını bir iki saniyeliğine eğdikten sonra
buz mavisi bakışları benimle buluştu. Gözlerini çok kısmamıştı
ve çenesini de çok sıkıkmamıştı. “Kurt saldırdığında cennetin ka-
pılarına hiç olmadığın kadar yaklaşmıştın, aşkım.”

“Bir şeyler yapabilirdin,” dedim ısrarlı bir şekilde ama söy-
lediklerime ben de tam ikna olmamıştım.

Yutkundu ve birdenbire bakışları yeniden sertleşti. “Bana
kalan tek seçenek seni kendi türümden birine çevirmektir ve
bu asla göze alamayacağım bir şey.” Bana sırtını döndü ve pen-
cereden dışarı bakarken, omuzlarının ve sırtının genişliğini
hayran hayran izlememe izin verdi. Geniş omuzları ince beline
ve inanılmaz derecede uzun bacaklarının üzerindeki sıkı kalça-
larına doğru daralıyordu. Sinjin’in boyu çok uzundu; muhte-

melen 1.95 boylarında olmalıydı. Ve tam da ondan beklenecek şekilde tamamen siyahlara bürünmüştü; siyah bir kazak, siyah bir atlet ve siyah bir pantolon.

Tekrar bana dönünce yutkunmadan edemedim. Ne kadar da yakışıklıydı...

“Seni o şekilde bir yaşama asla mahkum etmezdim,” diye fısıldadı.

Şaşırdım. Sinjin’in beni veya başka birini bir vampire dönüştürme konusunda hiç sorun yaşamayacağını düşünmüştüm. Vampirliği konusunda etrafta göğsünü gere gere öyle bir dolaşıyordu ki Yeraltı Dünyası’nda vampirliğin gelinebilecek en üst nokta olduğunu sanırdınız; şehirdeki en yeni, en havalı arabayı sürmek gibi bir şey olduğunu düşünüyordu.

“Neredeydin Sinjin?” diye sordum, bu konuşmanın gittiği yer konusunda daha fazla rahat hissedemeyerek.

“Benim için endişelendin mi cicim?” Ses tonu bana eski Sinjin’i, şakacı ve asla ciddi olmayan ama kesinlikle seksi Sinjin’i hatırlattı.

“Evet, endişelendim,” dedim. Sesimde eğlendiğime dair bir tını yoktu. “Sana ne olduğunu merak ettim lanet olsun. Neredeydin?” diye tekrar sordum.

Başıyla onayladı ama birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. “Her yerdeydim ve hiçbir yerdeydim, aşkım.”

“Benimle oynamayı kes,” dedim sinirli bir şekilde. “Tam olarak nerede?”

“Seyahat ediyordum, cicim. Kendi içimde bir yolculuğa

çıktığımı da söyleyebiliriz.”

“Ve bu, Varick’i seninle ilgili bir hayal kırıklığına uğratacak mı?” diye sordum Varick’in dün gece ne kadar rahatsız göründüğünü hatırlayarak. Çok mu fazla korumacı davranıyordum emin değildim ama söz konusu Sinjin olduğunda anaç bir tavır takınıyor gibiydim.

“Umurumda değil, aşkım.” Pencereye yaklaşıncı uzun ve zarif fiziğine ay ışığı vurdu. “Sanırım tebrikler demeliyim?” diye sordu, beni inanılmaz çekici gülümsemesiyle kör ederek.

“Tebrikler mi?” diye tekrarladım. Afallamış ifademi görünce öne doğru hafifçe eğilerek beni selamladı. O kadar resmi bir selamlamaydı ki bu, kendimi tekrar 1878 yılına gitmişim gibi hissettim.

“Anladığım kadarıyla Kraliçe olmuşsun, değil mi?” diye sordu bir kez daha dik bir pozisyona gelirken.

“Ben... Tam da...” diye başladım cümleme. Görevime tam olarak nasıl kendimi teslim edemediğimi açıklamak üzereydim.

“Sadık kulunuz emrinize amade, Kraliçem.”

Sesinden şehvet damlıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim ama gerçekten minnettar hissediyor muydum emin değildim.

Günlük Girişi

Mercedes Berg. Kâhin...

Neredeyse gücünün, isminin harflerinden bile yayıldığını görebiliyorum.

Savaşın olduğu günü, Gwynn'in hançerini karnıma sapladığı ve gözümü kırpmamla kendimi bir kar yığınının ortasında bulup ne halt olduğunu sorguladığım günü düşünmeden duramıyorum. O kadar soğuktu ki neredeyse donarak ölüyordum. Eğer Mercedes olmasaydı ölebilirdim de... Beni karın içinden çekip çıkartan oydu. Tabii ki orada olacağımı biliyordu çünkü zaten en başta orada olmamın nedeni oydu; ama yine de bir Jolie dondurması olmamı önlediği için ona minnet duymalıyım.

O zamanlar, güzel yeşil gözleri olan bulaşıkçının

sıra dışı biri olmadığına kalıbımı basabilirdim. Aslında, steroidle yıkanmış bir kadın güreşçi gibi beni omzuna alıp eve taşıdığında işkillenmem gerekirdi. Bu da yetmezmiş gibi, soğuktan donmuş ayak parmaklarımı sadece ellerini etraflarına sararak eski hallerine kavuşturabilişti. Yani ipuçları vardı, sadece ben parçaları birleştirmek için gereken tüm dikkate sahip değildim (Demek istediğim, çok soğuk bir ölümün KIYISINDAYDIM, başka pek bir şeye dikkat etmemiş olduğum için beni kim suçlayabilir ki?). Hem bütün parçaları birleştirmiş olsaydım bile, bir milyon yıl düşünsem de kâhinle tanışmış olduğum sonucuna varamazdım.

Birkaç ay önce, kâhinin gerçekte var olduğuna bile ikna olmamıştım. Herkesin ve bazılarının diğerlerinden biraz daha fazla, isteksizce inandığı bir şehir efsanesi gibiydi. Bu inançsızlık, kimse-nin kâhini görmüş olduğuna dair övünmemiş olmasından kaynaklanıyordu; ta ki şimdiye kadar.

Tabii ki Bella, kâhinin var olduğuna hep inanmıştı. Şimdi geriye dönüp baktığımda, Bella'nın beni yanında istemiş olmasının asıl sebebi Mercedes'ti — böylece kâhini diriltebilirdim ve Bella da onun gücünden faydalanabilirdi. Aslında, bir seferinde beni, kâhin olduğuna inandığı bir kadını diriltmem için zorlamıştı ama, tabii ki, kadın kâhin mâhin değildi.

Hayır, Mercedes Berg kâhinin ta kendisiydi. Ve her ne kadar her şeyi bilen biri olursa olsun, ona tam anlamıyla güvendiğimi söyleyemem. Ona güvenmememe neden olacak bir şey yapmış olduğundan değil de, hani şu çok güçlü varlıklarla ilgili sorun var ya, olaylarının ne olduğunu merak etmekten kendinizi alıkoyamazsınız. Kendime Mercedes'in sadece ve sadece toplumumuzun iyiliği için mi var olduğunu sorup duruyorum. Yani hepimizin kapıldığı zaafılara— ün, güç, aç gözlülük, bildiğiniz şeyler işte— o da

kapılmaz mı? Yani benim Yeraltı'nın tüm yaratıklarını bir araya toplayıp onların kraliçesi olmam, Mercedes'in ne işine yarayacak? Belki de en başta ondan şüphe ediyor olmam, ne kadar günahkâr bir insan olduğumun işaretidir o kadar.

Doğruyu söylemek gerekirse, Mercedes beni endişelendiriyor. Gücü öyle sınırsız ki, hiç kimse aslında ne kadar güçlü ya da kuvvetli olduğunu bilmiyor gibi görünüyor. Ve Rand'in de aynı nedenle onu sorguladığını düşünüyorum. Sanırım benim, türümüzün kurtarıcısı olduğum konusunda ısrar etmek dışında hiçbir şey yapmamış olduğunu düşünürsek, ondan şüphe etmemeliyim. Pek çok kişi ona minnettar olurdu. Belki de nankörün tekiyimidir.

Tüm bu kurtarıcı meselesine gelmişken; "Kurtarıcı" taşıması ağır bir unvan. Kraliçe de öyle denebilir. Gerçekten, Rand şu devrimci rolünü oynamayı bıraksaydı, mükemmel bir Kral olurdu. O nazik, dürüst ve adil biri. İnsan bir kraldan başka ne bekler ki? Ah, bir de acayip derecede yakışıklı. Hmm, ve onunla evlensem otomatik olarak Kraliçe olurdum zaten. Acaba Mercedes buna ne der?

Kimi kandırıyorum? Rand'in kral olması Sinjin ile kanka olması kadar uzak bir ihtimal. Peki, bu durumda ben neredeyim? Bu konuda her zaman olmuş olduğu gibi, başladığım noktada. Başladığım nokta da hızla bayıyor. Yine de, Mercedes, Kraliçe olma kaderimi kabullendiğimi düşünüyor olmalı ki durmaksızın derslere devam ediyor ve habire Kraliçe olduğunda şöyle olacak, Kraliçe olduğunda böyle olacak deyip duruyor.

Eğer "kaderimin çağrısını" izler ve Kraliçe olursam, Rand'i kaybedeceğimi hissediyorum ki; bu benim girebileceğimden daha büyük bir bahis.

Ön kapımı açınca gece rüzgarıyla titredim ve anahtarımın düğmesine basarak gümüş Range Rover Freelander'ımın kapı kilitlerini açtım. SUV, Rand'in bana İngiltere'ye yerleşme hediyesi idi.

Şimdiki görevime dönelim. Rand ile konuşmam gereken pek çok önemli konu vardı. Öncelikle, birliğimizi ne zaman yeniden kurmaya başlayacağımız gibi... Görünüşe göre Rand'in kayıp listesini bitirmesi yüzyıllar alıyordu ve ben gerçekten de — amacımız için hayatlarını feda eden askerlere bunu geri verebilmeye — başlamak için sabırsızlanıyordum.

Pelham Malikânesi'ne giden üç buçuk kilometrelik yol boyunca sessizlik içinde ilerledim. Vardığımdaysa, kemerimi açmak için parmağımı bile oynatmadan gösterişli taş binaya bakarak orada öylece oturdum. Kadim duvarlar beni tehdit ediyor gibiydi. Farları söndürdüm ve istemsizce titreyerek karanlığa karıştım. Dışarı çıkarak Rand'in devasa evinin önünü süsleyen, koyu renkli, ağır, ahşap bir çift kapıya doğru çıkan geniş taş merdivenlere baktım.

Yeraltı'nın yükü omuzlarımda, merdivenleri ağır ağır çıktım ve zile bastım. Birkaç saniye sonra, kapı açıldı ve kovboy ve Kızılderili pijamaları içindeki Christa, bir elinde dondurma kasesi bir elinde kaşığıyla belirdi.

"Selam Chris," dedim mahzun mahzun.

"Selam Jules, n'aber?" Kaşığını sert dondurmaya daldırarak epeyce güreştikten sonra bir zafer gülümsemesiyle taçlandırdığı

ağzımı, kaşık dolusu dondurmaya yer açmak için kocaman açtı.

“Rand’i görmeye geldim.” dedim açık kapıdan geçerken.

Kiraz ve karamel parçacıklı, çikolatalı dondurmayla doluymuş gibi görünen başka bir kaşığı ağzına götürürken başıyla onayladı ama bir şey demedi. Muhtemelen üçte biri kalmıştı. Sonra, “Dışarıda, ölen adamların listesini bitirmeye çalışıyor,” dedi, dondurmayı yutmaya gerek görmeden.

“Liste bitti sayılır yani, öyle mi?”

Başka bir kaşık için güreşirken omuz silkti. “Bilmiyorum, ama kahrolası şey sonsuza kadar sürecek gibi.”

Cevabımı beklemeden arkasını döndü ve Pelham Malikânesi’nin arka bahçesine çıkan mutfağa doğru giden koridorda yürümeye başladı. Taşındığımdan beri bir şey değişmiş mi diye Rand’in evini gözden geçirmekten kendimi alamadım. Her şey aynen bıraktığım yerde gibi görünüyordu ve neden bilmem, bu tanıdıklık beni memnun etti.

Pelham Malikânesi, dışarıdan bakıldığında 17. yüzyılın başlarından fırlamış gibi görünse de, içi bir modernizm anıtıydı. Büyük, siyah bir deri kanep, yerdeki Oryantal halılar ve duvardaki soyut yağlıboya tablolarla süslenmiş oturma odasını neredeyse tamamen kaplamıştı. Başrol kesinlikle Rand’in neredeyse benim boyum kadar uzun olan şöminesinindi ki, hakkında en çok konuşulan parça da oydu zaten. Benim Pelham Malikanesi hakkında en çok sevdiğim şey ise ne paha biçilmez sanat eserleri, ne de devasa şöminesiydi, — Rand’i benim aklıma sokan aynı temiz baharatlı izi taşıyan — kokusuydu.

“Sinjin’in döndüğünü duydun mu?” diye, kendimi başka bir

konu düşünmeye zorlayarak sordum.

Christa, bir saniye için şaşkınlıkla bana baktıktan sonra, tekrar bir fosile doğru yolunu kazmakta olan bir arkeolog gibi dondurmasına geri daldı. Muhtemelen bir fındık bulmuştu.

“Onu nerede gördün?”

Cevabımın yanlış anlaşılacağından emindim ama başka şansım yoktu. “Dün gece evime geldi.” Dikkatini, yapmakta olduğu badem kazısından ayırmaya cesaret edemediğinden başarıyla onayladı. “Yaptınız mı?”

Başımı salladım. Aklına ilk bunun geleceğini biliyordum zaten. “Seks hakkında gerçekten de gerekenden çok daha fazla düşünüyorsun.” Bademi kurtarıp ağzına atarken gülümsedi. “Sen de seks hakkında gerekenden çok daha az düşünüyorsun.”

Bunun doğru olduğundan pek emin olmamakla beraber tartışacak halim de yoktu. Bunun yerine, sessiz kalıp onun koridordan ve sonra mutfaktan geçmesini izlemeyi tercih ettim.

“Peki, Sinjin hangi cehennemdeymiş?” diye sordu, arka kapıya ilerlerken boş dondurma kutusunu çöpe atarak. Christa’nın böyle yemesine rağmen muhteşem vücudunun asla bozulmamasını nasıl sağladığını anlayanıyordum. Ben her zaman “atletik” ve “birkaç kilo verse fena olmaz” arasında gezdim durdum ve bu devamlı bir çaba gerektirdi. Ancak, Yeraltı’nda yaşamak bana 5 kiloya mal olmuştu, yani sanırım diyet terazisinden inmiştim... En azından şimdilik.

“Bana söylemeyi reddetti,” diye cevap verdim, Sinjin’in nerede olduğunu söylemekten nasıl kaçındığını hatırlayarak.

Tekrar karşılaşmamızdan sonra, onu kendi yoluna gönder-

dim ki biraz gözlerimi kapayabileyim. Benim evimde kalmasına ikna olmuştum aslında ama kaynağını bilmediğim garip sesler — muhtemelen televizyondan gelen — yüzünden uyanıp durmaya başladım. Aslında çok da önemi yoktu. Kolaylıkla boğazımı kesebileceği için bunu söylemem kulağa çok garip gelebilir ama Sinjin evde benimleyken, kendimi daha güvende hissetmiştim.

Konu hakkında daha fazla yorum yapmama fırsat kalmadan, merdivenlerin hemen üzerinde bir sis havuzunun oluştuğunu farkettim. Ben baktıkça, şaşıalı 19. yüzyıl aksesuarları ve yelegiyle bir adam silüetine daha da fazla benzemeye başladı.

“Ee, sen neye bakıyorsun?” diye sordu Christa, baktığım yere doğru bakışlarını çevirerek. Tabii ki Pelham Malikâne-si’nin asıl sahibi Pelham’ın hayaletini göremiyordu.

“Pelham’a bakıyorum,” dedim gülümseyerek ve bahsi geçen hayalete el sallayarak.

Ah, demek geri dönerek güzel varlığınla beni onurlandırmaya karar verdin. Pelham’ın sesini sadece zihnimde duyabiliyordum.

“Selam, Pel,” dedim sıcak bir gülümsemeyle, “Ben de seni özledim.”

Christa merdiven sahanlığına baktı, sonra bana, sonra tekrar sahanlığa baktı ve içini çekti. “Ürkünç. Her neyse, Jules, neden görünmez arkadaşına, bizi bölmeden önce önemli bir konuyu konuşmakta olduğumuzu söylemiyorsun?” Kollarını göğsünde kavuşturmuş, rahatsız olmuş bir ifadeyle, parmaklarını dirseklerine vuruyordu.

“Seni duyabiliyor,” diyerek kaşlarını çatmıştı.

Pelham bana gülümsedi ve başını onaylarcasına eğdi; onu duyabiliyordu ve tartışmamızı böldüğü için özür diledi.

“Yakında seni ziyarete gelirim Pel,” dedim.

Çok hoş olur. Seni özledim. Sonra merdiven boşluğunda kayboldu.

“Hala Rand’i görmek istiyor musun?” diye sordu Christa.

“Evet,” dedim ve önce mutfığa, sonrasında da arka bahçeye giden koridorda onu izledim.

Christa, Odran ve Trent’in yanında oturan Rand’i gösterip gülümseyerek, “İşte aradığın adam”, dedi. Üçü de piknik masasının üzerinde duran bir kağıt parçasına bakıyorlardı. Bahsi geçen kağıdın, ölmüş ve diriltilmesi gereken askerlerin listesi olduğunu varsaydım.

Arkalarında, göz alabildiğince uzanan birlik çadırlarımız vardı. Kamp ateşlerinin gölgesi çadırların üzerine gölgeler ve kıpır kıpır ışıklar düşürüyordu; bu da bir hayaletler kampı etkisi yaratıyordu.

İlerlemeden önce sırtarak, “Sağol, Chris,” diye cevapladım. Üç adam bizden altı metre kadar uzaktaydılar. Üçü de masaya doğru eğilmiş, kağıtta ne varsa ona odaklanmışlardı.

Yaklaşmamla, üçü birden başlarını kaldırdılar, ama ilk gülümseyen Rand oldu.

“Her şey yolunda mı?”

Christa dışarıda havanın soğuk olmasıyla ilgili bir şeyler geveledi ve eve döndü ama giderken ona dönüp bakmadım.

Gözlerimi Rand'den ayıramıyordum. Gülümsedim ve sorusunun cevabı kesin bir "hayır" olsa da başımı evet anlamında salladım. Hiçbir şey olmasa bile, dünyamın etrafımda yıkılmakta olduğunu ve tüm yapabildiğimin bir-iki tuğla yakalamak olduğunu hissediyordum.

"Evet, diriltmeye ne zaman başlamamız gerektiğini düşündüğünü öğrenmek istemiştin," dedim. Rand başıyla onayladı ve önündeki kağıda gözlerini dikti. Uzun işaret parmağıyla listeye vururken dimdik ayağa kalktı ve yüzü ışıldayarak, "Sanırım hazırız," dedi.

"Ve eminim ki; kaybettiğimiz askerler yapabilselerdi sana teşekkür ederlerdi."

Hepimiz, devasa bir palmye ağacının arkasından çıkmakta olan Sinjin'in sesine doğru döndük. Yüreğim ağzıma geldi, ancak Sinjin'in yoktan var olarak ödümü kopardığından mı, yoksa Rand'ın karşısında olduğundan mı bilemedim. İkisi savaştan beri birbirlerini görmemişlerdi ve ne zaman bir araya gelecek olsalar bir terslik çıkarmaya sanki ant içmişlerdi.

"Sinjin," dedim, ismini söylediğimi fark etmeden.

Sinjin eğildi ve gülümsedi, uzun dişleri ay ışığında parlıyordu. Her zamanki gibi siyahlara bürünmüştü ve delici, soğuk bakışlı mavi gözlerinin aksine, uzunca siyah saçları kulaklarının etrafında hoş dalgalarla kıvrılırken her zamanki kadar zarif ve yakışıklı görünüyordu.

"Merhabalar," diye cevapladı, sesinden şehvet damlıyordu.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi, bakışlarım vampirden Rand'e döndü. Ve Rand'in ifadesi hiç mutlu değildi. Gözleri kısılmış,

dudaklarını sıkmış, çenesini daha da sıkmişti. Yüzünün rengi neredeyse tamamen atılmıştı.

“Seni kahrolası pislik,” Rand, konuşmaya başladı ve kimse onu durduramadan öne doğru atıldı, yumruğunu sıktı ve Sinjin’in yanağına sağlam bir yumruk geçirdi. Vampir bir adım geriledi ve bir an dengesini kaybetmiş gibi göründü. Düşeceğini düşündüm ama sonra dengesini topladı ve ayakta kaldı.

İkinci bir tur için hazırlanıyormuş gibi görünen warlock harekete geçmeden, Odran mamut gibi kollarıyla Rand’i tutarak “N’oluyo yav?” diye söylendi. Rand hiçbir şey söylemedi ama bakışları Sinjin’i delip geçiyordu ve göğsü, gerektiğinden daha hızlı inip kalkıyordu. Odran onu bırakacak olsa göz açıp kapayıncaya kadar Sinjin’in boğazına çökecekti.

Havadaki gerginlik öyle yüksekti ki, nefes almak istemiyordum. Olumsuz enerjiyi içime çekmek istememiştim; normal halimde de etrafımda yeterince karamsarlık uçuşuyordu zaten.

Sinjin’e bakarken bir an, Rand’e saldıracağından endişelendim ama kavga istiyormuş gibi görünmüyordu. Aksine, dudaklarından akan kan yüzünden son derece alaycı duran bir gülümseme takındı. Birkaç saniye sonra Sinjin, ağzındaki kanı bileğiyle silerek :

“Bu pek de beklediğim karşılama değildi Randall,” dedi. Sinjin’in Rand’i Randall diye çağırma eğilimi vardı, isminin bu olmadığını bilmesine rağmen.

Rand, Odran’ın kollarından kurtulmak için girişimde bulunca Trent ve ben, Rand ile Sinjin’in arasına girdik. Kaşlarımı çatarak Trent’e bir bakış fırlattım ama bir şey söylemek yerine

dikkatimi Sinjin'e yönelttim.

"İkinizin de kavgâ etmesini istemiyorum," dedim otoriter bir sesle.

"Endişelenme, aşkım, buraya haber getirmeye geldim, kötü niyetle gelmedim," dedi Sinjin ve aramızda iki santim kalana kadar bana yaklaştı. Ona bakarken zorlukla yutkundum. Burada ne aradığını merak ediyordum ve neden geldiğini... Nereye giderse gitsin, beraberinde hep sorun getiriyordu. "Sen burada ne..." diye başladım cümleme ama parmaklarını dudaklarıma koymasıyla sesim kaybolup gitti.

"Ona dokunma," dedi Rand öfkeden köpürerek ve Odran'ın sağlam kollarından kurtulmaya çalışarak. "Ona - sakın - dokunma."

Sinjin parmaklarını dudaklarımdan çekti ve yüzünde çarpık bir gülümsemeyle Rand'e döndü. "Ah, Randall görmeyeli oldukça mülkiyetçi olmuş, öyle değil mi?" diye sordu ve tekrar bana dönüp göz kırptı.

"Onun ölmüş olması senin suçun kahrolası!" diye bağırdı Rand çatallaşmış bir sesle.

"Beni aydınlat lütfen, Balfour, nasıl benim suçummuş acaba?"

Mavimsi bir ışık, Odran onu bırakmak zorunda kalana kadar Rand'in etrafında giderek büyüdü. Rand'in kendini kurtarmak için sihir kullanmakta olduğunu fark eden Odran, sihire sihirle karşılık vermek için sarımsı bir ışıkla parlamaya başladı. Rand'in mavimsi ışığı yavaşça sönmeden önce birkaç defa kırptı ve Odran bir boğa homurtusuyla tekrar onu sıkıca kavrar-ken kayboldu.

“Bırak beni, kahretsin!” diye bağırdı Rand, Odran’a.

“Kavga-dövüş olmayacak,” dedi Odran. Sesi alçaktı ama bir uyarıyla yankılanıyordu.

“Ona dokunmayacağım,” dedi Rand, Sinjin’i süzerek. Odran, Rand’e inanmış olmalı ki, kollarını açtı ve Rand biraz uzaklaştı.

“Jolie,” dedi Rand elime uzanırken ve beni arkasına geçirdi. Elimi beni sakinleştirmek istercesine sıktı; sanki korkunç vampirin az sonra kendi yoluna gideceğini sağlayacağından eminmiş gibi...

Sinjin bir kahkaha attı. “Sence ona zarar verir miyim?”

“Sen sadece kendini düşünürsün,” dedi Rand tükürürcesine. “Jolie’nin savaşa katılmasına izin verdin seni aşağılık herif! Onun ölümünü izlemek zorunda kalmam senin suçun.”

“Onun suçu değildi,” diyerek arkasından sıyrılarak aralarına girdim. Gözlerini vampirden ayırmayı reddediyordu, ben de çenesini kavrayıp onu bana bakmaya zorladım. “Savaşa katılmak tamamen benim fikrim, benim planımdı. Eğer birine kızacaksan, bana kız.”

Rand başını iki yana salladı. “Sinjin daha iyisini yapabilecekken sana yardım etti.” Tekrar Sinjin’e döndü ve gözlerindeki öfke katlanarak arttı. Aurası mavi ışığı kaplayan mor bir hareyle beraber genişliyordu. “Bana göre, her şey Sinjin ile başladı ve Sinjin ile bitecek.”

Sinjin başıyla onayladı. Cesareti hiç kırılmamıştı. “Evet, sevimli cadıma yardım ettim. Ama ne kadar ikna edici olabileceğini sen de biliyorsun. Ayrıca zorda kalmış hanımlara karşı

zaafım olduğunu da bilirsin.”

Sinjin’in bütün gece Rand’i alaya alışını dinlemeye niyetim yoktu. Sadede gelmemiz gerekiyordu. “Ne istiyorsun Sinjin?” diye sordum.

Sinjin dudaklarında kaybolan bir gülümsemeyle, dikkatini Rand’dan bana çevirdi. “Gayet açık değil mi, cicim?”

“Arazimden hemen çıkmanı istiyorum,” dedi Rand, ama Sinjin sadece gülümsedi. Sonra Trent aniden bir iki adım öne çıktı, sanki Sinjin’in gittiğinden bizzat emin olmak ister gibiydi. Gerçi pek denk bir karşılaşma olmazdı.— Sinjin, ... hmmm... üç saniyede diyelim düz olsun, Trent’i kıymaya çevirebilirdi.

“Rand,” dedim, bütün bu durumu biraz fazla abarttığını düşünerek. Evet, Sinjin bir pislik olabilirdi ve evet, Rand ile aralarında hiç bir zaman iyi bir ilişki olmamış olabilirdi ama Sinjin bizim tarafımızdaydı ve hep öyle olmuştu. Aslında, Rand, Sinjin’i benim sebep olduğum bir şeyle suçluyordu ve ben de durup Sinjin’in suçu üstlenmesine izin vermek niyetinde değildim. “Artık bizim müttefikimiz değilsin, Sinclair,” dedi Rand, bana bakmayı reddederek. “Bu onun suçu değil,” diye tekrar etim.

“Şşşş!” Sinjin sözümü kesti. “Beni savunma küçüğüm. Burada, dün gece bahsettiğim gibi, Kraliçe’ye bağlılığımı ve desteğimi sunmaya geldim.”

“Dün gece mi?” diye sordu Rand, hem ölümcül hem de acı dolu bakışları Sinjin’den dönüp beni buldu. “Bu saçmalık da ne demek oluyor?”

Tam cevap verecektim ki Sinjin benden önce davrandı.

“Tatlı cadımızı dün gece uykuya dalmadan hemen önce ziyaret ettim. Uykusunda her zamankinden daha da masum görünüyor, sence de öyle değil mi?”

“Jolie?” dedi Rand. Gözleriyle Sinjin’in anlattıklarımı inkar etmem için yalvarıyordu.

Paniğe kapıldığımı hissederek başımı iki yana salladım. Durumun ne kadar kötü görüldüğünü fark ediyordum. “Rand, hiçbir şey olmadı.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, söyleyebileceğim en kötü üç kelimeyi söylemiş olduğumu fark ettim. Neden “Hiçbir şey olmadı!” kalıbı tam tersini haykırıyordu ki? Her şey oldu ve dahası da var?

Rand başını iki yana salladı, ama duruşundan hala öfkeli olduğu belli oluyordu. “Neden bu kahrolası herifi evine aldın ki?”

“Şey, pek fazla seçeneğim yoktu,” dedim, Sinjin’in yatak odamda nasıl birden beliriverdiğini hatırlayarak.

“Yatak odana mı?” diye sordu Rand detayları öğrenmek isteyerek. Trent ve Odran sadece sessiz kalmamışlar, aynı zamanda da yavaş yavaş bizden uzaklaşmaya başlamışlardı. Bu işime geldi zira pek fazla seyirci istemiyordum.

“Tatlı cicim gerçeği söylüyor Randall. Davet edilmemiştim.” Sinjin gerçeği kabul ederek tekrar nefes almamı sağladı.

“Eğer ona parmağını bile sürmüş olsaydın,” dedi Rand. Sesinde alev alev yanan bir öfke vardı. Gözlerinde hınçla bana döndü, korkutucuydu; “Sana dokundu mu?”

“Bana dokunmadı,” dedim. Beni zehirleyen, hiçbir alakam olmamış olmasını dilememe rağmen kısacık bir bakışla, ben-

den çaldığı öpücük konusunda itirafta bulunarak ihanet etmemesi için Sinjin'i bakışlarıyla uyardım. Bu, Rand için son damla olurdu.

Rand başıyla onayladı ve birazcık rahatlamış gibi görünerek tekrar Sinjin'e döndü. "Sen hangi cehennemdeydin?"

Sinjin omuz silkti ve bana hafifçe gülümseyerek sırrımın güvende olduğunu belirtti. Gülümsemesine karşılık vermedim çünkü birdenbire ona kızmıştım; çünkü Sinjin için her şey koca bir oyundan ibaretti. Rand'ın damarına basmaktan hoşlanıyordu ve şu anda bununla uğraşacak zamanımız yoktu; birliğimiz için başarmamız gereken bu kadar çok şey varken, hayır.

"Nasıl derler, fazla dikkat çekmemeye çalışıyordum," diye cevapladı Sinjin.

"Ne yapıyordun?" diye sorguladı Rand.

"Sana hiçbir şey söylemeyecek," diye cevapladım. Önceki gecenin tekrarlanması istemiyordum. Sinjin'e döndüm ve ona karşı olan hoşnutsuzluğum ve kızgınlığımın sesime yansımaya izin vererek: "Neden herkes için işleri kolaylaştırıp gerçeği anlatmıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü bu Sinjin için çok onurlu bir hareket olurdu," diye araya girdi Rand, elime uzanıp tutarak.

"Kişinin kendine azıcık zaman ayırması ne zamandan beri suç olarak addediliyor?" diye sordu Sinjin, gözleri birbirine ke-netlenmiş ellerimize takıldığında bir kahkaha atarak.

"Kendini ve Jolie'yi ilgilendiren bir konuda bilgi vermek mi istiyordun?"

Rand onayladı, “Evet, lanetli varlığını ondan uzak tutman gerektiği bilgisini vermek istiyorum, yoksa bana hesap vermek zorunda kalacaksın.”

“Sen son derece mızıkçı bir adamsın Randall,” dedi Sinjin bir gülümsemeyle, ama yine de Rand’ın bazı davranışlarının bir şekilde sinirini bozmuş olduğuna yemin edebilirdim. Sinjin’in gözlerinde daha önce onda olmayan bir şey vardı, incecik bir şüphenin pırıltısı belki?

“Her neredeydiysen, oraya geri dönmeni öneririm,” dedi Rand.

“Tam tersine beyefendi,” diyerek güldü Sinjin. “Birliğimiz burada konuşlandığına göre, benim de aynısını yapmam gerek.”

“Seninle uğraşacak vaktim yok,” dedi Rand tükürür gibi ve hala elimi tutarken, arkasını dönüp, Pelham Malikânesi’ne doğru yollandı.

“O halde belki de Jolie benimle uğraşsa daha uygun olur. Onun bana eşlik etmesinden seninkine nazaran çok daha fazla keyif alıyorum,” dedi Sinjin ve kolayca bize yetişip yanımda yürümeye başladı.

Rand durdu ve Sinjin’e döndü. Aurası artık tamamen mordu. “Buradan gitmeni istiyorum.”

“Ben birliğinizin bir parçasıyım. Birlik buradan ayrıldığında, ben de ayrılacağım. Seni ayrırımcılık yapmakla suçlamamı istemeyeceğini sanıyorum?”

Rand başını salladı, “Seni tam bir aşağılık serseri olman dışında hiçbir şeyle suçlamayacağım.”

“Ve ayrıca,” Sinjin devam etti. “İnanıyorum ki burada kumanda artık sende değil ve emirlerim sadece sevgili Kraliçemizden gelmek durumunda.”

Rand’e bakmadım bile çünkü gerek yoktu.

Üzerinden yayılan öfkeyi hissedebiliyordum.

“Pelham Malikânesi’nde konuşlandığın süre boyunca, sadece bana rapor vereceksin, anlıyor musun?” dedi Rand.

Sinjin tek kaşını kaldırıp gülümsedi. “Son derece iyi anlıyorum.”

Her nasılsa, Rand’in az önceki talebini kastetmediğini hissettim.

Yedi

Sinjin ile olan tartışmadan sonra, Rand ile birlikte eve döndüm. Ona, Bella'ya karşı olan savaşa katıldığım için Sinjin'i suçlamaması gerektiğini ayrıca Sinjin'in hep bizim müttelikimiz olmuş olduğunu ve olmaya devam edeceğini açıklamak istiyordum. Bir şekilde, Sinjin'e ihtiyacımız olduğunu fark etmesini sağlamak zorundaydım. O ve Varick temel olarak vampirleri yönetiyorlardı ve onların bizim tarafımızda olmaları çok önemliydi. Ayrıca vampirler söz konusu olduğunda Rand'ın öfkesine hakim olması gerekiyordu.

Arka kapıya yaklaşırken, Rand merdivenlerden yukarı fırladı ve koridora daldı. Sinirli ve fena halde öfkeliydi. Peşinden gidip mutfak kapısında durarak hırsını mutfak dolaplarından alışını izlemeye başladım. Her ne yapıyorsa o kadar dalmıştı ki, orada olduğumu fark etmedi bile. Taburelerinden birine oturdum ve barın granit tezgahına dir-

seklerimi dayayarak bir dolabı açışını, aradığını bulamayınca kapağı çarparak kapatışını izledim. Başka bir dolabı daha açtı, aynı şekilde onu da çarparak kapattı.

“Vay, biri kötü bir ruh halinde,” diye bildirdi Christa. Excel çıktısı gibi görünen birkaç kağıt üzerinde çalışırken, bir yandan da kanepede uzanmış, True Blood’ı* seyrediyordu. Muhtemelen Rand’in onu görevlendirdiği bir şeydi. Bana bakıp kaşlarını kaldırdı, televizyonu kapattı, ayağa kalktı ve sayfaları arkasına iterek fosforlu kalemini kağıt tepeciğinin üstüne koydu.

“Balonunu kim patlattı bakalım?” diye sordu.

Rand ona baktı ve gözünün ucuyla beni de görmüş olmalı ki selam verir gibi başını kısaca eğdi. Tekrar Christa’ya döndü ve somurtarak:

“Kahrolası balonumu lanet olası bir vampir patlattı,” dedi.

Christa bir şey söylemedi ama bana acıyan bakışlar fırlatarak oturma odasından sıvıştı ve koridorda kayboldu.

Rand tekrar bana döndü ve özür diler gibi iç geçirdi. “Bu kahrolası mutfakta, kahrolası bir parça kahve var sanıyordum.”

Gülümsedim, dayanamamıştım. “Neden kahrolası bir parça sihirle yapıyorsun?”

Başıyla onayladı. Bir gülümsemenin başlangıcı göründü. Ancak, kötü ruh hali henüz geçmemiş olmalı ki; zayıf gülümsemesini görüldüğü hızla dudaklarından düşürdü. Ellerini salları arasında gezdirirken tezgaha yaklaştı ve yaslandı.

“Starbucks’ı alt edemiyorum gibi görünüyor,” dedi.

* Bol vampirli, kurt adamlı bir Amerikan dizisi.

Onayladım. “Onlar kahveyi, hayat beklentileri haline getirdiler.”

Bir kahkaha attı ve birkaç saniye için beni süzdü. Ona bakarken, gözlerim açık kahverengi kazağını lekeleyen birkaç damla kana takıldı; Sinjin’in kanı. Bakışlarımı takip edince kanı gördü ve kazağını çıkarıp attı. Altındaki beyaz t-shirt’ü sıyrılıp karın kaslarının hoş manzarasını gözlerimin önüne serdi. Tekrar bana bir göz atıp tişörtünü indirerek güzel göğsünü gizledi.

“Lanet vampir...” dedi kan lekelerine ters ters bakarak.

“Soğuk suyla yıkarsan çıkarlar,” diye önerdim. Kazağı büzştürüp yuvarladı ve mutfağın köşesindeki metal çöp teneke-sinin tepesine attı. Anlaşılan soğuk su, kan lekelerinden kurtulmaya yetse de, vampirin kendisinden kurtulmaya yetmiyordu.

“Kötü ruh halime tanık olmak zorunda kaldığın için üzgünüm,” dedi Rand, dolgun dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle bana tepeden bakarken.

Başımı salladım, “Önemli değil.”

“O aşâğılık Sinjin, damarıma basıp duruyor.”

Başımla onayladım ve dudağımı ısırdım. “Seninle bu konu hakkında konuşmaya gelmiştim.”

Rand bana yorgun bir bakışla baktı ve bir iç çekişle tezgah-tan uzaklaşırken kollarını boynunun arkasında kavuşturarak göğsünü gerdi. Biraz rahatlamak ister gibiydi. Muhtemelen iyi bir fikirdi. Tişörtünün kollarını koltuk altlarına kadar sıyırmıştı ve pazuları tam gözlerimin önündeydi. Beş saniye kadar nefes almayı unuttum.

“Ders dinleyecek havada değilim,” dedi kollarını bırakarak. Omuz silktilim. “Fark etmez, yine de dinleyeceksin.”

Bana şaşkın bir bakış attıktan sonra bir kahkaha attı. Derin, zengin bir sestir. “Öyle mi?”

Tabureden atlayıp barın etrafından dolaşarak onun tam önünde durdum. Bana tepeden bakıyor ve ona ders verecek olmam fikriyle eğlenmiş görünüyordu. 1 metre 62 santimlik boyumun her bir santimiyle hem de.

“Evet, öyle,” dedim, ellerimi belime koyup benimle tartışmaması gerektiğinin altını çizerek. “Dersini burada mı yoksa baş başa kalabileceğimiz başka bir yerde mi vermemi tercih edersin?”

“Peki ya *sen* dersimi daha samimi bir ortamda mı vermeyi tercih edersin?” diye tek kaşı kalkık, utanmaz bir gülümsemeyle sordu.

Tekrar omuz silktilim. “Seni her yerde fırçalayabilirim— benim için fark etmez.”

“Pekâlâ,” dedi ve bana, beni mutfaktan çıkarıp büyük merdivene doğru ilerletmeden önce hızlı, çapkın bir sırıtişla baktı.

“Kendi yatak odamın mahremiyetine sığınarak azarlanmayı tercih ederim, sorduğun için teşekkür ederim.” Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp, ben daha yolun yarısındayken üst kata ulaştı.

“Seni tanımasam bunu dört gözle bekliyormuşsun diyeceğim,” dedim.

Pelham Malikânesi’nin ana yatak odasına yani onun yatak odasına doğru giden uzun koridora girerken, “Belki de bekli-

yorum,” dedi. Çift kanatlı kapılardan birini açtı ve geçmem için tuttu. İçeri girmemle oda tarafından kucaklanmam bir oldu. Tekrar eve dönmüşüm gibi hissettim. Bu garip bir histi çünkü burada çok fazla vakit geçirmiş olduğum söylenemezdi. Yine de bir keresinde Christa ile sarhoş olduğumuz bir zamanın anısı aniden beni rahatsız etti. Sarhoş şuursuz halimle, gelip bu yatağın üzerinde sızmıştım. O gece Rand şehir dışındaydı ve ertesi sabah kendime geldiğimde onu tepemde durmuş bana gülümseyerek bakarken bulmuştum. Şüphesiz ki yatağında ne aradığımı merak ediyordu. Sanki konu daha da utanç verici hale gelsin diye, çerçeveli bir fotoğrafı çenemin altında duruyordu ve salyalarım yastığının her yerini kaplamıştı.

Şimdi onun özel alanına göz gezdirirken, yatak odasındaki hiç bir şeyin değişmemiş olduğunu gördüm. Hâlâ derli-topluydu. (Obsesif Kompulsif Bozukluğu olanlar kadar derli topludur.) Her şey yerli yerindeydi. Hiçbir şey yerinden oynamamıştı. Duvarların avcı yeşili rengi, zengin, maun, ahşap mobilyaları öne çıkarıyordu. Koyu renk meşe döşeme, odanın toprak tonlarını destekleyen el dokuması halının etrafında ışılıyordu.

Derin bir nefes alıp da içimi Rand’in baharatlı kokusuyla doldurunca aniden başım döndü. Sağlam durmak için yatağın direklerinden birini yakalayıp destek aldım — oracıkta dizlerimin üzerine çökebilirmişim gibi hissediyordum.

Arkamdan kapanan kapının sesiyle döndüm ve Rand’i görünce, tamamen yalnız olduğumuz gerçeğini fark ettim. Ve o bir günah kadar göz kamaştırıcıydı ve ben de aniden o günahı işlemek için tutuşmuştum. Ama buraya onunla sevişmek için gelmemiştim ... Yine de bir an için amacım beni tamamen terk

edip gitti. Beynimi tekrar çalışır hale getirmem bir saniyemi aldı, sonra hatırladım. Buraya onu azarlamak için gelmiştim.

“Fırçalama başlasın,” dedi derinden gelen, seksi bir kahkahayla.

Gülerek başımı salladım ve şöminenin yanındaki oturma gurubunun parçası olan bir koltuğa oturdum. Beni izledi ama diğer koltuğa oturmak üzere bir hamlede bulunmadı. Aksine, orada öyle, kot pantolonu ve güneşten yanmış teniyle harika bir zıtlık oluşturan beyaz t-shirt’üyle durdu. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, savunmaya geçmiş gibi bir hali vardı.

“Eee?” diye teşvik etti. Bir yutkunmayla utancımı bastırdım ve konudan tamamen uzaklaşmakta olduğumu fark ettim. Muhtemelen tam bir ahmak gibi, ağzım açık ona bakıyordum.

“Şey, öfkeni gerçekten kontrol altında tutman gerekiyor Rand,” diye başladım cümleme. Bir yandan da buraya onunla ne hakkında konuşmak için geldiğimi hatırlamaya çalışıyordum. Konumuz kesinlikle muhteşem şekilde yontulmuş elmacık kemikleri ya da duvara yaslanıp kollarını kavuşturduğunda inanılmaz bir ahenk kazanan pazuları ile ilgili olamazdı. Ve kesinlikle buraya, o her hareket ettiğinde hafifçe kımlıdadığını fark ettiğim bir... erkeklik hakkında konuşmaya gelmemiştim. Eğer Rand’in burada durmuş onun şey, aa... erkekliğine gözlerimi dikmemeye çalıştığım ile ilgili ufacık bir fikri olsaydı... Tanrım, seks delisi Christa’dan hiçbir farkım yoktu.

“Sanırım benim... Sinjin’e karşı olan tepkim ile ilgiliydi?” diye iç geçirerek sordu. Sanki vampir dünyada tartışmak isteyebileceği son konuymuş gibi. Başım la onayladım ve içimden

kendi kendimi tokatladım. Odaklanmam gerekiyordu.

“Evet öyle. Beğensen de beğenmesen de o bizim tarafımızda.”

Rand başını salladı ve somurttu. “Sinjin senin, onun bizim tarafımızda olduğunu düşünmeni istiyor ama o, kendisi dışındakimsenin tarafında değil.”

Bu konuda tartışamazdım bu yüzden denemedim bile. “Şöyle düşün, Bella’nın tarafında olduğundan çok bizim tarafımızda ve dahası, ona ihtiyacımız var.”

Rand gözlerini kısıtı ve duruşu aniden sertleşti. “Nedenmiş o?”

“Neden olduğunu biliyorsun,” dedim ve ayağa kalkarak ona yaklaştım, “Sinjin bir vampir efendisi.”

Ağzının içinden, “Biliyorum,” dedi somurtarak. “Seni terslemek istememiştim,” diye ekledi gittikçe kısılan bir sesle.

Endişesini dindirmek için elimi salladım ve devam ettim. “Sinjin ve Varick tüm diğer vampirleri kontrol ediyorlar ve vampirleri idare etmek için onlara ihtiyacımız var. İkisiyle de ters düşmeyi göze alamayız.”

Rand başıyla onayladı. “Varick ile bir sorunum yok.”

“Sinjin ile bir sorunun olmasını da göze alamazsın.” Elini tuttum. Kendime gerçekten engel olamamıştım — ona dokunmak zorundaydım, inanılmaz derecede yumuşak ve sıcak tenine.

Önce itiraz etmeye hazır mış gibi başını salladı ama sonra elimi sıkarak parmaklarını benimkilerin üzerine kapadı. “Sin-

jin senden bir şey istiyor Jolie ve bundan hoşlanmıyorum.” Bir saniye sustu ve tekrar başını kaldırıp bana bakmadan önce aşağı, ellerimize baktı. “Sana bakışından nefret ediyorum ve seninle flört edişinden de.”

“Bunu aşmak zorundasın Rand,” dedim. “Hepsi bir oyun biliyorsun. Sinjin böyle biri. Eminim ki karşısına çıkan her kadına böyle davranıyordur.”

Rand kuru, sık bir sesle güldü. “Hayır, diğer kadınlara karşı böyle değil.” Bana baktı ve başını salladı. “Bir şekilde senden etkileniyor.”

“Ve sen bu yüzden mi ondan bu kadar rahatsız oluyorsun?”

Elimi yüzüne yaklaştırdı, kendi elini tırnaklarımın üzerinde gezdirirken parmaklarımı inceledi. “Bu ondan hoşlanmamamın pek çok nedeninden bir tanesi. Ona güvenmiyorum ve onu senin etrafında görmek istemiyorum”.

“Ben başımın çaresine bakabilirim Rand...,” dedim ve elimi çekmeye yeltendim ama elimi sıkıca tuttu ve beni göğsüne doğru çekerek kollarını etrafıma doladı ve aşağı, bana baktı.

“Yapabileceğini biliyorum ama aynı zamanda iyi kalpli olduğunu ve herkese bir şans vermek istediğini de biliyorum, ama Sinjin senin iyi niyetini hiç hak etmiyor.” Birkaç saniye sessiz kaldı. “Keşke onu benim gözümle, gerçek renkleriyle görebilseydin.”

“Beni kandıramadı. Kendi planları olduğunu biliyorum. Sadece onun, senin anlattığın kadar... tehditkar olduğunu pek sanmıyorum.” Duraksadım, haklı mı diye merak ediyordum—belki de herkese şans vermek istemiştim. Ya Sinjin, Rand’in

bahsettiği kadar kötü biriye? Ama her nasılsa, içimde bir yerde buna inanmadım. Rand'ın onu benim tanıdığım kadar iyi tanıdığını sanmıyordum. "Sinjin'in kötü biri olduğunu düşünmüyorum."

"Sanırım bu noktada anlaşılamadığımız konusunda hem fikiriz," dedi ve omuz silkti. "Sadece Sinjin'in seni incittiğini görmek istemiyorum ve korkarım ki bunu yapacak."

"Beni incitemez. Bana beni incitecek kadar yaklaşmasına izin vermedim." Bunu söylemiş olmama rağmen, söylediklerime inandığımdan şüpheliydim. Eğer Sinjin'in arkadaşlığımızı önemsemediği ve sadece kendisini düşündüğü ortaya çıkarsa, evet, bu beni incitirdi.

"Umarım asla izin vermezsin."

Ona gülümsedim. Geniş kollarının ve vücudunun beni saran sıcaklığını etrafımda hissetmek hoşuma gitmişti... "Her şekilde, umarım ne demek istediğimi anlamışsındır. Ona müttefikimiz olarak, bizim tarafımızda ihtiyacımız var."

Rand bir süre sessiz kaldı, "Katılmıyorum."

"O halde anlaşılamayacağımız konusunda hemfikiriz," diye kaçamak bir cevap verdim, bu konuşmanın burada bittiğini belirterek. "Ayrıca benim Bella'ya karşı olan savaşa katılmamın Sinjin'in suçu olmadığını anlamamı istiyorum. O tamamen benim fikrimdi."

Başını iki yana salladı ve kollarını etrafımdan çekti. Hmm, sanırım bu konu onu gerçekten rahatsız etmişti. Tekrar dönüp çenesini sıkmış bir halde yüzüme bakmadan önce bir iki adım uzaklaştı.

“Sinjin’in bu konuda parmağı olmadığına beni asla ikna edemezsin ve bu yüzden onu asla affetmeyeceğim.”

“Bana yardım etmesini ben istedim. Bana bir iyilik yapıyordu.”

Benden biraz daha uzaklaştı. Bana çevirdiği gözlerinde öfke vardı. “Asla yapmaması gereken bir iyilikti o halde. Ne olursa olsun seni savaştan uzak tutması gerekirdi.”

“Ryder’ı öldürmem gerektiğini biliyordu, Rand. Bunu yapanın ben olmam gerektiğini biliyordu.”

“Ryder’ı ben de öldürürdüm.”

“Hayır, ben yapmak zorundaydım,” sözünü çabuk kesmiştim. “Bu benim öfkem ve benim intikamımdı.”

Rand tekrar başını salladı, “Sinjin senin hayatını riske attı.” Elleri artık yumruk olmuştu. “Bunun için onu asla affetmeyeceğim ve bunu yaptığı için ona lanet edeceğim.”

Pekâlâ, anlaşılan bu konuda taviz vermeyecekti. Sanırım bununla yaşayabilirdim. Gülümseyip içimi çektim, bir nevi beyaz bayrak açtım. “Pekâlâ, savaşın dışında, umarım Sinjin konusunda öfkene daha iyi hakim olmaya çalışırsın.”

Rand derin bir nefes aldı ama bir şey söylemedi. Ben de konuşmaya devam ettim. “Sadece senin damarına basmaktan hoşlanıyor, bunu anlamam lazım.”

“Elbette anlıyorum.”

“O halde neden bu kadar kıızıyorsun?”

Omuz silkti. “Karşı koyamıyorum. Anlaşılan içim de dışım da bir.”

Tek kaşımı kaldırıp gülümsedim. “Sanırım öyle.” Zafer kazanmış hissederek kapıya doğru birkaç adım attım. Üçte iki, hiç de fena değil. En azından Rand, Sinjin’in önemli bir müttefikimiz olduğunu ve yanımızda ona ihtiyacımız olduğunu anlamıştı. Ve eğer beni savaşta desteklediği için onu affetmeyecekse de; eh, bununla yaşamak zorundaydım sanırım.

“Orada dur bakalım,” dedi Rand, sesinde gizli bir gülümsemeyle ve emin adımlarla ilerleyip kapıyla arama girerek yolu mu kesti. “Şimdi benim sıram.”

“Senin sıran mı?” diye sordum, şaşırımtım.

“Benim de sana birkaç sorum var.”

Omuz silktim ve o bana yaklaşırken kapıdan uzaklaştım.

“Bana soracakların var,” diye tekrar ettim.

“Evet, var.” Ellerini omuzlarıma koydu ve beni duvara yaslayana kadar nazıkçe itti. Beni duvarla, uzanmış gergin kolları arasında sıkıştırdığında kalbim göğsümden fırlayacak gibi atmaya başladı. Yüzü tam benim yüzümün hizasındaydı.

“Sinjin neden senin onunla yapacak hiçbir şeyin olmadığını anlamıyor?” diye sordu, gözlerinde kıskançlık denebilecek bir ateş yanıyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum masumca.

Rand gülümsedi. Blöfümü gördüğünü belli ediyordu. “Şunu demek istiyorum, Jolie, bence Sinjin, senin nezaketini... ilgiyle karıştırıyor.”

“Ona yeşil ışık yaktığımı falan mı söylemek istiyorsun?”

Rand başını iki yana salladı ve gözlerindeki ateş hâlâ yerin-

de dururken bir kahkaha attı. “Hayır, öyle anlaşılmış olsa da demek istediğim o değildi.” Bir saniye sustu ve aşağı baktı, anlatmak istediği şeyi toparlamaya çalışıyordu “Sinjin senin için ne ifade ediyor?”

Gülümsedim. “Neden? Kıskanıyor musun?”

Omuz silkti ve sesi ile ifadesi ciddileşerek, “Kıskanmalı mıyım?” diye sordu.

“Sinjin aramızdaki ilişkinin ne olduğunu biliyor.”

“Tanrı aşkına bu ilişki ne ola ki?”

“Bizim sadece arkadaş olduğumuz ve...” Sesim boğazımda kayboldu çünkü neredeyse Rand’e karşı olan hislerimi kabul etmiştim. Şey, aslında hislerimi kabul etmekten korktuğum falan yoktu. Sadece şu bağlanma meselesinin yükü omuzlarımdayken kabullenmek bir sorundu.

“Ve?” diyerek üsteledi.

“Çünkü, öfkesini kontrol etmeyi beceremeyen bir warlock’a aşığım da ondan.”

Rand bir kahkaha attı ve burnu benimkine değene kadar öne eğildi. “Peki ya bu warlock seni seviyor mu?”

Omuz silktim. İçimde boğulmak üzere olduğumu hissetsem de rahat görünmeye çalışıyordum. Rand’in nefesini dudaklarımın üzerinde hissedebiliyordum ve boynunda nabzının hızlandığını görebiliyordum. Sadece bu kadar da değil, kasıklarımın üzerinde sertleştiğini de hissediyordum.

“Sanırım,” dedim nefessiz.

Bir kahkaha atarak dudaklarını yanağıma yaklaştırdı. Teni-

mi en hafif öpücüklerle okşuyordu. Vücudunu benimkine yaslayarak göğsü ile göğüslerime bastırdı. "Sanırım şu bahsettiğin warlock'ı tanıyorum," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet, ve onun da seni çok sevdiğini söyleyebilirim." Dudakları boynumla buluşana kadar kulağımın üstünde dolaştı. "Gülüşünü seviyor, kokunu seviyor." Derin bir nefes aldı.

"Başka neyi seviyor?" diye fısıldadım gözlerimi kapatarak.

Rand'in benden uzaklaştığını hissedince gözlerimi açtım ve onun bana bakarken sırttığını gördüm. "Gözlerini ve tadını seviyor."

Henüz cevap veremeden, dudakları dudaklarımı buldu ve dillerimiz bir şehvet dansına başladılar. Sanki artan ereksiyonuna dikkat çekmesine gerek varmış gibi kalçalarını bana doğru bastırdı. Yapmadı. Kutsal devasa sosis adına! Yapmadı.

"Rand." Nefes aldım.

"Bana Sinjin'in sana bir şey ifade etmediğini söyle." Sesi rahatsız edici ve bayağıydı.

"Sinjin benim arkadaşım ve onu önemsiyorum," dedim, bunu duymak istemediğini bilmeme rağmen. Basitçe yalan söyleyemedim. Sinjin bana bir şey ifade ediyordu ve muhtemelen bundan sonra da edecekti. "Ama," diye devam ettim, "sen benim için dünyalar demeksin Rand. Ben seni seviyorum."

"Tekrar söyle," dedi ve elleri aniden bluzumun içinde göğüslerimi okşuyor, göğüs uçlarını sıkıyordu.

"Seni seviyorum," dedim inlemeyle karışık.

“Benim olduğunu söyle,” diye emretti ve bluzumu çeneme kadar çekti, gözleri göğüslerime kilitlendi. Daha ben başka bir şey düşünmeden bir göğsümü ağzına almış, dili o hassas yumrunun üzerinde gezmeye başlamıştı.

“Söyle,” diye emretti tekrar.

“Ben seninim.”

Aniden benden uzaklaştı. Gözlerinde çıldırmış gibi bir ifade vardı. “Seninle sevişmemiz gerekiyor Jolie.”

Yer ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissettiğimden ne cevap vereceğimden emin olamadım.

“Rand,” dedim tereddüt ederek, örtbas etmeye karar vermiş olduğum bir gerçeği, bağlanmış olduğumuz gerçeğini düşünerek. Muhtemel bağlanma bölümü ikiye baş edebileceğimden emin değildim. “Ya bağlanırsak?”

“Umurumda değil,” diye cevapladı, bir yandan bluzumu çekip kot pantolonumun düğmesini açmış, fermuarımı indirirken. Bir kelime daha etmeme fırsat kalmamıştı ki; parmakları bacaklarımın arasındaydı. Kararlı, sabırsız ve hazır...

“Rand, yapamayız,” dediğimi duydum ve ağzımdan çıkanlara inanamadım çünkü beynim parmaklarının yollarına devam etmesi için yalvarıyordu.

Geri çekildi ve yüzünde garip bir ifadeyle bana baktı. Belki de reddedilmekten ötürü duyduğu şaşkınlıktı bu.

“Seni istiyorum,” dedim. Beni yanlış anlamasından korkuyordum. “Tanrım, seni dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum.”

Başıyla onayladı ve gülümsedi. Dudaklarını ıslattı ve geri çekildi. “Anlıyorum Jolie, şu anda başında çok fazla şey var.”

O da vardı tabii.

“Rand --” Beni kendine çekip göğsüne yaslayarak sözümü kesti ve alnımdan öptü.

“Haklısın, bunun zamanı değil.”

“Ben yanlış anlamamı ...”

“Şşşş,” beni bir öpücükle susturdu.

Seher

Günlük Giriş

Şey, dün gece... ilginç bir şeye şahit oldum. Rand ile olan küçük kaçamağımızdan sonra, Christa'ya iyi geceler dilemek için odasına gittim. Sadece uğrayıp kendi odama gitmeyi ummuş olsam da kendimi Christa'nın, John'un onu nasıl çok fazla seks istemekle suçladığı konulu saatler süren tiradın ortasında buldum!! Evet, işte hayatım bu noktaya kadar düştü! Tam da dahil olmak istediğim türden bir konuşma! Özellikle alt kısımlarımın son zamanlardaki harketsizliğini düşünürsek, tekrar doğmuş bir bakireye* dönüşme ihtimalim varken.

Her neyse, Christa ve seks hayatının ne kadar doyumsuz olduğu konusunda çok fazla bilgi alırken,

* Tekrar doğmuş bakire: Teoride cinsellikten çok uzun süre uzak durunca tekrar bir bakireye dönüşme durumu.

kendimi camdan dışarı bakar ve topuklarımı üç kere birbirine vurarak, “ev gibisi yoktur” deyip başka bir yerde olmayı dilerken buldum. Yani, eğer rol yapma, tüylü kelepçe ya da ısıtıcı jel hakkında bir kelime daha duyarsam kendi acıma son verecektim.

Eh, görünüşe göre Tanrı benim için üzülüyordu çünkü sonra ne olduğunu tahmin et? Pekâlâ günlük, sen cansız bir nesne olduğun ve istesen de tahmin edemeyeceğin için sana söyleyeceğim...

Sinjin'in Rand'in gül bahçesinde Mercedes ile hararetli bir tartışma içinde olduğunu gördüm. Önce, Christa'nın John'un penisıyla ilgili tanımlarından zihnimi uzaklaştırmak için beynimin başka sahneler yaratmakta olduğunu falan düşündüm. (Bu arada, görünüşe göre kurtadamlar o bölgede normal insan erkeklerinden beş santim civarı daha uzunlar—kimin aklına gelirdi ki?) Her neyse, kendimi beynimin “mutlu yerine” kaçmak için çabalamadığına ve Mercedes ile Sinjin'in bahçede sözselsel bir düelloya girmiş olduklarına ikna ettikten sonra Christa'ya iyi geceler diledim ve kaybettiğim hayali bir telefonu aramak bahanesiyle merdivenlerden inip bahçeye çıktım.

Sinjin beni görür görmez konuşmayı kesti, boğazını temizledi ve gömleğinin önünü düzeltti. Böyle durumlarda bir şeyler dönmekte olduğunu BİLİRSİN—ve kesinlikle benim öğrenmemi istemediği bir şeyler vardı. Yani, Sinjin in daha önce rahatsız olduğunu gösteren ufacık bir mimik gösterdiğini bile görmemiştim. Mercedes hiçbir şey çaktırmadı. Her zaman görüldüğü gibi görünüyordu.

Cep telefonumu aramakta olduğumu beyan etmemden sonra, Sinjin telefonu bulmama yardım etmekle ilgili bayağı bir yaygara kopardı ve birkaç defa kazara (ya da değil) bana çarptı, sonra da akşam daha erken saatlerde onun maskaralıkları yüzünden “so-run” yaşayıp-yaşamadığımı sordu. Ve ona ne kadar kızgın olmak istesem de (çünkü örnek bir sorun yaratıcıdır) Sinjin'de bir hal var

ki, cinayetden bile yakayı sıyrabilir. Ona kızgın kalamıyorum. O da bunu gayet iyi biliyor, üçkağıtçı pislik.

Sonunda, basitçe onu yok saydım. Zihnimde daha çok, Mercedes ile ne hakkında konuştuklarına ve Sinjin'in beni görünce neden neredeyse paniklemiş olduğuna dair düşünceler uçuşup duruyordu. Vampir pis bir şeyler karıştırıyordu. Bu, Christa'nın bir seks terapistine ihtiyacı olması kadar açıktı.

Düşündükçe, Sinjin'in her zaman kâhin ile neden bu kadar alakadar olduğunu daha çok merak ediyorum. Aklıma beni savaş için eğitirken benden sürekli kâhinin nerede olduğunu telepati yoluyla bulmamı istemesi geliyor. Ve bu da yetmezmiş gibi, Sinjin ile tanıştığımda Bella'nın tarafındaymış gibi davranıyordu ve Bella'nın kâhin olduğunu düşündüğü o yaşlı kadını diriltmem için yaptığım birkaç girişime sıradan bir ilgiden daha fazlasını göstermişti. Evvet, Sinjin kesinlikle bir şeyler karıştırıyor ve o "bir şeyler" her neyse, bunu keşfetmeyi kendime özel görev olarak alıyorum.

Ve ona tamamen güvenemeyeceğim gerçeği karşısında hayal kırıklığına uğramadan edemiyorum. Neden bilmiyorum ama Sinjin'den hoşlanıyorum. Her zaman hoşlandım ve aslında ondan hoşlanmamak zor iş. İnanılmaz derecede etkileyici ve komik biri. Ve evet, inanılmaz derecede yakışıklı da. Sadece bana gerçeği söyleyebilmesini dilerdim. Rand'in benim için yaratılmış olduğunu bilsem de, yani en azından umarım öyledir, Sinjin beni gerçekten umursuyor mu yoksa onun için sadece bir basamak mıyım bilmek güzel olurdu. Satranç tahtasındaki piyonlardan başka bir şey olmadığını düşünmeden edemiyorum.

Doğal olarak kayıp ve hayali cep telefonumu bulamadıktan sonra, Sinjin aç olduğunu ve gönüllü bir bağışçı bulmak zorunda olduğunu söyleyerek ayrıldı. Sonra bahçeden mümkün olan en

hızlı şekilde sıvıştı.

Mercedes'e ne hakkında konuştuklarını sorduğumda, üstü kapalı olarak Sinjin'in onun nerede olmuş olduğu ile ilgilendiğini, beni 1878 yılına getirmeyi nasıl başardığını Sinjin'in de merak ettiğini ve ona planını anlattığını söyledi. Ona inandım mı? Mercedes'in bana yalan söylemek için bir sebebi olmadığını düşününce; özellikle de Sinjin'i korumak için, evet, inandım. Ama Mercedes'e inanmış olsam da, Sinjin'in bu konuları merak etmiş olduğuna kesinlikle inanmadım.

Ama Mercedes'e dönersek... Görünüşe göre benim son derece güçlü biri olduğumu düşünüyor. Bana asla cadı diye hitap etmediğini fark ettim ki bunu ilgi çekici derecede ilginç buluyorum...

Bu da beni sonraki düşünceme getiriyor. Bella'nın tutsağı olduğum ve kâhin olduğunu düşündüğü kadını diriltmeye çalışırken, yaşlı kadın tam olarak anlayamamış olduğum bir şey söylemişti. Ona dokunduğumda benden uzaklaşmış ve benim bir cadı olmadığımı, ne olduğum hakkında da hiçbir fikri olmadığını söylemişti. Sonra puf, ölüverdi. Evet, kötü zamanlama derken... O zaman bile, kadının sözlerinin garip ve biraz da meşum olduğunu düşünmüştüm. Sonra sözlerini ölmekte olan yaşlı ve hasta bir kadının zırvalıkları olarak düşünüp aklımdan çıkardım. Ama belki de yanılmışımdır.

Ya cadı değilsem? Ya tamamen farklı bir tür ya da hiç kimsenin hakkında hiçbir şey bilmediği bir şeysem? Ya bir denizkızı ya da deli bir şeysem? Tabii, düş alırken hiç birden kuyruk falan çıkardığım olmadı ve Küçük Deniz Kızı'nı* hiç bir zaman o kadar eğlenceli bulmadım. Ama bunu kenara koyarsak, benim cadı dışında

* Disney'in yarattığı çizgi film karakteri. Orijinal ismi *The Little Mermaid*'dir.

bir şey olmam Mercedes'in bana hiç cadı diye hitap etmemesini ve o yaşlı kadının söylediklerini açıklamaz mı?

Cevapsız sorularla uğraşmaktan nefret ediyorum.

Yine de muhtemelen boş yere düşünüyorum. Eğer cadı değilsem, tam olarak ne olduğumu kim bilecek ki? Belki Mercedes? Kendime not: Mercedes'e cadı olup olmadığını ve eğer değilsem, ne olduğumu sor.

Bu konuyu bir süreliğine bırakıp ilginç başka bir konuya geçelim; geçen gece Mercedes bana Kraliçe olarak yaşayacak uygun bir yer bulmam gerektiğini söyledi. Çünkü kahrolası gecemi mahvedip uykumu kaçıran konu da buydu işte. Kâhya bölümümde mutluyum ben. Pelham Malikânesi'nin gölgesinde bulunmak ve Rand'in ona ihtiyacım olduğunda benden sadece 3 km. kadar uzak olduğunu bilmek güzel. Taşınmak istemiyorum.

Bunu Mercedes'e söylediğimde beni dinlemedi bile. Bir kraliçenin hizmetkâr dairelerinde yaşamasının ihtimal dâhilinde bile olmadığını söyledi. Sonra ben panikledim gibi oldu ve ona Kraliçe olmak istemediğimi söyledim ve o da, bunun benim nasıl kaderim olduğunu, bunun ne büyük bir onur olduğunu ve karşı koymayı bırakmam gerektiğini anlattı durdu. Sonra eğer Kraliçe olarak rolümü üstlenip halkları bir araya getirmezsem, savaşların olmaya ve yaratıkların ölmeye devam edeceklerini de ekledi.

Sonrası ver elini suçluluk duygusu.

Bu konuda daha da düşündükçe, bunun gerçekten kaderim olduğunu ve kaderin kaçılması mümkün olmayan bir şey olduğunu daha da iyi anlıyorum. Ve gerçekten eğer bu güya sorumluluğum olan durumdan kaçarsam ve toplumumuz düşmanın ellerine dü-

şerse, bedeli tüm kalbimle sevdiğim ve taptığım adam olacak bile olsa, kendimi asla affedemem.

Neden bilmiyorum ama uyandım.

Başucumdaki saatin yeşil ışığına göz attım ve saatin sabahın üçü olduğunu fark ettim. Kendi kendime söylenerek diğer tarafıma döndüm ve gözlerimi kapatarak tekrar uykuya dalmaya çalıştım. Ama kendimi bilinçsizliğe bırakmama mani olan bir şey vardı. Midemin altında bir yerde başlayıp giderek daha da hızlanan, damarlarımdan bütün vücuduma yayılmakta olan bir his...

Oturdum ve etrafa baktım. Tüm gördüğüm penceremden içeri girip perdelerimin altından sızmaya çalışan ay ışığıydı. Gece havası serin ve sakindi, sessiz ve rahat. Peki ya ben neden rahat değildim?

Derin bir nefes aldım ve o zaman hissettim; hayal edebileceğiniz en kötü baş ağrısı, migrenin çirkin kız kardeşi. Başımı kavrayıp, kendimi yastıkların üzerine savurarak arkaya devrildim ve alnımı avuçlarımla sararak, acının geçmesini umdum. Bir cadı olarak, kendimi pek çok illetten azat edebilirim ama kuvvetlendirici beyaz ışığı alnımın ortasına, acı merkezine göndermeme rağmen, hiç bir şey olmuyordu. Onun yerine, acı bir zonklamaya dönüşmüş, işkence eden dokungaçlarını öyle bir uzatıyordu ki gözlerim patlayacakmış gibi hissediyordum.

İçimde panik duygusunun yükselmeye başladığını hissettim ama kendimi kontrol ettim. Enerjilerimi daha kararlı bir

şekilde odaklayıp, gücümün beyaz ışığını bu acıya sebep olan şey her neyse onunla savaşmaya zorladım.

Hala bir şey olmuyordu.

Korku içimde yükselirken, gözlerimin arkasındaki acı gide-rek uzaklaşan bir davul sesi gibi kısılmaya başladı ve sonunda tamamen kayboldu. Rahatlık içimi kaplarken, kalp atışlarımın normale dönmekte olduğunu hissettim. Ama rahatlamam, gözlerimi açmayı deneyene kadar sürdü çünkü göz kapaklarım kilitlenmiş gibiydi... sımsıkı kapanmışlardı. Kendi vücudum üzerinde hiç bir kontrolüm yokmuş gibiydi.

Aniden önümde uçuşan sahneler görmeye başladım, sanki göz kapaklarım kalın bir perde gibiydiler. Sahnelerle savaşmak yerine onlara odaklandım ve çözümlenen bir hikayenin film kareleri gibi toparlanmalarına izin verdim. Ve tanık olduğum şey beni çok korkuttu.

Gözün alabildiğince geniş bir araziydi; yerle bir olmuş ve çorak bir arazi... Tepelerin kahvemsı rengi, gökyüzü ile aynı renkti, bir zamanlar verimli bir çiftlik arazisi olduğunu tahmin ettiğim yerde, bir bomba patlamış ve her şeyi kırıp geçirmiş gibiydi. Uzunca bir süre gökyüzünün ve tepelerin donukluğuna odaklanmak zorunda kaldım, ancak; zamanla görüntüler ardı ardına eklenmeye başlayıp ortaya daha fazla mat tümsek çıkar-dılar. Odaklandıkça, daha çok şekil kendini çizmeye başladı ve insanlara dönüştüler. Yüzleri çamura bulanmış insanlar; bir kısmı etraflarına, bir kısmı da donuk gökyüzüne bakan insan-lar... Hepsi ölmüş insanlar...

O görüntü birden zihnimden koptu ve başka biri onun yerini aldı. Boş bir tahttı bu. Altın tahtın iki yanında, bir asa ve bir taç

sahipsiz duruyordu. İkisi de hükümdarlarının, Kral ya da Kraliçelerinin dönüşünü bekler gibiydiler. Ve bir nefes daha almadan, görüntü dağıldı ve kendimi tekrar çorak araziye bakarken buldum. Ancak bu sefer insanlar henüz ölmemişlerdi. Hayır, savaşıyorlardı. Savaşmakta oldukları ordu ise daha önce gördüğümün hiçbirine benzemiyordu. İnsana benzeseler de hızlıydılar, şimşek kadar hızlı ve güçlü... Ay ışığında parıldayan minik sivri dişlerinin darbesiyle, insanlar sağa sola savruluyorlardı.

Karşılaşmalarını seyrettikçe, kaybeden tarafın Yeraltı yaratıkları olduklarını fark ettim. Kurt adamlar, vampirler, cadılar... Ancak düşmanlarının sayısı ve gücü onlardan çok fazlaydı. Onlara saldıran yaratıklar sadece daha hızlı ve güçlü değillerdi; aynı zamanda başka bir şey daha vardı ... sihirli bir şey. Ölüm-cül vuruşlarını yaparken içlerinden ışık yayılıyor, etraflarında dalgalanıyordu.

Melezler.

Dünya, sanki artık düşünen ben değilmişim gibi aniden zihnimi istila etti. Sanki birisi bana bir ipucu bırakmıştı. Birisi, dünyayı zihnimin içine yerleştirmişti. Ve idrakimin şafağıyla birlikte; önümdeki yaratıkların Yeraltı Dünyası için en büyük tehdit olduklarını fark ederken; güçleri, hızları ve keskin dişleriyle, vampir yeteneklerine sahip olmakla kalmayıp, aynı zamanda sihirli olduklarından da maalesef haberdar oldum.

Melezler'in içinde sihir vardı.

Bu gözlemlerle sersemleyerek, kontrolümü kazanmak için tekrar görüntülerle savaşmaya başladım. Yeterince görmüş-tüm. Ama görüntüler beni bırakmıyorlardı. Onun yerine, boş tahtın görüntüsü geri döndü ve ben seyrederken, taç ve asa,

altın tahta doğru erimeye başladılar. Ve ben, asa ve tacın tahta doğru eriyip, damlayarak altın bir birikintiyeye döndüğünü seyrederken, içimde bir şeyler yeniden telaşlanmaya başladı.

Korku duygusu bir ok gibi içimden geçti ve sahneleri zihinimle uzaklaştırmaya çalıştım. Kendi gücümün ışığını kullanarak savaşıyordum. Kapalı göz kapaklarımın üzerinden yavaşça solarak kaybolmaya başladılar. Derin bir nefes alıp gözlerimi kırıştırdığımda kendimi gecenin karanlığıyla sarmalanmış buldum. Kalbim göğsümde delicesine atıyordu ve ayağa kalkmaya çalıştığımda, yatağımın direklerinden birine yaslanmak zorunda kaldım. Çok yorgundum ve güçsüzdüm.

Az önce yaşadıklarımın ne olduğu ile ilgili hiç bir fikrim olmasa da, emin olduğum bir şey vardı, gelecekte bir fragman görmüştüm. Kısa bir süre, Yeraltı Dünyası'nın *Melezler*'in eliyle yok edildiğini seyrettiğim bir pencereden bakmıştım. Bunun kendi gücümün bir araya getirdiği bir kehanet mi yoksa başka birinin gönderdiği bir mesaj mı olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ama kesin olarak emin olduğum bir şey vardı; gördüklerimin gerçekleşmesini engellemenin tek yolu, tahtı devralmaktı. Yani, boş taht başka ne anlama geliyor olabilirdi ki?

Derin bir nefes daha aldım ve yatağımın yanında kıpırdamadan durdum.

Kraliçe olarak rolümü kabul edecektim çünkü eğer etmezsem az önce gördüğüm yıkım gerçekleşecekti. Eğer Kraliçe olmazsam, Yeraltı Dünyası yok olacaktı.

"Jolie!", Rand'in ve kapıyı dövmekte olan yumruklarının sesini duydum.

İleri doğru bir adım attım ve dönecek gücü toparlayıp oturma odasına doğru yürüdüm. Ben henüz ulaşmadan, Rand bir sihir patlamasıyla kapıyı açtı ve endişesini yansıtan bir ifadeyle dolu yüzüyle karşılaştım.

“Sana neler oldu böyle?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum ama... ben... ben...”

Kapıyı arkasından kapattı ve kanepeye doğru eğildiğimi görünce uzun adımlarla yaklaştı. “Acı çektiğini hissedebiliyordum ve bağlantıya geçmeye çalıştığım da hiçbir cevap alamadım.”

Bağlanmadığımıza kendimi ikna etmiş olduğumu düşünürsek beni hissedebilmiş olmasına şaşırmıştım. Fakat bugünün konusu bu değildi. O an, bana az önce tam olarak NE olduğunu daha da merak ettim.

“Birisi vücudumun kontrolünü ele geçirmiş gibiydi.” İleri doğru bir adım daha atmak istedim ama çok güçsüzdüm ve tekrar kanepeye tutundum. Rand beni kollarının arasına aldı.

“Neden ayakta duramıyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdim zayıfça.

Rand başını iki yana sallayıp beni kanepeye oturtarak yanıma otururken aklında milyonlarca sorunun dönmekte olduğuna emindim. Beni geniş göğsüne yaslariken, yumuşak bir sesle, “Artık güvendesin Jolie,” dedi. “Ama bana ne olduğunu anlatman gerekiyor. En baştan başla.”

Ben de öyle yaptım. Ona hatırlayabildiğim her şeyi anlattım.

“Sanırım bir ön görüydü,” diye bitirdim. “*Melezler*’in bizi yok etmelerine engel olmak için Kraliçe olmam gerektiğine dair bir işaret.”

Rand ikna olmamışçasına başını salladı. “Bunu kesin olarak bilmiyoruz.”

“Bu görüntüler başka ne anlama gelebilir o zaman?” diye bilmek istedim. Aniden yine tüm gücümün yittiğini hissettim.

Rand derin ve uzun bir nefes verdi. Kolumun üstünü farketmeden okşuyor ve bakışları pencereme doğru dalmış görünüyordu. “Bilmiyorum.”

Melezler’in, Yeraltı Dünyası yaratıklarını yok etmelerine tanıklık ettiğim korkunç görüntüleri gördüğüm günün akşamıydı. Rand birliklerimizin ve daha önemlisi genel olarak Yeraltı Dünyası’nın geleceğini tartışmak üzere Pelham Malikânesi’nde bir toplantı ayarlamıştı. Son seferinde olduğu gibi, her ırkın temsilcileri oradaydılar. Rand, ben, Odran, Sinjin ve Varick, Mercedes, Mathilda ve Trent.

Rand’in da yardımıyla, bir önceki gece tecrübe ettiğim kehanetteki hatırlayabildiğim her şeyi en ince detayına kadar tarif edip açıkladım. Herkesin dili tutulmuş gibiydi. Yüzlerinden şaşkınlık ve endişeleri okunabiliyordu.

“*Melezler* sihre sahipler,” diye bitirdim sözümü.

“Belki de öyleler,” dedi Mercedes ve bana son derece sakin bir şekilde somurttu.

“Gördüm ve hissettim,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Hiçbir şeyden kesin olarak emin değiliz. Evet, bir kehanet görmüşsün ama gayet iyi bildiğin üzere Jolie, kehanetler kusurlu olabilir. Resmin bir parçasını gözler önüne serebilseler de tümünü anlatmak zorunda değildir.”

“Büyü yapabilme olasılıklarını göz önünde bulundurmak zorundayız,” dedi Mathilda.

O, başını eğip tekrar Mercedes’le yüz yüze gelirken, ben de ona bakıp gülümsedim.

Tüm odaya hitap ederek; “Emin olduğum bir şey var ki; o da Kraliçe’nin koruyuculara ihtiyacı olduğu,” dedi Mercedes. Şöminenin yanında oturmuştu. Yanan ateşten gelen ışık güçlü yüz hatlarını aydınlatıyor, ona bilge bir tanrıça görüntüsü kazandırıyor.

Kraliçe kelimesi geçtiğinde Rand’e baktım. Dikkati Mercedes üzerinde odaklanmıştı ama yüzünden bir şey anlaşılmasına izin vermiyordu. Sanki bir heykeli taklit etmeye çalışıyor gibiydi ve kahrolası, çok iyi bir iş çıkartıyordu.

“Koruyucular mı?” dedi Trent ve ne anlama geldiğini bilemediğim bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Daha önce bahsettiğim gibi, Trent ile bir geçmişimiz vardı ama çok da derin bir geçmiş sayılmazdı. Bana çok tehlikeli biri olduğunu söyleyip, basitçe terk edene kadar bir süre çıkmıştık. Bir hafta sonrasındaysa, kolunda bir kurt kızı gezdirirken gördüm onu. Daha sonra, Rand’in düzenlediği bir Yeraltı Dünyası Merasimi’nde onunla karşılaşma talihsizliğine uğradım ve Trent benimle tekrar bir araya gelmeye çalıştı. Gayet tabii, bu fikrini neresine sokabile-

ceği ile ilgili birkaç yorumda bulundum. Uzun lafın kisası bana epeyce kızdı ve Rand'i benimle beraber olmaya çalışmakla suçladı. Hatta suratının ortasına bir yumruk attı. Sanırım Trent'in bu akşam bu masada oturuyor olması Rand için gurur vericiydi; Rand işine geldiğinde çok affedici olabilir. Yine de muhtemelen Sinjin'i... sadece Sinjin olduğu için affetmeyecek.

Mercedes Trent'e döndü ve başıyla onayladı. Dudakları ince, müsamahasız bir ifade oluşturuyordu. "Beni sorgulamaya kalkma hizmetkâr" der gibiydi. "Ben kâhinim."

"Evet, bir grup askeri, sadece Kraliçe'yi korumakla görevlendirmeliyiz," dedi kesip atar gibi.

"Ben gönüllüyüm," dedi Sinjin ve şaka mı yapıyor acaba diye ona baktığımda, bana bakmadığını gördüm. Aksine, ciddi bir ifadeyle Mercedes'e bakıyordu ve benim koruyucum olmak konusunda tüm hücrelerine kadar samimi görünüyordu.

"Hayır," diye Rand karşı çıkarken, Odran da gülmeye başladı. Warlock bir kelime daha söyleyemeden Odran Rand'e bir bakış atıp Sinjin'e döndü.

"Belki de ben onu kehanetten koruyabilirdim," dedi Sinjin.

"Hayır, hiç kimse beni bundan koruyamazdı," diyerek sözünü kestim. "Bence bu sadece bir ön görüydü, inanılmaz derecede gerçekçiydi ancak sonuçta diğerleri gibi bir ön görüydü."

Sinjin başıyla onayladı ama gözünün kenarındaki seğirmeden teslim olmadığı anlaşılıyordu. "Fark etmez, kraliçemizi koruyacağım."

"Hee, peki onu senden kim koruyacak ahbap?" dedi Odran ve Trent'in izlediği koca bir kahkaha attı. Aslında, Trent'in son

zamanlarda Odran ile göbekleri bir kesilmiş gibi davranmakta olduğunu fark etmeden edemedim. Batman ve Robin'in kötü bir kopyası gibiydiler. Bir tek taytları eksikti.

"Odran haklı," dedi Rand. "Sinjin, Jolie'nin koruyucusu olabilecek en son kişi."

"Çocuk gündüz boyunca savunmasız olacaktır," diye ekledi Mathilda yumuşak bir sesle.

"Görevi sen üstlenmeyi mi tercih edersin?" diye sordu Mercedes Rand'e, Mathilda'nın yorumunu yoksaymış gibi görünüyordu.

Rand gözlerini kıstı ve başka bir şey söylemedi. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. Sinirlenmiş görünüyordu. Rand'in görevi neden üstlenmek istemediğini düşününce midem, anında yere yapışmış gibi oldu. Neden öne çıkıp beni koruma görevini üstleneceğini, her zaman yapmış olduğu gibi beni korumaya devam edeceğini bildirmedi ki?

"Kraliçemize tüm kalbim ve bilincimle sadakatimi sunuyorum," dedi Sinjin, artık bana bakıyordu. "Güneş, göğe hüküm sürerken onu koruyamayacağım doğrudur, ancak bu saatler içerisinde görevi devralacak kişiler ayarlayabilirim."

Mercedes başıyla onayladı. "Bunun sorunumuzu çözeceğine inanıyorum." Mathilda'ya baktı. "Mathilda?"

Sinjin boğazını temizleyerek dikkati tekrar üzerine çekerken, Mathilda hafifçe onayladı.

"Ve işverenim düzenlemede bir kusur bulmazsa, kendimi tamamen Kraliçe'nin korunmasına adıyorum."

Varick onaylamadan önce birkaç saniye konuyu tartar gibi göründü. “Bu düzenlemeyi epey tatmin edici buluyorum.”

“Çok güzel.” Mercedes ellerini çırpı. “Sinjin, Kraliçe’ni korumak için yeterli gücü ayarlamayı sana bırakıyorum.”

Sinjin alçak gönüllü bir kabullenışı belirten bir edayla selam verdi ve bana bir bakış attı. Dudaklarında bir gülümseme oluşmaya başladı. Bu bir zafer ifadesiydi ve benim koruyucum ilan edilmenin neden zafer kazandırmış gibi hissettirdiğini merak etmeye başladım.

Rand derin bir nefes verdi ve odanın diğer tarafına yürümek üzere sandalyesini iterek masadan kalktı. Gündelik ve rahat giyinmişti. Siyah kot pantolonundan bacaklarının ve kalçalarının hatları görülüyordu. Çikolata kahvesi Polo yakalı, kısa kollu bir t-shirt giymişti ve dikkatimi inanılmaz derecede şekilli kollarından koparmaya, ne zaman hareket etse ortaya çıkan pazularından uzaklaştırmaya çalıştım.

“Birliklerimizi Pelham Malikânesi’nden göndermemiz gerektiğine inanıyorum,” dedi. Benden başka herkesle göz kontağı kurduğunu hayal edip etmediğimi merak ettim.

“Listeniz tamamlandı o halde?” diye sordu Varick.

Rand başıyla onaylayarak duvara yaslandı. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Hala bana bakmayı reddediyordu.

“Evet ve birliklerimiz ailelerinin yanına dönmeyi iple çekiyorlar. Eğer hepiniz onaylarsanız, ikinci bir emre kadar dağılmalarını söyleyeceğim.” Bir iki saniye kadar sessiz kaldı ve sonra jilet gibi bakışlarla Sinjin’e döndü. “Aslına bakarsanız, yarın akşama kadar herkesin Pelham Malikânesi’nden ayrılmasını rica edeceğim.”

Sinjin bir kaşını kaldırıp sandalyesinde kaykıldı. Hiçbir yere gitmediğini belirtir bir hali vardı. “Anlaşıldı Randall, ancak Kraliçe’nin güvenliği için görevlendirilmiş askerler Kraliçe ile kalmalıdır.”

“Hayır, Sinjin,” dedi Rand, neredeyse Sinjin’in sözünü keserek. Sesi, çimentoya sürten sert bir cisim gibiydi. “Artık burada kesinlikle hoş karşılanmadığını söyleyebilirim.”

Sinjin’in gülümsemesi kaybolursa da Rand’e bakışı gerginliğini kaybetmemişti. Eğer bakışlar öldürücü olsaydı...

“Ben Kraliçe’nin yeminli koruyucusuyum— o nereye giderse ben de giderim.”

“Bu da başka bir konuyu gündeme getiriyor, Rand.” Mercedes sözünü kesti. “Dün Jolie’yi bir Kraliçe’ye daha uygun olacak bir yere taşınması gerektiği konusunda bilgilendirdim,” dedi.

Rand başını iki yana sallamak ve odanın bir yanından diğere, klasik tedirgin Rand davranışı ile yürümek dışında bir şey yapmadı. Taşınmak zorunda olmaktan zaten nefret etmiştim ve Rand’in öfkesinin yüzünde giderek artmasını seyretmek konuyu sindirmemi daha da zorlaştırıyordu.

Nihayet, Rand volta atmayı keserek Mercedes’e döndü. “Monarşiyi desteklemiyorum,” dedi basitçe.

Odanın sessizliği zihnimde sessiz gerilim yumrukları gibi zonklamaya başladı. Bakışlarımı Rand’in yüzünden ayırarak masanın etrafında gezdirdim. Herkesin gözlerinde şaşkınlık vardı.

Odran boğazını temizledi. “Başka şansın yok ahbap,” dedi.

“Bu önceden ayarlanmıştı, Rand,” dedi Mathilda anlayış dolu gözlerle. Benim dışımda Rand’i gerçekten önemseyen odadaki tek kişi Mathilda’ydı. Bazı açılardan onu Rand’in manevi annesi olarak görüyordum.

“Umurumda değil,” diye cevapladı Rand başını iki yana sallayarak. “Bella’nın Kraliçe olması fikrini kaldıramazdım ve her ne kadar Jolie için en iyisini istesem de Monarşinin hiçbir formunu onaylayamam.”

Hemen oracıkta kusacakmışım gibi aniden midem bulanmaya başladı. Bunca zamandır bunun olmasından korkuyordum ama olacağını da biliyordum. Aslında başka türlüünü bekleyemezdim. Rand demokrasi ideali konusunda, bağlılığından uzaklaşamayacak kadar kendini adanmış ve inatçı biriydi. Ve aslında, ona bu yüzden hayranlık duyuyordum.

“Rand,” diye söze girdim ama masanın etrafındaki diğerlerinin sesi benimkini bastırdı. Aniden bir muhalefet kakofonisi baş göstermişti; üst üste binen sorular, şaşkınlık ve öfke.

“Bu Jolie’nin kaderi,” diyerek Mercedes herkesi bir anda susturdu. Sanki sesini kontrol edebiliyormuş ve sadece kendi sesinin duyulmasını istemiş gibi. Bu beni bir şekilde ürküttü.

“Seçim özgürlüğüne inanırım, kadere değil,” diye cevap verdi Rand düz ve sert bir sesle.

“Jolie’nin kaderi Kraliçe olmak ve Yeraltı Dünyası’nın yaratıklarını aynı bayrak altında birleştirmek. O olmadan, toplumumuzun varlığı vahim bir tehlike altında,” dedi Mercedes.

Mathilda onayladı ve midemin bulantısı geri dönerken, Rand’e bir bakış attı. Hala benimle göz göze gelmekten kaçtı-

nyordu. Hiç bir parçasına dâhil olmadığım bir konuşmayı seyreden bir hayaletmişim gibi hissediyordum. Onu kaybediyordum. Benden parça parça uzaklaştığını hissediyordum ve ağlamak istedim. Onu geçtim, çılgılık atmak istiyordum. Ama Mercedes ile tartışamazdım çünkü bunun kaderim olduğunu biliyordum. Ve hayatımın daha önemli bir amacı olduğunu kabul edip Rand'in aşkını feda etmek zorundaydım.

"O halde bizimle değilse, bizim karşımızda mı?" diye devam etti Trent. Sesindeki kızgınlık mızrak gibiydi.

"Rand bize karşı değil," dedim boş bir sesle.

Rand birkaç dakika sessiz kaldı, sonra orada olduğumu henüz hatırlamış gibi bana baktı. Hiçbir şey söylemeden gözlerine baktım. Gözlerimiz konuşuyordu.

Nihayetinde üzgünce gülümsedi. "Asla sana karşı olamam, sadece dâhil olmamayı tercih ediyorum. Her zaman bir asi oldum ve asiliğime geri dönüyorum."

Ve gerçek buydu. Bu dünyayla yeni tanıştığımda ve acemilerin bir çeşit gardiyana ihtiyaçları olduğunu duyduğumda, Rand benim gardiyanım olmaya pek de gönüllü değildi. Aksine, Rand bana kurallarla arasının pek iyi olmadığını, bir asi olduğunu söylemişti. Ama Bella benim gardiyanım olmak istediğini beyan ettiğinde – çok soylu sebeplerle değil üstelik– Rand'in görevi üstlenmek dışında pek bir seçeneği kalmamıştı.

"Hiç kimse Krallığın kurallarına karşı gelmemeli," dedi Varrick altını çizerek. "Eğer toplumumuzun bir Kraliçesi olacaksa, kuralların herkes için olduğu gerçeğini kabul etmek zorundayız. Aksi halde, her şey başladığımız noktaya dönecek demektir."

“Hayır, bir fark olur,” diye söze girdi Rand.

“Bir monarşi çok faydalı olacaktır ancak ben devlet karşıtı değilim, sadece etkisiz elemanım.”

“Ben bunu pek beğenmedim,” dedi Odran başını iki yana sallayarak.

“Açıkkçası, umurumda değil,” diye cevapladı Rand.

Sinjin’in sessiz kaldığını fark etmeden edemedim ve memnun oldum. Aklından ne geçtiğini bilmek istemiyordum. Ama Rand’in aklından geçenleri bilmek istiyordum.

Farklı olabilir Rand, senin hayal ettiğinden farklı bir yönetim tarzı olabilir diye düşünerek, umut dolu gözlerle ona baktım.

Bu inandığım her şeye ters düşüyor Jolie, uğrunda savaştığım her şeye.

İşe yaramayacağını bilsem de savaşmadan edemedim. Onu, monarşi ile ilgili fikirlerinin eskimiş olduğuna, Yirmibirinci Yüzyıl Yeraltı Dünyası Kraliçesi’nin önceki yüzyıllarındakinden gece ve gündüz kadar farklı olacağına ikna etmek zorundaydım.

Değerlerine karşı çıkmak gerekmiyor Rand. Bu rolü nasıl olmasını istiyorsak öyle şekillendirebiliriz! Ve ilk defa, amacımın Yeraltı Dünyası’nı devralttığımda yalnız yönetmek olmadığını fark ettim. Onu Rand ile birlikte yönetmek istiyordum. Sorun, Rand’in bunu göremeyecek kadar inatçı olmasıydı.

Doğam gereği, bu fikir varlığımın her bir hücreğine aykırı Jolie. Herhangi bir varlığın, bir hükümdarın tebaası olması gerektiğine inanmıyorum. Bu kişi Bella ya da... sen olsan da...

Rand, lütfen. Bana sadece bir şans ver.

“Anladığımı kadarıyla, diriltilmeyi bekleyen yaratıklar var öyle mi?” diye sordu Mercedes, tekrar Rand’e odaklanarak. Acaba konuşmamıza kulak misafiri oluyordu da artık konuyu değiştirme zamanının geldiğini mi düşündü diye merak ettim.

Rand birkaç saniye sessiz kaldı ve sonra başıyla onayladı. “Sen ve Jolie hazırsanız ben hazırım.”

Mercedes onayladı ve tekrar masaya döndü. “İnanıyorum ki; tek seferde on ölmüşle başlamalıyız.”

“On mu?” diye sordum şaşkınlıkla, kraliçeliğim ile ilgili tüm düşünceleri zihnimin arkasına iterek. “Şey, ben şimdiye kadar, tek seferde sadece bir kişiyi dirilttim Mercedes.”

“Jolie’nin hakkı var,” dedi Rand, başını iki yana sallayarak. “On kişi biraz abartılı gibi.”

Mercedes bilmediğimiz bir şey bilirmişçesine gülümsedi. Bu tip gülümsemelerden nefret etmeyi öğrenmiştim.

“Üçümüz birlikteyken, kolay bir iş olacaktır,” dedi Mercedes “Yarın sabah yine burada toplanalım olur mu?”

Başımla onaylasam da, ne halt yiyerek, askerlerimizden on tanesini birden aynı anda dirilteceğimi merak etmeden durmadım.

O akşam daha geç saatlerde uyku tutmadı. Rand ile ilgili anılar zihnime saldırıyor ve onları geri püskürtemiyor, bastıra-

mıyordum. Yatağında oturup derin bir iç geçirdim. Zaman zaman geçmişte yaşadığımı, Rand ile olan en güzel anılarımı ait oldukları yere, sonsuzluğa gönderemediğimi hissediyordum.

Fakat bu gece anılar çok canlıydılar. Ve Rand'in bana, beni sevdiğini ilk söylediği anın etrafında toplanmışlardı. Bella ile savaşa gideceğimiz akşamdan bir gün önceydi ve Rand ile ben telepatik bir konuşmanın orta yerindeydik.

Rand birkaç saniye sessiz kalmıştı. *Ağlıyor muydun?*

Evet, çok üzgündüm ve savaşa giderken bana kızgın olduğun düşüncesini bir türlü sindiremiyordum.

Sana kızgın değildim, Jolie. Kırılmıştım.

Üzgünüm.

Sana bir süredir söylemek istediğim bir şey vardı. Sana bunu bu geceden önce söylemeyi ummuştum ve lanet olası saçma gururum yüzünden kendimi hırpalayabilirim... ama seni düşünmeden geçen bir günümün bile olmadığını bilmeni istiyorum. Bazen beraber olmalı mıyız, olmamalı mıyız diye düşünmekten kafayı yiyecek gibi oluyorum. Hiçbir zaman hislerim konusunda adım atmadım çünkü hep seninle birlikte olabilecek niteliklere sahip biri olmadığımı düşündüm.

Açıklaması beni hayrete düşürdü. Benimle birlikte olabilecek niteliklere sahip biri değil mi? Sanki ben onun için fazla iyiymişim gibi. Nasıl benimle birlikte olabilecek niteliklere sahip biri olmadığını düşünürsün?

Çünkü sen özelsin, Jolie. Sen eşsizsin ve bir gün güçlerinin boyutlarını fark edeceksin. Sen daha önce gördüğüm hiçbir Yeraltı yaratığına benzemiyorsun ve seni hep erişebileceğim bir uzaklıkta

tuttum çünkü seni korumak için inanılmaz bir ihtiyaç duyuyorum.

Rand...

Bunu sana söyleyemememin nedeni aptallığımdı, ama şimdi birbirimizi bir daha göremeyebiliriz ... Ben ... ben bilmeni isterim ki...

O kadar uzun süre sessizlik oldu ki konuşmaktan vaz mı geçti diye merak ettim. Hala orada mı diye emin olmak için konuşacaktım ki o benden önce davrandı.

Seni seviyorum. Seni her zaman sevdim.

dokuz

Günlük Giriş

Devlet Düşmanları

Günlük, Melez saldırısı ile ilgili görüş ve Mercedes'in Kraliçe olarak görevimi devralmazsam, Yeraltı Dünyası yaratıklarının birbirleri ile savaşmaya devam edecekleri ve toplumumuzun giderek daha da zayıflayacağı fikrine derinden inanışı hakkında düşünüyordum. Belki de daha önemlisi, kolay hedefler haline gelebiliriz ve düşmanlarımız bizi en zayıf anımızda yakalarlar. Bu konuda düşündükçe, Melezler'in bizi Bella ve takipçileri ile olan savaşın orta yerinde pusuya düşürmemiş olmalarının ne kadar büyük bir şans olduğunu daha iyi anlıyorum.

Her ne kadar önceleri Melezler'in kayda değer bir düşman olmadıklarını düşünmüş olsam da, Mercedes fikrimi değiştirdi. Sanırım Melez tehlikesini

ciddiye almamış olmamın asıl sebebi, kim ve ne olduklarını tamamen anlamamış olmamdı. Yani, sağda solda birkaç vampir, cadı, kurtadam filan öldürdükleri kulağıma gelmişti ama o kadar da tehditkar görünmüyorlardı. Ve kimse haklarında bu kadar çok şey bilmiyordu.

Haklarında kimsenin çok bir şey bilmemesi ve gizli cemiyetleri Mercedes'i gerçekten rahatsız ediyor. Onun deyişyle: "Kraliçe olarak öğrenmen gereken ilk şey Jolie, arkadaşlarını yakın ama düşmanlarını daha yakın tutmak. Melezler hakkında çok az şey bildiğimiz gerçeği bir sorun, günün birinde toplumumuzu mahvedebilecek bir sorun."

Söylemeye gerek yok; mesajı almıştım ve varoluşumuza karşı bu büyük tehdidin sınırlarını çizmeye karar verdim; Melezler hakkında bildiklerimizin listesi yapılmalıydı.

Melezler yarı-insan soyundandılar, yarı vampir ve yarı insan. 1700'lerde Gratz, Avusturya'da meydana çıktılar. Başlangıçta, vampirlerin aralarında yaşadığını fark eden ve bu musibetle mücadele için ekipmiş gibi davranan bir grup köylüydüler.

İnsanlar vampirlere saldırdılar ancak tahmin edilebileceği gibi, vampirler için kolay av oldular. Vampirler insanlardan beslendiler ve onları ölüme terk ettiler. Görünüşe göre, o kargaşa anında, kasabalılardan birkaçı bir miktar vampir kanı içmiş bulundu ve hayatta kalmalarını sağlamanın yanında, onlara bir vampirin gücü, hızı ve sıradan soydaşlarından daha uzun bir ömür sağlayan insanüstü güçler bahşetti. Anladığım kadarıyla, ortalama bir Melez'in ömrü ikiyüz yıl kadar. Mercedes'e göre birkaç kadim Melez (hala hayatta olan) katledilen kasabalılardan geliyorlar ki bu da ilk kuşaktan saf nefret anlamına geliyor.

Onların ırkının sayısı, bizimkisi giderek seyrekleşirken, yüzyıllardır artıyor. Yeraltı Dünyası yaratıkları arasındaki çok sayıdaki didişme yüzünden (tüm ırklar genellikle içlerine kapalıdır ve çok nadiren başka ırklarla eşleşirler ve daha önce de bahsettiğim üzere, cadılar birbirleriyle üremek konusunda sorun yaşıyor; bu nedenle en çok zarar gören ırk bizimki oldu) toplumumuz, varlığını sürdürmesini sağlayacak birlikten yoksun. Bu sırada, Melezler sıradan insanlarla çiftleşerek üreyebiliyorlar ki; bu onlar için sayı ve güç bakımından çok büyük bir avantaj.

Melezler bize genellikle orada-burada, tek seferlik gerilla tarzı ile, herhangi bir taktik ya da uyum yeteneğinden yoksun oldukları imajını vererek saldırdılar. Mercedes bu saldırı tarzının bizi yanlış yönlendirerek, onların ciddi bir tehdit oluşturmadıklarını düşünmemizi sağlamak için olduğunu düşünüyor. Görünüşe göre de planları işe yaradı.

Melezler tüm Yeraltı Dünyası yaratıklarına karşı aynı saldırıganlığı göstererek, doğaüstü güçleri olan her şeyi dünya yüzünden silme amacı güttükleri izlenimini verdiler. Bunun sebebini hiç kimse bilmiyor. Bana intikam arıyorlarmış gibi geliyor ve aslına bakarsan, vampirlerden nefret ettikleri için onları suçlayamam. Kendi kanlarında da olan bir şeyi aforoz etmek istemelerini ironik buluyorum aslında. Acaba kendilerinin bu yanını da reddediyorlar mı? Kim bilir. Ve aslında, kim takar?

Melezler büyüye sahip. Bu teorim sadece tanık olduğum kehanete dayansa da, Melezler'de görünenden fazlası olduğundan eminim. Biliyorum ki; sıkışıp kaldığım kehanetin içinde türümüzün katledişini seyrederken, sihirlerini o kadar net görüyor ve hissediyordum ki; bu doğru olmalı. Bu da zafiyetlerinin ne olduğunu merak etmeme sebep oluyor. Herhangi bir zayıf noktaları var mı?

Ve dahası, varsa bu zayıf noktalarını nasıl keşfedebiliriz? Daha da korkutucu olan, ya zırhlarında hiç bir delik yoksa, ya her şeyleriyle çok güçlülerse? Nedense bu bana imkansızmış gibi geliyor—durum öyle olsaydı, bizi çok uzun zaman önce yok ederlerdi.

Temel olarak tüm bildiğim bu. Mercedes, sadece Melezler'i araştırmakla görevli özel bir ekip oluşturmamızı önerdi ve ben de bu düşüncesini onayladım, şimdi bununla uğraşıyor.

Ve diğer biricik devlet düşmanımız Bella. Pek çok takipçisi öldü (ve onları diriltmek gibi bir niyetimiz yok) ve hayatta kalanlarının da büyük bir çoğunluğu anında (yeminlerini kırmamalarını sağlayacak bir efsunla birlikte) bizim tarafımıza geçtiklerine yemin ettiler.

Tereddüt edenler yirmi kişi kadardı ve ilginç olanı, bunların on sekizi iblisti. İblislerle çok fazla deneyimim yok. Aslında, ilk gördüğüm iblisi savaş alanında gördüm ve ne yapacağımı pek bilemedim. Ancak; Rand'e göre, iblisler Yeraltı Dünyasının kurallara uyabilen vatandaşlarıymış, yani kurallara uymaya gönüllü oldukları sürece onlara af teklif etmeye mecburmuşuz.

Biraz zaman ve hafif teşviklerden sonra, iblisler de yemin ettiler. Takipçilerimizin sadakatini kesinleştirmek adına doğruluk serumları hazırlamaya başladık. Doğruluk serumu herhangi bir sıvıya (biz elma suyu kullandık) sadakat yemini işlenmesi ile yapılan bir içki. Sorgulanan yaratık serumu içiyor ve eğer düşmanlarımızla iş birliği içindeyse, serum diline değdiği anda yakmaya başlıyor. Bahsi geçen kişi genellikle önce yutmaya çalışırken öğürmeye başlayıp başaramıyor ve serumu kusuyor.

*Doğrusunu söylemek gerekirse, doğruluk serumları hakkında ne düşündüğümünden pek emin değilim. Biraz Otomatik Portakal**

* Stanley Kubrick'in yönettiği orijinal adı *A Clockwork Orange* olan film.

ya da BBG evi gibi görünüyor belki ama zor zamanlar, zorlu koşullar gerektirir ve kimin bizimle kimin bize karşı olduğunu bilmemiz gerekiyor. Ah Tanrım, Mercedes gibi konuşuyorum...

Bella'ya dönersek... Bella kesinlikle bizim tarafımızda değil ve şu anda hepimizin karşısındaki en büyük tehlike o. Doğruluk serumları, yeminler ya da ittifaklarla hiç ilgilenmiyor ve sorun yaratmaya devam edeceğini hissediyorum. İnfaz edilmesi gerektiğini düşünüyor muyum? Aramızda ölümün onun için en iyi çözüm olacağını düşünen pek çok kişi olsa da hayır. Onunla ilgili ne yapılması gerektiğini düşünüyorum? Hiçbir fikrim yok.

Aslında bu sabah erken saatlerde onu ziyarete gittim. Ona düzgün muamele edildiğinden emin olmak istedim. Pelham Malikanesi'ndeki odasından ayrılmasına izin verilmese de— gayet rahat bir odası, üç öğün yemeği, bir televizyonu ve okuyacak pek çok şeyi var. (Christa'nın neden bilmiyorum ama son derece saçma bulduğum eski Vouge dergileri).

Her neyse, Bella beni hiç hoş karşılamadı ve böbürlenmek için gelmekle suçladı. Tabii ki hemen reddettim ettim çünkü hiç de doğru değildi; aksine ona bizim tarafımıza geçmesini teklif etmeye ve ona karşı kin tutmadığımı söylemeye gitmiştim. Arkasını döndü, benimle hiçbir alakasının olmasını istemediğini ve odasından çıkmamı söyledi; ben de çıktım. Ama ayrılmadan önce, onun düşmanı olmadığımı da açıkça belirttim. Evvet, çetin ceviz biri olacak. Ama gerçekten fikrini değiştirmesini umuyorum çünkü onu idam etmek inandığım her şeye ters düşen bir durum olur. Bu doğru olmaz. Eminim Rand de buna karşı çıkacaktır.

Rand.

Dün geceki; monarşiyi desteklemediğini, Kraliyetin kuralları-

na uymayı reddederek, tekrar bir asi olacağını beyan edişini düşünmekten bile hoşlanmıyorum. Bu Kraliçe olma meselesinin bizi birbirimizden uzaklaştıracağını hissediyorum. Bundan nasıl kaçınabileceğimizi de bilemiyorum ve bu her düşündüğümde kalbimi yeniden kırıyor.

Monarşi fikrine karşı tepkisini tamamen anlıyorum, çünkü Bella ile olan savaştan önce ideal bir cumhuriyet planı yapmıştı. Monarşiye engel olacak iyi, sağlam bir planı çünkü tüm yaratıklara seçme özgürlüğü sağlıyordu. Rand dünyanın her yerinde meclisler tasarladı ve her yaratık kendi yerleşimine en yakın meclise bağlı olacaktı. Meclis üyeleri, kendi çıkarlarını temsil edebilecek bir Meclis Yönetimi seçebileceklerdi. Hatta Rand, kendi meclisleri tarafından seçilen on üç kadim kişinin oluşturduğu bir organizasyon şeması bile oluşturmuştu. Rand'ın cumhuriyeti, enine boyuna ölçülmüş, herkes ve her şeyin eşit olduğu bir düzendi.

Ve gerçekten, bu planı onaylamıştım; sadece beni, Yeraltı Dünyası yaratıklarını birleştirdiğinden emin olmak için gerekli olan, göstermelik bir lider olarak plana eklemek hala da uygulanabilir olduğunu düşünüyordum. Asıl sorun Rand'ın durumu benim açımdan görememesi, görebilse bile bunun mümkün olduğuna inanmamasıydı.

Her ne olursa olsun, saat on oldu. Mercedes ve Rand ile buluşmam gerekiyor ki birliğimizi diriltmeye başlayabilelim. En azından bu konuda hepimiz hemfikiriz.

Mercedes, diriltilmesi gerekenlerin bir savaşın orta yerinde ölmüş oldukları için biraz kanlı ve çamurlu olabileceklerini

düşünerek, diriltme törenini dışarıda yapmamız gerektiğine karar verdi. Rand için de uygun gibi görünüyordu zira tartışmadı. Diriltmeyi Rand'in oturma odasında yaptığımızı ve dirilenlerin Rand'in paha biçilmez sanat eserlerine tosladıklarını ve kanepesinin her yerine kanlarının aktığını düşününce gülecek gibi oldum.

Ancak Rand ile aramız hala gergin olduğundan mizah anlayışım biraz köreldi. Dün geceki toplantıdan sonra onunla konuşmak istedim ama Odran, Varick ve Trent onu soru yağmuruna tutmakta olduklarından başaramadım.

Bu sabahsa, yalnız kalıp günlüğüme yazmak istedim. Şimdi, onunla yüz yüzeydik ve bana karşı her zaman olduğu gibi nazik olsa da, mesafeli, tereddütlü bir hali vardı. Evvet, kesinlikle haklıydım. Kraliçe olmam, koca dişlerini gösteren sağı-solu ezen bir fil kadar büyük bir sorundu ve herkes bu sorunu görmezden geliyordu.

"Günaydın," dedim zayıf bir gülümsemeyle Rand'e.

"Selam Jolie," dedi gülümseyerek ve bizi uzaklaştıran sorunu görmezden gelerek. "İyi uyudun mu?"

"Uyudum," diye yalan söyledim ve bakışlarımı yere indirdim. Havadan sudan konuşuyorduk ve bundan nefret ediyordum. Tanrım, ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, ama Mercedes'in bizi izlemesini istemiyordum. Telepatik olarak konuşursak duyabileceğini düşünüyordum. Hayır, beklemek her ne kadar berbat bir şey olsa da, daha iyi bir zamanı beklemeliydim.

"Eee, tam olarak ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordum ve karaağaçların arasından esen soğuk bir esinti davetsizce beni

sardı. Sabah ayazında ürperdim ve bu küçük maceranın fazla uzamamasını umarak kollarımı etrafıma doladım. Yine de, on yarattığı aynı anda diriltmenin kısa sürecek bir iş olduğundan şüpheliydim; özellikle geçmişte, sadece bir tanesini diriltmek için neredeyse yarım günden fazla uğraştığım düşünülünce.

Yanağımda bir damla hissettim ve gökyüzünü yutacakmış gibi görünen koyu gri bulutların tepemde dönüp homurdandıklarını gördüm. Fırtına geliyordu ve görünüşe bakılırsa hızlı ilerliyordu. Bir başka soğuk esinti ağaçların arasından geçerek, yanaklarıma birkaç damla daha sıçrattı. Bunun bir işaret olup olmadığını merak ettim. Sanki cennet, ölüm-kalım meselelerine karışmamızı onaylamıyormuş gibiydi.

“Rand’in elini tut,” dedi Mercedes ve bana dik dik baktı, galiba hava durumuyla bu kadar ilgili olmamdan rahatsız olmuştu. Hiçbir şey söylemeden başımla onayladım ve warlock’a döndüm. Ben onun eline uzanırken o da benimkine uzandı ve avuçlarımız birleştğinde avucumda patlayan bir elektrik akımı, kolumdan yukarıya tırmandı. Rand’e ne zaman dokunsam aynı şeyi hissediyordum. Enerjisi, gücü içimde geziyordu. Bazı günler diğer günlerden daha güçlüydü ve özellikle bugün, havadaki elektronlar bir şekilde onu yeniden yüklüyormuş gibi daha güçlüydü.

Elimde bir damla daha hissettim ve onun aşağı, Rand’in işaret ve başparmakları arasındaki kavise doğru süzülmesini izledim. Ellerine odaklanmadan edemedim; bileklerindeki incecik açık kahverengi tüylerin gölgesi ve uzun ince parmaklarıyla, ne kadar güçlü ve marifetli olduklarını düşündüm.

Rand parmaklarımı sıkınca şaşırarak ona baktım. Bana bakıyordu ama aklı başka yerde gibiydi, sanki bir film seyrediyordu.

Asla seni umursamadığımı düşünmeye kalkma Jolie. Sesi zihnimde yankılandı. Her ne olursa olsun, hiçbir şey sana karşı olan duygularımı değiştiremez.

Rand, her şey bu kadar siyah ve beyaz olmak zorunda değil. Kalbim itirafı ile sendelerken iletişim kurmayı denedim. Ona monarşi sorununun çözülebilecek bir sorun olduğunu anlatmak is- hayır, onu buna ikna etmek ZORUNDAYDIM. Ya hep ya da hiç durumu olmak zorunda değildi.

Cumhuriyetini hala kurabiliriz diye düşündüm.

“Hazır mısınız?” diye sordu Mercedes sabırsız bakışlarla. Eğer büyü yaparak beni ebedi boşluğa gönderebileceğine inanmasam, aptalca kötü zamanlaması yüzünden suratına bir tane yapıştırırdım.

Mercedes büyük, fermuarlı bir poşetteki bez parçalarına uzanıp bir avuç dolusu kumaş parçası ortaya çıkarırken, “Evet” diye homurdandım. Sanki bize bıçkı – dikiş dersi vermek üzereydi.

“Üç tane sana,” dedi Mercedes ve elime biri kırmızı, biri pembe, biri siyah üç tane kare şeklinde kumaş tutuşturdu. Mercedes’in birliğimize sağlanan kumaşları daha az yer tutsun diye küçük parçalara ayırdığını düşünerek ellerime baktım ve kumaşlarda parmaklarımı gezdirdim. Bu üç kumaş parçası, kısa kesilmiş üç yaşamı temsil ediyordu; geri vermek üzere olduğumuz üç yaşamı.

“Çok güzel,” dedi Mercedes, Rand’in üç kare kumaşını eline tutuşturdu ve kendisi de dört taneyi eline aldı. “Sonrasında ne yapacağınızı bildiğinizi sanıyorum.”

Daha önceki iki kazada dirilttiğimiz Yeraltı Dünyası yaratıklarını hatırlayarak Rand’e baktım. Evvet, bundan sonra ne

yapacağımı biliyordum ve tüm işlemin en zor yanı da buydu zaten.

“Odaklan, odaklan ve biraz daha odaklan,” diye mırıldandım ve Rand kıkırdayınca dönüp ona baktım.

Başaracaksın, endişelenme Jolie.

Mercedes, Rand ve benim ellerimizi tutup gözlerini kapatmadan önce cevaplama şansım olmadı. Kendime Rand’e son bir bakış atma lüksünü bahşettim ve sonra işimin başına döndüm.

“Evet, odaklanın,” dedi Mercedes “Düşüncelerinizi boşaltın ve zihninizi boşluğa odaklayın, hiçliğe.”

Denedim, ama hiçliğe odaklanmak neredeyse imkânsızdı; şey, en azından benim zihnim için. Aslında, Christa ve seks sorunları zihnime sızmadan önce hiçliğin siyahlığına odaklanıyordum. Tüylü, leopar desenli kelepçelerin düşüncesi zihnimi doldurdu ve neredeyse çılglık atmak istedim. Göz kapaklarımı daha çok sıktım fakat bu sefer de John’un korsan kıyafetleriyle “Hayde! Nerde bakalım şu ateş suyu?” diyen görüntüsü ile karşılaştım.

“Yapamam!” dedim ve zihin gözümle gördüğüm görüntüler yüzünden hepten kör olmadığımı umarak hemen gözlerimi açtım.

“Jolie,” Mercedes’in ses tonu şımarık bir çocuğu azarlayan bir öğreteninki gibiydi.

“Hiçliğe odaklanmak çok saçma,” dedim tükürür gibi, gözlerimi tekrar kapatırsam seksi korsan John’u yeniden görmekten korkuyordum.

“Bir de ben deneyeyim,” dedi Rand ve Mercedes cevap vermeye fırsat bulamadan elimi onun elinden aldı. Ellerimi avuçlarına aldıp gülümseyerek bana döndü. “Gözlerini kapat.”

Dediğini yaptım ve ağlamak istedim. Ona, bağlandığı kadının ben olduğumu söylemek için kıvranıyordum. Aniden çok iyi bir fikirmiş gibi göründü. Belki de Christa, Rand’ın hayatının aşkının başından beri ben olmuş olduğumu öğrenmekten memnun olacağını söylediğinde haklıydı. Aslında, belki o kadar memnun olurdu ki, monarşi meselesini ardımızda bırakabilirdik.

“Benimle odaklan Jolie,” diye fısıldadı ve benimkilerden çok daha büyük olan elleriyle, ellerime masaj yapmaya başladı. Enerjisi üzerimde yankılanıyor gibiydi. Beni bir güç kozasının içine alıyordu. “Karanlık etrafını sardı. Gece her yanını sardı. O karanlığı hayal et, Jolie. Sınırsız, nerede başladığını, nerede bittiğini göremiyorsun.”

Rand’in sesi içimden akıp geçiyor, vücudumun her bir molekülüne ulaşıyor, beni yatıştırıyor, sakinleştirici bariton tonuyla beni sarıyordu. Ve aniden karanlığı görebildim. Karanlık beni içine almıştı. Rand’in yer değiştirdiğini ve Mercedes’in, Rand’inkinden çok daha küçük olan elinin benimkini kavradığını hissettim. Rand’in gücü bir kolumdan Mercedes’inki ise diğerinden yukarı tırmandılar ve bir güç sandviçinin ortasında daymışım gibi hissettim.

Sonra hafif bir ses duydum. Metalin metale çarpışının çok ufak bir yankısını... Gözlerimi açtım ve bir savaşın ortasında olduğumu gösteren ay ışığı dışında karanlıkla çevrelenmiş olduğumu fark ettim. Etrafımda, her yerde yaratıklar savaşıyorlardı; çılgınlıkları ve acı feryatları kulaklarımı dolduruyordu. Önümde

miller boyunca birkaç koruluk dışında tekdüze bir yeşillik, çimlik bir alan uzanıyordu. Sol tarafımda, kimi dikey kimi ise yatık duran birkaç devasa taş fark ettim. Onların önündeysen birbiri üzerine yığılmış küçük kayalar vardı. Onlardan sıralar ve sıralarca vardı—görür görmez oluşturmuş oldukları dairesel şekillerden Clava Höyükleri'ni tanıdım—İskoç höyük mezarları.

İskoçya'daydık ve Culloden yakınlarındaki savaş alanında, Bella'ya karşı savaştaydık. Ateş hattında olabileceğimi düşünerek dehşetle etrafıma baktım. Sonra bunun, başkalaştırılmış bir gerçeklik olduğunu hatırladım. Ben bir hayalettim ve hiçbir şey bana zarar veremezdi.

Orada diriltilecek ilk on kişiyi bulmak üzere bulunduğumu hatırlayarak omuzlarımdan üzerinden etrafıma baktım. Mercedes'in hangi cehennemde olduğunu merak ediyordum. Rand bu diriltme ritüelleri sırasında her nereye gidiyorsam kendini oraya getirmeyi hiç başaramamış olduğundan, orada olmaması şaşırtıcı değildi.

Ama Mercedes'i hiçbir yerde göremediğime şaşırmıştım. Ellerime bakınca tüm on kumaş parçasını da sağ elimle kavramış olduğumu fark ettim. Rand ya da Mercedes'in onları bana verdiklerini hatırlamıyordum ama şu anda önemli değildi. Belki ki bu görevde tek başımaydım.

Başka bir şey düşünmeden, görünmez bir güç beni ileri itti ve adım attırdı. Kendimi yürürken daha sonra da dosdoğru, iyice kızışmış bir dövüşün ortasında olan iki adama doğru koşarken buldum. Biri bir kurtadamdı ve dönüşme yeteneğinin enerjisinin yayıldığını hissedebiliyordum. Diğeri bir vampirdi.

Vampir dövüşü kazanıyordu ve kurtadamin derisi titreşmeye başlamıştı. Dönüşmeye hazırlanıyordu.

Avucumun içi yanmaya başladı ve aşağı baktığımda, koyu yeşil kumaş parçası altında küçük yaratıklar kıvıldıyormuş gibi titremeye başladı. Kumaşın altından bir ışık sızdı ve tüm kumaşı kaplayana kadar büyüdü.

Koyu yeşil madde, falcı balıklar gibi kendi içine doğru yuvarlanmaya başladı ve kendini öne attığını farkettim—beni bu iki adama doğru çeken güç buydu. O anda anladım ki bu adamlardan biri ölmek üzereydi ve onu hayata geri getirmem için bunu engellemek zorundaydım. Sadece hangi adamı kurtaracağımı anlamam gerekiyordu...

Düşünce aklımdan geçer geçmez; vampir, kurt adam dönüşmeye fırsat bulamadan onu yakaladı. Ay ışığında parlayan sivri dişleri ile ondan daha güçsüz olan adamı boynundan ısırırdı. İleri atıldığımı hissettim ve vampirin dişlerinden etler sarıkar, açık yaradan kan fışkırırken, kurtadamin elini yakaladım. Ve aniden, yok oldu.

Ona dokunur dokunmaz kurt adam kaybolmuştu. Sanki büyüm benden ayrılıyormuş gibi içimden bir şeyin sekerek çıktığını hissettim. Aniden geriye devrildim ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken yere düştüm. Daha önce birini diriltmeyi denediğimde hiç böyle olmamıştı. Bir elektrikli çite dokunmuşum gibiydim. Sanki büyüm geri tepmişti ama eğer öyleyse, kurt adam neredeydi?

Etrafıma baktım ve tüm kumaş parçalarının yerde, ayaklarımın etrafında durduğunu fark ettim. Aniden, vampirin bana da saldırbileceğinden endişelenerek başımı kaldırdım ama

sonra aslında orada olmadığını hatırlayıp rahatladım. Vampir yanımdaki boşluğa bir süre baktı ve sonra arkasını dönüp savaşılan askerlerin arasında gözden kayboldu. Rakibi az önce gözlerinin önünde yok olmuş gibi davranmamıştı. Ben de bu paralel evrende, kurt adamın bedeninin hala kana bulanmış halde yerde yattığını tahayyül ettim.

Aniden gelen baş ağrısını silkip atmaya çalışarak kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Yere düşürdüğüm kumaş parçalarını topladım ve doğruldum. Hala ilk denememin başarılı olup olmadığını düşünürken, bir sonraki kumaş parçasının beni bir sonraki yaratığa yönlendirmesini beklemeye başladım.

Fazla beklemem gerekmedi. Pembe bir kumaş parçası, içinden sızan, soluk, pembemsi bir parıltı ile titreşmeye başladı. Soluma dönmeye zorlandığımı hissettim ve kendimi akışa bırakıp, savaşılan askerler izdihamına katıldım. Diğer tarafa geçtiğimde, bakışlarım hemen bir kadının üzerine odaklandı, bir perinin. Hakkında çok az deneyimim olan bir yaratıkla, bir iblisle savaşıyordu ve yere düşmüştü. Bir adamın bedenine sahipti ama arkasından uzun, kırmızı bir kuyruk çıkıyordu ... Sıçrayıp sokmaya hazır bir yılan gibiydi ve kuyruğundan çıkan dikenimsi uzantılar, acıyla inleyen kadının uyluğuna saplanmıştı.

Yaratık kadını karnından yere mıhlamış, kurbanı onu bırakması için yalvarır ve altındaki çamur kan gölüne dönerken, devasa ağzını boğazına geçirmişti. İblis, dikenli kuyruğunu kadının kasığından çekip bir olta gibi geriye savurduktan sonra perinin göğsünün yan tarafına sapladı. Kadın yere çökmeden önce ızdırap içinde ciyakladı, ancak yere düşmeden önce araya giren İblis, kadını belinden kucakladı. Yaratık, boştaki eliyle kadının göğsünü kavradığında, piç kurusunun onu öldürme-

den önce tecavüz etmeyi planladığımı fark ettim.

Her kadının yapacağı şeyi yaparak tüm gücümle koştum ve iblisin karnına sert bir tekme savurdum. Ve gayet tabii, hiç bir şey olmadı, çünkü tüm arzu ve isteğime rağmen ben bir hayalettım ve onun yerine iblisin içinden süzülüp popomun üzerine düştüm. O an kafamda gerçekliğin şafağı attı. Bu yaratığın öldürmeden önce kadınla oynamasına tanık olmak zorunda kalabilirdim. Sonuçta, onu diriltebilmek için tek şansım, kadının ölüm anında müdahale etmektir. Ve bu gerçek beni hasta etti.

Ayağa kalkıp iblisle yüzleşmek üzere döndüm ve yaratığa hücum eden Odran ile karşılaştım. Şeytan'ın kendisini bile ür-kütecek bir kükreme ile kadını iblisin elinden kurtardı. Sonra Odran, wwf'deki* hareketlere benzer biçimde iblisi kafasının üzerine kaldırdı ve çirkin pisliği yerden üç metre kadar yükseğe fırlattı. Sonra, saniyenin onda biri kadar bir sürede, ellerini öne uzattı ve sihirden bir mızrak oluşturup iblise fırlattı. Bir ışık çaktı ve iblis yere çakıldığı anda Odran tereddüt etmeden sihirden mızrağı ile karnını deşti. Yaratık çatallı dilini göstere-rek inledi ve Odran'ın ayaklarının dibine düştü.

Odran ile birlikte, peri kadının iyi olduğundan emin olmak için döndüğümüzde kadın ölmek üzereydi. Neden bilmiyorum ama gözleri donuklaşmıştı ve boynunda atan nabzının giderek yavaşladığını görebiliyordum. Acaba iblisin kuyruğundaki dikenler zehirli miydi diye merak ettim. Belki de sadece periler için zehirliydi. Ama o anda zehirli iğneler için endişelenemezdim onun aksine, yapmak üzere eğitim aldığım şeyi

* WWF (Dünya Güreş Federasyonu)

yaptım. Kadının üzerine eğilerek, Odran kocaman kolları ile onu kucağına alırken kadına dokundum. Ve ortadan kayboldu.

Ve ona dokunur dokunmaz, daha önce hissettiğim elektrik akımının aynısı tekrar içimden geçti. Ancak bu sefer, baygınlık veren bir zayıflık hissiyatıyla birlikteydi. Öne eğildim ve nefes nefese ellerim ve dizlerimin üzerine çökerek kendimi tuttum. Son hızla millerce koşmuş gibiydim. Kusacakmış gibi hissediyordum.

Hissi uzaklaştırmaya çalışıp oturdum ve kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Bana neler oluyordu, daha diriltmem gereken yaratıklar vardı. Hatta net olmak gerekirse sekiz tane daha. Sekiz tane daha yaratığı diriltmeye nasıl dayanacaktım?

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, elimde tek bir kumaş parçası ve diriltmem gereken son bir yaratık kalmıştı. Dört kurt adam, bir peri kadın, üç vampir (ki bu merak uyandırıcıydı çünkü düşünecek olursak daha önce de hayatta olmayan bir yaşayan-ölüyü diriltmenin nasıl işe yarayacağım bilemiyordum) ve bir cadıyı diriltmiştim. Ve söylememe gerek yok, yorgun ve halsizdim. Diriltme süreci boyunca, her seferinde vücudumdan geçen elektrik akımı daha güçlü oluyor ve beni daha da zayıflatıyordu. Ancak, devam edip on diriltmeyi de bitirene kadar devam etmekten başka şansım yoktu.

Derin bir nefes aldım ve elimde kalan son, siyah kumaş parçasına baktım. Hafifçe ışıdayıp titrer ve günün son kurtarma operasyonuna doğru beni yönlendirirken onu izledim. O anda,

sağıma doğru bakma gafletine düştüm ve... kendimi gördüm. Sanki orada durmama rağmen astral seyahatteymişim ve kendime bakıyormuşum gibiydi. Aşağı, bacaklarıma bakarak ruhani bir yaratığa dönüşüp dönüşmediğimi kontrol ettim ama hayır, hala orada duruyordum ve hala maddesel bir yaratıktım.

O anda ne bir şey duydum ne de hissettim. Sanki bir bataklıkta saplanmışım gibi kendimi, gözlerimin önüne serilen sahneden çekip alamıyordum. Gwynn, az önce küle dönüşmesine sebep olduğum efendisi ve sevgilisi Ryder yüzünden, öfkeyle karışık acı dolu bir ifadeyle, kolunu geri çekip hançerini sapına kadar karnıma soktu. Bakışlarım vücudumdan aşağıya süzülüp, hançerin sapına inerken, düştüğümü izledim. Gözlerimde inanamaz bir ifade vardı.

O anda Sinjin ayaklarımın önünde belirdi ve bir an sonrasında ise Gwynn'in üzerindeydi, başını vücudundan ayırdı ve toza dönüşmesi bile beklemedi. Aksine gözleri, daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle üzerime kilitlenmişti—dehşete benzer bir ifadeyle.

Mercedes de oradaydı, Rand'in yanında duruyordu. Ancak benimse bakışlarım tamamen Rand'e odaklanmıştı. Bana sarılmış, gözlerinden yaşlar akıyordu. Beni kollarına almış ölmem için yalvarıyordu.

Ama öldüm. Bundan o zaman emin olmuş olduğum kadar emindim. Ve kendi ölümünü görmek, dünyadaki en dehşetli, en acayip duygu. Başını benimkine dayayıp, hıçkırıklarla sarsılarak ağlarken, cansız bedenim kelimenin tam anlamıyla Rand'in kollarından sarkıyordu...

Mercedes'in eğilip, elini alnıma dayayarak gözlerini kapa-

tışını seyrettim. Bir anda, kafa karışıklığı ve panik içinde gözlerim kocaman açıldı. Yaşam nefesi ciğerlerimi doldururken göğsüm şişti. Ama Rand'in şimdiye kadar gördüğüm en güzel, en etkileyici şey olan gülümsemesini gördüğümde kendime bakmaya devam edemedim.

Ölüşümü ve Mercedes'in beni tekrar hayata döndürmesini seyrettikten sonra, her nasılsa listedeki son yaratık olan cadıyı da bulmayı başarıp, aklım başka yerde bile olsa onu da diriltebildim. Yani, hala kendi ölümümü seyretmiş olmanın şokundaydım ve sersem gibiydim.

Sonra, bir iki anlık mutlak bir karanlığın takip ettiği bir ılık patlamasına şahit oldum. Bayılmış olmalıyım çünkü sonradan fark ettiğim ilk şey yüzümün ve yanağımın sert toprağın üzerinde olduğu ve dışarıda, yerde yatıyor olduğumdu. Onlar endişe ile üzerime eğilirken, ben de tam Rand ve Mercedes'i aramak üzere dönüyordum ki; yeni diriltilmiş ve benim gibi şok içerisindeki on yaratıkla karşılaştım.

Şaşırtıcı şekilde, on yarattığı da aynı gün içerisinde diriltmeyi başarmıştım ve hiç bu kadar berbat hissetmemiştim. Yorgunluktan bitmiştim

ve dahası, hala midem bulanıyordu. Mercedes'e diriltme sırasında hangi cehennemde olduğunu sorduğumda, neredeyse kayıtsız bir şekilde, bunun onun değil, benim yeteneğim olduğunu söyledi...

Tabii ki, ben savaş alanında öldüğümde Energizer Tavşanı görevini gayet iyi yaparak beni neredeyse anında diriltmiş olduğunu belirtmekte gecikmedim. Cevabı ne mi oldu? Beni diriltebilmiş olmasının tek sebebi benim eşitliğin bir parçası olmamış. Eğer yerimde bir başkası olsaydı ne olurdu merak etmeden duramadım, herhalde nalları dikmiş olurdum.

Eh, az önce cehenneme gidip gelmişim ve tartışmak ya da konuyu daha fazla irdelemek istemedim. Zaten Mercedes de bu konuda konuşmaya devam etmeye hevesliymiş gibi görünmüyordu. Dinlenecek bir geceyi hak etmiş olduğumu düşündüğümünden, Mercedes'in ilk *Nasil Kraliçe Olunur* dersini o gece için ayarladığını öğrendiğimde çok sevindiğimi söyleyemem!

Daha da kötüsü, ilk dersim salon danslarıydı (haliyle diğer öğretmenlerimin hiçbiri bu kadar çabuk gelememişlerdi çünkü) ... vıdı vıdı ve vıdı. Biri beni tek kelimeyle tanımlayacak olsa bu kelime sakar olurdu. Bu nedenle, sonraki dersimi gözüme bir kürdan batırmayı bekleyeceğim kadar hevesle bekliyordum.

Mercedes, beni öğretmenimle, Herr* Strauss ile tanıştırmak için tam olarak iki dakika harcadı ve sonra beni derslerimle baş başa bırakması gerektiğini söyleyerek toz oldu gitti. Aslında, bence Herr Strauss'tan kaçmak istemişti çünkü en fazla bir duvar kadar ilginç görünüyordu...

* Herr: Almandaca, erkeklerin soy isimlerinden önce söylenen, kibarlık bildiren unvan. Bay.

“Valzz yaparken, valzzi hissezmen lazım, lezzezini alman lazım ve valzzi anlaman için ze sevmen lazım, ya?”

Öğretmenim (Alman ya da Avusturyalı olmalıydı) uzun sımsıkı kol ve bacaklarıyla bir bayrak direğinin fiziğine sahipti ve duruşu da bir o kadar dikti. Bir kurt adamdı ama pek çok kurt adamın aksine, cüsseli değildi ve bir turpla uzaktan akraba olabilecek kadar beyaz tenliydi. Saçları beyaz samanlara benziyordu ve bakımlı, gömleğinin yakasına kadar uzanan bıyıklarıyla uyumluydular. Bu yüzden un çuvalına düşmüş bir peygamberdevesine benziyordu.

“Gel zanım,” dedi, uzun, korkuluk gibi kollarını uzatıp adım adım bana yaklaşırken ve ben bir adım geri atarken.

Rand’in balo salonundaydık. Evet, Pelham Malikanesi’nin bir balo salonu vardı ama şimdiye kadar ilk defa içeri girmiştim. Döşemeler koyu meşeydi ve duvarlar krem rengiydi. Yerden tavana kadar uzanan pencereler, akan bir derenin ayırdığı karaağaç korusunu içeren kuşbakışı manzara ile böbürleniyordu. Çançiçeklerinden oluşan bir halı çimleri süslüyordu ve Pelham Malikanesi’nin arazisine değil de, enfes bir tabloya bakıyormuşum izlenimi yaratıyordu. Odanın içinde, taç desenli kartonpiyerlere eşlik eden tavanın ortasından, şimdiye kadar gördüğüm en gösterişli avize sarkıyordu. Kristallerinden odanın her yanına gök kuşakları yayılıyordu.

“İjde boyle,” dedi peygamberdevesi eşlikçim. Uzun kolları ile karanlıkta ışık düğmesini bulmaya çalışmış gibi bir hali vardı.

Sağ kolumu bir ağaca sarılır gibi tutarken sol kolumu doğrudan önüme uzattığımda, eminim az sonra bir Matrix filmi

ekecekmişim gibi görünüyordum, Keanu Reeves tarzı. Peygamberdevesi yüzünü neredeyse iğrenmeyle buruşturdu ve zarif gömlekli kollarını benim daha az zarif olan kollarımı desteklemek üzere uzattı.

“Boyle ve boyle,” dedi, kollarımı doğru açıya çekerek. “Zonra, benim azımlarımı kare gibi tağkip ezezekzin, bir adim, ve kii adim ve ujj adim vee dort adim!” Ve ben merakla seyrederken, mükemmel adımlarla etrafımda uçuşmaya başladı.

“Jimdi zen,” dedi ve elimden gelenin en iyi sini yapmaya çalıştım; ama iki numaralı somurtmayla karşılaşınca, beceremediğimi anladım.

Efendi Strauss beni paylayacak fırsatı bulamadı çünkü derin kahkaha sesleri ve alkışlar sözünü kesti. İkimiz de sesin kaynağına, arkamıza döndük ve kapıya yaslanmış olan Sinjin ile karşılaştık. Yakışıklı yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle kapıdan geçerken, hoşnutsuzlukla burun kıvırdım.

“Bir hanımefendiye dans etmeyi öğretmek böyle olmaz korkarım,” dedi ve böcek cevap olarak neredeyse ‘burnundan soludu’. Sinjin uzun adımlarla ilerleyip onun yanına geçti ve tam karşımda durdu.

şehvetli bir gülümsemeyle “Kraliçem,” diyerek hızlı, becerikli bir selam verip sol elimi eline aldı ve beni o kadar yakınına çekti ki; midem kasıklarına değdi. Sonra, midemin kasıklarına dayandığı gerçeği hiç önemli değilmiş gibi, diğer elinin avucunu kalçalarımın hemen üzerinde kalan kısma koydu. Herr Strauss’a dönmeden önce, bana şöyle bir bakıp göz kırptı.

“Onun bedenini yeterince yakında tutmalısınız ki, sizin vücudunuzu kendininkinde iyice hissedebilsin. Böylece hare-

ketlerinizi kopya edebilir.” Sinjin dikkatini bana çevirdi ve delici bakışlarla gözlerime baktı. “Onunla birlikte süzölmelisiniz, onunla tek vücut olmalısınız.”

Yutkundum. Kendime engel olamamıştım.

“Bayım, ben otuz senediğ valz öğretiyogum,” dedi Herr Strauss tükürürcesine. Ağaç dalı gibi kollarını şeftali tüylü göğsünde birleştirirken, gözlerinden öfke saçıyordu.

“Ve ben de yüzyıllardır vals yapıyorum,” dedi Sinjin düz bir sesle ve Herr Strauss tartışmaya devam edemeden, salonda süzölmeye başladı ve ben de onunla birlikte hareket ettim. Adımları öyle hafif ve endamlıydı ki, hala yere basıyor muyuz diye bakmak için başımı eğdim.

“Gözlerini eşinin gözlerinden asla ayırma, cicim,” diye fısıldadı ve ben de gözlerimi onun buz mavisi gözlerine getirdim. “Bakışlarını benimkilerden ayırmamalısın. Tüm yapman gereken vücudumun hatlarını takip ederek kendini bana bırakmak.”

Başım la onayladım ve Sinjin’e gülümsedim. Herr Strauss ile olan korkunç deneyiminden sonra Sinjin’in kollarında çok rahat hissediyordum. Peygamberdevesine dokunma ihtimali bile hayatımın geri kalanı boyunca dans etmemem için yeterliydi.

“Bu son derece kolay bir dans aslında,” diye devam etti Sinjin. “Sol ayağımla başlıyorum ve ilerleyip bir yarım kare çiziyorum” dedi ve yarım karesini tamamladı. Sonra geri adım attı ve aynı şeyi tekrar etti. “Sonraki adım, sadece önceki hareketin tersten yapılışı. Ve sen benim tatlı miniğim, sağ ayağımla başlayarak geriye doğru bir kare çizdikten sonra, ileri doğru bir yarım kare çeceksin.”

“Sayende dört köşe oldum,” dedim gülümseyerek.

Sinjin bir kahkaha attı kasıklarının hareketini hissetmemi sağlayacak kadar beni daha da yakınına çekti. Şimdiye kadar, dansın ne kadar... tensel olabileceğini fark etmemiştim. Bir erkeğin, Sinjin’in vücudunun hareketinin ne kadar... erotik bir tecrübe olabileceğini düşünmemiştim.

Herr Strauss’un ağzının içinden öfkeyle söylenerek odadan çıktığını duydum. Sinjin ile dans ettikten ve beni zeminin üzerinde kaydırışındaki ustalığı hissettikten sonra, bayrak direğiyle dans etmek pek de... cazip değildi doğrusunu söylemek gerekirse.

“Kendini bana bırak, aşkım,” dedi Sinjin, ben itaatle gözlerine bakar ve adımlarımı sorgulamamak için kendimi zorlarken. İlginçtir ki, kendi başlarına gayet iyi bir iş çıkarıyormuş gibi görünüyorlardı.

Tek kaşımı kaldırarak, “Eğer bunu yapamayacağını bilmesem, beni dans edebilmekle vampirledin diyeceğim,” dedim ve bir çeşit vampir efsununun etkisinde miyim acaba diye merak ettim.

Sinjin cevap vermedi ama eğlenmiş gibi bir ifadeyle gülümseyerek beni kendi etrafımda hafif hareketlerle döndürdü. Onunla dans edenin ben olduğumu bile anlayamadım. Sanki bedenimden ayrılmıştım ve bana benzeyen bir kadın— uzun sarı saçlı, mavi gözlü ve burnunun üzerinde çilleri olan bir kadın, benim yerime dans ediyor gibiydi. Ama hayır, bu kesinlikle bendim ve Sinjin’in yardımıyla vals dansında uzmanlaşmıştım. Aniden gelen kendime güvenimle tehlikeli sulara doğru açılıverdim.

“Sinjin?”

“Evet, sevgilim?” diye sordu.

“Neden kâhinle bu kadar çok ilgileniyorsun?” diye sordum masum, tatlı bir gülümsemeyle, sanki öğrenmek için çıldırmıyormuşum da, sadece merak ediyormuşum gibi. “Aklında ne var?”

Bir kahkaha attı ama tek bir adım bile kaçırmadı. Aksine, beni etrafımda döndürdü ve vücudundan ördüğü kozaya geri çekti. Ona çarpıp kendimi ona bu kadar yakın bulunca neredeyse nefesim kesildi. Gömleğinin ipeksiliğini yanağımda ve nefesini saçlarımda hissediyordum. Artık vals yaptığımızdan pek emin değildim. Bu daha çok *Yasak Dans* gibi bir şeydi, o her neyse artık. Kan başıma doğru yükselirken, kalp atışlarının hızlandığını hissettim.

“Merak mı ediyorsun küçüğüm?” Sinjin bana doğru eğilip, saçlarımı kokladı ve sivri dişlerini gösterdi. “Seni endişelendiriyorum.”

Başımı iki yana salladım ama bu noktada tartışmanın anlamsız olacağını düşünüyordum. Beni endişelendiriyordu çünkü hiçbir zaman ne düşündüğünü ya da amaçlarının neler olduğunu bilmiyordum. Ve daima bana dokunmak gibi bir... eğilimi vardı.

“Sen bir vampirsin ve ben bir canlıyım,” dedim baştan savarcasına.

“Seni endişelendirmememin sebebi bu değil.”

“Bence kâhine karşı olan ilgin hakkında konuşalım,” dedim ondan uzaklaşarak. Ayaklarımı biraz dinlendirmeyi hak etmiş-

tim ve temiz havanın aklımı temizleyeceğini düşünüyordum. Geriye doğru iki adım daha attım.

“Kâhine karşı hiçbir ilgim yok,” dedi Sinjin ve ilgisizliğini desteklemek üzere omuz silkti. “İnanıyorum ki, beni ilgim olmakla suçlayabileceğin tek kişi bizzat kendinsin biricğim.”

Bir kâhkaha attım ve başımı salladım. “Sadece tepemde bir kraliyet tacı olduğu için.”

Sinjin dudaklarını ıslatıp gözlerini kıstı ve kalbimin tekrar yerinden oynadığını hissettim. İfadesi avının üzerine atlayıp, istediğini almak üzere olan birininkine benziyordu.

“Tam olarak değil, sevgilim. En başından beri peşinde olduğumu biliyorsun.” Bir süre sustu ve aramızdaki iki adım mesafeyi aştı. “Evet, sen o küçük tütüyle hayatıma sızdığın günden beri, (peri kılığında bir kostümlü partiye gitmişim) diğer dışilere olan ilgim tamamen söndü.”

“Bu neden kulağa inanması zor geliyor acaba?” Ellerimi belime koymuş, sorgulayan gözlerle bakıyordum. Sinjin’in libidosu sönmüştü ha? Yok canım. Sinjin şimdiye kadar karşılaştığım en şehvetli yaratıktı. Bu konuda Christa’yı bile geçerdi ki, bu önemli bir şey.

“Bilmiyorum, aşkım,” dedi Sinjin, dudaklarından gizli bir gülümseme geçerken. “Kalbim şimdiye kadar sevdi mi? Tövbeler olsun. Bu geceye kadar gerçek güzelliği hiç görmemişim.” Parmaklarını yanağımdan çeneme doğru kaydırды ve tekrar gülümsedi. Dışleri fark edilir derecede uzundu ve bunu hayal ettiğimden emindim ama sanki daha keskin görünüyorlardı.

“Çok hoş, Romeo,” dedim tereddütlü bir gülümsemeyle

ama bunun... romantik bir şey olduğunu kabullenmek zorundaydım. Yani inanılmaz derecede yakışıklı bir adam Romeo ve Juliet'ten* alıntı yapıyordu. Romantik olsun-olmasın Sinjin'in bana karşı neden böyle bir... ilgi duyduğunu merak ediyordum. Tabii, bu ilgi herhangi birinin tahmin edebileceği üzere, akla uygun değildi. Ne olursa olsun, onu ayartacak bir tip de değildim.

"Sinjin," diye başladım ciddi bir sesle. "Dilerim bütün bunlar senin için sadece bir şakadır, çünkü arkadaşlıktan daha fazla bir şey paylaşamayacağımızı biliyorsun."

"Şşşt, sevgilim," diye sözümü kesti, parmaklarını dudaklarına koyarak. "Warlock'a aşık olduğunu düşündüğünü biliyorum."

Cevap vermedim çünkü ne diyeceğimden tamamen emin değildim. "Warlock'a meftun olmak" Rand'e olan hislerimin birazını bile tanımlamaya yetmezdi. Sonra belki de Sinjin'e, 1878 yılında Rand ile bağlandığımızı söylemeliyim diye düşündüm. Belki o zaman Rand'e olan sevgimin ne kadar derin olduğunu anlardı. Düşünce zihnimden geçer geçmez, hemen reddettim. Bir şekilde bu haber duyulurdu ve Rand'in bunu benden öğrenmesi gerekiyordu, vampirden değil.

Sinjin parmaklarını yüzümden çekti ama ruhuma bakan gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Bu oyunun kurallarından oldukça haberdarım, biriciğim," diye fısıldadı. "Bu sebeple, bize bir dans daha bahşet."

Ben de öyle yaptım. Rand hakkındaki kararsızlıklarımı, Sinjin'in Mercedes'ten ne istediği ile ilgili sorularıyla birlikte bir kenara bıraktım. Onun yerine, Sinjin'in beni sıkıca tutarak,

* Shakespeare'in en önemli eseri.

oda boyunca gezdirmesine izin verdim. Bir adamın, Sinjin'in ellerinin etrafımda olmasının tadını çıkardım ve belki de paralel bir evrende, Kurt Vonnegut'un* dönen lastiklerinin olduğu gezegeninin bir yerlerinde, Sinjin ile zamanımızın gelmiş olabileceğini varsaydım.

Gece yarısı olmalıydı. Şey, aslında saatin kaç olduğundan emin değildim ama dışarıdaki zifiri karanlığı düşününce, gecenin geç saati olmalıydı. Kendimi Rand'in oturma odasında, beslenmeye çıkmış olan Varick ve Sinjin'i beklerken buldum... Kimden, orasını bilemiyorum. Odran ve Trent, şöminenin bir yanında Rand diğer yanında da ben ayakta durur ve kemiklerime işleyen soğuğu eritmeye çalışırken, deri kanepeye oturduklar. Soğuk İngiliz gecelerine hiç alışamayacaktım.

Rand bana bakmaktan kaçınmak için elinden gelen gayreti gösteriyor gibiydi ve ben de ona bakmamak için elimden geleni yapıyordum. Bu ahmakçaydı ancak gerekliydi de zira kaçındığımız devasa konuşmaya şu an girişecek halimiz yoktu. Görünüşe göre son zamanlarda birbirimize yeniden yakınlaşamayacağımız kadar çok şey oluyordu. Ya dans derslerindeydim ya da aynı derecede eğlenceli başka işlerle meşguldüm ve Rand de... Eh, Rand'di işte.

Mercedes ön kapıda durup Sinjin ya da Varick'e dair bir işaret aradı. Tekrar bize dönerken derin derin iç geçirdi. Yüzünde acil toplantımıza bir an önce başlamak istermiş gibi bir ifade

* Harvard mezunu, yahudi, sıradışı hikayeler yazan Amerikalı bir yazar.

vardı. Görünüşe göre, bir saat kadar önce, Pelham Malikâne-si'ne, *Melezler*'in Vermont'a saldırdıkları haberini getiren biri gelmişti. Vermont'a yerleşmiş yirmi Yeraltı Dünyası yaratığının tamamını, on bir kurtadam, iki cadı ve yedi vampiri öldürmüşlerdi.

Bir dakika kadar sonra, Varick ve Sinjin kapıda göründüler ve Mercedes aceleyle onları oturma odasına sürükledi. Sinjin beni görünce gülümsedi ve "Kraliçem," diye fısıldayarak selam verdi. Kalbim ağzıma geldi ve nabzım kulaklarımda uğuldadı. Aniden dansımız konusunda rahatsız hissederek, gülümsemek yerinde başka tarafa baktım. Bir nedenle, bana uygunsuzca göründü; birbirimize o kadar yakın dans etmemiz uygunsuzdu, daha da uygunsuzu benim buna izin vermiş olmamdı.

Rand ile birbirimiz için yaratılmıştık. 1878'de yaşadığımız o anda buna karar vermiştim. Şimdi, burada ve bu zamanda tekrar beraber olacağımıza dair verdiğim sözümü tutmak konusunda korkunç başarısız bir iş çıkarıyordum. Rand ile konuşabilmek için uygun bir an bulma lüksüm olmamışken, Sinjin ile dans etmek beni amacıma hiç de yaklaştırmamıştı.

Gerçi şu anda bunların hiçbiri önemli değildi. Önemli olan, aramızdan yirmi kişiyi kaybetmiş olmamızı.

"Ne oldu?" diye bilmek istedi Rand ve bakışlarının Sinjin ile benim armada gidip gelmekte olduğunu fark etmeden edemedim. Bir an, sorusunun bize mi yoksa Mercedes'e mi yönelik olduğunu merak ettim.

"Sadece ulağın söylediklerini biliyorum," dedi Mercedes. Aşık ki, bahsi geçen ulak, Vermont'taki ölüm sahnesinin içinden geçip, İngiltere'ye, Pelham Malikanesi'ne giden bir

uçağa atlamıştı. Korkunç haberlerini, tesadüfe bakın ki o anda oradaki tek kişi olan Mercedes'e iletti.

"Peki bu ulak şimdi nerede?" diye sordu Sinjin ve kendini ilgisiz bir şekilde yanındaki boş koltuğa bıraktı. Uzun bacaklarını gerdi ve bileklerinin üzerinde çaprazladı. Klasik siyah kıyafetleri içinde rahat ve havalı görünüyordu.

"O biraz... telaşlıydı... ben de bir efsunla onu uyuttum," dedi Mercedes bir gülümsemeyle. Bu, zavallı adamın ailesi ve/veya arkadaşlarının katledilişini gördükten ve yarım gün boyunca seyahat ettikten sonra sinirlerinin iflas etmiş olduğu anlamına geliyor olmalıydı. Ben ederdim orası kesin. Ve adam epeyce şanslı olmalı ki, yanında bir kutu Tylenol PM yerine Mercedes vardı.

"Ancak, yönlendirmelerim sayesinde bunu temin etti." Mercedes arkasındaki masaya, bir gömleğin ya da eteğin parçası olabilecek, kanlı, büzüştürülmüş bir kumaş parçasına uzandı. Kumaş, ya pembe ya da o kadar kan yüzünden pembeye dönmüş diye düşündüm.

"Sanırım bu gece yine yapacağız," dedim. Mercedes'in kumaş her kime aitse onun için bir diriltme planladığını ve muhtemelen bunu hemen yapmaya niyetli olduğunu düşündüm. Ancak başka birini daha diriltmeyi deneme düşüncesi beni endişelendirmişti. Bunu tekrar yapabilecek gücüm kaldığından emin değildim. En son seferinde olanlardan sonra değil.

"Niyetim buydu," dedi Mercedes konuyu bitirircesine.

"On tanesini daha kaldırabileceğimi sanmıyorum" dedim tereddütle alt dudacağımı ısırarak. "Son on tanesiyle uğraşırken bana bir şey oldu."

“Kendi gücünün farkında değilsin,” dedi Mercedes baştan savarcasına ama Rand sözünü kesti. “Ne demek istiyorsun Jolie?”

Başımı salladım. “Ne olduğunu bilmiyorum ama her bir yeni kişiyi dirilttiğimde gücümün birazını daha kaybediyordum gibiydi. Daha önce hiç yorulmadığım kadar çok yoruldum. Sanki ... sanki elektrik içimden geçiyormuş gibiydi.”

“Bir taneden daha fazla yarattığı diriltmek ciddi ve zor bir iş,” diye başladı Mercedes.

“Eğer Jolie kendini iyi hissetmiyorsa,” diye böldü Rand.

Ancak, bu en son saldırıda ölen, en az bir kişiyi diriltmemiz gerektiğini biliyordum. Yoksa gerçekte neler olduğunu tam olarak nasıl öğrenebilirdik?

“Sanırım idare ederim,” dedim Rand’e içten olmayan bir gülümsemeyle.

Tekrar Mercedes’e dönmeden önce bana tek kaşını kaldırarak bir bakış attı. Ulaktan elde etmeyi başardığı büzüş büzüş kumaş parçasını tuttu ve beklenti içindeki bizlere dönmeden önce inceledi. “Bu bir işaret, umarım hepiniz farkındasınızdır.”

“Bi’ işaret mi?” diye tekrar etti Odran ve o ve Trent’in hala odada bizimle olduklarını hatırladım. Rand ve Sinjin oradayken, diğer herkesin nasıl da arka planda kaybolduklarını fark etmek komikti.

Mercedes başıyla onayladı ve şömineye döndü. Dans eden alevlerin içinde kendini kaybetmiş gibi görünüyordu. Yüzünde endişenin izleri vardı ve aklından neler geçtiğini merak ettim. Aniden, onu izlediğimizi fark etti ve boğazını temizleyerek

tekrar bize döndü.

“Sanıyorum ki düşmanlarımız zayıf noktalarımızın neler olduğunu biliyor. Onların nüfusu artarken bizimkinin azalıyor. Bizi dünya yüzünden tamamen silebilecek bir felaketle karşı karşıyayız.”

“Ne yapmamızı önerirsin?” diye sordu Rand sıkıdığı dudaklarının arasından. Tüm gece ona bakmaktan kaçınmış olmama rağmen ona bir bakış attım. Onu görmek benim için iyi olmadı. Aksine, son derece gerilmeme ve içten içe heyecanlanmama neden oldu. Sanki ateşim beş derece kadar yükselmişti.

“Tüm birliğimizi diriltmeye devam etmeliyiz,” dedi Mercedes.

“Zaten bunu yapıyoruz,” diye belirttim “Günaydın?” der gibi.

“Hayır,” diye böldü Rand başını sallayarak ve bakışları benimkilerle buluştu. “Kendi tarafımızdakileri diriltiyoruz, Bella’nın tarafındakileri değil.”

Mercedes başını, Rand’in tam da doğru noktaya parmak bastığını belirtmek istercesine salladı. “Belki de iki tarafın askerlerini de diriltmeliyiz, hem bizim hem Bella’nın tarafındakileri.”

Herkesten düşmanlarımızı diriltme fikrine karşı çıkan, pek çok fısıltı duyuldu. Ama konu hakkında düşündükçe, başka bir yolu olmadığını daha iyi anlıyordum. Eğer *Melezler* gerçekten nüfuslarını artırmaya devam ediyorlarsa, bizi yok edebilirlerdi. Özellikle de zayıf noktalarını keşfetmezsek ve daha kötüsü keşfedecek bir zayıf noktaları yoksa. Ayrıca sihrimizin onlar üzerinde işe yarayıp yaramayacağını konusu da vardı...

“Mercedes, sihrimiz *Melezler*’e karşı işe yarar mı?” diye sordum.

Mercedes başını salladı, “Bilmiyorum.” Bu durumdan pek hoşlanmamış gibiydi.

“Bella’nın askerleri yeminleri ile birlikte doğruluk sermundan da içerek bize bağlılıklarını sunabilirler,” dedim usulca. Aslında Mercedes’e katıldığımı kabul ediyordum.

“Bu bir risk,” diye çıkıştı Rand ve volta atmaya başladı. Haklıydı da; bu bir riskti çünkü birliklerimizin yarısı daha önce Bella ile bize karşı savaşmışlardı ve bu da zaten birbiriyle ters düşmüş, kendi içerisinde bölünmüş birliklerimiz olacağı anlamına geliyordu.

Tekrar Rand’e baktım ve uzun kollu beyaz bir T-shirt ve koyu renk kot pantolon giymiş olduğunu fark ettim. Bir saç tıraşına ihtiyacı varmış gibiydi, çünkü fındık kabuğu rengindeki bukleleri kulaklarının arkasından taşıyordu. Aslında saçının bu uzunluğunu tercih ediyordum. Ona derbeder bir hava katıyordu. Ama pek de Rand gibi değildi bu, bakımsızlık kelimesi onun lügatinde yoktu.

“Bella’nın askerleri *Melezler*’i, kendi gelecekleri için bizden daha büyük bir tehdit olarak göreceklendir.” dedi Trent. “Bu onları bizim tarafımıza geçirmeye yeter.”

“Ya,” diye devam etti Odran. Tüm toplantı boyunca neden bu kadar sessiz kalmış olduğunu merak ederek ona baktım. Pek kendisi gibi değildi. Ancak, kanepede nereyse yarı baygın olduğunu görünce, belki de sadece yorgun olduğunu düşündüm. Hmm, birisi yoğun bir akşam geçirmiş galiba?

“Bella’nın birliklerini diriltmeye karar versek de vermesek de, çok daha büyük bir sorunu gözden geçiriyoruz. Daha fazla kişiyi diriltecek zamanımız yok,” diye araya girdim. Aniden, ikiyüz tane daha askeri diriltmenin ne kadar uzun zaman alacağını fark etmiştim.

“Eğer Bella’nın askerlerini de diriltirsek, askerlerimizin sayısı beş yüzü bulur,” dedi Mathilda sessizce.

“Bu *Melezler*’i alt etmek için yeterli mi?” diye sordum, sadece beşyüz kişi olacağımız fikrine şaşırarak. Tabii bu mantıklıydı çünkü eğer Yeraltı Dünyası yaratıklarının sayısı yüzler yerine binlerle ölçülüyor olsaydı, insan toplumu bugün bulunduğu konumda olmazdı. Tüm dünya, insanlardan çok daha kuvvetli olan yaratıkların, Yeraltı’nın güçleri ve yeteneklerine maruz kalırdı.

Mathilda sorumu düşünerek başını yana eğdi. “Bilmiyorum.”

“Onların tarafında kaç kişi var?” diye sordum Mercedes’e bakarak.

Omuz silkti. “Sanırım sayıları bin kadar.”

“Bin mi?” diye tekrar ettim. “Bu nasıl mümkün olabilir? Bu hayal ettiğimden çok daha az. Üreme konusunda sorun yaşamıyorlar sanıyordum?”

Mercedes başını salladı. “Dişiler kendileri *Melez* haline gelmeden, dişleri çıkmadan önce, çok kısa bir süre doğurganlar.”

“Ama tehlikeli bir hızla çoğaldıklarını söylemiştin?” diye tartıştım.

“Onların üreme oranı bizimkinden yüksek, bunu kastetmiştim.”

“Bunu nasıl bilebiliyorsun?” diye sordu Rand.

Mercedes kaşlarını çatı. “*Melezler* hakkında bildiklerimi, onların ve benim var olduğumuz yüzyıllar boyunca gördüğüm kehanetlerden öğrendim. Onlar hakkında bildiklerimin sınırlı olduğunu kabul ediyorum.” Birkaç saniye sessiz kaldı. “Bildğim bir şey varsa, onları yenebilmek için Bella’nın birliklerine ihtiyacımız olduğudur.”

Herkes, Bella’nın birliklerini diriltmenin nelere mal olabileceği hakkında düşünürken bir sessizlik oldu. Zaman sorununa bir çözüm düşünmeden, başka bir can sıkıcı düşünceyle sarsıldım. “Öncelikle, Bella’nın askerlerine ait kişisel hiç bir şey ya da kıyafet parçamız yok ki onları diriltilelim.”

“Onun için Bella’yı yanımıza çekmemiz gerek,” diye iç geçirdi Rand, bunu yapmanın koca bir birliği diriltmekten daha zor olabileceğini düşünüyormuş gibi. Muhtemelen haklıydı.

“Bu neredeyse imkânsız,” dedim, son ziyaretimde Bella’nın bana karşı hiç de arkadaş canlısı olmadığını hatırlayarak. Hayır, ondan merhamet isterken haz duyacak, bunu bir tarafımıza sokmamızı söylediğinde de zevkten bayılacaktı.

“Başka bir yolu yok gibi,” dedi Rand ve tekrar voltalamaya başladı. “Askerlerinin isimlerinin yazılı olduğu bir defter ya da ona benzer bir şey yaratmış olmalı.”

“Bella’nın bize yardım edeceğini sanmıyorum,” dedi Trent.

“Sanırım haklı, Rand,” dedim.

“Ona bir seçenek sunmuyoruz,” diye sözümü yarıda keserek gözlerini bana dikti. “Eğer ona bir seçim sunmazsak reddedemez.”

“Bella’yı bana bırakın,” dedi Sinjin otoriter bir sesle. Ona döndüm ve onu bana bakarken buldum. Daha önce Bella ile ne amaçlarla arkadaşlık kurmuş olduğunu hatırlayarak kaşlarımı çattım. Onunla tanıştığımızda Sinjin, Tanrıça ile ittifak halindeymiş gibi davranıyordu ve aynı zamanda onunla yatıyordu da ki; iki durum da beni hasta ediyordu.

“Hiçbir şey olmasa bile senden bizden ettiğinden daha çok nefret ediyor.” dedim cevap olarak. “Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi yok mudur zaten?” diye sordu şeytani bir gülümsemeyle. Onaylamayarak başımı salladım o kadar.

Mercedes ona baktı ve başıyla onayladı. “Yapılması gerekeni yap,” diyerek konuşmayı noktaladı.

“İnanıyorum ki; ilk adımımız kurbanımızı diriltmek olacaktır,” dedi Mercedes ve tekrar kumaş parçasına uzandı. Kumaş parçasını bana verdi ve o anda zambak gibi kokan bir çeşit koku beni sardı. Koku hafif ama güçlüydü ve bu kumaşın bir kadına ait olduğunu tahmin ettim. Rand’e baktım ve Mercedes diğer elimi tutarken ona diğer elimi uzattım. Şimdi eğlence başlıyordu.

“Odaklanmana yardım etmemi ister misin Jolie?” diye sordu Rand.

Gözlerimi kapattım ve başımı iki yana salladım. Kapalı göz kapaklarımın siyahlığına odaklanmaya ve içinde bulunduğum odaya ve içindeki insanlara karşı zihnimi kapatmaya başladım.

Karanlık, dalgalanmaya başladı ve sanki siyah bir hiçlik denizinde yüzüyormuşum gibi hissettim. Dalgaları sürerek ilerlerken, gerçeklik, gerçeküstüne doğru yol almaya başladı.

Ayaklarım sert ve katı gibi görünen bir yüzeye çarptı ve tek katlı bir evin bahçesinde durmakta olduğumu görmek üzere gözlerimi açtım. Ormanla çevriliydi ancak kuşlar ötmüyor, böcek sesleri gelmiyordu. Aksine, kulaklarımı tırmalayan bir çığlık koptu, evden geliyor gibiydi. Ne yapacağımı bilemediğimden birkaç adım attım ve neredeyse, yerde, önümde yatmakta olan bir kadına takılıp düşecektim. Kadının önünde bir adam duruyor, cansız bedenine bakıyordu. Bir aile üyesi olduğunu zannettim.

Kadının ölmüş olduğundan emin olmak için öne eğildim ve adamın elinde tuttuğu kazığı gördüm. Adam minicik dişlerini göstererek sırttı; sanki sivritilmiş Chiclet* sakızlarına benziyorlardı.

Aniden kadının henüz ölmemiş olduğunu ve bu aşağılık herifin onun işini bitirmek üzere olduğunu anladım ve silkinerek ilerleyip kadına uzandım. Lurker kazığı saniyenin onda biri kadar bir sürede saplayıverdi, etkileyici bir güç ve hıza sahipti, bir vampirin hızına. Kadının saçlarını avucumda hissettim ve gözlerimi açtığımda kadının solmaya, havaya karışmaya başladığını gördüm. Aşağıya baktım ve bana da aynı şeyin olmakta olduğunu fark ettim.

Bu defa bayıldığımı sanmıyorum. Gerçeklik ve olası gerçeklik arasındaki geçişim her zamankinden daha hızlı olmuştu. Gözlerimi kırpıttım ve o, Mercedes ve odadaki diğer herkes

* Chiclet: İngiliz markası, bir tür draje sakız.

yerde yatmakta olan kadına bakarken, kendimi Rand'ın kollarında buldum.

Derin bir nefes almış gibi göründü ve titreyen bacakları üzerinde doğrularak kendine şaşkınlıkla, nerede olduğunu merak eder gibi baktı.

"Nerede... Ne..." dedi, Amerikan aksanıyla, daha doğrusu Teksas aksanıyla. Sonra bakışları Sinjin'i buldu ve ifadesinde bir rahatlama oldu.

"Sinjin Sinclair," dedi ve birkaç saniye durakladı. "Neden az önce öldüğüm ve senin şeytanın ta kendisi olduğun hissine kapılıyorum?"

on bir

Sinjin kadının suçlamasına karşı sadece bir kahkaha atmış olsa da, geri kalanlarımız şok olmuştuk. Sanki şöminedeki ateş bile afallamıştı çünkü önündeki panele birkaç kıvılcım fırlatarak tısladı.

En seksi sesiyle, "Ah, yine karşılaştık," dedi Sinjin kadını baştan aşağı süzerken.

"Eh, ölü olduğum gerçeğinin beni çok rahatsız ettiğini söyleyemem," dedi kadın. Cilveli bir kahkaha ile ona doğru yaklaşıyordu. Sanırım hepimiz ses bile çıkartamayacak kadar donup kalmıştık. Kadın basitçe öne eğilip, ellerini Sinjin'in yüzünün yanlarına koyup onu öptü! Ardından, bir saniye bile geçmeden, elini geri çekip suratının tam ortasına bir tokat attı.

"Bu da hangi cehennemde olacağını bile söylemeden çekip gittiğin içindi, seni aşağılık herif!"

diye bağırdı uzun dişlerini alt dudağına geçirip.

Ve Sinjin, kendisinden beklendiği şekilde, ne hareket etti ne de karşı koydu. Basitçe kadının ona saldırmasına izin verdi ardından etkilenmemiş bir şekilde Rand'ın koltuğuna geri yayıldı. "Özür dilerim, canım, ama o zamanlar çok daha gençtim ve bağlanamazdım," dedi kendinden memnun bir sırıtma ile.

"Sanki artık bağlanabiliyorsun," diye cevap verdi kadın cezbedici kurnazlığının bir kısmı sesinde yok olurken.

"Arkadaşını... bizimle tanıştırmayacak mısın Sinjin?" diye sordum, bozuntuya vermemeye çalışarak. Hatta ikisinin bir geçmişi olmasından en ufak bir rahatsızlık duymadığımı göstermek ve umursamaz görünmek için göğsümde birleştirdiğim kollarımı bile aşağı indirdim.

Kadın bana bakmak için döndüğünde onun ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Sırtının ortasına inen uzun koyu renkleri saçları, mavi gözleri ve bulaşıcı gibi görünen bir gülümsemesi vardı.

Sanki utanmış gibi başını sallayarak, "Özür dilerim," dedi. "Ben Klaasje Helgren, tanıştığımıza memnun oldum." Adını Klaşa, Kla ile başlayan Taşa gibi telaffuz etmişti.

Elini uzattı ve ben de sıktım. Onu hayata geri döndürecek kişinin ben olduğumu düşünürsek, sanırım iyi ev sahibini oynamam gerekiyordu. Tabii ki, onu hepimizden iyi tanıyan ve *bam bam teşekkürler madam* kısmından sorumlu olan açıkça Sinjin'di ama her neyse.

"Ben Jolie," diyerek başladım, parmağını çenesine götürmüş Rand'e bakıp gülümserken. "Ve bu da Rand Balfour, bu ma-

likânenin sahibi. Mercedes Berg, kâhin.” Mercedes’e bakmak için döndüm.

Klaasje, büyük gözleri Mercedes üzerinde sabitlenmiş bir şekilde sordu, “Kâhin mi? Ben onun sadece bir masal olduğunu sanıyordum.”

Küçük bir kahkaha ile, “Benim şansıma, öyle değil,” dedi Mercedes. Mercedes’in şaka yapmasına o kadar alışık değildim ki, nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Onun yerine hızlıca diğerlerini tanıştırmaya devam ettim.

“Bu Odran, Perilerin Kralı,” derken Odran’ın soyadının ne olduğunu bilmediğimi fark ettim. Perilerin soyadları var mıydı ki? Odran Peri? Bu kulağa... eh, pek iyi gelmiyordu. “Ve bu da Trent, şekil değiştirenlerin lideri. Ve sanırım Varick’i zaten tanıyorsun?”

Klaasje başıyla onaylayıp Varick’e kısaca gülümsedi. Varick de Rand gibi başıyla onayladı ama bunu o yapınca soğuk ve samimiyetsiz görünmüştü.

“Ve belli ki Sinjin’i zaten tanıyorsun,” diyerek bitirdim ve masum rolü oynayarak bana bakan vampire somurttum.

“Evet, Bay Sinclair ile yakından tanışıyoruz,” dedi Klaasje, Sinjin’e yeni bir cilveli gülümsemeyle bakarak.

“Birbirinizi nerden tanıyorsunuz?” diye sordum çabukça, sanki sadece muhabbet ediyormuş gibi görünmeye çalışarak.

Klaasje tüm ilgisini bana yöneltmeden önce bir kez daha Sinjin’e baktı. “Ah, Sinjin ve ben... şey, biz çok eskiye dayanıyoruz, değil mi?”

Sinjin başıyla onaylayıp bacak bacak üstüne attı. “1875 yılının Ağustos ayında, Salado Teksas’ta tanışmıştık, değil mi canım?” diye sordu ve Sinjin’in ona iki kere canım demiş olması nedenini bilmesem de beni rahatsız etmişti... hem de çok.

Klaasje güzel yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onayladı, “Haklısınız Bay Sinclair, Britanyalı beyefendi.” Yüzünde dalıp gitmiş gibi bir ifade vardı. Sanki 1875 yılına geri dönmüş ve nazik Bay Sinclair ile yeni tanışmış gibiydi. Bu büyük ihtimalle, onu terk edip neşeyle, başka bir kadının yatağına giden yoluna devam etmeden önceydi herhalde.

“Sinjin seni dönüştürdü mü?” diye sordu Trent.

Klaasje onun bu naifliğine güldü. “Hayır, asla o onura erişemedim.” Gözlerini devirerek Sinjin’e baktığında, cevabındaki iğnelemeyi fark ettim.

“Beni şımartıyorsun, canım,” dedi Sinjin başını sallayarak, açıkçası onun kendisiyle dalga geçtiğini anlamamıştı. Veya büyük olasılıkla iğnelemesini anlamazdan geliyordu.

“Sen gelip gitmeye başladığında, herkesin ne kadar kıskançlaştığını anlatmış mıydım?” diyerek devam etti Klaasje ve bu defa sesi samimi geliyordu. Sinjin güldü ve öne doğru eğildi ama o daha cevap veremeden Rand boğazını temizledi. Şu anda büyük ihtimalle benden daha çok rahatsız olmuş olmalıydı.

“Hala konuşmamız gereken pek çok konu var,” dedi Rand ve Sinjin’e somurtttuktan sonra Klaasje’ya döndü. “Daha net olursak, Vermont’ta başına ne geldi?”

Klaasje’nın aklı karışmış görünüyordu ve sanki cevap onda gizliymiş gibi Sinjin’e baktı. Kaşları bir çizgi haline geldi ve

Rand'e döndü. "Sanırım bu oldukça basit. Birisi beni bir kazıkla öldürdü." Ona bir sürü soru sormaya başlamadan önce Rand'e bakıp başımı salladım. "Olanları fark etmemiş olabilir" diye önererek Klaasje'ya döndüm. "Belki oturmak isteyebilirsin."

Sinjin'in oturduğu koltuğun yanındaki deri kanepeye oturdu. "Eğer benden oturmamı istiyorsan, bunun ağır bir hikâye olması gerekiyor." Keyifli davranmaya çalışıyordu ama sesinde gizli bir endişe vardı.

Başımla onayladım. "Klaasje, sen öldün, ama ben seni hayata geri döndürdüm."

"Ne yaptın?" Bana sanki ikinci bir kafa çıkartmışım gibi bakıyordu.

"Seni hayata geri döndürdüm," diye tekrarladım. "Ben bir cadıyım ve ..."

"Aynı zamanda da Jolie Yeraltı Kraliçesi," diyerek böldü Sinjin ve Klaasje kaşlarını kaldırıp beni tekrardan incelemeye başladı.

Başını hürmetle eğdi ve bana tekrar bakmadan önce reverans yaptı.

"Size bir soru sorabilir miyim?" diye sordu. Sanki kişiliği değişmişti. Kendine güvenen ve konuşkan bu kadın birdenbire daha alçak gönüllü ve güvensiz birisi olmuştu. Ve bu sadece Sinjin onun üzerine monarşi bombasını attığı için olmuştu.

Başımla onayladım. Bana artık odadaki herkesten farklı davranılmaya başlanmasından memnuniyetsiz bir şekilde, onlara bakmak için döndüm ve iç geçirdim. "Bir kaide üstüne yer-

leştirilmek istemiyorum. Evet, ben Kraliçeyim ama bu benim için sadece bir unvan. İnsanlarımızı birleştirmek için yerine getirmem gereken bir görev.”

Mercedes pöfleyerek onaylamadığını belli etti ama benimle tartışmadı. Mercedes’e bir sayı. Tekrar Klaasje’ya döndüm ve başıyla onaylayarak boğazını temizledi.

“Öldüğümü söylediğinde...” diyerek cümlesine başladı.

“Melez olduğuna inandığımız birisi tarafından saldırıya uğradın,” diyerek cevap verdim.

Bağırmadığını, ağlamadığını veya bayılmadığını göz önünde bulundurursak; Klaasje tüm bunları çok iyi karşılıyor gibi görünüyordu. Sinjin’e baktı ve Sinjin onu rahatlatan bir gülümseme ile karşılık verdi.

“Teşekkürler.” Tekrar bana baktı. “Sonsuza dek minnettar olacağım.”

Başım la onayladım ama ben başka bir şey diyemeden Rand sorgusuna geri dönmüştü. Sanırım Rand’in biraz sabırsız olduğunu söylemek yanlış olmaz.

“Vermont’ta ne olduğunu hatırlıyor musun, Klaasje? Sana kaç *Melez*’in saldırdığını hatırlıyor musun?” Soruları adımlarıyla aynı hızdaydı. Klaasje’dan emin değilim ama beni kesinlikle geriyordu.

“Ev arkadaşlarıma ne oldu?” diye sordu Klaasje ve Mercedes başını sağa sola salladı. Klaasje’nın gözleri kısıldı ve bakışlarını yere yönlendirdi. Geriye kalan gücünü toparlamaya çalışıyor gibi görünüyordu.

“Herhangi bir şey hatırlıyor musun?” diye ekledi Mercedes.

Klaasje bir süre sessiz kaldı ardından başına gelenleri hatırlamış gibi görünüyordu . Dudakları titremeye başladı ve gözleri uzaklara daldı.

“Sanırım altı kişiydiler, emin değilim. Tek hatırladığım ev arkadaşlarımdan arka bahçeden gelen çığlıklarını duydum ve onlara yardım etmek için dışarı koştuğumda, orada bir... sanırım bir insan vardı, inanılmaz derecede güçlü bir insan. Beni başının üstüne kaldırıp yere fırlattı. Ben daha bir kelime bile söyleyemeden beni yere mıhlamıştı.” Bakışlarını bana yöneltti. “Bir insan beni nasıl alt edebilir?”

“Çünkü onlar vampirlerin soyundan geliyorlar,” diye cevapladı Sinjin tırnaklarını inceleyerek.

“Vampirlerin soyundan mı?” diye tekrarladı Klaasje ve birdenbire bazı Yeraltı sakinlerinin *Melezler*’in kim veya ne olduğunu bile bilmediğini fark ettim. İçinde bulundukları tehlikenin farkında bile değillerdi. Klaasje buna tipik bir örnekti.

“Onlara *Melez* deniyor,” dedim ve dikkatler tekrar bana yöneldiğinde devam ettim. “Temel olarak onlar da vampirler. Sadece güneş ışığında yürüyebiliyorlar ve kan içmiyorlar.”

“Bunun vampirlikle alakası yok,” dedi Sinjin alaycı bir şekilde ve nerdeyse özür dileyecektim. Ama dilemedim.

“Aynen öyle,” diye onayladı Varick ama onu göz ardı ettim.

“Ev arkadaşlarımı da diriltecek misin?” diye sordu Klaasje bana bakarak.

Soruyu ona yöneltmek için Mercedes’e baktım. Başıyla

onaylayıp Klaasje'ya "Vakti geldiğinde," dedi.

"Bize *Melezler* hakkında başka ne anlatabilirsin, Klaasje?" diye sordu Rand. Konuşmayı rayında tutmak onun işiydi.

Klaasje ona baktı ve başını salladı. İlgisini kucağındaki ellerine yöneltirken iç geçirdi. Başını tekrar kaldırıp bana baktı, sanki Rand'le konuşurken rahat değil gibiydi. Tabii ki, Rand'in odayı gergin bir baba gibi voltaladığını düşünürsek, daha az stresli görünen birisini aradığı için onu suçlayamam.

Omuz silkerek "Onlar hakkında bir şeyler öğrenmeye vaktim olmadı," dedi. "Sadece çıgıllıkları duyduğumu ve dışarı koştuğumu hatırlıyorum. Ev arkadaşlarımdan birisinin ölmüş olduğunu gördüğümü hatırlıyorum ama etrafta başka bedenler de vardı. Tanımadığım insanların bedenleri. Ama üzerinde çok fazla düşünemedim, çünkü daha ne olduğunu anlayamadan... bir kazıkla öldürüldüm."

Başımlla onaylayıp, teselli etmek için gülümsedim. Bize *Melezler* hakkında daha fazla bir şey anlatamaması kötü olmuştu ama en azından görünüşe göre ev arkadaşları arada birkaç *Melez* öldürmeyi başarmıştı. Keşke onlara ait bir şeylerimiz olsaydı. Tabii eğer bir *Melez*'i diriltmek mümkünse.

"Peki, elimizde ölü *Melezler*'e ait olabilecek bir şeyler var mı?" diye sordum daha yeni başını sallamış olan Mercedes'e.

Bu olumsuzluğa odaklanmak yerine, Klaasje'nın bizimle paylaşabileceği işe yarar bir şeyler; ne olduğuna ve nasıl olduğuna dair bir resim çizmemizi sağlayabilecek herhangi bir şey olup olmadığını öğrenmeye karar verdim.

"Evde kaç kişi kalıyordunuz, Klaasje?" diye sordum.

“Yedi kişiydik.”

“Hepsi vampir mi?” diye devam ettim, Rand’in gözlerinin ısınıp üzerimde hissediyordum. Ona baktığım anda başka tarafa bakmaya başladı.

Dikkatimi tekrar Klaasje’ya yönlendirerek, evin vampirlerle dolu olduğu gerçeğini düşünmeye başladım. Ama şekil değiştirenler ve cadılar da öldürülmüştü. “Saldırıların hepsi aynı zamanda mı oldu?” diye sordum Mercedes’e.

Omuz silkti. “Bildiğimiz kadarıyla.”

Başımla onayladım ve alt dudakımı çiğneyerek parçaları birleştirmeye, olanların bir resmini çizmeye çalıştım. Eğer Melezler vampirlere ve diğer varlıklara aynı anda saldırdılarsa, bu önceden planlanmış, ayarlanmış ve yönetiliyor olmalıydı.

“Melezler kurbanlarını saldırının çok öncesinden beri takip ediyor olmalılar. Bu şey tamamen planlanmış,” dedim.

“He yaa,” dedi Odran. İçimden bir ses nerdeyse tüm konuşma boyunca Odran’ın içinin geçmiş olduğunu söylüyordu.

“Saldırının amacı bir uyarı göndermek olabilir,” diye ekledi Rand.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Klaasje, somurtarak.

Omuz silkti. “Onlar son noktayı koydular artık nasıl karşılık vereceğimize karar verme sırası bizde.”

“Vereceğimiz karşılığa kafa yormaya başlamadan önce, sayımızı arttırmalıyız,” diye belirtti Mercedes yüzünde kimsenin tartışmaya cüret edemeyeceği bir ifade ile.

“Önce kendi askerlerimizi diriltmeyi bitirmeliyiz sonra da

Bella'ninkileri." Gelecekte gerçekleşecek herhangi bir diriltmenin başarısının tamamen bana bağlı olduğunu fark ederek, buna ben de katıldım.

Toplantı bittiğinde herkes dağıldı. Kapıya doğru hareketlenmiştim ama Rand'ın sesi gitmemi engelledi.

"Jolie, bir dakikan var mı?"

"Tabii ki." Ona bakmak için arkamı döndüm ve yüzünde bir gülümseme ile bana ilerleyişini izledim. "N'aber?"

Omuz silkip koltuğu işaret etti. Gidip oturdum ve onun şömineye yürümesini seyrettim.

"Zamanda geri gittiğinde neler olduğunu anlatmayı bitirmemiştin."

Ve birdenbire zihnim tamamen boşaldı. Neden bana bunu soruyordu? Düşüncelerini yönlendirmek için ona bir büyü yapmamış mıydım? Neden bu şimdi ortaya çıkıyordu?

"Jolie, 1878'de ne oldu?" diye sordu.

"Şey," diyerek başladım, söyleyecek bir şeyler arıyordum. Onunla bağlanmış olduğumuzu itiraf edemezdim. Şimdi değil, bu kadar uzun süre sakladıktan sonra değil. "Pelham'ı iyileştirdim Rand," diye itiraf ettim.

"Pelham'ı mı iyileştirdin?" diye tekrarladı Rand.

"Pelham'ın koleradan öldüğünü söylemiştin ama ben onunla tanıştığım sırada kolera hastası değildi. Semptomları

uymuyordu.” Bir anlığına durup kafamı salladım. Söyleyeceklerimin Rand’i rahatsız edip etmeyeceğini merak ediyordum. “Yapmamalıydım biliyorum ama onu iyileştirdim.”

Rand omuz silkti, aldırmamış görünüyordu.”Pelham kole-radan öldü. Yanındaydım ve ölüşüne tanık oldum.”

Kafamı sallayarak dediklerini düşündüm. “Bu nasıl olabilir?”

“Çünkü bazen insanların ölmesi gerekir. Bazen yaşam amaçlarını yerine getirmişlerdir ve gitme zamanları gelmiştir.”

“Ama,” diyerek başladım.

Kollarını geniş göğsünün üzerinde birleştirerek oturdu ve deri kanepeye yaslandı. “Onu iyileştirdiğine eminim ama sonra, koleraya yakalandı ve bu, onu öldürdü.”

“Sanırım dediğin mantıklı,” dedim gergin bir kahkaha ile.

“Jolie, sana annemin yüzüğünü nasıl verdiğimi anlat.”

Eh, artık bu işten bir kaçışım yoktu ve onu savuşturmak için tekrar büyüme güvenmeyecektim. Belki bağlanma konusunu konuşmak iyi olabilirdi...

“Bana annenin yüzüğünü verdin çünkü ... şey...”

Derin bir nefes alıp kendimi hazırladım. “Bana annenin yüzüğünü verdin çünkü bana evlenme teklif etmiştin.” Şaşkınlık ile gözleri aydınlandı ve bakışlarımı onun yakışıklı yüzüne çevirmeden önce birkaç saniyeliğine yere yönelttim. “Ve ben de kabul ettim.”

Kaşlarını çatıp ardından başı ile onayladı. En azından sinirlenmiş görünmüyordu. “Peki, o zaman evlendik mi?”

"Hayır," dedim gerginlik titremeleri içimi allak bullak ederek. Kusmak istiyordum. Gerginlik dönüp boğazımda bir kurbağa oturuyormuş gibi olana kadar midemden yukarı doğru ilerledi.

"Ama sanırım dahası da var?" diye sordu ve ayağa kalktı.

"Rand." Derin bir nefes aldım. "Sen ve ben birbirimize aşık-tık ve biz ... biz ..." *Off, söyle işte, Jolie!!* "Biz seviştik!"

Rand sanki ona yumruk atmışım gibi bir adım geriledi ve yüzündeki ifade anlaşılmıyordu.

"Biz seviştik mi?" diye tekrarladı.

Sadece başımla onayladım. Başka ne diyebileceğimden emin değildim.

Rand derin bir nefes aldı ve çatılmış kaşlarla bana baktı. "Ve tahmin edeyim, biz bağlandık?" Bu kelimeleri ondan duymak karnımda kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. Gözlerinde veya tavrında sinirli olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu ama sevindiğini gösteren hiçbir şey de yoktu.

"Evet, Rand, o bendim. En başından beri bendim. Bağlandığın eşin bendim." Kelimeler sanki ağzımdan dökülmüştü ve kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, duyabildiğim tek ses kalbimin atış sesi olana kadar kafamın içinde yankılanmaya devam etti.

Bana sanki kandırılmış birisinin ifadesiyle bakıyordu. Sanki ona düşündüğü kişi olmadığını, en başından beri düşmanı olduğumu söylemişim gibi. Ve kulaklarımdaki nabız sesi artık sağır edici bir hal almıştı. Ayrıca mideme bir bulantı hissiyatı yerleşmişti.

“Rand.” İleri bir adım attım.

“Hayır,” dedi elini havaya kaldırarak. “Bunu ... bunu sindirmem gerekiyor, Jolie.”

“Lütfen konuş benimle,” diye yalvardım.

Kafasını salladı ve gergin olduğu zamanlarda yaptığı gibi parmaklarını saçının içinden geçirdi. “Neden bunların hiçbirini hatırlayamıyorum?”

“Çünkü ben ayrıldığımda Mathilda her şeyi zihninden sildi.”

Suratını asarak bana baktı. “Mercedes’i neden hatırlamıyorum?”

Yutkundum. Cevabın ne olduğunu bilmiyordum ama tahmin edebiliyordum. “Belki Mathilda’nın beni veya Mercedes’i hatırlatacak her şeyi zihninden silmesi gerekmiştir. Belki Mercedes’i hatırlamak sana beni anımsatacaktı veya anılarında bir eksiklik olduğunu gösterecekti.”

Kafasını salladı ve kapıya doğru yöneldi. Sonra durup bana döndü. “Benim ... bunun üzerinde düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var.”

“Rand, konuş benimle,” diye yalvardım. Boğazımda hıçkırıklar düğümleniyordu.

Kafasını salladı. “Lütfen, Jolie, sadece git.”

Yaşlar gözlerimi yakıyordu ama istediğini yaptım ve kapıya doğru yöneldim. Eşikte durdum ama söyleyecek hiçbir şey olmadığını fark ederek onu yalnızlığı ile baş başa bıraktım.

En İki

Günlük Giriş

Son birkaç gün oldukça zordu Günlük ve bunun nedeni Rand'ın bağlanmış olduğumuzu öğrendiğinde verdiği tepkiydi. Ve, onunla, o akşamdan beri konuşmamış olmam sadece işleri daha kötü hale getiriyor. Evet, birbirimizi gördük ama Rand resmi ve gergin ve Mercedes sürekli yanımızda olduğundan dolayı, onunla hiç baş başa kalamadım. Ama bu son birkaç günün zorlu olmasının tek nedeni bu değil. Öbür neden de, Klaasje'dan beri kimseyi diriltmeyi başaramamış olmam. Sanki yeteneğim tükenip gitmiş gibi. Mercedes ve Rand bana karşı sabırlılar ama gözlerindeki gerginlik ve endişeyi görebiliyorum. Yine de bu benim kendi hissettiklerimin yanında hiçbir şey kalır. Ne değişti? En son başarılı olduğum zaman ile şimdi arasında ne oldu? Aklıma gelen tek şey, Melezler'in ellerinde harap oluşum ve

boş tahta dair olan o garip rüya-öngörüm. Ya o öngörü sırasında bir şeyler olduysa? Ya bir şekilde, o öngörü bir öngöründen fazlasıysa ve yeteneklerimi benden aldıysa?

Mercedes sorunun bundan kaynaklandığını düşünmüyor ama yeteneklerimi kaybetmemi açıklayabilecek makul bir önerisi de yok. Beni bir rahatlama büyüü ile efsunladı. Tüm içsel gerginliğimi alıp götürmesi gerekiyordu ama ben pek de işe yaramış gibi hissetmiyorum. Sanırım gerçek sınav, tekrar birilerini diriltmeyi denediğimde yani çok yakın gelecekte olacak. Aına şimdilik, biraz dinlenmeyi hak ettim.

Hayatım son dönemlerde tamamen berbat olduğundan, bu sabah Mercedes yanıma gelip, bana artık kalıcı bir ev aramaya başlamamız gerektiğini söylediğinde aslında sevinmiştim. Daha önce Pelham Malikânesi'nden taşınma fikrini düşünmemiş olsam da, son dönemki olaylar doğrultusunda bu, uzun süredir duyduğum en iyi fikir oldu.

Eninde sonunda kendi ayaklarımın üstünde durmam gerekecek. Rand'in gölgesinin altından çıkıp, olduğumu bildiğim bağımsız kadın ve Kraliçe olan, hükümdar kadın olmalıyım. Mercedes'in örneğini izlemeliyim. Kendi kalp kırıklığımı bir kenara bırakıp, farklı soyları bir araya getirip bir krallık kurmalıyım. Bir kaderim var, bir yazgı ve onun sayesinde bu acı ve ızdırabın üstesinden geleceğim. Kalbimin derinliklerinde Rand ile aramın hiç düzelmeyeceğini hissediyorum. Belki de sadece kendime acıdığım için böyle hissediyordumdur, bilmiyorum. Sadece, ya en başından beri yanılıyorsam ve birlikte olmamamız gerekiyorsa diye merak etmekten kendimi alamıyorum. Belki de izlemem gereken yol beni çok farklı bir yöne götürecektir, Rand'den uzak bir yöne... Bu, içimi asit eritiyormuş gibi hissettiren bir düşünce.

Yollar ve kaderler bir yana, Rand ile arama bir miktar mesafe koymanın bana iyi geleceğini düşünüyorum. Özellikle de eğer beni affedemeyeceğine karar verirse. İzole yaşamına geri dönüp, kendisini monarşiden uzaklaştırıp asi rolünü oynamaya devam edebilir ve ondan sadece 3 kilometre uzakta yaşayarak, ben bundan dolayı acı çekmek zorunda kalmam. Artık kendi mekanıma sahip olacağım ve yeni bir hayata başlayabileceğim.

Yani, Günlük, içimde bu hislerle, Christa, Mercedes, Odran (Mercedes sanırım Melezler'e karşı koruma sağlaması için bize eşlik etmesini istedi) ve ben günün çoğunu ev bakarak geçirdik. Aslında "ev" demek haksızlık etmek olur, daha çok Yeraltı'nın Kraliçesi'ne yaraşır malikâneler, konaklar ve kalelerdi. Arayışımızın Güney İskoçya ve Kuzey İngiltere içerisinde olması için ısrar ettim çünkü bu bölgeyi seviyorum ve bana evimdeymişim gibi hissettiriyor. Ve evet, içimde hala Rand'e yakın olmak isteyen bir kısım var ve ondan saatlerce uzakta yaşama fikri çok acı verici geliyor. Bir-birimizle bir daha asla konuşmasak bile, onun yakınlarda olduğunu bilmek uzun günler ve daha da uzun gecelerle baş edebilmeme yardımcı olacaktır.

Mercedes, Kraliyet merkezimin İskoçya olması fikrinden hoşnut çünkü İskoçya'da yaşamamın, perilerin hoşuna gideceğini (Peri'lerin Kralı Odran İskoç olduğu için) düşünüyor. Ve, tesadüfen, krallığının büyük bir alt kümesini periler oluşturuyor. Ve tabii ki, Odran buna tamamen katılıyor. Ayrıca Kraliyet merkezim için gereken maddi desteğin tamamını, yaratıkların en zengini periler karşıladı. Aslında şimdi düşününce; velinimetim olarak davrandığından dolayı, Odran'ın ev arayışına eşlik etmesi mantıklı geliyor. En başta tuhaf geldi. Bu kadar büyük bir hediyeyi kabul etmemem gerekiyormuş gibi hissettim ama Mercedes, benim rahatlığımın ve ihtiyaçlarımın,

tebaamın sorumluluğu olduğunu ve tüm Yeraltı fırkalarının bana çeşitli gereksinimleri hediye etmesi gerektiğini söyledi. Böylece bu gerçeği kabul ettim çünkü aslında başka seçeneğim yoktu. Roma'dayken Romalılar gibi. Güneyde İngiltere'nin Göl Bölgesi'nden, kuzeyde İskoçya St. Abbs'e kadar saatlerce aradıktan sonra sonunda Scottish Borders, Eyemouth'da inanılmaz güzellikte bir malikâne bulduk. Eyemouth, Pelham Malikânesi'nden araba ile 45 dakika mesafede bu yüzden kendimi güvenli bölgemden çok da fazla uzaklaşmış hissetmedim. Kasaba, dar sokakları olan, oldukça ufak, geleneksel bir balıkçı köyü. Eyemouth'da en çok ilgimi çeken ve diğer kasabalar arasında dikkat çekmesini sağlayan şey sahiliydi. Eyemouth sahil şeridi berrak denize ve kumlu koylara bakan yüksek kayalıklardan oluşuyor. Kasabayla alakalı her şey resmedilmeye değer. Binalardan limanlara kadar her şey tuval üzerinde ölümsüzleştirilmeyi hak ediyor. Emlakçımıza göre (Odran'dan gözlerini alamıyordu ve Kral da karşılık olarak bir tavuskuşu gibi kabarıyordu) Eyemouth sahili "kuş izlemek için harika fırsatlar" barındırıyor ve ben daha önce hiç kuşlarla ilgilenmemiş olsam da kendimi bir çift dürbün alırken hayal edebiliyordum.

Kasabaya ve kayalık sahile olan sevdamı düşünerek, gezdiğimiz malikânenin de aynı derecede harikulade olduğunu gördüğümdeki heyecanımı hayal et. Evin adı Kinloch Kirk ve kasabadan makul bir yürüyüş mesafesinde. Gerçekten de mahremiyet sağlayan bir yer çünkü çevrede kilometrelerce başka hiç kimse yok. Tek komşularım ardıç kuşları, kızıl ardıçlar ve kara tavuklar. Kinloch Kirk okyanusa bakan bir kayalığın tepesinde. İki tarafında da İskoç çayırları kilometrelerce devam ediyor. Çimenin yeşilliğini sadece süpürgeotlarının mor serpintileri bozuyor. Sanki her an Heathcliff* ortaya çıkacakmış gibi.

* Heathcliff: Emily Bronte'nin klasik eseri olan, Uğultulu Tepeler'in baş karakteri.

Evin girişi tek kelimeyle – muhteşem. Neredeyse 30 metre uzunluğunda Arnavut kaldırımli bir araba yolu var ve yolun iki tarafı da muazzam am ağaçları ve kilometrelerce devam eden ekilmemiş ayırılarla kaplı. Giriř yolunun sonunda çift kanatlı bir kapıya çıkan kocaman bir merdiven var. Merdivenler iki tař heykel ile çevrelenmiş, Birleřmiř Krallık'ın simgesi olan bir aslan ve bir tek boynuzlu at... Evin orijinal sahibinin, bu duvarların arasında bir Yanki'nin* yaşaması konusunda ne dūřüneceęini çok merak ediyorum!

Ve ev, ... ahh. İlk olarak 1600'lerin başında inşa edilmiş ve yıllar içerisinde, şu anki halini alana kadar tekrar şekillendirilmiş ve tamir edilmiş. Üç katlı ve kaç yatak odası ve banyosu olduğunu saymaktan vazgeçtim. Pelham Malikānesi'ne kök sktürür ve bu gerçekten de zor bir şey.

Kinloch Kirk'ün dışı yalancı mermerden ama sanki yüzyıllardır oradaymış gibi görünen güzel, yeşil sarmaşıklarla (neredeyse tüm ev) kaplı. İçeriye girer girmez inanılmaz derecede yüksek tavanlar (neredeyse 12 metre yksekliliğinde olmalılar) ve yıpranmış akçaağaç zemin sizi huşu ile karşılıyor. Ahşap zemini sadece, traverten gibi görünen banyo ve mutfak fayansları bölüyor. Kinloch Kirk'ün tüm duvarları krem rengineleler ve hepsinde tavan kartonpiyeri var. Konukları, antrede uzun, zarıf bir avize karşılıyor ve odanın karşısındaki büyük bir pencereden Eyemouth'un kayalıklı sahil şeridi görünüyor.

Nerdeyse her odada olan, yerden tavana kadar uzanan camlar, eve güzel, açık ve muazzam bir hissiyat katıyor. Gmüşliği sanki onu dışarıda tutacak bir tavan yokmuş gibi tüm evi aydınlatıyor.

* İngilizler'in Amerikalılara taktıkları lakap.

Ve her odadan, ya kayalıklar ve onların ardındaki okyanus ya da perili İskoç çayırlarının muhteşem manzaraları görünüyor.

Kinloch Kirk inanılmaz derecede güzel bir yer; kesinlikle kendimi burada yaşarken düşünebiliyorum. Christa'nın dili tutulmuştu ve tüm turumuz boyunca ancak iki kelime konuşmuştur. Her oda ya ve manzaraya ağzı açık bakıyordu. Mercedes sürekli gülümsüyordu ve her bir yeni odaya girdiğimizde evi ne kadar beğendiğini göstermek için başıyla onaylıyordu. Turumuzun sonunda, Kinloch Kirk'ün gördüğümüz yerler arasında en sevdiğim olduğunu söylediğinde yüzü neredeyse sevinçten parlıyordu. Tam orada, giriş yolunda şarkı söyleyip dans etmeye başlayacak gibiydi.

Niyetimin bu araziye yerleşmek olduğunu onayladıktan sonra, Mercedes hiç vakit kaybetmeden teklif için emlakçıyı aradı. Emlakçı, Mercedes'in teklifini hazırlama görevi ile meşgulken, Christa da Odran'a kuşlar ya da öyle bir şeylerle ilgili sorular sormakla meşguldü. Böylece ben de Mercedes'i sorguya çekmek için harika bir fırsat bulmuş oldum.

Ona, Bella'nın emriyle diriltmeye çalıştığım ve bana bir cadı olmadığını ama ne olduğumu bilmediğini söyleyen yaşlı kadından bahsettim. Mercedes ben hikayemi anlatırken sessizce dinledi ve ardından o kendine has gizemli tarzıyla, başıyla belli belirsiz onayladı ve yaşlı kadının haklı olduğunu, benim bir cadı olmadığını söyledi. Ama Mercedes bana tam olarak ne olduğumu söylemedi. Sadece inanılmaz şeyler yapabileceğimi itiraf etti. Ayrıca, tüm güçlerimi kullanabilmemin ve yeteneklerimin kapsamını tam olarak anlayabilmemin zaman gerektireceği konusunda oldukça netti.

Ben ise, Mercedes'in Çarkıfelek izlemek gibi olduğunu fark ettim. Kelimeyi bulabilmem için birkaç sessiz harf vermeye gönüllüydü ama sesli harfler için, karşılığını ödemem gerekiyordu.

Sanırım bana sadece yapboz parçalarının yarısını verip, gerisini kendi kendime bulmaya uğraşmamdan keyif alıyor. Bunun büyük ihtimalle benim kendi iyiliğim için olduğunu biliyorum. Balık vermek yerine balık tutmayı öğret falan filan... Ama bazen sadece birilerinin yapbozu bitirip bana elde ettikleri o güzel Eiffel Kulesi resimlerini filan göstermelerini istiyorum.

Üzerinde düşündükçe, Mercedes'in benim ne olduğumu aslında bilip bilmediğini daha çok merak ediyorum. Belki o da, en az benim kadar bilgisizdir. Eh, tam olarak ne olduğum hakkında hiçbir fikrim olmasa da, bir cadıdan daha fazlası olduğum için memnunum. Şu anda soyu hakkında hiçbir fikri olmayan bir Yeraltı yetimi olsam da, güçlü birisi olduğumu, inanılmaz şeyler yapabilecek kapasitede olduğumu bilmek oldukça hoş. Şimdi sadece Rand'in beni affetmesini, affetmeyi geçtim benimle konuşmasını bile sağlayabilsem, işler iyi gitmeye başlayabilir.

Üç gün sonra, Kinloch Kirk'ü satın aldık, şey, yani Mercedes aldı. Ayrıca (onun kelimeleriyle) "ortalamanın altında" olan her şeyi tamir etmesi için birkaç tane inşaat işçisi de tuttu. Bir haftaya Kinloch Kirk'e geçmeyi planlıyorduk. Benim için hava hoş çünkü Rand hala benimle konuşmayı hatta bana bakmayı bile reddettiği için, Pelham Malikânesi'ndeki uşak kulübesinden dışarı çıkamıyorum.

Geçtiğimiz üç gün içerisinde daha çok kişiyi diriltmeye çalıştım, ama son denemem gibi sonuçsuz kaldılar. Mercedes pek endişeli görünmüyordu veya endişesini çok başarılı bir şekilde saklıyordu. Onun yerine bana hazırladığı bir iksirden içmemi

ve meditasyon yaparak, yeteneklerimi engellediğine inandığı “negatif yollarımı açmak” için odaklanmamı istiyordu.

Sanırım Mercedes; kimseyi diriltemiyor olmamdan dolayı duyduğum gerginliği ve korkumu dağıtmak için bana bir ders ayarlamış. Konu sihir, öğretmenim Mathilda.

“Mercedes yeteneğini kullanmakta sorun yaşadığını söyledi, çocuğum, öyle mi?” diye sordu Mathilda zil gibi ahenkli sesiyle.

Derince içimi çektim. “Sorunumun ne olduğunu bilmiyorum.”

Mathilda başıyla onayladı ve elimi tutarak beni Pelham Malikânesi’nin bakımlı gül bahçeleri arasında ilerletti.

“Çok fazla olup biten şey var, Jolie,” dedi usulca. “Mercedes beni, bunları atlatmada sana yardım edip, sihrini ortaya çıkartmam için gönderdi.”

Gülümsedim ve uzattığı ellerini tuttum. Gözlerini kapadı ve dudakları kıtıldadı. Sanırım bir büyü mırıldanıyordu. Gözlerini açtığı anda gözbebeklerinde bir anlığına altın benekler belirdi ve ardından tekrar elaya döndüler.

“Dertlisin, bunu hissedebiliyorum,” diye fısıldadı. “Bana nedenini anlat.”

“Rand,” aklıma gelen ilk düşünce buydu. “Bağlandığı eşinin ben olduğumu biliyor.”

Mathilda gülümsedi ve o anda fark ettim ki büyük olasılıkla bu onun için de yeni bir haberd. Konu Mathilda’nın 1878’deki beni hatırlayıp hatırlamadığına geldiğinde, tam hikâyeyi hiçbir

zaman öğrenememiştim.

“Onun bağlandığı eşinin ben olduğumu biliyor muydun?” diye sordum.

Başını salladı ve bilmiş bir şekilde gülümsedi. “Hayır, ama kuşkulanıyordum.”

“Ama benimle alakalı anılarını silen sendin?”

Mathilda, sanki bu, doğru kelimeleri seçmenin gerektiği, uzun ve karmaşık bir konuymuş gibi başıyla yavaşça onayladı. “Ben sadece, Rand’e sevdiğinin kaybını atlatması için yardım ettim. Nedenini veya onun kim olduğunu bilmiyordum. Bu talimatları bana Mercedes vermiş olmalı ve bu süreçte sırf Rand’in anılarını değil, kendi anılarımı da silmiş olmalıyım.”

Başımınla onayladım. Söyledikleri mantıklı geliyordu. Mercedes ketum birisiydi ve her şeyi kendi kafasındaki büyük bir plana göre yapıyor gibiydi. Sanırım bu da aynen öyleydi.

“Peki ya Rand’in bu habere tepkisi ne oldu?” diye sordu Mathilda.

“Pek iyi karşılamadı.”

Mathilda elimi daha sıkı tuttu. “Çocuğum, senin gidişinin onun için ne kadar zor olduğunu anlamalısın. Seni hatırlamayı her şeyden çok istiyordu. Beraber geçirdiğiniz zamanın anılarını korumayı... Ama o anılar yavaş yavaş akıl sağlığını bozmaya başladı ve en sonunda ölümcül şekilde hastalandı. Acısını veya kimin için yas tuttuğunu anlayabileceğim kaynaklara sahip olmasam da benden isteneni yaptım ve onu iyileştirerek, karanlığın içinden tekrar aydınlığa çıkmasını sağladım. Bu süreçte neredeyse ölüyordu.”

İçimde bir şeylerin yükseldiğini hissettim. Ağlamak istiyordum. Hikayenin Mathilda kısmını hiç duymamıştım ve şimdi duyunca içimde bir boşluk oluşmuştu.

Mathilda gözlerini kapadı ve dudakları titremeye başladı. “İçinde bir tıkanıklık hissediyorum,” diye fısıldadı.

“Tıkanıklık mı?”

Başıyla onayladı ve gözlerini daha da sıkı yumarak, dudaklarını düşünmeye devam ettikçe oynatmaya devam etti. Tekrar gözlerini açtığı anda, iyice kısılmışlardı, öfkeliydi. “Birisi seni kalkanlamış.”

“Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Sihirle, birisi senin yeteneğini engellemiş; büyü akışına bir tıpa takmış.”

“Ama,” diye başladım cümleme. Ardından düşüncelerim dağıldı.

“Son zamanlarda başına normalin dışında bir şey geldi mi? Belki bir yabancıya rastlamışsındır veya belki bir rüya görmüşsündür?”

Kalbimin daha hızlı atmaya başladığını hissedebiliyordum. “O görü,” dedim ve büyüyen gözlerimle Mathilda’ya baktım. “*Melezler*’le alakalı garip bir görüm olmuştu, hatırladın mı?”

Mathilda hafifçe başıyla onayladı. “*Melezler*’in büyüğü olduğuna inanıyorsun...”

“Buna ikna olmuş durumdayım.”

“Belki de haklısın, çocuğum. Belki de senin yeteneklerini körelten onların büyüüdür.”

“Peki güçlerimi nasıl geri alacağım? Kalkanı nasıl bozacağız?”

Mathilda gülümsedi ve nazikçe elimin üzerini okşadı. “Gözlerini kapat ve benimle birlikte odaklan, Jolie, bunu tek başıma yapamam. Sen de büyünü ileri itmelisin; engelin üstesinden gelmesine izin vermelisin.”

“Ya yapamazsam, ya işe yaramazsa? Ya hiçbir gücüm veya büyüm kalmadıysa?” İçimde korkunun dolaşmasıyla, sesim telaşla yükseldi.

“Jolie, sakinleş,” dedi Mathilda sertçe, dudakları gerilmiş halde. “Bu sadece bir tikanıklık, hepsi bu.”

Başımla onayladım ve korkularımı bastırarak gözlerimi kapadım. “Ne yapmam gerekiyor?”

“Gücünü çağır, büyünün bedeninden sanki bir nehir gibi akmasına izin ver. Seni yeniden doldurarak, serbestçe içinden aksın.”

Odaklandım ve gücümün ve büyümün kalkana karşı hiddetli bir ivme ile yükseldiğini, onu ittiğini ve gevşemeye zorladığını tahayyül ettim. Saç diplerim terlerken, içimdeki ısının yükseldiğini hissedebiliyordum. Gözlerimi daha da sıkı yumdum ve gücümün ışığının, parlaklaşan ve güçlenen büyümün, içimdeki muhalefet çakılının üstesinden geldiğini tahayyül ettim.

“Gücünün yükseldiğini hissedebiliyorum, çocuğum.”

Mathilda’nın ellerini daha sıkı tuttum ve düşüncelerime devam ettim, ruhumun derinliklerinden, kalkana, güçlerimi, yeteneklerimi baskılayan duvara doğru bağırdığımı tahayyül ettim. İçimde öfkenin başkaldırdığını hissedebiliyordum.

Zirveye çıkıyor ve büyü dalgamın üzerinde ilerliyordu. Güç üzerimden sızmaya başlayana kadar oluşmaya ve büyümeye devam etti. Elektrik parmak uçlarımdan yayılıp, Mathilda'nın güçlü aurasından sekiyordu.

“Şimdi, Jolie, engeli yok et. Şimdi!”

Gücümün nereyse oto-pilottaymış gibi benimle dalgalandığını hissettim ve akıntının üzerimde gürlediğini, kalkanı yıkıp geçtiğini ve milyonlarca parçaya ayırdığını, bir güç hortumuyla da yuttuğunu hayal ettim.

Gözlerimi açtım. Nefes nefese kalmıştım.

“Başardın,” dedi Mathilda yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. “Artık kalkanı hissetmiyorum.”

“Yani askerlerimizi diriltme gücüm geri mi döndü?” diye sordum, nefes nefese.

“Sanırım öyle,” dedi Mathilda bilmiş bir gülümsemeyle ve ardından ellerimi bırakıp eve doğru yöneldi. Kolayca ona yetiştim ve haklı olup olmadığını merak ederek yanında yürüdüm.

“Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum,” dedim.

“Kalktı.”

Bugünkü büyü dersimin raydan çıkmış olduğunu düşünerek birkaç saniye sessiz kaldık. “Mercedes bugün ders yapmadığımızı öğrenince sana sinirlenecek mi?”

Mathilda şaşırmış bir şekilde bana baktı. “Ah, ama yaptık.”

“Yaptık mı?” diye tekrarladım.

Başıyla onayladı. “Daha şimdi sana kalkanları nasıl kaldırbileceğini öğrettim.”

“Eh, bir taşla iki kuş.”

Sadece bilmiş bir şekilde gülümsedi.

Eve girdiğimizde, bilinçsiz bir şekilde Rand’i aradığımı fark ettim. Onu görme isteğim artık boğucu bir hal almıştı. Eski deneyimlerime dayanarak, onu kütüphanede bulabileceğimi biliyordum, bu yüzden ilk oraya bakmaya karar verdim.

Karnımda kelebekler ve aklımda Rand’i bulduğumda ona ne diyeceğimin endişesi ile hızlıca merdivenlerden çıktım.

Kütüphane koridorun öbür ucundaydı, yolun gerisini koşarak gittim. Aceleciliğimden kapıyı çalmadan direkt açtım ve Rand’in koltuklardan birinde oturduğunu gördüm. İçinde bir ateş yanmamasına rağmen şömineye bakıyordu. Sanki tüm dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuşçasına yorgun görünüyordu.

Davetsizce içeri girmeme karşılık bana baktı. Yutkundu ama hiçbir şey söylemedi. Arkamdan kapıyı kapattım. Cesaretimi toplayıp, kalbime daha yavaş atması için yalvararak dönüp ona baktım.

“Konuşmamız lazım,” dedim gergin bir sesle.

“Tamam,” dedi ve başka hiçbir şey söylemedi. Ona doğru yaklaştım ve yanındaki koltuğa oturmayı düşündüm ama oturmayacak kadar gergin olduğumu fark ettim. Onun yerine, karnım boğazıma gelmiş bir halde, deri koltuğun arkasına geçip, sert arkılığına yaslandım.

“Beni görmezden gelmeden sıkıldım,” dedim.

“Seni görmezden gelmiyorum,” diye araya girdi.

“Peki sence ne? Sakınmak mı? O da olur.”

Kafasını salladı. “Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı, Jolie, bana anlattıklarını sindirmeye.”

“Eh, umarım ... bağlanmamız hakkında düşünecek yeterince zamanın olmuştur.”

Ayağa kalktı. İçini çekerek şömineye doğru yürüdü ve rafa yaslandı. Ellerini saçının içinden geçirip, ilgisini bana yöneltmeden önce yere baktı.

“Üzerinde çok düşündüm, evet.” Durakladı. “Son dönemlerde kafamı karıştıran tek konu buymuş gibi.”

“Peki neden en azından benimle konuşma nezaketini göstermedin?” diye sordum. Lafı dolandırmak istemiordum.

“Çünkü sinirliyim,” dedi kısaca ve gözleri öfkeyle yanıyordu.

O anda, içimde bir şey yükseldi. Duygularımı arkasına sakladığım baraj açıldı, acı ve öfke dalgaları beni istila etti.

Kollarımı göğsümde birleştirerek, “Neden sinirlisin?” diye üsteledim.

“Bağlandığım eşim olduğunu bana söylemeden önce daha ne kadar beklemeyi planlıyordun?”

Birdenbire kendimi aşırı suçlu hissederek yutkundum. “Rand, şu anda bağlı değiliz. Bu yüzden en başında sana söylememe gerek olmadığını düşündüm.”

“Bana söylemene gerek olmadığını mı?” diye tekrarladı ina-

namayan bir ses tonuyla. "Ağızından çıkan ilk şey bu olmalıydı!"

"Seni üzmemek istememiştim," dedim yumuşak bir sesle.

"Neden üzüleyim ki?"

"İyi karşılamama ihtimalin beni endişelendirmişti. Bağlandığın eşinin öldüğünü düşündüğünde ne kadar acı çekmiş olduğunu biliyorum ve bu konuyu tekrar açmanın iyi bir fikir olmadığını düşündüm. Özellikle de birlikte olabileceğimiz bir geleceğe odaklanmak isterken."

"Bu bilgiyle eninde sonunda baş edebilirdim ama şimdi bir de bunu benden gizlediğin gerçeği var. Kraliçe olarak bunlar sana pek yakışmıyor."

"Kraliçe olmamın bununla ne alakası var?"

"Çünkü düşündüğün ve yaptığın her şey, tüm hareketlerin birer test, Jolie. Pek hoş olmayan durumlar ve konuşmalar karşısında nasıl davranacağını değerlendirmek için karakterine yapılan testler. Daha bana bunu söyleyemezken nasıl güçlü ve kuvvetli bir hükümdar olmayı umuyorsun?"

Yutkundum. "Zararı yok, bir şey olmaz diye düşündüm." Kelimeler ağızımdan çıktığı anda pişman olmuşum.

Rand başını salladı ve dokunaklı bir şekilde güldü. Sanki anlamamışım gibi, "Zararı yok, bir şey olmaz mı? Şaka mı yapıyorsun?" dedi.

"Hayır, şaka yapmıyorum," dedim sertçe. "Rand sana söylemek istemedim çünkü seni koruyordum. Senin için neyin en iyi olduğunu düşünüyordum."

"Cidden gerçeği kaldıramayacağımı mı düşündün? Yeterin-

ce güçlü olmadığımı?”

“Hayır, tabii ki hayır. Ben sadece... sadece bilmeden daha mutlu olacağını düşündüm. Demek istediğim, neden senin canını yakmak isteyeyim ki?”

“Çok şey atlattım, Jolie. Pek çok defa çirkin durumlardan kurtuldum ve rahatsız edici gerçekleri alt ettim. Nerede durduğumu bildiğim sürece, şeffaflık olduğu sürece her şeyi atlatabilirim.” Bir anlığına duraksadı ve sonra başını salladı. “Bunları çoktan aştığımızı, birbirimize her şeyi söyleyebilecek kadar saygı duyduğumuzu sanıyordum.”

“Sana saygı duyuyorum, Rand. Ben sadece... sadece senin canını yakmak istemedim.”

“O kadarını bana bırakmalıydın,” dedi ve dudakları ince bir çizgi halindeydi. “Aramızda dürüstlük yoksa, ne var peki?”

“Üzgünüm,” diye itiraf ettim, yenilmiş bir ses tonuyla. “Gerçekten de en doğru kararı verdiğimi düşünüyordum.”

“Kraliçe olarak, çok daha zor durumlara sokulacaksın ve çok daha zor konuşmalar yapman gerekecek.”

“Ve zamanı geldiğinde onları halledeceğim,” dedim.

Başını salladı ve hızlıca bir iki adım ilerledi. Elleri yanlarında yumruk şeklinde duruyordu. “Bir yüzyıldan uzun süredir her sabah hayatımda bir şeyin eksik olduğu hissiyatıyla uyanırdım. Sanki boş olan bir parçam vardı. Bazen geceleri uzanıp, hatırlamaya, en azından sevgilime dair bir anıyı hatırlamaya çalışırdım. Ama tabii ki, asla başaramadım.” Bir anlığına durdu ve ardından tekrar bana döndü. “Sence en başından beri o kadının ölmemiş olduğu ve aslında sen olduğu gerçeğini iyi kar-

şılamaz mıydım? Bana ikinci bir şans verilmiş olduğunu bilmenin benim için inanılmaz bir teselli olacağını düşünmedin mi?”

Duruma onun açısından bakmamla, içimdeki öfke azalmaya başladı. Ve kalan öfke de bunun benim hatam olduğunu fark etmemle birlikte suçluluk hissine dönüştü.

“Tekrardan, özür dilerim.” Başımı salladım. “Başka ne diyebileceğimi bilmiyorum.”

“Küçük bir kız çocuğu değilsin. Özür dilemen, aslında bana bunu anlatacak kadar güvenmiş olman gerektiği gerçeğini değiştirmeyecek.” Arkasını döndü. Omuzlarındaki gerginliği görebiliyordum.

“Rand, sana tabii ki saygı duyuyorum.” Ona doğru yaklaşıp elimi omzuna koydum. “Sana, tanıdığım herkesten çok saygı duyuyorum.”

Dönüp bana baktı. Elim tutup omzundan çekti ve soğukça bıraktı. “Bunu gösterme tarzın biraz tuhaf.”

“Lütfen, Rand.”

“Eğer sakıncası yoksa izninle ben ... işime geri dönmek istiyorum.”

Sanki bana tokat atmıştı. Dehşete kapılmış bir halde, sanki 60 santim boyundaydım ve hızla küçülüyordum. Tüm kalbimle sevdiğim adam tarafından birkaç santime indirgenmişim. Artık benimle alakalı hiçbir şey istemiyordu. Bu yüzündeki somurtmadan çok net belliydi.

“Rand, böyle bitemez,” dedim kısık bir sesle.

“Söylenecek bir şey kalmadı, Jolie.”

“Rand...”

“En başından beri ben olduğumu öğrendiğin için azıcık dahi olsa mutlu değil misin?” diye sordum.

Soğuk gözlerle bana tekrar baktı. “Bunu bana söylemeye hiç niyetin olmadığı gerçeği ile o kadar meşguldüm ki, itiraf etmeliyim kutlayacak pek az şey buldum.”

Bu kadarı benim için yeterliydi. Başka hiçbir şey söylemeden arkamı dönüp odadan çıkarak kapıyı arkamdan çarptım. Merdivenleri ikişer ikişer iniyordum. Tek isteğim kaçmak, Rand'den olabildiğince uzaklaşmaktı çünkü artık her şeyi açıkça görebiliyordum.

Hayatım artık bana ait değildi. Tam olarak kabul etmemiş olsam da Kraliçe olmuştum. Sevdığım adam beni desteklemiyordu ve büyük ihtimalle asla desteklemeyecekti. Artık olayları kendi elime almamın vaktiydi. Artık emir almayı bırakıp emir vermeye başlamalıyım. Artık hayatımı, *kendi* istediğim gibi yaşamalıyım ve niyetim tam olarak da buydu.

En İç

Gwynn hançerini karnıma sapladığında arkaya doğru sendeledim. Tuhaftı ama hiç acı hissedemiyordum—uyuşmadan başka hiçbir şey. Karnımdan dışarı çıkan Gwynn'in hançerinin sapını ellerimle tutarak şok içinde ona baktım. Takındığı gülümseme o kadar soğuk, o kadar hesapçıydı ki, omurgamdan aşağı bir ürperti indi. Kem ve acılı gözlerle bana bakarak soluyan Sinjin'i arkasında bırakarak, gözlerimin önünde bir anda küle dönüştü.

Aniden halsizleşmeye başladım. Kalp atışımla beraber kan dolaşımımın da yavaşladığını hissedebiliyordum. Dik duracak gücüm yoktu ve yere sertçe düştüm. Sonra tek farkında olduğum şey koruma sözü verir gibi beni saran kolların duygusuydu. Bir meleğin yüzüne gözlerimi diktim... Rand. Başımı kolları arasına alarak yanımda diz çöktü. Ağlıyordu.

Bir şeyler söylemeye çalıştım. Korkmadığımı ve onu sevdiğimi, ama kendi kanımda boğulduğumdan sadece bir gürultü sesi çıkartabildim. Ve göz kapaklarım inanılmaz derecede ağırdı. Rand'in yalvarmasına rağmen gözlerimi açık tutamıyordum. Savaşı kaybetmekte olduğum oldukça açıktı. Gözlerimin kapanmasına izin verdim ve karanlığın tadını çıkardım. Bir siyahılık denizinde asılı olma hissinin...

Süzülüyordum... Jöle gibi, ama sıcak bir şeyin içinde gibiydim. Aslında, jölemsi şey o kadar sıcaktı ki, sanki derime binlerce iğne batıyormuş gibi acıtıyordu. Gözlerimi açtım ve birkaç defa kırptırdım, ama etrafımdaki manzara sersemlemiş beynime bir anlam ifade etmedi.

Parlak turuncu, kırmızı ve sarı renklerde bir lav nehriymiş gibi görünen bir yerde sürükleniyordum. Geçiriyor gibi görünen nehir her fokurdadığında, sülfürün acı kokusu burnuma sızıyordu. Paniklemeye başladım, sadece kaynayan sıvıdan kendimi kurtarmayı istiyordum. Kollarımı kurtarmaya çalışarak akıma karşı savaştım ama bu sanki kendimi katrandan kurtarmaya çalışmak gibiydi. Birdenbire dinazorlara sempati duymaya başlamıştım. Ve tıpkı eski dostlarımız Tiranozor, Brontozor ve Steg'ler gibi, eriyik ateş nehri içinde neslimi tüketmek üzereydim. Neden hala ölmediğime şaşıyordum...

Sonra başıma bir damla düştüğünü hissettim ve sarkıtlarla kireçleşmiş bir mağaraya benzeyen tavana baktım. Sarkıtlardan damla damla akan bir tür siyah, jelimsi yapışkan vardı. İğrenç şeyden bir damla daha kafama düştü ve alnımdan gözlerimin içine doğru akmaya başladı. Bu sızıntıya karşı gözlerimi kırptım ve mürekkebeimsi yapışkan gözlerimden çıkarak bir salyan-gozmuşçasına yanaklarımdan aşağı doğru yol aldı.

Yukarıdan sürtünme sesleri geldi ve tekrar yukarı bakmak gibi bir hata yaptım. Mağaranın tavanını kaplayan sıra sıra yarasa benzeri yaratıklar vardı. Ara sıra lastiğimsi kanatlarını germek için yer değiştiriyorlardı ve parlayan kırmızı gözlerle dik dik bana bakıyorlardı. Onları daha önce nasıl görmediğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Çok geç olana kadar bağırdığının farkına varmadım. Hava bir anda kanatlı yaratıkların telaşlı hareketiyle kaplandı. Tüneklerinden ayrılarak birbirlerine ya da mağara duvarlarına doğru uçmaya başlamışlardı. Bazıları nehre düştü ve leş kokulu bir geçirtiliyle battılar. Bir tanesi yanıma düştü ve lavlardan kendini kurtarmaya çalışma çabasıyla ilkel bir yaratık gibi kendini balçıktan dışarı çekerek pullu pençelerini uzatıp omzuma tırmandı. Üzerimden silkip atmaya çalıştım ama sıra sıra ufak keskin dişleriyle omzuma asıldı. Bedenime batarlarken tırtıklarının hissedebiliyordum...

Gözlerim birden kocaman açıldı ve dimdik oturdum, bir yandan hala kendimi iğrenç yaratıktan kurtarmak için omzumu sallıyordum. Evde, Kinloch Kirk'ün yatak odasında olduğumu fark etmem bir iki saniyemi aldı. Parlak kırmızı gözlü yarasaların beni hacamat etmeyeceği konusunda kendimi telkin ederek yavaşça soluklandım.

Hayır, bu sadece bir kabustu ve bu odadaki hiçbir şeyin kanadı ya da parlak kırmızı gözleri yoktu ve ayrıca bu odadaki hiçbir şey beni yemeyecekti...

Yanımda yatan Plum'a bir göz attım. Gerindi ve kafamdan ne haltlar geçtiğini merak edercesine başını kaldırdı.

"Üzgünüm Plummy," diye inledim ve bilinçaltımın böyle

bir rüyayla beni rahatsız etmek için ciddi anlamda strese girmiş olduğu gerçeğini düşündüm.

Odaya ani bir esinti girdi ve camlı çift kapımın perdeleriyle dans etmeden önce etrafıma dolandı. Bir adamın gölgesi aniden balkonda belirdi ve soluğum kesildi.

“Kim... kim var orada?” diye sordum, ellerimi birleştirip aralarında bir enerji topu yaratmaya odaklanarak – davetsiz misafirin üstüne salabileceğim bir şey.

Ayışığına doğru bir adım attı ve onun Sinjin olduğunu anladım. Ellerimi aşağı indirdim ve yaratmakta olduğum mavi ışık enerjisi, beni saran sıcak bir rahatlama duygusuyla patlayarak dağıldı.

“Tanrım, Sinjin,” dedim, derin bir iç çekişle.

Balkonumun gerisindeki okyanusun kırılan dalgalarına karşı, sadece ayışığıyla aydınlanmış bir karaltı olarak, orada ayakta duruyordu. Kapı eşiğinin her iki tarafına da ellerini dayayarak, memnun bir gülümsemeyle bana baktı. “Seni korkuttuğum için özür dilerim Kraliçem.”

“Boşver,” dedim sinir olmuş bir sesle. “Ne halt ediyorsun orada?” Üzerindeki geleneksel siyah giysiyle onu görmek zor oluyordu. “Siyahtan başka bir şeyler giymelisin. Havada süzülen bir kafaya benziyorsun.”

Sessizce gülerек omuz silkti. “Söylediğim gibi, izinsiz girdiğim için özür dilerim ama ben sadece yapmak için tutulduğum işi yapıyordum.”

“Ne?” diye sordum, çok da zarif olmayan bir şekilde.

“Seni koruyorum. Muhafız rolüme yaraşır bir şekilde.”

Yorganı üzerimden attım ve Plum'ın odadan çıkarken sinirli bir "miyav" sesiyle yatağımdan atlamasını izledim. Yanımdaki sandalyeden sabahlığımı aldım ve sarındım. Hep giydiğim pijamalarımı giyiyordum; erkek şortu ve altında bir şey olmayan tişört. Çıplak değildim ama aynı zamanda birilerinin yanında olmam gereken kadar giyinik de değildim. Ve odam soğuktu ve herkes soğğun bir kadının göğüslerine neler yaptığını bilir. Sinjin'in yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla, o da biliyordu.

"Gitmemi ister misin?" diye sordu, dikkatini göğüslerimden yüzüme çevirerek.

Ona baktım ve hemen başımı salladım. O korkunç kabus-tan sonra, arkadaşlıktan başka bir şey istemiyordum, bu onun arkadaşlığı bile olsa. "Hayır, lütfen kal."

Davetime sıcakça gülümsedi ve gözlerinde bir soruyla bana baktı. "Pekala, içeri gelebilir miyim?"

Bir vampir olarak, mülküne girmek için izin almasına gerek yoktu; sadece kibarlık yapıyordu.

Başımı salladım ve odama girmesini izledim; dört direkli yatağımın ayak ucuna yürürken adımları maksatlıydı. Elini direklerden birine doladı ve yutkunmama engel olamadım. Her zaman olduğu gibi olsa da, bu akşam onda değişik bir şeyler var gibiydi. Tam olarak tarif edemiyordum ama seksin bedenleşmiş hali gibi görünüyordu. Her zaman bir seksin bedenleşmiş hali gibi görünmediğinden değil de, nedense bu gece bu daha da belirgindi.

"Korkunç bir karabasanın ortasında mıydın?" diye yumuşak, şefkatli bir sesle sordu.

“Evet, böyle de diyebilirsin,” diye cevapladım, şömineye yaklaşıp bir ateş yaratarak önünde durup kendimi ısıtırken. Arkamda Sinjin’in varlığını hissedebiliyordum ve ellerini omzumda hissettiğimde, tutuşundan kaçınmayı da denemedim. Sanki onun gücüne, güvencesine ihtiyacım varmış gibiydi. Büyük ihtimalle ona karşı çıkmayacağımı fark ederek, masaj yaparak omuzlarımı ovmaya başladı.

“Üzüntülüsün Kraliçem.”

“Lütfen beni böyle çağırma,” dedim hızlıca. Aniden “Kraliçe” ünvanının hoşuma giden bir şey olmadığını fark ettim. Beni “cicim” ve hatta “aşkım” diye çağırmasını daha çok seviyordum. (En azından sadece kendime) itiraf etmek zorunda da kalsam, başka kadınları “aşkım” diye çağırmasını sevmiyordum. “Beni cicim diye çağır lütfen.”

Sessizce güldü, ona beni cicim diye çağırmamasını, bu isimden nefret ettiğimi söylediğim ilk karşılaşmamızı hatırladığından hiç şüphem yoktu. Bazı şeylerin böyle değişmesi ne garip...

“Pekala cicim.” Durdu ve dikkatini omuzlarıma yöneltmiş gibi göründü. Kavrayışı kuvvetliydi, neredeyse acıtacak kadar ama tamamen değil. “Canını neyin sıktığını anlat bana.”

“Sıkkın olduğumu nereden biliyorsun?”

“Gerginliğin üzerinden akıyor.”

Hangi cehennemden başlayacağımı düşünerek tekrar içimi çektim. Canımı sıkan şeylerin kahrolasıca uzun bir listesi vardı ve birçoğu da şimdiye kadar karşılaştığım en inatçı, en sinir bozucu warlockla alakalıydı. Tabii ki Rand’le ilgili olan çelişkilerim hakkında Sinjin’e içimi dökecek değildim. Sinjin’in sır

saklayamadığını daha önceden öğrenmişim ve bunu zor yoldan öğrenmişim. Yani, Rand ile olan sorunlarımı Sinjin'le paylaştığım tek seferde, normal bir ruh halinde değildim. Aslında, aklım başımdan gitmişti. Sinjin'in kanıyla uyuşmuştum. Koca ağzımı açıp Sinjin'e Rand ile bağlanmaya ilk yaklaşmamızı ve Rand'in nasıl işi bitirmeden önce aniden durup yerine soğuk bir banyo aldığından bahsetmişim. Tabii ki olay Sinjin Rand'in canını yakmak için beni yatakta hiçbir zaman başarısızlığa uğratmayacağına açıkladığında çirkinleşti. Yani, uzun lafın kısıası—dersimi almıştım ve aynı hatayı tekrarlamayacaktım.

"Yalnızım," dedim kısık bir sesle ve sözlerimin ne kadar doğru olduğunu fark ettim. Pelham Malikânesi'ni özleyerek, 1878 yılındaki Rand'i özleyerek ve çok sevmeye başladığım şimdiki Rand'i özleyerek, ruhumun derinliklerinde yalnızdım.

"Neden yalnızsın aşkım?"

"Sanki tanımadığım bir yerde yaşıyormuş ve bilmediğim bir şey olmaya başlamışım gibi hissediyorum. Hiçbir zaman bir Kraliçe olmayı istemedim ve yine de başıma yapışmış bir taçla buradayım."

"Anlıyorum." Sinjin kasıklarını kalçalarımın hissedebileceğim kadar yaklaşıp bana doğru bir adım attı. Kollarını bana sardığında ağlayacak bir omuza, beni dinleyecek birine ihtiyacım olduğunu fark ederek göğsünün kuvvetinde gevşedim. Bir arkadaşaya ihtiyacım vardı.

"Pelham Malikânesi'ni ve Christa'yı özledim," diye devam ettim. Sesim boş geliyor gibiydi.

"Ve şüphesiz warlock'ı da?"

Onayladım ama daha fazla bir şey söylemedim. Rand'i düşünmek istemiyordum yoksa kontrolümü kaybedip ağlamaklı gülünç bir karmaşaya dönüşebilirdim.

"Bunların hepsi senin için yeni, cicim," diye fısıldadı Sinjin ve nefesi ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"Evet, bu yeni ama sorunun bu olduğunu sanmıyorum." Parmaklarının tişörtümün altından karnımda gezindiğini hissederek onu durdurdum. "Uslu dur lütfen."

Sessizce güldü ve ellerini indirerek benimkileri yakaladı.

"Şimdi zor ama bu her zaman böyle olmayacak. *Perfer et obdura, dolor hic tibi proderit olim.*"

Bu kelimeleri hangi cehennemden bulduğunu merak ederek döndüm ve ona gözucuyla baktım.

Sessizce güldü yine. "Latince, *Ovid*'den. Sabırlı ve çetin ol, bir gün bu acı senin işine yarayacak, şeklinde çevrilebilir."

Birden Sinjin'in tam bir muamına olduğu gerçeğiyle eğlenerek başımı salladım. Asla ne söyleyeceğini ya da yapacağını tahmin edemiyordum. "Dur tahmin edeyim, eskiden bir rahip ya da onun gibi bir şeydin?"

"Tam olarak değil, yine de kadim Latinceye değer verdim ve hala da veriyorum."

Başımla onayladım ama omuzlarıma dönüp tekrar masaj yapmaya başladıklarında muazzam ellerinin hissinin tadını çıkarırken sessiz kaldım. Birden Sinjin'in istese beni ince bir dal gibi kırabileceği düşüncesiyle şok oldum ama buna rağmen dokunuşu son derece şefkatli ve rahatlatıcı da olabiliyordu...

"Sinjin?"

“Efendim cicim?”

“Sence Kraliçe olmak benim kaderim mi?”

“Elbette.” Hiç tereddüt etmemişti.

“Söylemek istediğim, sence Mercedes’in olmama ihtiyacı olan ve herkesin bel bağladığı Kraliçe olabilir miyim?”

Sinjin bana masaj yapmayı kesti ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle kollarımı tutup beni kendine doğru çevirdi. Sinjin’in takındığını hiç hatırlamadığım bir ifadeydi bu. “Jolie, kendinden şüphe duymak insanın doğasındandır. Bu, artık insan olmadığım gerçeğine değer vermemin nedenlerinden biridir.”

Bana bakıp yüzümün hatlarına dokunduğunda güldüm. Dokunuşunun hissiyle gözlerimi kapadım ve ne yaptığımı fark ettiğimde, aniden tekrar açtım. Sinjin inanılmaz derecede yakışıklı, inanılmaz derecede seksiydi. Aniden onu asla beni etkileme yarışının önde gidenlerinden biri olarak görmediğimi fark ederek şaşırdım. Elbette, sanırım bir yandan öyle görmüştüm ama o her zaman Rand’in gölgesinde kalmıştı.

Şimdi bile Rand’in gölgesindeydi.

“Sen bir acemisin ve öğrenecek çok şeyin var,” diye devam etti ve düşüncelerimi Rand’den ayırarak tekrar soruya odaklandım.

“Korkarım ki ihtiyacım olan her şeyi asla öğrenemeyeceğim.”

Gülümseyerek bana baktı. “Yolun zorlu mu olacak? Büyük olasılıkla. Bunun üstesinden gelebileceğine inanıyor muyum? Kesinlikle.” Tekrar gülümsedi ve beni öpeceğini düşüneceğim kadar bana doğru eğildi. Geriye doğru bir adım attım.

“Sinjin,” diye uyardım.

Bana aldırımıymış gibiydi ve yüzünü kulağıma getirip fısıldadı. “Kendine güvenmelisin aşkım.”

“Teşekkürler,” diye soludum ve Sinjin geri çekilmediğinde kalbim pır pır etti. O kadar yakındı ki, nefesi omuzlarıma ürpertiler yayıyordu. Elimde değildi, tekrar gözlerimi kapadım.

“Hükümdarlığını uygun bulduğun şekilde biçimlendir cim. Mührünü basmaktan korkma. Ona salıp ol.”

Benden uzaklaştı ve sanki buradaki işi bitmiş gibi ellerini çırpı ve birden onun yokluğunda soğuk hissettim ki bu onun kendisinin de soğuk olduğunu düşünürsek garipti. Kollarımı kendime doladım ve ona bir gülücük sundum.

Kinloch Kirk’ün aşağısındaki kayaları öpercesine çarpan dalgaların sesleri arasında balkona dönerek, “Sana haberlerim var,” dedi.

“Haberler mi?”

Bana döndü ve başıyla onayladı. “Bella bize lejyonunu diriltmede yardımcı olmayı kabul etti. Kısa bir süre içerisinde ölülerinin isimlerini iletecek.”

“Yapamayacağın bir şey var mı?” diye sordum gülerek. “Bu haltı nasıl başardın?”

Bu soruya kaşını kaldırarak cevap verdi. “Ben... ikna edici olabilirim.”

Kaşlarını çattım. “Beni aydınlatmak ister misin?”

“Ona iki seçenek sundum; bize yardım etmek ya da ölmek.”

Bella’ya gerçekten de üzülererek sadece başımı salladım. Sin-

jin'e kesin bir çekim hissettiğini biliyordum. Beni kaçırdığında ve Sinjin'le olan etkileşimini izlediğimde bu çok açıkça belli oluyordu. Tabii ki, kadın olup da Sinjin'e abayı yakmamak zordu...

"Bunu ne zaman hallettin?" diye sordum. Bella Pelham Malikânesi'nden Kinloch Kirk'e sadece iki gün önce getirilmişti. Ana binadan uzakta kurulmuş bir misafir evinde tutuluyordu. Hala büyü ve muhafızlarla korunuyordu.

"Bu akşam erken saatlerde," diye cevapladı Sinjin.

"Etkilendim."

"Yegane amacım seni memnun etmek cicim," dedi ve duraksadı. "Seni hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Sinjin," diye söze başladım ve sonra bu adamın her zaman benim için orada olduğu gerçeğini düşününce söyleyecek söz bulamadım. Sinjin'e ne zaman ihtiyacım olsa, emrime amade bir şekilde ortaya çıkıyordu. "Teşekkür ederim."

Hafifçe eğilerek ayrılmak için döndü. "Beslenmeliyim aşkım."

Onun beslendiği düşüncesine olan tepkimi yutarak başımla onayladım. Bir vampir için beslenme çok erotik bir deneyim olabilir ve genellikle de öyledir. Sinjin de farklı değildi. Bana bir keresinde kadınlardan beslenip sonra onlarla yatağa girmesinin beni rahatsız edip etmediğini sormuştu ve öyle olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştım. Sadece bana bu soruyu bir daha sormaması için dua ediyordum.

Ona kapıya kadar eşlik ettim. O kapıyı açıp dışarıya çıkarırken, kendimi kolunu sıkıca yakalarken buldum. Şaşkınca döndü ve çatık kaşlarla bana baktı.

“Sanırım kötü bir ünün var,” dedim ve onu bıraktım. “Ve daha da fazlası, sanırım sen kötü bir ünün olmasından hoşlanıyorsun.” Söylemek istediğim şeyi nasıl söyleyeceğimi, söyleyip söyleyemeyeceğimi merak ederek yutkundum. “Sadece bilmeni istiyorum, buna inanmıyorum. Senin hakkında herhangi birinin söylediği hiçbir kötü şeye inanmıyorum.”

“Aşkım...”

“Hayır, sen bana karşı asla nazik davranmak dışında bir şey yapmadın ve beni her zaman korudun ve beni destekledin”. Tüm bunlarla nereye varacağımı anlamaya çalışarak soluklandım. “Sanırım söylemek istediğim şey, senin dostluğun benim için çok önemli Sinjin.”

Tek kaşını kaldırdı ve beni duygusuzca inceledi. Sanki söylediklerim hoşuna gitmemişti. “Sen dünyaya pembe camlı gözlüklerle bakıyorsun.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum, şaşırarak. “Birisi sana arkadaşlığın için teşekkür ettiğinde, Sinjin, kibar olan bunu kabul etmektir,” diye sinirli bir kahkahayla sözlerimi bitirdim.

Başını salladı ve bana bakarken diktiği gözleri deliciydi. “Olmamı dilediğin şeye beni yakıştırma.”

Verdiği cevaba çok şaşırmama rağmen, “Öyle yapmadım ve yapmam da,” diye cevapladım. Neden iyi bir insan olma kavramına karşı çıkıyordu ki? Neyi saklamaya çalışıyordu?

“Pekala,” dedi, ama çenesini sıkıyordu. Ayrılmak üzere döndü ama kolunu tekrar yakaladım, endişeyle tutuşumu bileğine doğru indirdim.

“Ne demek istediğini açıkla.”

Dudaklarını yaladı ve birkaç saniye başka tarafa baktı. Benimle tekrar yüzyüze geldiğinde, gözleri öfke ya da tutku gibi görünen bir şeyle dolarak kararmış gibiydi.

“Ben kendi çıkarlarıyla hareket eden bir yaratığım.”

Başımı salladım ve benden uzaklaşmaya çalıştığında, bileğinin etrafındaki parmaklarımı daha da sıktım. “Senin inanmamı istediğin şey bu. Bu senin herkesin inanmasını istediğin şey ama bunun doğru olmadığını biliyorum.”

Başını salladı ama bir süre hiçbir şey söylemedi. “Gerçek acı olabilir.”

“Eğer durum buysa, o zaman neden arkadaşısın? Benden ne istiyorsun?” diye zorladım ve eğer seçimi buysa geri çekilmesine izin vererek bileğini bıraktım. Ayrılmak için hiçbir hareket yapmadı ve bunu yerine, bana tekrar o kuvvetli ifadeyle baktı.

“Bunu açıklamam gerektiğine inanmıyorum cicim. Sen zaten biliyorsun.”

Başımı salladım ve yerimi korudum. “Hayır, bilmiyorum. Senin hakkında ne düşünmemi istediğini ve ne yansıtmak istediğini biliyorum ama daha önce de söylediğim gibi sana inanmıyorum.”

Birden Sinjin kapıyı çarparak kapattı ve odamın duvarına doğru itti beni. Aniden yüzüme sokuldu. Ve mutlu görünmüyordu. Eli boğazımı sarmıştı, azı dişleri dışarı fırlamıştı.

“Seni istiyorum,” diyerek köpürdü ve sıkana kadar ellerinin kalçalarımda olduğunu fark etmemiştim. “Bunu istiyorum.”

“Sinjin,” diye soludum pijamamın şortunun altından kalçamı tutan elini hissettiğimde. Anında ne söyleyeceğimi unuttum.

“Senin her şeyini istiyorum,” diye devam etti ve bana bakarken gözleri sertti.

Cevap veremeden önce, beni serbest bıraktı ve anında kontrolünü tekrar kazanmış gibiydi. Kapıyı açtı ve koridorda kayboldu. Nefesime hakim olmam bir saniyemi aldı ve o zaman bile, kalbim göğsümün içinde bayılacağımı düşünmemeye yetecek kadar hızlı hızlı çarpmaya devam etti.

Sinjin'in ziyaretinden sonra tekrar uyuyamadım ve sabah olduğunda kendimi gece yaşananlara anlam verebilmek için olayları kafamda tekrar tekrar oynatırken buldum. Sinjin'de beni delirten bir şey olduğu gerçeğini inkar edemiyordum. O çok tahmin edilemez ve seksi biriydi. Ama aynı zamanda da joker kartıydı. Ve bu benim dengemi bozuyordu. Ben Jolie Wilkins'tim, rutin ve hazırlıklı olmakta başarılı olan biri. Ve Sinjin bunun tam tersiydi. Bir tutam kargaşa katılmış dürtüye bürünmüş anlık kaos. Ve sanki beni ondan uzaklaştırmaya yarayan yeterince şey yokmuş gibi, bir de her zaman Rand vardı.

Rand.

Sadece onun hakkında düşünmek bile başımın üstünde sembolik kara bulutların dolanmasına sebep oluyordu. Bir dehşet duygusu içimde bir hastalık gibi kaynıyordu. Rand ile ilgili her şeyin ölüp bitmiş olduğunu söyleyen bir duygu... Bana duyduğu herhangi bir aşk, benim şeytani toynaklarımla çiğnenmişti.

Rand hakkındaki düşüncelerim bana 1878 yılındaki Rand'ı

hatırlattı ve ağlamak istedim. Onu başarısızlığa uğratmıştım... Benden istediği tek şeyde onu başarısızlığa uğratmıştım; onun ve benim, burada ve şimdi yeniden birleşmemiz. Aniden, bir-birimizi özgürce ve tamamen sevdiğimiz o zamana geri dönme arzusu geliverdi. Sadece her şeyin eskiden olduğu gibi olmasını istedim; hayır, buna ihtiyacım vardı... Her şeyin daha az karmaşık olduğu ve önemsenen tek şeyin aşk olduğu duruma...

Ama şimdi bu aşk ölüydü. Neden olduğunu bilmiyorum ama içimde kesin bir güvence vardı; sanki bu konuda tartışılmasına hiç gerek yok gibiydi. Belki de bu Rand'i hiç bu kadar üzgün, bu kadar canı yanmış görmediğim içindi. Ama aynı zamanda olumlu tarafı da göreceğini hayal etmiştim; onun sevdiği tek kadın olduğumu. Ve aşkın diğer her şeyden daha önemli olduğu saçma fikrine ne olmuştu?

Bu yalanı ortaya atan her kimse vurulmayı hak ediyor.

Beni boğan üzüntünün arda arda gelen saldırılarını savuşturmak için gözlerimi kapadım ve bu suçluluk duygusunu rafa kaldıracağıma kendi kendime and içerek ellerimi yumruk yaptım. Durum değişmiyordu ve onu kontrol etmek ya da değiştirmek için yapabileceğim hiç bir şey yoktu. Bu yüzden de boşvermeliydim.

Rand yaşamak istediği şekilde yaşayacaktı ve eğer bu beni desteklemeyeceği, beni sevmeyeceği ve benimle olmayacağı anlamına geliyorsa, varsın olsun. Şu anda sorumluluklarım kişisel ilişkilerimden daha önemli bir durumdaydı. Bu, ayağa kalkıp olabileceğimi bildiğim Kraliçe olma zamanıydı. Sinjin haklıydı; yeterince gücüm vardı.

Kapıma vurulma sesiyle, duvarın karşısında bulunduğum

yerden uzandım ve kapıyı açtım. Mercedes kafasını içeri soktu ve arkasından kapıyı kapatıp içeri girerken sıcak bir şekilde gülümsedi.

“Kinloch Kirk’ü nasıl buldun?” diye sordu.

Odama şöyle bir göz attım. Birbirleriyle uyumlu yatak, elbise dolabı, yazı masası ve makyaj masasına... Mobilyaların hepsi doğal, kırsal bir his veren açık renkli budak desenli çamdan yapılmıştı. Ama oda kırsal olmak dışında her şeydi. Konforlu beyaz halısı, kireç kaplı tuğla şöminesi ve okyanus esintisinde dans eden yarı saydam perdeleri onu el değmemiş ve güzel yapıyordu. Sadeliğiyle bütünüyle göz alıcıydı.

“Burayı sevdim,” dedim. “Çok da güzel döşemişsin.”

Mercedes’in gözleri parladı ve yeşil gözleri güzel yüzünde ön plana çıktı. Sanki on iki yaşındaymış ve öğretmeninin beklentilerini daha yeni başarmış gibi görünüyordu. Bu ifadeyi yüzünde daha önce hiç görmemiştim; yüzyıllık eski kahinlere pek yaraşmayacak bir ifade. Ama, ne olursa olsun, benim ona karşı şefkat duymama neden oluyordu.

“Mülkünün gündelik işlerine destek olacak yatılı yardımcılar arama aşamasındayım,” dedi.

“Nasıl yani, hizmetçi gibi mi?”

Mercedes onayladı. “Birçok hizmetçi, bir aşçı ve bir kâhya. Ve elbette işe alınanlardan çoğu insanlardan ziyade krallığın yaratıklarından olacak.”

“Evet, bu mantıklı,” dedim, insanların cadılar, kurtlar, vampirler ve periler içerisinde yaşamasının pek de iyi bir fikir olmayacağını düşünerek.

Mercedes, sanki daha ağır bir konuya geçeceğimiz konusunda ipucu vermek istermiş gibi boğazını temizledi.

“Mathilda beni, etrafındaki kalkanın hazır olduğu konusunda bilgilendirdi. İnaniyoruz ki; yeteneğin geri dönmüş olmalı. Bu akşam tekrar denemek için uygun olabilir misin?”

Onayladım ancak kafam şu anda diriltme işinde değildi, aksine Sinjin’le olan konuşmamıza geri dönmüştü. Şimdi bu hükümdarlığı kendime almak istediğimden kesinlikle emindim. Ben Kraliçe’ydim ve bir Kraliçe olarak, krallığımı uygun gördüğüm şekilde idare edecektim. Öncelikler önce gelir, birkaç duyuru yapmalıyım.

“Mercedes?”

Merakla bana baktı.

“Bir toplantı istiyorum ve gerçekten de önemli bir konu. Krallıkta olan herkese bir hafta içerisinde burada olmalarını söyler misin lütfen?”

“Elbette, sihir yoluyla davetini iletirim.”

“Halkıma Kraliçeleri olarak seslenmeliyim ve kendimi onlara tanıtmak isterim.”

Mercedes onayladı. “Bu ... toplantı için, hazırlanmada herhangi bir yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır,” diyerek başımı salladım. “Ben icabına bakarım.”

Merakla bana baktı ama ifadesi tatmin olmuşluğunu saklayamıyordu. Sanki nihayet görev aşkı ile işime sarılmamdan memnun olmuş gibiydi.

“Bütün yaratıkların burada bulunması zorunludur. Sadece

temsilcileri değil,” diye devam ettim.

“Önemli bazı haberlerin olmalı, öyle mi?”

Onayladım. “Evet, birliğimizdeki herkesin haberdar olması gereken duyurularım var.”

Mercedes bana doğru süzöldü. “Anlaşılan sonunda kaderini kabul ettin?”

“Şu sözüm ona hükümdarlık yularını elime almam gerektiğini hissettim ve şimdi de tam olarak bunu yapıyorum,” dedim sinsice. Mercedes’in neler söyleyeceğini öğrendiğinde mutlu olarak kalacağından emin değildim. Eh, o bile bütün krallık burada olana kadar beklemeliydi. Bu bana bir haftalık, kafamı toparlama ve Yeraltı Dünyası’nın Kraliçesi olarak ilk konuşmamı hazırlama zamanı verecekti.

“Tebaanı nerede karşılamak istersin?”

Omuz silktim ve penceremden dışarı kilometreler boyunca uzanan İskoç bozkırlarına baktım. “Hepsi nereye sığırlarsa... İşin o kısmını sana bırakıyorum.”

Mercedes onayladı ve mütevazı bir eğilme ile gülümsedi. “Hizmetinizde olacağım.”

“Teşekkürler,” dedim ve birden olabileceğini bildiğim o güçlü Jolie gibi hissettim. Sanki içimde bir şey evriliyordu; sert ve kızgın bir şey. Henüz kafamda bile kelimeleri bir araya getirmemişken, kararsız kalmış bir hükümdar olmayacağıma kendi kendime söz verdim. Şimdi, her şeyimle bu yoldaydım ve o tahtı kendimin yapmayı planlıyordum.

“Jules?” Koridordan Christa’nın sesi geliyordu. Şaşkınlıkla Mercedes’e döndüm.

“Ah, evet, bir misafirin olduğunu söylemeyi unuttum.”

Tam da Christa kafasını kapımdan içeri uzatıp merakla etrafı süzerken, “Buradayım, Chris!” diye bağırdım. Mercedes dayama döşeme işini tamamladığından beri Kinloch’a ilk geliyordu.

“Burası bomba gibi olmuş!” dedi koca bir gülümsemeyle.

Mercedes, bana kısa bir reverans yaptı ve Christa’ya gülümseydikten sonra odadan çıkıp, kapıyı arkasından kapattı.

“Buraya beni görmeye geldiğine çok sevindim!” En yakın arkadaşımı kucakladım. O da bana sarıldı ve sonra geri çekilip kendini yatağıma atmadan önce odada etrafına bakarak dolanmaya başladı.

“Burayı seviyor musun?” diye sordu.

Olumsuzluğu rafa kaldırmaya karar vermeden önce bir anlığına soruyu düşündüm. Artık ona odaklanmayacaktım. Bundan böyle, olumlu olmaya karar verdim. Bazı insanlar Prozac* almakla itham edebilirdi.

“Çok mutluyum,” dedim gülümseyerek. Sonra, Christa’nın Pelham Malikânesi’nden taşınmak isteyebileceği aklıma geldi. “Biliyor musun, buraya yanıma taşınabilirsin. Artık Rand ile Pelham Malikânesi’nde kalmaya gerek yok. Onun yardımcısı olduğunu biliyorum ama... her zaman için tekrar benim yardımcım olabilirsin?”

Onayladı ama yüzünün halinden bunun yarım yamalak bir onay olduğu anlaşılıyordu. Bana söylemek istediği bir şey var-

* Prozac: Sakinleştirici bir ilaç.

di. "Ben, ee, ben aslında John'un yanına taşınyorum."

"Oh, vay," dedim, şok olmuşum. "Bunu sana ne zaman sordu?"

Bir iki saniye tereddüt etti ama sonra döküldü. "Dün gece. Aynı zamanda bana bunu da sordu." Elmas bir yüzüğün bana doğru parladığı sol elini kaldırdı.

"Chris!" diye çığlık attım, hem şaşkınlık hem de mutluluk ışınları üzerine yağıyordu. Kollarımı ona doladım. "Evleniyor musun?!"

Gözünde yaşlarla "Evet," dedi. "Daha zamanı belirlemedik."

"Senin için çok mutluyum," dedim. Gözyaşlarım çoktan yüzümü yıkamaya koyulmuştu. Gerçek olan şu ki, özenmiş olsam bile, hayatımın Christa'nın zannettiği gibi, bir resim kadar güzel olmasını dilerdim. Ama en yakın arkadaşım için mutludan da öteydim... Ve John iyi bir adamdı, şey kurt. "Kurt bebekler... senin için uygun mu?" diye sordum. Cümleyi nasıl kuraçağımdan emin olamamıştım.

Güldü ve anlayışlı bir şekilde onayladı. "Her şey bana uygun, Jules. John'u daha önce hiç kimseyi sevmediğim gibi seviyorum."

"Tüm hafta boyunca aldığım en güzel haber," dedim ve ciddiydim. Sonra John'un Christa gibi Amerikalı olduğunu hatırladım. Kalbim durdu. "Bu sizin Birleşmiş Devletler'e yerleşeceğiniz anlamına mı geliyor?"

Kafasını salladı. "Ona burada kalmamız gerektiğini söyledim, çünkü seni bırakmayacağım."

Birkaç dakika sözlerini düşünmek için sessiz kaldım. “Chris, benim için burada kalmak zorunda değilsin. Beni düşündüğün için teşekkür ederim ama senin... sizin için doğru şey neyse onu yapmalısınız.”

Kafasını salladı. “Söyleyeceğin hiçbir şey senden ayrılmanımı sağlayamaz, Jolie Wilkins. Sen ve ben bu işte birlikteyiz. Biz bir takımız, yoksa unuttun mu?”

Güldüm ve elini tutup sıktım. “Hayır, unutmadım.”

Ve gerçekten ciddiymdim.

En dört

Büyük günümün akşamıydı. Serin bir okyanus esintisi, bulutların gizlediği dolunayın altında ki ağaçların arasında hışırdayınca ortam birden korkutucu bir Cadılar Bayramı gecesini andırdı. Cadılar Bayramı arifesi olmamasına karşın, Kinloch Kirk'ün Yeşil Odası'nın balkonundan tebaa seslenmeme dakikalar kalmıştı. Yatak odamda volta atmaya başladığımda o kadar gergindim ki sanki kalbim dakika başı atma rekorunu ekarte etmeye çalışıyor gibiydi. Gözlerimi kapatarak önce on saniye boyunca derin bir nefes aldım ve sonra on saniye nefes verdim. Tam bu sırada aklıma elimde tuttuğum dizin kartları geldi ve onları incelemeye başladım.

Bunu yapabilirsin Jolie. Sadece basit bir konuşma. diye hatırlattım kendime.

Kapının çalınması ile birlikte başımı kaldırdım. "Girin."

Kapı açıldı ve içeriye takım elbise giymiş Sinjin girdi. Ve evet, elbisenin rengi siyahtı. Hızlı bir reverans verdi ve önceden çalışılmış gülümsemesini sundu. Ciddi, şık ve göz alıcıydı.

“Gergin misin?” diye sordu.

İçimde kabaran endişe dalgalarını düşünerek başımla onaylayarak karşılık verdim. “Herkes dışarıda mı?”

“İstedığınız gibi tüm tebaanız Yeşil Oda’nın dışında toplandı,” diyerek gülümsedi Sinjin ve ekledi “Üç yüz tanesi birden.”

Sanki içimde bir şeyler sönmüştü; ordumuz o kadar küçüktü ki. Tüm askerlerimizi diriltme görevimi yerine getirmemiştim ve bununla birlikte Bella’nın kileri diriltme fikri uzak bir rüya gibi gözüküyordu. Sayımızı arttırmalıydık fakat şimdilik dışarıda bekleyen üç yüz tanesi üzerine yoğunlaşacaktım.

Yeşil Oda, Kinloch Kirk’ün tiyatrosuydu. “Tiyatro odası” olarak ifade etmeyi seviyordum çünkü Yunan amfi tiyatrolarıyla yaraşır şekilde yarım daire şeklinde sıralanmış koltukları vardı. Krallığımdaki herkesi yerleştirebilecek kapasitesi olmadığı için bu gece kimse amfi tiyatrodan oturtulmamıştı. Onun yerine, Yeşil Oda’nın dışındaki balkonumdan sesleneceğim şekilde konumlanmışlardı. Yeşil Oda, tıpkı isminden anlaşıldığı gibi yeşile boyanmıştı; zümrüt yeşili ya da göze batacak bir renkte değil, hoş, grimtrak bir yeşil tonunda.

Derin bir iç çekişle kendimi hazırlarken, “Güzel,” diye yanıtladım.

“İyi olacaksın, cicim,” diyerek beni kucakladı Sinjin. Bunu atlatmamda bana sadece o yardımcı olabilirmiş gibi ona sarılırken başımı göğsüne yasladım.

“Bana şans dile. Sanırım ihtiyacım olacak,” diye mırıldandım.

İçten bir gülümseme ile beni uzaklaştırarak süzdü. Neredeyse insana benziyordu. “Cicim, sen sevecenliğin bir simgesisin. Afrodite seni kıskanırdı.”

“Teşekkür ederim,” dedim gülerek ama sesim beklediğimden tiz ve gergin çıkmıştı. Kendime şöyle bir baktım ve bastırılmış enerjimin bir kısmını salacağını umarak, hafifçe nefesimi verdim.

Gümüş renginde, iki parçadan oluşan bir elbise giyiyordum. Kalem etek dizlerimin tam üstünde bitiyordu. Onu ön plana çıkarmak için siyah taytın üzerine diz boyu siyah botlarımı giymiştim. Özel dikilmiş ceketim belimin üstüne geliyordu. Altındaki siyah ipek gömleğim ile muhtemelen bir kraliçeden çok satış temsilcisine benziyordum. Fakat *c'est la vie**. Uzun, düz saçlarımı yüzümün kapanmasını engelleyen bir saç bandı dışında serbest bıraktım. Makyajımı da basit tuttum; pembemsi, parlak bir ruj, çikolata-kahve göz farı, siyah göz kalemi ve maskara...

“Kraliyet asam ve değneğim nerede bakalım?” diye sordum gülümseyerek.

Aniden kapının çalmasıyla Sinjin’in cevap vermeye şansı olmadı. Davetsiz misafire hitap etmek için dönmeden önce bana kısa bir bakış attı.

“Kendini tanı,” diye seslendi.

“Benim,” diye titrek bir kadın sesi yanıt verdi. Tam olarak

* *C'est la vie*: Fransızca’da, “Hayat budur”, “İşte hayat” ya da “Yaa, hayat böyle işte!” gibi anlamlar taşıyan kalıp.

kim olduğunu çıkaramadım. Sinjin'e baktım ve duruşunun daha az sert göründüğünü fark ettim.

"Gir," dedi basitçe.

Klaasje'nın holden kafasını uzatışını izledim. Sinjin'e gülümsedikten sonra beni fark etti ve derhal reverans havasına girdi. Karşılık verdiğimi söyleyemeyeceğim. Hala Sinjin'in onu görmeden, sesinden gayet rahat tanınması gerçeğine takılıp kalmıştım. Hatta çok kişisel bir şekilde "benim" diyerek kendini takdim ettiği gerçeği beni onların ilişkisinin doğası hakkında düşünmeye itmişti; yani geçmişte bir şeyler olduğu açıktı fakat durum hala böyle miydi? Daha da ötesi, niçin umursuyordum? Sinjin ve ben, sadece; arkadaş, ahbab, dosttuk...

"Hazır mısınız Kraliçem ?" diye sordu Klaasje.

Sinjin'e hafif bir şaşkınlıkla göz attım. Klaasje'nın ne halt yemeye şu an burada olduğunu merak ediyordum. Sonra aklıma Kraliçe'lerin hizmetlileri olduğu geldi... Kabul etmeliyim ki Klaasje'nın benim hizmetlim olduğu gerçeği beni heyecanlandırmamıştı. Tabii eğer gerçekten öyleydi ise...

"Klaasje'yı korumalarınızdan birisi olarak istihdam ettim Kraliçem," dedi Sinjin.

Karşı çıkabileceğim bir yol arayarak, "Fakat ikiniz de vampirsiniz," diye çıkıştım.

Sinjin, "Gün ışığında korunmanızı da ayarladım," diyerek sadece onların bildiği bir şakadan bahsediyormuş gibi gülümseyerek Klaasje'ya baktı. Özel şakalardan nefret ederim.

"Kim?" diye buyurdum.

“Kurtlar, Kraliçem.” diye cevap verdi Sinjin. “En güçlüleri ve hızlıları olduğuna inandıklarım arasından özenle seçtim.”

Sanırım Trent onların arasında olmadığı sürece umursamıyordum. Klaasje’nın Sinjin ile akşamları benim koruma görevimi paylaşmaları fikrini ise benimsediğimi söyleyemeyeceğim. Benimsemeyişimin nedeninin de kıskanıyor olduğum gerçeğiyle alakalı olduğundan tamamen emindim. Hoş, ikisi arasındaki ilişkiye duyduğum merak, kıskançlığımdan da fazla. Fakat bu konuyu başka bir gün düşünebilirdim. Şimdi sırada yapmam gereken bir konuşmam vardı.

“Size eşlik edebilir miyim Kraliçem?” diye sordu Sinjin elini bana uzatırken beni süzerek.

Başım la onayladım ve kabul ettim. Klaasje’ya da benim için kapıyı açarken nazik bir gülümseme ile teşekkür ettim. Bir yanda Sinjin, diğer yanımda Klaasje ile Yeşil Oda’ya giden hol boyunca yürüdük.

Sanki bir şeyler ben kısa devre yapayım diye içimi kemirirken o kadar endişeliydim ki... Sinjin’in elini elimde hissettim ve şaşkın şaşkın ona baktım. Ağzını “iyi olacaksın” dermiş gibi oynattı ve ben de sözlerinden şüphe etsem dahi minnettar bir şekilde gülümseyerek başım la onayladım.

Ya oraya çıkar da sonra tamamen kafayı sıyrırırsam? Ya zihnim tamamen boşalır da ne diyeceğimi unutursam? Üzerinde notlarımın olduğu dizin kartlarım var ama ya aniden çenem kilitlenir de konuşamazsam?

Garip şeyler hep olmuştur, değil mi?

Yeşil Oda’ya girdik ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki san-

ki havaya karışacakmışım gibi hissediyordum. Mercedes bizi karşıladı ve bana gülümsedi. Benimkine benzeyen üç parçalı bir takım elbise giymişti ama onunki canlı bir mavi renkteydi. Sinjin ve Klaasje ile konuşurken yüzüne bir gülümseme yerleşmişti. Gayet iyi bir ruh halindeymiş gibi görünüyordu. Sinjin'e verdiği talimatları tekrar tekrar gözden geçirir geçirmez derin bir nefes alarak bana döndü.

Başını eğerek, "Kraliçem," dedi. "Tebaanız ile görüşmek için hazır mısınız?"

Aurasının ani bir parlaklıkla yayılan gökkuşağı renklerini izlerken başımla onayladım. Genellikle Mercedes aurasını maskeler; çoğu Yeraltı yaratığı aurasını kontrol edemez, ancak o edebilir. Görünüşe göre, gökkuşağı renklerindeki aurasının parlamasını sağlamak epey güç gerektirdiği için aurasını saklamayı tercih ediyor. Aurası sadece büyü yaptığı veya böbürlendiği zamanlarda ortaya çıkar. Bir şekilde övünme modunda olmadığını sezdim.

Tam karşımda durup elimi eline aldı ve ben sanki bir elektrik şoku vermiş gibi hissederken enerjisi elimden koluma doğru geçti. Gözlerini kapadı ve beni hangi sihirle efsunluyorsa artık, kelimelere göre ağzını oynattığını görebiliyordum. Sonra gözlerini açtı, elimi bıraktı ve geri çekildi.

Bir yanım cevabın evet olmasını umarak, "Dur, tahmin edeyim, Winston Churchill'in ruhunu konuşmama yardım etmesi için çağırdın, değil mi?" diye şakalaştım.

Sanki daha iyi bilmeliymişim gibi kafasını salladı. "Seni büyüledim ki sesin konuştuğunda herkese iletilsin. Aksi takdirde herkes seni duyamayacaktır."

O balkona doğru dönerken hiçbir şey söylemeden başımla onayladım. Çift kanatlı kapıya kadar beş adım attı ve dönüp bana baktı.

“Gösteri vakti.”

Sonra kapıları çekerek açtı ve balkona bir adım attı. Ne söylediğini duyabildiğimi söyleyemeyeceğim; kendine yüksek sesle konuşma büyüünü yapmayı başaramamasından değil çok gergin olduğum ve çılgınca atan kalbim haricinde hiçbir şeye odaklanamadığım için.

Alkış sesleriyle beraber Mercedes bana döndü ve sahneye çıkma sıramın geldiğini duyurdu. Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım ve sonra balkona doğru ilerlemeye başladım. Kapılara yaklaştığımda aşağıdaki yaratık izdihamını görebiliyordum. O kadar kalabalıktı ki kendimi köşeye sıkışmış ve klostrofobik hissettim.

Başka bir derin nefes aldım ve kendimi ilerlemeye zorladım. Sanki darağacına giden yoldaymışım gibi hissediyordum. Dışarı çıktığımda ellerimi balkon trabzanına koydum ve halkımı selamladım.

“Kraliçenizi selamlayın,” diye duyurdu Mercedes ve yüzünde bir gülümseme ile bana döndü. Herkes ya başını eğdi veya da kibarca reverans yaptı.

“Merhaba,” dedim. Sesim sanki görünmeyen hoparlörlerden titreyip, yankılanıyor, en uzakta duran adama kendini ulaştırmak için rüzgarla birdenbire taşınıyor gibiydi. İnsanlar derhal tekrar saygılarını sunup eğilmeye başladılar. Neden bilmem aniden, önceden olduğumdan daha da gergin bir duruma geldim.

Beni bunu yapmaya ne itti emin değildim ama içimde tarifsiz, ani bir dürtü ile sağıma, balkonun hemen altına baktım. Ve işte o zaman, onu gördüm.

Rand.

Üzerimden geçen şok dalgasını bastıramadım. Gözlerim onunkilere kilitlendi ve kendimi ondan alamadım; gözlerimi kaçırıyordum. Rand bakışlarına belli belirsiz karşılık verdi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu; sadece her zaman olduğu gibi durgun ve hoş bir sükûnet içerisindeydi.

Rand sakın ve huzur içerisindeymiş gibi görünürken ben bambaşka bir telden çalışıyordum. En azından içten içe... Sanki kendimle bir savaş halindeydim ama iki taraf da kazanamıyordu.

Burada ne işi vardı?

Kafamın ağırlığını taşıyamayacak gibi hissetmeye başladığımda ayaklarımı yere iyice sağlam basmaya çalıştım.

Jolie, kendine gel, lanet olsun! diye içimden çılgılık attım. Tamamen kontrolümü kaybetmemek için kendi kendime yalvardım.

Ancak Rand'in hemen aşağımda duruyor olduğu gerçeği cadının süpürgesindeki son saman çöpünü de kıran şey oldu. Vücut ısım inanılmaz yükselmiş gibi hissettim. Sanki üstüme tam uyan kıyafetim beni birdenbire bir boğa yılanı gibi sarımalayıp sıkıya başlamıştı. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya devam ediyordu ve tek yapabildiğim nefes almaya yoğunlaşmaktı.

Rand neden buradaydı? Beni eleştirmeye mi gelmişti? Söyleyeceğimi ne varsa hepsine karşı çıkmaya mı gelmişti?

Aklımdan geçen soruları bir kenara bırakıp terden sırlıklam olmuş avuçlarımdaki not kağıtlarına odaklanmaya çalıştım ancak zihnim buna izin vermedi. Bir sinir krizinin eşliğinde olduğumu hissediyordum. Sonra birden, İskoçya'daki savaş meydanına doğru yol alırken geçirdiğim en son panik atak anı zihnimde belirdi. Orada biri sakinleşmeme yardımcı olmuştu, biri beni teselli etmişti.

Sinjin.

Geriye dönerek Yeşil Oda'ya baktım ve anında onu fark ettim. Hemen arkamda durmuştu ve muhtemelen beş yüz kişinin önünde altıma etmek üzere olduğumu anlamıştı. Hiçbir şey söylemese dahi bakışları delip geçiyor ve buz mavisi derinliklerinde bana olan güvenini okuyabiliyordum. Derin bir nefes aldım ve tam o an devam edebilecek kudreti gözlerinde buldum.

Neredeyse o anda bir güven damlacığının, özgüvensizlik duvarını yıkıp geçtiğini hissettim ve kaygılı kalp atışlarım yavaşlamaya başladı.

Bunu yapabilirim. Sesim zihnimde yankılandı ve aniden daha güçlü hissederek tekrar beni bekleyen kalabalığa dönmenden önce minnetle Sinjin'e gülümsedim.

"Hoş geldiniz ve, ee, geldiğiniz için teşekkür ederim." Konuşmama başlar başlamaz, herkesin ne kadar sessiz olduğunu fark ettim; tüm gözler üzerimdeydi. Boğazımda oluşan yumruyu hissettim ve oraya yerleşen kurbağayı da yutabilmeyi umarak boğazımı temizledim. "Bu... bu toplantıyı düzenledim, çünkü düşündüm ki, ee, sizin kim olduğumu ve şu an neden önünüzde durduğumu bilmeniz önemli."

Dikkatimi tekrar tebaama vermeden önce, derin bir nefes alıp titreyen ellerimdeki not kağıtlarına baktım.

“Ben Jolie Wilkins ve ben... aynı zamanda Kraliçenizim.” Bir derin nefes daha. “Ancak sizin ya da birilerinin Kraliçesi olmayı ben seçmedim.” Birkaç sırada birbirine *Ne dedi* diyenler ve herkesin suratına sıvanmış bir *ha?* bakışı vardı. Boğazımı temizleyip kendimi devam etmeye zorladım. “Bu görev bana yüklendi ve ee, bu görevi üstlenmekten ve yerine getirmekten başka bir seçeneğim yoktu.”

Dinleyenlerin kafası karışmıştı, yüzlerinden huzursuz oldukları belli oluyordu. Şüphesiz konuyu bu şekilde nereye bağlayacağımı merak ediyorlardı. Ve merak ediyorlarsa Mercedes de tam şu an altına etmek üzere olmalıydı. Ama arkamı dönüp de gerçekten öyle mi diye ölse de bakmazdım.

“Monarşi görüşüne katılmıyorum,” diye devam ettim sözlerimin etkisini hissetmeye başlarken. “Ve her ne kadar sorumluluklarımı kabul etmiş ve ee, açıkça bu akşam Kraliçeniz olarak size sesleniyor olsam da bu göreve sadece ...benim istediğim şekilde, kendi tarzımda olduğu sürece devam edeceğim.”

Birkaç kaş daha çatıldı ve seyirciler arasında birçok yan yan bakış oldu ama konuşmamı bölmelerine izin vermedim. Rand'e bakmayı kesinlikle reddediyordum. Hele de, onun varlığına dair küçücük bir işaret dahi beni yerle bir etmeye yeterken.

“Yani daha fazla uzatmadan,” diye devam ettim. “Sizleri... ee, planlarım hakkında aydınlatmak isterim.” Bir sonraki karta baktım ve tekrar halkuma döndüm. “Dünyayı bölgelere ayırmayı öneriyorum ve sizin rehberliğinizle... ee, yani sizin oylarınızı kastediyorum... bilirsiniz, hani başkanlık seçiminde olduğu

gibi?" Sonra birden kafamda bir ampul yandı, buradaki herkes Amerikalı değildi. Tanrım, sevgili Winston amca, ihtiyaç duyulduğunda neredeydi? Bu gitgide can sıkıcı olmaya başlıyordu. "Her neyse, ben, ee, her bölgeye bir önder atayacağım. Her nerede yaşamak istiyorsanız orada yaşayabileceksiniz ve tabii ailelerinizi de yanınızda getirebileceksiniz," diye bitirdim.

Derince nefes aldım ve evin içine kaçıp hükümdarlığımın geri kalanını odamda saklanarak geçirme fikrinden kendimi vazgeçirmeye çalıştım. Hayır, bunu atlatacaktım. Üç not kağıdına göz gezdirdim ve fazla hızlı gittiğimi anladım.

"Her bölgeden ee, valiler seçilecek ve bu valiler aylık olarak Kinloch Kırk'ü ziyaret edecek ve vatandaşlarının ihtiyaç ve endişelerini dile getirecektir. Ee, valileriniz sizin sesiniz olacaklar; yani her şeyin gidişatı ile ilgili memnuniyetinizi sağlamak için temsilciniz gibi olacaklar."

Derin bir nefes aldım ve izleyicilerin yüzlerindeki endişeli ifadenin yavaş yavaş kaybolduğunu ve hatta yüzlerinin bir gülümseme ile aydınlandığını fark ettim. Ve bunun sunum yeteneğimin ciddi anlamda yetersiz ve hatta muhtemelen de oldukça gülünç olduğu gerçeği nedeniyle olduğunu sanmıyordum. Yapmayacağıma kendi kendime söz vermiş olsam bile, Rand'e bir bakış atmadan duramadım.

Ve şaşırtıcı ama Rand gülümsüyordu. Yine bayılacak gibi hissettirdim ama bu defa rahatladığımdan. Beni şu bağlanma meselesi ya da onun kadar büyük şeyler yüzünden affettiğini düşündüğümünden değil. Ama gülümsemesi gün ışığı gibi beni ısıttı.

Bu yeniden gelen güven duygusuyla tekrar boğazımı temizledim ve çabucak sadede geldim. "Şimdi hepinizden şartlarımı

kabul etmenizi rica ediyorum. Eğer söylediğim herhangi bir şeye itirazınız varsa veya geleneksel monarşi yolunu tercih ediyorsanız, ben, ee, Kraliçeliği bırakacağım. Görevimden çekilmek zorunda kalacağım.”

Ben bitirir bitirmez, seyircilerin içinden biri alkışlama-ya başlayınca alkış tüm kalabalığa yayıldı ve herkes aynı şeye karar vermiş gibi alkışlamaya başladı. Herkes ayağa fırlayıp kollarını havaya kaldırıyordu. Bunu Olimpiyatların kapanış törenleri ya da onun gibi bir şeyler ile karıştırabilirdim; sanki inanılmaz bir buz pateni performansı gösteren Apollo Ohno* gibiydim. Ama, hayır, ben hala Yeraltı Dünyası'nın Kraliçesi, Jolie Wilkins'im. Ve kesin olan bir diğer şey ise; bir daha asla toplum önünde konuşmak için aranılan kişi olmayacağımı...

Krallığımın insanları bana sonsuz desteklerini verdikleri için gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Gurur ve iyimserlik gözyaşları... Duygularımı dizginlemek için çabalarken ellerimi kaldırarak kalabalıktan gelen uğultuyu dindirmeye çalıştım. Hüngür hüngür ağlayan bir enkaz haline dönüşmek istediğim en son şeydi.

“Sorusu olan var mı?” diye sordum boğazımdaki düğümün üzerinden.

Bir kadın elini kaldırdı ve onun olduğu tarafa dönüp başımın bir işaretiyle ona konuşma izni verdim.

“Bella'nın tarafında olup da öldürülenler...” diye başladı. “Onlar da hayata döndürülecek mi?”

Bir başkası hemen, “Ya, onu ben de duydum,” dedi.

* Kış olimpiyatlarında en fazla madalya kazanmış speed skating yapan Amerikalı sporcu

Başka bir kadın başıyla onayladı ve dönüp diğerlerine baktıktan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. “Erkek kardeşim Bella için savaştı ve öldü ama hiçbir zaman davasını desteklemedi. Sadece ona karşı gelmekten korkuyordu.”

Güçlkle yutkundum. “Bella’nın ölen askerlerinin listesini tam olarak çıkartma aşamasındayız ve onları dirilteceğiz.”

“Eğer mahkûm tutuluyorsa Bella kimin ölü kimin sağ olduğunu nereden bilecek?” diye bağırdı biri.

“Kimin hayatta kaldığını ve... kimin başaramadığını anlayabilmek için sihrimizin bize sağlayacağı yardıma güveniyoruz.” Nedeni şüphesiz ki düşmanlarımızı diriltmemizi onaylamamaları olan birkaç kızgın bakışa rağmen devam ettim. “Krallığımızın selametini güvenceye almak için Bella’nın tüm askerleri de tıpkı sizin yaptığınız gibi yemin edecekler ve doğruluk serumunu içmeye mecbur koşulacaklar.”

“Başka soru almayacağız, teşekkürler,” dedi Mercedes, birden yanımda bitivererek ve beni Yeşil Oda’ya yönlendirerek. “Sadakatiniz ve desteğiniz için hepinize teşekkür ederiz,” diye de kapıları sıkıca kapatırken son noktayı koydu.

“Tam olarak senin istediğin şekilde gitmediğini düşünüyorum,” dedim kısık bir sesle. Başka ne diyebilirdim veya demeliydim bilmiyordum.

Mercedes bana döndü ama sinirli görünmüyordu. “Eleştirecek bir konumda değilim. Sen uygun gördüğün şekilde krallığını yönetmelisin.”

Beni azarlayacağını beklediğim için şaşırmıştım. Mercedes reverans yaparak odadan çıktı. Tepkisi hakkında düşünecek

zamanım olmadı çünkü birden karşımda Sinjin'i buldum.

"İyi iş çıkardın," dedi.

Başımı sağa sola sallayarak şüpheci bir ifade ile ona inanma ihtimalimin Kaf Dağı'nın ardında olduğunu ima ettim.

Biçimli ağzı bir gülümseme ile aydınlandı. "Belki bir sonraki dersin topluluk içinde konuşma olabilir."

Halka seslenirken çok iyi bir iş becerdiğimi düşünmüyordum ama yaptığım için memnundum ve bittiği için daha da fazla... Konuşmam biteli bir saat olmuştu ve ev hizmetlilerine mesailerinin bittiğini söyleyip izin verdikten sonra yalnızdım. Yatak odamda rahatlamaya çalışıp, televizyonda *Eviniz Ne Kadar Temiz*'i izliyordum. Elbisemi değiştirip, gri bir eşofman altı ve pembe bir UCLA* sweatshirt'ü giymiştim.

Tam da Kim Woodburn bana ocak üstünü sirke ile nasıl temizleyeceğimi anlatırken kapım çalındı.

"Girin," diye seslendim, kapıda kimin olduğuna dönüp bakmadan. Hatta hatta, tüm dikkatimi iyi bir sirkenin otuz yıllık yağı nasıl söktüğüne vermiştim.

"Jolie."

Bu Rand'di.

Onun olduğu tarafa doğru boynumu o kadar hızlı çevirdim

* Original ismi University of California at Los Angeles olan California Üniversitesi'nin kısaltması.

ki boynumun hemen arkasında çok şiddetli bir ağrı hissettim. Ağrıyı sihirle hemen geçirdim ama çılgınca atan kalbim için yapabileceğim bir şey yoktu. Pekala, belki vardı ama nabzımı sihirle yavaşlatmanın sağlığını için pek de yararlı olduğundan emin değildim.

“Selam,” dedim sersem sersem.

“Girebilir miyim?” diye sordu ve henüz içeri girmediğini fark ettim. Başımın onayladım ve o kapıyı arkasından kapatarak içeri girdi. Sonra da bana döndü.

Koyu kahve bir pantolon ve koyu yeşil bir kazak giyiyordu. Yeni traş olmuş gibi görünüyordu ama yine de yanaklarında ve çenesinde tüyleri hafif uzamıştı. Çok yakışıklıydı.

“Ben... ben seni tebrik etmeye geldim,” dedi ve beceriksizce ensesini ovdu; sanki o da benim olduğum kadar rahatsız olmuştu.

“Ah, teşekkür ederim,” diye cevap verdim, başka ne diyebileceğimi bilemeden. Utangaç bir kahkaha ile, “Olağanüstü konuşmamı mı kastediyorsun?” diye sordum. Odadaki gerginliği yatıştırmak istiyordum.

Rand başıyla onayladı ve gülümsedi. “Gayet iyiydin...”

Kısık bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedim.

Yatağımın yanındaki koltuğa bir göz attı ve bana baktı. “Oturmamın sakıncası var mı?”

“Hayır, lütfen otur,” dedim. Kalmak istemesine şaşırmıştım.

Oturdu ve parfümünün baş döndüren, çekici, baştan çıkaran kokusu havaya doldu. Buna rağmen soğukkanlılığımı koru-

mayı başardım. Ya da en azından başardığımı düşündüm.

“Bence bugün yaptığın koca bir yürek ve bilgelik gerektiriyordu.” Bir iki saniye duraksadı. “Kraliçe olarak planlarını açıklamak eminim ki hiç kolay olmamıştır ve seninle bu yüzden gurur duyuyorum. Aynı zamanda fikirlerinin çok onurlu ve adil olduğunu düşünüyorum.”

Güçlkle yutkundum. “Şimdiye kadar sana bunu hep eski geleneksel monarşi olarak algılamamanı ve bunu ... birlikte şekillendirebileceğimizi söyledim.”

Rand başıyla onayladı ve sanki derin düşüncelere dalmış gibi dudaklarını sıkıca kapattı. “Evet bunu şimdi çok daha iyi anlıyorum.”

Cevap verirken sesimde sezilen şaşkınlığa engel olamadım. “Vay, konuşmam o kadar mı iyiydi?”

Rand güldü ve başıyla onayladı. “Belki sunuş tarzın değil ama ne anlatmak istediğin.”

“İtiraf etmeliyim ki seni kalabalığın içinde görünce şaşırdım.”

“Neden?”

Omuz silktim. “Kendi kendinin efendisi olmak istediğini sanıyordum.”

“Ne söyleyeceğini merak ediyordum...”

Bir anda sadede gelmek istediğimi hissettim. Neden orada olduğunu ve odamda ne aradığını anlamak istiyordum. “Rand, neden buradasın?”

Rand hapsettiği nefesini dışarı saldı. “Konuşmanı dinler-

ken, kendi başıma buyruk olmamın kimseye bir faydası olmayacağı gerçeği kafama dank etti. Senin yanında, karşında olacağımdan çok daha iyi işler çıkarabilirim.”

“Bana karşı çalışacağını hiç düşünmemiştim, ama?”

Başıyla onayladı. “Belki bu çok büyük bir laf oldu. Sanırım büyük bir gaf yaptım.” Birkaç saniye durakladı, sanki düşüncelerini kelimelere dökmenin en iyi yolunu arıyordu. “Buraya gelip senden istediğim şey, Jolie, seninle çalışabilecek... sana yardımcı olacak birini arayıp aramadığını, bir baş danışmanlık pozisyonu düşünüp düşünmediğini öğrenmek...”

“Ve dur tahmin edeyim, sen de iş için başvuruda bulunmak istiyorsun?”

Bir kahkaha attı. “Hizmetinize amadeyim, evet.”

Kulağa iyi bir fıkırmış gibi geldiğini düşünerek başıyla onayladı. “Yani ben hükümdarın olarak kabul ediyorsun?”

Bir ya da iki saniye kadar sessiz kaldı sonra başıyla onayladı. “Evet, ediyorum.”

“Peki bu göreve gelirsen bana nasıl bir yardımın olacak?”

Omuz silkti. “Daha önce bahsettiğim gibi, Kraliçe Victoria’nın hizmetindeydim, yani yönetim işlerinin ayrıntıları konusunda gayet tecrübeliyim. İhtiyacın olduğu anda hizmetimden ve rehberliğimden faydalanabilirsin. Türlü türlü Yeraltı Dünyası yaratığının görüşlerinden anlarım; geçmişte farklı gruplar arasında arabuluculuk, liderlik yaptım ve onları örgütledim. Sana alışık olmadığın durumlarda yol gösterebilirim, belli konularda sana akıl verebilirim böylelikle sen de en akılselim kararları alırsın.” Derin bir nefes aldı. “Asla ve asla sı-

nırlarımı aşmam ve seni hak ettiğin şekilde, Yeraltı Dünyası'nın Kraliçesi olarak kabul edeceğim.”

Aslında fikir kulağa son derece iyi geliyordu; yönetme hakkında hiçbir bilgim yoktu ve Rand'ın vardı. Sadece bu da değil, aynı zamanda ona hayranlığım çok büyüktü. Beni tek endişelendiren şey, yeniden çok yakın çalışacak olmamızdı ve aramızdaki sorunları henüz halletmemiştik. Ya şu bağlanma meselesi hakkındaki kocaman tartışma? Hımm, bu tartışmaktan kaçındığım bir meseleydi; hele de ilk halka sesleniş olayımdan sonra hala ayaklarım yere basmıyorken... Ve ayrıca, ilişki konusunu sürekli açan ben olmak istemiyordum. Eğer Rand bu işlerin yürütmesini istiyorsa, top artık ondaydı. İlişki tenisi oynamaktan sıkılmışımdı.

“Aramızda olanların şu anda pek de huzur verici olmadığına farkındayım,” diye başladı ve acaba aklımı mı okudu diye merak ettim.

“Bu konuyu açmayacaktım.”

Bakışlarını uzun bacaklarına indirdi ve öne doğru onları esneterek koca bir nefes verip sandalyesine yaslandı. “Sana değer veriyorum, Jolie.”

“Ben de sana değer veriyorum, Rand.”

Dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak eğildi ve sanki penceremin dışındaki bir şeye bakıyormuş gibi daldı. Dışarıda gecenin kör karanlığından başka bir şey yoktu. Bana döndü ve üzgünce gülümsedi. “Şimdi sen Kraliçe olduğuna göre işler değişecek.”

“O da ne demek şimdi?” dedim. Sesimden rahatsız oldu-

ğum belli oluyordu.

“Şu demek ki; üzerinde bir baskı olacak ve aldığın her özel veya herhangi bir kararda sahne ışıkları altında olacaksın. Hayatın artık sana ait değil, Jolie.”

“Bu seni ve beni nasıl etkiler?”

Yutkundtu. “Ben ketum biriyim.”

Sinir bozukluğu bir yılan gibi etrafımı sararken kafamı salladım. “Belki de ikimiz de Yeraltı Dünyası için en iyisi neyse onu istediğimiz gerçeğine odaklanmalıyız.”

“Gerçek bir hükümdar gibi konuştun,” dedi Rand üzgünce.

Sonra, sanki odama gelmekteki bütün niyeti çarpık, tuhaf gözlemlerde bulunmak ve öylece gecenin karanlığında yok olmakmış gibi gitmeye koyuldu. Her neyse, bu akşam kavga havamda değildim. Hayır, yeni planıma bağlı kalıp, Krallığı-mı kendi istediğim şekilde yönetecektim. Bundan sonra odak noktam yalnızca Yeraltı Dünyası olacaktı. Kendimi Rand ve onun saplantıları ile yormayacaktım.

“İyi akşamlar,” dedim ilgisizce ve tekrar TV’ye döndüm ki; *Evinizi Nasıl Temizlersiniz*’in kapanış jeneriği akıyordu. Lanet erkekler ve onların kötü zamanlamaları.

Rand başka bir şey söylemedi ama itaatkar bir şekilde dışarı çıktı. Kapının kapanış sesi beni üzse de aynı zamanda kendimle gurur duymama da sebep oldu. Güçlü ve kadınsı. Hımm, belki Kraliçe Elizabeth kendini Bakire Kraliçe ilan ederken haklıydı. Belki onu örnek almalıydım. Yani, zor da olmayacaktı. Sonuçta zaten Kraliçeydim ve sevgilisi olmayan bir bakireydim...

Uyuyakalmıştım ve rüya görüyordum ama rüya gördüğümün de farkındaydım. Rüyalar aleminde olduğumun farkında olsam dahi, aklımdan geçen görüntüleri kontrol edemiyordum. Anılar... bir ejderha ile savaştığım zamanın anıları, şey, aslında ejderhaya dönüşmüş bir peri olan Dougal'la... Dougal, Odran'ın bir numaralı adamıydı veya perisiydi demek daha doğru olur ve Odran'ı Bella'ya karşı müttefikimiz olmaya ikna etmek Dougal'ı bir büyü savaşında yenmem sayesinde oldu.

Düş ejderi parlayan kırmızı gözleri ile bana öfkeyle bakarken içimde bir korku yükselmeye başladı. Bu savaşın nasıl biteceğini biliyor olmam bir şey fark ettirmiyor gibiydi -galip gelen bendim- yoo, korku korkuydu ve gerisi onu pek ilgilendirmiyor gibi görünüyordu. Ama hissettiğim hiçbir korku Rand'in gözlerinde görülenle kıyaslanamazdı.

Anılar, bilinçsiz zihnimde kesiştiler ve ben çok geçmişte kalan şeyleri yeniden yaşayana dek hep birlikte karışıp dönerlerken, Rand rüya âlemimin sahne ışıklarında birdenbire beliriverdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Rand.

Yanına giderek, "Tek yol buydu, Rand," dedim.

"Tek yol neydi?" diye sordu konuşabileceğimden daha hızlı bir şekilde kelimelerin ağzımdan dökülmesini istemiş gibi omuzlarımdan tutup beni sarsarken. "Ne halt yedin?"

"En güçlü perime karşı kendini savunmayı kabul etti," dedi

Odran.

Rand gözlerinden ateşler saçarak ona baktı. "Hayır, perin onu öldürür."

Odran somurtarak başıyla onayladı. "Evet, ben de söyledim ama o kararlı."

Rand tekrar bana döndü. "Jolie, öleceksin, bunu anlayabiliyor musun?"

"Sadece kendimi savunmam gerekiyor," diye tekrarladım kendi kendime şimdiden iki yüz defadan fazla söylediğim şeyi.

Rand kafasını iki yana salladı. "Fark etmez. En güçlü perisi hiç çabalamadan seni öldürebilir." Tekrar Odran'a döndü. "İptal et bunu Odran. Jolie perinle dövüşmeyecek."

Odran başını iki yana salladı. "İptal edemem. Olan oldu."

"Kahretsin!" diye bağırdı Rand ve hemen sustu. Gözlerinden bir şeyler düşündüğü anlaşıyordu. Çenesini o kadar sıkı-mıştı ki gıcırıyordu. "Bırak onun yerini ben alayım."

"Rand, hayır." Bu benim kavgamdı. "Bunu yapmak zorundayım."

Odran başını tekrar iki yana salladı. "Bu münakaşadan sıkıldım. Ya çekil ya da seni buradan uzaklaştırırım."

Rand delirmiş gibiydi. "Jolie, kaç. Koşabildiğin kadar hızlı koş."

O bunu söyler söylemez, iki peri onu kollarından yakaladı gibi benden uzaklaştırdı. Rand çok kızgındı. Öfkesi dudaklarından ve gözlerinden okunabiliyordu. Perinin birine büyüyle saldırdı ama yapar yapmaz öfkeli dört tanesi daha

etrafını sardı. Kendini kurtarmaya çalışmasını izlerken gözlerim yaşardı.

"Kaç, Jolie!" diye bağırdı hala etrafındakilere saldırırken ama koşmadım veya kaçamadım.

Jolie, sadece kendini korumaya odaklan. Başka bir şey düşünme, anladın mı? Rand'in sesi düşüncelerimin arasından bana ulaştı.

Sesini duyunca gözlerim doldu. Üzgünüm Rand. Nasıl bir belaya bulaştığımı farkında değildim.

Şimdi bu önemli değil. Sadece kendini korumaya odaklan.

Tamam, yapacağım.

Dougal'ın ne yapmayı planladığını bilmiyorum ama sakın korkma; hiçbir şeyin odaklanmanı kendini korumaktan başka bir yöne çekmesine izin verme. Ne yaparsa yapsın, yaptığı şeyleri aslında yoklarmış gibi düşünmelisin.

Ter içinde uyandım. Aklımdan korkunç bir yaratığa dönüşen Dougal'ı söküp atmaya çalıştım, ama görüntüler üzerime gelmeye devam ettiler. O uğursuz günde bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru, gök gürültülerini ve şimşekleri hatırlayınca, oradan nasıl sağ olarak çıkabildiğime şaşıırıyordum.

Ancak hayatımdaki en kötü anlarda her zaman yanımda olup, onları atlatmamda bana yardım eden kişi, Rand'di.

en bes

Mathilda büyü engelimi kaldıralı birkaç gün olmuştu. Konuşmamdan bir iki gün sonra, Kinloch'un giriş kapılarının önünde Rand ve Mercedes ile birlikteydim. Mathilda da bizi izliyordu. Hesaplaşma günü gelmişti, artık güçlerimin geri gelip gelmediğini öğrenecektik.

Ay bir ışık küresiymişçesine gökyüzünde tüm ihtişamı ile parlıyordu. Pek çok yıldız çevresinde ışık saçıyordu ve neden bilmiyorum ama onları görmek beni rahatlatıyordu. Belki de sadece kendimi kandırıyordum.

"Şapkası," dedi Mercedes ve lejyondakilerden hayatını kaybetmiş birisine ait aksesuarı uzattı.

Başımı sallayıp siyah beysbolcu şapkasını titreyen ellerimle sıkıca kavradım. Bu askeri geri getiremezsem ne olacağını bilmiyordum. Güçlerim için ne anlama gelecekti bu? Artık yok oldukları-

nın bir işareti mi olacaktı?

Sakin ol, Jolie. Bu, Rand'in sesiydi.

Bakmak için dönmedim ama ona elimi uzattım. Çabucak elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerin üzerine kapattı. Mercedes beysbol şapkasını tuttuğum diğer elimden tuttu ve gözlerimi kapatıp önümdeki göreve odaklandım.

Sadece her zaman nasıl yapıyorsan öyle yap, dedi Rand.

Cevap vermeden sadece başımla onayladım. Son karşılaşmamızdan dolayı hala sinirliydim. Onun yerine göz kapaklarımdan karanlığa odaklanarak büyümün harekete geçmesi için, gözlerimi Culloden savaşına açmak için dua ettim.

Hiçbir şey olmadığını anladığımda gözlerimi açtım ve Rand, Mathilda ve Mercedes'i bana merakla bakarlarken buldum.

"Sıfır," diye homurdandım.

"Tekrar dene," dedi Mercedes kararlı bir şekilde.

Başımı sallayıp derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapatıp karanlığa dalmaya başladım. Odaklandım ve daha fazla odaklandım ama yeteneklerimi kaybetmiş olabileceğim korkusunu zihnimden uzak tutmayı başaramadım.

"Ya bana bir şey olduysa?" dedim. "Ya geri çevrilemeyecek bir şey olduysa?"

"Engeli kaldırdık, çocuğum," dedi Mathilda sessizce. Beni teselli ederken yumuşak ve küçük elini elimin üzerinde hissettim. "Korkularını geride bırak."

Bunu daha çok bir emir gibi söylemişti. Ve gözlerimi ka-

pattığımda rahatlamaya benzer bir duygunun içime dolmaya başladığını hissettim. Mathilda'nın beni büyüleyip büyülemediğini, üzerimde Quaalude'nin* peri versiyonunu deneyip denemediğini merak ettim. Ama buna itiraz edecek değildim; özellikle sonunda rahatlayıp büyüme, beni kurbanımın hayatta olduğu bir zamana götürmesini umduğum karanlığa odaklanabilirken.

Karanlığın yok olmamasına rağmen umudumu kaybetmedim. Gözlerimi daha sıkı kapatıp gücümün çalışması için, yeteneğimin geri gelmesi için yalvardım. Ve zihnimde sanki bir yıldırım çaktı ve karanlığı parlak bir ışıkla yarı ve olmayı umduğum yerde idim... savaş meydanında.

Elimdeki şapka titremeye başladı ve kendimi öne, yerde zar zor hareket eden bir adama doğru çekilirken buldum. Yaklaştıkça onun bir vampir olduğunu ve boğazındaki hala açık kocaman bir yara yüzünden büyük ihtimalle başka bir vampir tarafından saldırıya uğradığını fark ettim. Yattığı yer tamamen kanıyla ıslanmıştı bile ama ölmemişti. Gözlerindeki boş ama yaşam dolu bakıştan anlayabiliyordum.

Yanına gittim ve eğilip ona uzandım. Ona dokunur dokunmaz çevremi ışık sardı ve gözlerimi bu ihtişamlı ışıktan kordum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, kendimi Rand ve Mercedes'in yanında buldum. Ve onların ilerisinde Mathilda bir vampirin yanında duruyordu. Bakışlarını yakalayan ve gülümseyen, hayatta olduğu yadsınamayacak bir vampir... tabii bir yaşayan-ölü ne kadar hayatta olabilirse.

* Bir çeşit sakinleştirici-hipnotize edici ilaç.

Vampiri tekrar yaşama döndürmeyi başarmamdan sonraki geceydi ve Kinloch Kirk'teki ilk toplantımız için vekillerim yemek masamın çevresinde yerlerini almışlardı. Toplantıda Odran ve Mathilda, Trent ve John, Mercedes, Varick, Sinjin ve Klaasje (onu vekilim olarak görevlendirmemiştim ama görüşe göre Kraliçe'nin koruması o nereye gideyse takip edermiş ya da Sinjin nereye giderse) ve elbette, Rand vardı.

Rand dikdörtgen akçaağaç masamın uzak köşesine oturdu. Masada pek çok konu konuşulurken o sandalyesinin arkasına yaslanıp herkesi izledi. Masanın başına oturup Rand'e baktığımda onu beni izlerken buldum. Köşedeki eski saat bariton bir "ding-dong" ile toplantımın başladığını haber vermeden önce, kısa ve rahatsız bir "merhaba" ile ona gülümsedim. Aslında, Rand'in bakışlarındaki derinliği ya da kesmeyi ertelediği için ortaya çıkan kirli sakalını ve ona kattığı kötü çocuk havasını düşünmek yerine toplantıyla ilgilenebileceğim için rahatlamıştım. Hayır, artık Rand ile ilgili hiç bir şeye odaklanmayacaktım. Kendime verdiğim sözü tutacak ve sadece halkıma karşı olan sorumluluklarıma odaklanacaktım.

Ne de olsa artık kendini adanmış bir bakire Kraliçe idim.

Seks hayatımı bir kenara bırakırsak, ilk önemli toplantımda olmak heyecan vericiydi. Hayatımın yeni bir kısmına başlamak gibiydi. Bugün vereceğimiz kararlar hayatımızın geri kalanını da etkileyecekti. Ve ne kadar önemli birisi olduğumu; fikirlerimin sadece benim değil yüzlerce Yeraltı Dünyası yaratığının

geleceğini etkileyeceğini bilmek iyi bir histi. Bu düşünce korkutucu olduğu kadar heyecan vericiydi.

“Geldiğiniz için teşekkürler,” diyerek başladım konuşmama ve kendime bir bardak su alıp sürahiyi yanımda oturan Trent’e uzattım. “Birkaç sorundan bahsetmek istiyorum.” Daha sonra masada önümde duran kağıtlara dönüp onları tam karşımda oturan Odran’a uzattım. Tüm kağıtların onun için olduğunu düşündüğünü sezdiğimde, “Bir tane alıp sıradan uzat lütfen,” diye eklemem gerekti. Perilerin de okulda dil bilgisi öğrenmeleri gerekmiyor muydu? Yani, hadi ama bu üçüncü sınıf konusu...

“Ha, yaa,” derken kocaman parmakları kağıtlarla boğuşuyordu.

“Yardım ister misin, koca adam?” diye sordu Klaasje gülererek ve kağıtları Odran’dan alıp herkese dağıttı. Odran’ın gülümsemesi ve gözleriyle onu soyması dikkatimden kaçmadı. Kalçasını Sinjin’in yanından geçerken sallayışını ve Sinjin’in gülümsemesini de fark ettim. Boğazıma bir şey düğümlendi; kıskançlık gibi hissettiren bir şey ama onu geride tutmayı bışardım. Sinjin’in bu güzel kızla, ee, vampirle ilişkisini kıskanmak için hiçbir sebebim yoktu. Kendime sinirlenmiş bir şekilde, önümde duran kağıda baktım ve ilk maddeyi okudum.

“*Melezler*’le olanlar hakkında bir durum raporu istiyorum”

Mercedes’e baktığımda boğazını temizleyerek başıyla onayladı. “İstedığınız gibi *Melezler*’i araştırması için bir grup oluşturdum.” (İsteyen ben değildim; tüm olanlar baştan beri onun fikriydi ama neyyyyy...) “Ve öğrendiklerimin ilgimizi çekeceğini düşünüyorum.”

Yüzümde *Lütfen devam et* şeklindeki bir ifade ile ona “Ha-

rika,” dedim.

Mercedes herkesin dikkatinin onun üzerinde olduğundan emin olmak istercesine masadakileri süzdü. Aslında her zaman herkesin dikkati onun üzerinde idi. Sanırım, genel olarak herkes ondan korkuyordu.

“İlk olarak, herkese bu grupta kimlerin olduğunu belirtmekte fayda var. Atadığım sekiz yaratıktan her birinin olabilecek en iyi seçenekler olduğuna inanıyorum: bir kadın cadı, üç erkek vampir, iki kadın kurt, ve son olarak bir erkek bir de kadın peri.”

“He, Anwien ve Marmion perilerim içinde en iyi savaşçılardandır,” diye ekledi Odran, koyu İskoç aksanıyla.

Sinjin güldü. “Bu pozisyon için seçilen vampirlerin de en iyiler olduklarını söylemek isterdim ama bu bir yalan olur çünkü en iyiler Kraliçe’yi korumakla görevliler.” Daha sonra Varick’e baktı ve sonradan aklına gelmişçesine: “Burada elbette sizi de kastediyorum, büyüğüm.”

Varick hiçbir şey söylemedi ama Sinjin’in hareketini onaylamışçasına hafifçe başını salladı. Gülümsemek üzereydim ama Klaasje’nın kıkırdamasını duydum ve gülümsemem dudaklarımdan silindi. O güzel mavi gözlerini ve harika, dolgun siyah saçlarını gördüm ve daha iyi bir insan olmayı diledim.

Mercedes ikisine baktıktan sonra bir kaşını kaldırmış şekilde bana döndü. Şakalaşmalarından hoşlanmamış gibiydi. Böyle devam et Mercedes.

“Sınavlara girmeleri gerektiğini duydum,” dedi minik bir kahkaha ile, sanki kendisi kıyamet kopsa teste girmezmiş gibi.

Ki bu akla yatkın geliyordu—onu sürüdeki en zeki kurt olarak düşünmek zordu.

Mercedes yüzünde eğlenmediğini ima eden bir ifade ile ona döndü. “Evet, pozisyon için sadece en iyi yaratıkları istedim. En çok gelecek vaat edenleri kendi ellerimle seçtim ve test sonuçlarına bakarak sayıyı daha da azalttım. Sadece zekalarını değil, bir mücadele anındaki reaksiyon sürelerini, strateji hazırlarken alternatif yolları düşünme becerilerini ve aynı zamanda kendilerini savunma becerilerini ölçtüm.”

Başım la onayladım. Etkilenmiş tim. Gerçekten de Mercedes’in yaptığı her şey etkileyici idi. O tam bir kahındı. “Görünüşe göre çok iyi bir iş çıkartmışsın, Mercedes, teşekkürler.”

Mercedes memnuniyetle gülümsedi. “Şimdiye kadar öğrendiğimiz bilgilere gelecek olursak, tüm Amerika’da ve aynı zamanda Avrupa’da *Melez* aktiviteleri haberleri aldık. Bu da herhangi bir yerde yaşamak yerine farklı yerlere dağılmayı tercih ettiklerini düşündürüyor.”

“Ve cadı Freida’dan gelen rapora göre, gece gündüz sürekli eğitim alıyorlar.”

Aniden bu özel grubun taktikleri konusunda endişelenmiş tim. Ellerimde olmasını istediğim en son şey işkence kullanımı idi. “Bu bilgileri nasıl elde ediyorsun, Mercedes?”

“Çoğunlukla *Melezler*’le herhangi bir şekilde ilişkiye girmiş kişilerle yapılan görüşmelerle, Kraliçem. Özellikle *Melezler* tarafından öldürölüp tekrar hayata dönenlere yoğunlaşıldı. Ve peri büyüsu ile, gözlemlemek üzere savaş sahnelerini tekrar yaratabildik ve bunlar sayesinde onlar hakkında pek çok şey öğrenebildik.”

Güzel, görünüşe göre işkence denklemin bir parçası değildi. Rahatlamıştım.

"Ve geleceğe dair planlarınız neler?" diye sordu Rand.

Mercedes başıyla onayladı ama hemen bir şey söylemedi, sanki Rand'in sorusuna verilecek kolay bir cevap yoktu. Sonunda derin bir nefes alıp bana döndü. "İhtiyacımız olanları öğrenebilmek için, bir *Melez* yakalamalıyız."

Odran sanki birisinin böyle bir şey söylemesini bekliyormuş gibi hemen başıyla onayladı. "Hah. Evet, onları incelememiz lazım."

Rand de başıyla onayladı ama bir şey söylemedi. Masadaki-lerin bakışları bana dönerken sessizleştiler.

"Eğer Kraliçemiz bu yaklaşımı benimserse harekete geçeceğiz," diye bitirdi Mercedes konuşmasını ve beklenti içinde bana baktı.

"Bence bu... gerekli," diye başladım kararsızlık sesimi ele geçirmeden. "Ama lütfen takımına bunu kimseye zarar vermeye çalışarak yapmalarını söyle. Sadece başka çaremiz olmadığında öldürdüğümüzün bilinmesini istiyorum," diye elimden geldiği kadar otoriter bir şekilde cümlemi tamamladım.

Mercedes hiçbir şey söylemeden başının hafif bir hareketiyle onayladı. Bu konunun kapandığını fark edince, önümdeki kağıtlara göz gezdirip sonraki soruya yöneldim. Sinjin'e bakarak, "Sinjin, bana Bella'nın ölü askerlerini tekrar yaşama döndürmemiz konusunda bize yardım edeceğini söylemiştin, değil mi?"

Sinjin onayladı. "Evet, söylemiştim Kraliçem."

Rand'ın gözleri kısılı, çenesi kasılmış Sinjin'i izlediğini fark etmeden duramadım. Savaş ya da kaç havasındaydı, sadece yanlış bir kelimenin onu harekete geçirmesini bekliyordu. San-ki artık rahat edemiyormuşçasına kımıldandı. Aniden aklıma belki de onu var olmayan bir kıskançlıkla bağdaştırıyor ola-bileceğim geldi—belki Sinjin'den rahatsız olmuyordu—belki sadece ayakkabısı vuruyordu.

“Ve durumumuz nedir?” diye sordum, kendime Rand ve ruh hali yerine önümdeki konu ile ilgilenmem gerektiğini hatırlatarak.

Sinjin başıyla onayladı. “Bella bana ölenlerin listesini verecek. Biz konuşurken bu listeyi oluşturmak ile uğraşıyor.”

Henüz kendi lejyonumuzdaki herkesi tekrar yaşama döndürmeyi başaramamıştık ama yaklaşıyorduk.

Tekrar kağıtlara bakıp derin bir nefes aldım, şimdiki madde kolay bir tane olmayacaktı. “Bella’nın bizimle çalışmayı kabul ettiği gerçeğini göz önüne alırsak, ona ikinci bir şans vermemiz gerektiğini düşünüyorum.”

“Jolie,” dedi Rand hemen ama sesi Odran’ının arkasında kayboldu.

“Bella’nın yaşamasına izin verilmemeli,” diye konuştu ela gözleri öfkeyle yanarken. Öfkesini göstermek için yumruğunu masaya vurdu. Uzun, dalgalı sarı saçları da yaptığı harekete şa-sarcasına omuzlarında sallandılar.

“Kendine hakim ol,” diye hırladı Sinjin gözlerini Odran’a dikerek.

“Sen kendine hakim ol asıl, sivri diş.”

"Tamam bu kadarı yeterli, burada hepimiz yetişkiniz," diye başladım cümleme, gözlerim Odran ve Sinjin arasında gidip gelirken. "Bella'nın ölümünü emretmeyeceğim," dedim. Sesimde tereddüt yoktu. "Kanı elimde olmayacak."

"Kontrol altında tutulabilir," diyerek ekledi Sinjin, parmaklarını dizlerinin üzerinde tapırdatırken. Sanki tüm bu konuşmayı sıkıcı buluyor gibiydi. "Bella bir tehdit, evet, ama kontrol edilebilecek bir tehdit."

"Gerçek bir Kazanova gibi konuştun," diye ekledi Klaasje bir kahkaha ile ama bu üzgün bir kahkaha gibiydi, sanki bunu utanç verici buluyordu.

Sinjin yorumdan eğlenmiş gibi hafifçe gülümsedi. Gözlerimiz karşılaştı ve gülümsemesi yüzüne yayıldı.

"Jolie," dedi Rand tekrar. "Kim ne derse desin, Bella önemli bir tehlike. O senin varlığın için bir tehdit."

"Randall, Kraliçe gece gündüz korunuyor," dedi Sinjin ve bunu Rand'in bir aptal olduğunu ima eden bir tonda söyledi.

Rand'in gözleri vampire bakarken öfke ile yanıyordu. "Konu Jolie olunca, kimseye güvenemem. Ne Bella'ya, ne de kesinlikle sana."

Odadaki bu kadar testosterondan sıkılmaya başlamıştım. "Rand, başka bir seçeneğim yok. Bella'yı sonsuza kadar hapsedemeyiz ve onu öldürmek istemiyorum."

"Ölmesi gerekiyor," dedi Trent yüzüme bakmadan önce. Sesinde bunun son kararı olduğuna dair bir tını vardı. "Eğer emri sen vermek istemiyorsan, belki bir başkası yapmalı."

"Hayır," diye itiraz ettim öfkeyle ayağa kalkarken. Sandalye-

mi itip aşağıdaki kayalık sahile bakan pencereye yürüdüm. Ben Kraliçe idim ve bu noktada geri adım atmayacaktım. Bella infaz edilmeyecekti. Ben buradayken değil. Tekrar odadakilere döndüm. "Bella'nın ölümünü vicdan meselesi yapmak istemiyorum, özellikle de onu soğukkanlılıkla öldüreceğimiz düşünülürse."

"Belki de cadının kendisi için ne söyleyeceğini dinlemeliyiz," diye önerdi Mathilda o yumuşak zil gibi sesiyle.

"Bella'yı çağırmamı ister misiniz, Kraliçem?" Mercedes bana bakarak sordu. Kayalıklarda bir oraya bir buraya uçan martıların benim için bir cevapları olması umudu ile tekrar pencereye döndüm.

En sonunda odaya dönüp başımla onayladım. "Ona krallığımızın bir vatandaşı olma fırsatını sunmak istiyorum."

Mercedes ayağa kalkıp kapıya yöneldi. "Pekala."

Jolie. Bu Rand'di. Lütfen Bella'ya güvenme.

Ona bakmamak için direndim. Onun yerine, Mercedes'in kapıyı açıp holde kaybolmasını izledim. *Başka ne seçeneğim var? Sence onu öldürmeli miyim?*

Elbette hayır ama aynı zamanda, ona uzun zaman önce kaybettiğin bir dostunmuş gibi davranmaman gerektiğini düşünüyorum.

Kaşlarımı çattım. *Abartıyorsun.*

Ne demek istediğimi anladın ama?

Birisi daha iyi bir fikirle gelene kadar bence bu elimizdeki en iyi seçenek. Ayrıca o da tüm askerleri gibi doğruluk serumunu alıp yemin edecek.

Doğruluk serumları ve yeminler bir kenara, ona güvenmiyo-

rum. Jolie, bazen dünyaya karşı çok iyimser ve beni mazur gör, saf bir bakış açın oluyor.

Gözlerimi kısıtım. Söyleyeceklerin bu kadar mı?

Bu seferlik bana güvenir misin? Bella'ya olumlu bir tavırla yaklaşma, Jolie. Nihayetinde, seni hayal kırıklığına uğratacak, tam da en çok...

Rand cümlesini bitirme fırsatı bulamadı çünkü Mercedes aniden tekrar kapıda belirdi. Sağ tarafında gardiyanı olan iki kurt'un arasında duran Bella ile beraber odaya girdi. Sinjin hemen yanımda belirdi ve bir saniye içerisinde Klaasje diğer tarafıma geçti. Her şeyden önce benim korumam olduklarını unutmamışlardı.

Bella çok güzeldi; o her zaman güzeldi ama güzelliği sert hatlar ve köşeli bir yapıdan oluşmuştu. Onda yumuşak ya da kadınsı bir yan yoktu. Oval yüzü köşeli bir çenede bitiyor, dolgun dudakları ise şu an somurtur bir durumdaydı. Saçı koyu kahverengi bir renkteydi ama aralarda kızılalar görülebiliyordu ve buğday rengi tenini de hesaba katarsak ona "egzotik" demek yanlış olmazdı.

Vücuduna gelince, uzundu ve kıvrımlı hatlara sahipti. Tıpkı bir kum saati gibi, kadın güzelliğinin ideal ölçülerindeydi. Ama Bella'nın güzelliğinde bir sorun vardı; her zaman vardı. Güzelliği yüzündeki daimi somurtkan ifadeyle, karakterinin çirkinliğiyle lekelenmişti.

Bella birkaç saniye hiç bir şey söylemeyip kaygılı ve mutsuz bir ifade takındı. Bakışları odada bulunan herkesten emin olmak istercesine dolaştı.

"Merhaba, Bella," dedim onu selamlamak için.

Öfke dolu gözlerini bana çevirip yüzündeki o her zamanki şirret ifadesiyle beni baştan aşağı süzdü.

“Neden buraya gelmemi emrettin?” diye sordu, kollarını sanki son savunmasını yapıyormuş gibi göğsünde kavuştururken. “Askerlerimin listesi henüz bitmedi.”

“Sana Kraliçenle saygılı bir biçimde konuşmanı öneririm,” dedi Odran tiksinti içinde, tükürür gibi.

Odran’a umursamaz bir bakış attıktan sonra bana döndü. Sessiz kaldı ve etkilenmediğini göstermek istercesine kaşlarını kaldırdı.

Masadan bir kaç adım uzaklaşırken, “Seni toplumumuzun bir parçası olmaya davet ediyorum,” dedim. Sinjin yanıma gelmek için hareket edince ona bakıp başını sağa sola salladım. Bir... ya da iki gölge istemiyordum... “Sonsuza kadar kapalı kalmak istemiyor olmalısın.”

“Hayır, istemiyorum.”

Elimden geldiğince tehditkar görünmemeye çalışarak başımla onayladım. Başardığımdan emin değildim. “İyi bir yaşam sürebilmen için elimden geleni yapıyorum.”

“Devam et,” dedi, öfkesinin bir kısmı onu terk etmiş gibi gözüküyordu ama göğsünde kavuşturduğu kollarını indirmemişti.

“Kayıplarının tekrar yaşama döndürülmesindeki yardımların için minnettarım,” devam ettim.

Bella Sinjin’e baktı. “Bu konuda çok seçeneğim yoktu..”

Sinjin bana bakıp omuz silkti.

“Her neyse, minnettarım ve borcumu ödemek istiyorum,” diyerek bitirdim.

“Eğer borcunu ödemek istiyorsan, bırak monarşinin dışında yaşayayım. Rand’ın her zaman yaşadığı gibi kendi başıma bir hayat yaşamama izin ver,” dedi birden. Gözleri Rand’ı buldu. “Ve tüm bunların içerisinde senin yerin ne? Hala tek başına mısın?”

Rand’ın kashları çatıldı ama yüzünde herhangi bir ifade yoktu. “Jolie’nin monarşi anlayışı seninkinden geniş ölçüde farklı.”

“Hiçbir zaman hiçbir monarşiye inanmadın,” devam etti. “Onu beceriyor olmalısın.”

“Kraliçe’ye saygısızlık etme!” diye bağırdı Mercedes ve benim ve büyük ihtimalle odadaki herkesin ödünü koparmıştı. “Seni bağışlamaya karar verdiği için gerçekten şanslısın.”

Mercedes’in gökkuşağı aurası tüm gücüyle ortaya çıktı. Mavi ve morumsu kısımlar en yoğun şekilde parlıyorlardı ve öfkesini gösteriyorlardı. Bella öfkeli kahinden uzaklaşır gibi oldu ve ben korktuğundan emindim. Yani, ben bile korkmuş-tum ve Mercedes beni savunuyordu. Tanrıya şükür benim tarafımdaydı...

“Kendi başına olma şansına sahip değilsin,” dedim basitçe. “Ya monarşinin bir üyesi olursun ya da hapis kalmaya devam edersin. Seçim senin.”

Bella dikkati Sinjin’e yönelirken sessizdi. “Ve onlar bu sözde monarşiye SENİ bile dahil mi ettiler?”

Sinjin sıkılmış ifadesini koruyarak omuz silkti. “Kraliçemi tüm kalbimle destekliyorum.”

“Kraliçen,” dedi Bella gülerek. “Tam olarak bu kelimeleri

bana söylüyordun bir zamanlar.”

Sinjin gülümsemeye karşılık verdi. “Tek fark senin yanındayken bu kelimeleri yürekten söylemiyordum.”

Bella sanki içindeki arslan kendisini belli etmek üzereymişçesine dişlerini gıcırdattı. “Ne kadar çabuk taraf değiştiriyorsun.”

“Taraf değiştirmem,” dedi Sinjin gözlerini kısarak. “Asla senin tarafında değildim.”

“Bu konuya şimdi girmemiz gerektiğini düşünmüyorum,” dedim, Bella’nın öfkesinin Old Faithful* gayzeri gibi yükseldiğini hissederek. Ama Bella beni umursamadı.

“Ne yani, benimle yattığın gibi onunla da mı yatıyorsun? Onu karizman ve yalanlarıyla mı kandırıyorsun?”

Sinjin gözlerini Bella’dan asla ayırmadı ve keskin dişleri alt dudağında görülebiliyordu.

“Sadece Kraliçeme bağlıyım ve onun güvenliği benim tek görevim,” diye cevap verdi ve aksanı bir şekilde daha derin, daha güçlü çıktı.

“Soruya cevap ver,” dedi Bella öfkeyle. “Onu da beni becerdiğin gibi beceriyor musun?”

“Hayır, yapmıyor,” dedim cevap vermeye yeltenmediğini görünce Sinjin’in yerine. Aniden boğazımda öfkenin düğümlediğini hissettim. Nefes alamayana kadar büyümeye devam etti. “Seni ilgilendiren bir konu da değil üstelik.”

Bella bana döndü. Yanakları kızarmış, gözleri öfke doluydu.

* California Yellowstone Ulusal Parkı’ndaki ünlü geysir.

Patlayabilecekmiş gibi gözüküyordu. “Ve sen onun güvenilir olduğuna inanıyor musun?” diye sordu. Gülüşü acı doluydu, tekrar Sinjin’e döndü. “Ona güvendim ve bana ne yaptığına bak.”

“Bu çok...” diye başladım cümleme.

“Sinjin Sinclair ile ilgili tek bir gerçek var, o da sadece kendisi için yaşadığı. Başka kimse umurunda bile değıl,” diye kesti Bella sözümü.

Gözümü bile kırpamadan Sinjin ileri atladı ve bir saniye içerisinde Bella kollarının arasındaydı ve Sinjin’in dişleri Bella’nın boynunun hemen üzerinde idi. Tek yapması gereken şah damarını ısırmaktı.

“Sinjin!” diye bağırdım. “Bırak onu.”

“Dişlerimi batırıp seni öldürmeliyim,” dedi öfkeyle ona bakarken.

Bella hiçbir şey söylemedi ama korkuyla yutkundu. Odran ve Rand hemen Sinjin’in yanında belirdiler. Rand bir kolunu diğerini ise Odran tuttu.

“Bırak onu,” dedi Rand kesin bir sesle.

“Kraliçe’nin emri,” Odran tekrarladı.

Sinjin dişlerini geri çekti ve diğer bir saniye içerisinde Bella’yı itip kendini Rand ve Odran’dan kurtarıp bir adım geri çekildi.

“Bir daha kendini asla Jolie ile kıyaslamayacaksın,” diye uyardı Sinjin, Bella’ya bakarak. Göğsü hızla inip kalkıyordu ve bu garipti çünkü Sinjin nefes almıyordu, alamıyordu. Süper kızmış olmalıydı. “Bir hastalık, bir felaketten başka bir şey de-

gilsin. Eğer Kraliçene saygı dışında bir gözle bakacak olursan seni bitiririm.”

Bella’nın gözleri kısıldı. “Yani beni yatağa attığın kadar kolay öldürebilirsin, öyle mi?”

Sinjin masaya dönüp yerine oturdu. Sanki hiç bir şey olmamış, Bella’yı hepimizin önünde küçük düşürmemişçesine üstünü silkti.

“Sanırım cevap gayet açık,” diye bitirdi.

Ve sonra Bella beni şaşırtacak bir şey yaptı. Güldü. Ekşi ve alay dolu bir kahkaha idi ama hala bir kahkahaydı.

“Sen tam bir aptalsın,” dedi ve Sinjin’e bakarken ona bir kez daha saldırmamasını umarak yutkundum. “Sana karşı acımdan başka bir şey hissetmiyorum.”

“Nedenini tahmin edemiyorum,” dedi Sinjin komik bir sesle. Sanki onu dinlemeye devam ederek ona bir iyilik yapıyordu.

Bella ağzının payını vermeye hazırlanırcasına başım salladı. “Çünkü başka bir adama aşık bir kadına aşıksın.”

En alta

Günlük Giriş

Sevgili Günlük Hanım, puff... Cidden, Bella'nın dün akşamki, aman, bugünkü olayı ile ilgili ne diyeceğimi bilemiyorum; artık zamanı bile takip edemiyorum. Şimdi saati kontrol ettim de saat sabahın dördü, demek ki; Bella ile toplantımız bu sabah erken saatlerde bitti (aşlına bakarsan sadece saatler önce).

Aşlında Sinjin'e oldukça kızgınım çünkü bence Bella'yı kasten kışkırttı; sanki onu incitmek istedi. Toplantı bittiğinde uyumaya çalıştım ama bütün gece bunu düşünüp durdum. Sinjin'in geçmişte Bella'ya olan yalandan bağlılığının, onunla sevişmesinin, kalbi olarak adlandırdığı gizem ve aldatma labirentinin derin kısımlarında onu kırıp kırmadığını merak ettim. (Ve onların kaçamaklarının beni nasıl

gücendirmiş olduğuna ve hala gücendiriyor olmasına değinmiyorum bile. Sadece bunun umutsuzca kaçınmaya çalıştığım bir görsel olduğunu söyleyip, konuyu kapatalım.)

Sinjin'in, Bella'yla olan ilişkisinden gerçekten utanıyor olup olmadığı konusuna gelirsek: bunların hepsi tahmin. Benim için de Sinjin'in aslında var olmayan pişmanlık ve vicdan azabını iğnelemekten başka yapacak bir şey kalmıyor. Ve, cidden, hangi erkek Bella kadar güzel bir kadınla sevişmek istemez ki? Kendisi şeytanın dölü bile olsa? Anlayamadığım tek şey Sinjin'in neden ona karşı bu kadar ateşli bir tepki gösterdiği. Beni korumak için miydi? Bir şeyi kanıtlamak için mi? Yoksa cidden ondan nefret mi ediyor? Her zamanki gibi, Sinjin'in ne yapmak istediğinden ya da gerçek niyetinin ne olduğundan asla emin olamıyorum. Ama Sinjin'in düşüncesizce hareket ettiğini söyleyebilirim ve Bella artık bizimle hiçbir şey yapmak istemeyecek. Ve ona gösterdiği... öfke gösterisine bakarsak, ölen askerlerin listesini temin edebilmek için en iyi tercihin Sinjin olup olmadığını da merak ediyorum. Hmmm, belki bu görevi ondan alıp Rand'e vermeliyim.

Rand... Yok, onu düşünme bile. Oralara hiç gitme.

Bunu geçerse... görünüşe göre aklımdan söküp atmadığım bir diğer düşünce de; Bella'nın Sinjin'in bana aşık olduğunu söylemesi. Yani, kadının ona saldırmak için bunu söylediğini biliyorum, ama her halükarda bunun hakkında ne düşüneceğimi de tam olarak bilemiyorum. Bella bunu söyledikten sonra, odada çıt çıkmadı ve sanki herkes birdenbire parkelerime hayranlık duyuyormuş gibi görünüyordu. Sinjin'e göz attığımda Bella'yı baştan aşağı süzdüğünü gördüm. Sanki fırsatı olsa onu parça parça edecekmış gibiydi. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, eğer biz odada olmasaydık, Bella o odadan sağ çıkamazdı.

Ve Rand, Bella'nın Sinjin'in bana aşık olduğunu, benim de başka bir adama aşık olduğumu açıklamasından sonra, Rand'in ilgisi pencerenin dışarıdaki bir noktaya odaklandı; sanki odada olmak bile istemiyordu. Peki ya ben? Ben hala tüm bu olay hakkında ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Ancak varlığımın en temel hücre-sine kadar içgüdülerim Sinjin'in gerçekte bana aşık olmadığını söylüyor. Bana karşı bir şehvet duyuyor, evet, hissediyorum ki; ona teslim olsaydım ve gerçekten onunla yatıp abayı yakmış kız arkadaş rolünü oynasaydım, benimle işi kalmazdı. Sinjin'i ilişki yürüten bir adam olarak göremiyorum; onda bir şeyler dengesizlik ve güvensizlik diye haykırıyor. Yok, o her kadının ehlileştirebileceğini, olduğu aygırı ideal bir koca haline getirmeyi ümit ettiği bir erkek. Hah, bol şans!

Hayır, Sinjin bana gerçekten aşık değil ama benden istediği bir şey var... Bu yalnız güç, şan, kontrol isteği mi? Belki de bunların hepsi?

Geçtiğimiz geceye dönersek, Sinjin'i gerçekten hiç bu kadar öfkeli görmemiştim ve onun bu yönü cidden ödümü kopardı. Genellikle klas, sakin ve kendine hakim, her konuda yapabileceği bir esprisi olan seksi bir vampirdir. Ama dün akşam bunların hiçbirisi değildi. Öfkesi alev almaya hazırdı ve yani... Sinjin gibi değildi. Ve bu, beni bir sonraki düşünceme yönlendiriyor—Sinjin gerçekte nasıl biri? Belki bize gösterdiğinin tam aksi bir karakteri vardır. Gerçi neden aldatıcı bir görünümün ardında gizlensin?

Ve hala niyetinin veya planlarının ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Hiçbir fikrim olmaması gerçeği beni rahatsız ediyor; üstelik geçmişte olduğundan daha da fazla... Krallığımda kapalı kutu gibi birisini istemiyorum. Kraliçe olarak bize yönelik tehditle-ri temizlemek ve ortadan kaldırmak benim sorumluluğum. Ve Sin-

jin'in bana veya krallığıma bir tehdit olduğuna hiç inanmayacak olsam da, nihai amacı ya da istediğinin ne olduğunu bilmemek, kendi başına bir tehdit.

İnanıyorum ki, bir cevabı var. Ve bu cevap Mercedes'te yatıyor. Sinjin, kahinden ne istiyordu? Neden ikisi arasında gizli bir şeyler var? Kraliçe olarak onların başarılı olmaları benim sorumluluğum altında. Şimdi benim dışındakileri de düşünmeliyim, halkımın menfaatlerini göz önünde bulundurmak zorundayım... Ve bu tam da yapmayı amaçladığım şey.

Christa geçen gün oradan geçerken Mercedes ve Sinjin'i Kinloch'un hemen aşağısındaki kumsalda ateşli bir şekilde tartışırken gördüğünden bahsetmişti. O bile birlikteliklerini tuhaf bulmuştu, zira Mercedes'in Sinjin'le ne işi olabileceğini tahayyül edemiyordu (ki bu meselede ben de öyle). Evet, Sinjin bir şeyin peşinde olabiliirdi ve bu nedenle Mercedes'in desteğine ihtiyacı olabiliirdi, ama neden Mercedes onunla bir şey yapmak istesindi ki? Sinjin'e ihtiyacı falan olamaz; o, kahinin kendisi, Tanrı aşkına! Amaaa... ya kahinim ve korumam bir ilişki yaşıyorsa?

Bunu söylerken bile aptal gibi hissettim çünkü birlikte olmak halkıma yasaklanan bir şey değil. Onların birlikte olmasını asla kınamazdım ya da onları ayrılmaya zorlamazdım. Yani, birlikte olmaları ihtimalinden hoşlandığını söyleyemeyeceğim... neden bilmiyorum (peki, sanırım biliyorum ama yalnızca itiraf etmek istemiyorum).

Daha çok düşündükçe, inanması daha da güçleşiyor. Mercedes cidden Sinjin'e katlanabilir miydi? Sanmıyorum ki katlansın — Mercedes onunla herhangi bir şey yapmak için çok kuvvetli, çok zeki ve çok güçlü— özellikle de Sinjin açıktan açığa Klaasje ile

kırıştırırken. Ve Klaasje ile Sinjin'den bahsetmişken; ilişkilerinin ne tür olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bu saçmalık... Şöyle midir, böyle midir diye düşünmekten kafayı sıyracağım. Ve dahası, hiçbiri (özel hayat bakımından) beni ilgilendirmemeli zira hayatımda yeni bir odak nokta var, Günlük. Sana söyledim mi bilmiyorum, ama erkeklere yeniden tövbe ettim. Evet, birkaç ay öncesine kadar penisi olan herhangi bir şeye hiçbir ilgimin olmayacağı konusunda kendime yemin ettiğim kısa bir süre vardı ancak yeminimde tam anlamıyla bir kendini adamışlık yoktu sanırım. Pekala, şimdi ciddiym. Tüm kalbimle kesin bir karar verdim ve bu son kararım.

Bütün enerjimi, bütün dikkatimi krallığıma adayacağım ve olabileceğim en iyi Kraliçe olacağım.

Kim bilir, belki günün birinde bir gevrek kutusuna resmimi basarlar.

Günlüğümü bir kenara koyup biraz temiz hava almaya karar verdim. Bella ile olanlardan sonra bütün gece uyuyamamıştım. Şimdi şafak parmaklarını Kinloch Kirk'un bozkırları üzerinden uzatıyordu. Deniz, penceremin dibinde kayalara çarparken beni ardıç kuşlarının şarkısını dinlemeye, martıların kayalara yuva yapışını izlemeye ve hayatta olduğum için şükretmeye çağırıyordu.

Ayağa kalkıp pijamam ve tişörtüme bakınca, dışarısının şu anki kıyafetlerim için çok soğuk olduğuna karar verip montumu kaptım. İskoçya, çok daha kuzeyde olduğundan İngiltere'den

çok daha soğuktu ve sahil şeridinde yaşam daha da soğuktu... Yatak odamın kapısını arkamdan kapattım ve anında iki kurt adam korumanın hemen odamın dışında beklediğini fark ettim. İkisi de kuşkuyla gözlerle bana bakınca sadece gülümsedim.

"Biraz yürüyüş yapacağım," dedim basitçe ve ilerlemeye başlar başlamaz anında peşime takıldılar.

Dönüp onlara baktım ve başımı salladım. "Yalnız gidiyorum."

İlk koruma, belki otuzlu yaşlarda, saçı, kaşları, kirpikleri sarı, iri yarı bir adamdı ve sert hareketlerle başını sağa sola salladı. "Majesteleri, sizin güvenliğiniz bizim önceliğimizdir."

Yani bana bunu zor yoldan hallettireceklerdi, öyle mi? Sadece her ikisine de gülümsedim ve bir ışık patlamasının vücutlarının merkezlerinden başlayarak her yerlerini sarıp onları tamamen yutana kadar büyüdüğünü hayal ettim. Sonra kelimeleri aklımdan geçirdim: *Beni görmeyin ve benim odamda olduğuma inanın. Yürüyüşümden döndüğümde bu büyü bozulacak.*

Son kelimeyi düşünür düşünmez odamın dışındaki görev yerlerine geri döndüler ve ben odamdan çıkmadan önce ne konuşuyordularsa kaldıkları yerden devam ettiler. Ah, cadı olmak güzel şey.

Merdivenlere yönelerek ilerlemeye devam ederken bu kadar erken bir saatte korumalarımın dışında hiç kimsenin hatta ev hizmetlilerinin bile ayakta olmadığı için sessizce şükrettim. Vampirlerim Kinloch Kirk'ün bodrumundaki gün ışığının yakıcılığından korunan özel odalarında uyuyorlardı. Dün geceki toplantıya katılan herkes Kinloch'un misafir odalarında kalmıştı. Görünen o ki; hala uykunun beşiğinde sallanıyorlardı.

Ve bu benim için gayet uygundu. Hayatınız artık sizin olmaktan çıktığında, günün ilk saatlerini okyanusla, bozkırlarla, kuşlarla paylaşmak isteyebiliyorsunuz.

Merdivenlerden çabucak indim ve çift kanatlı ön kapıdan çıkarak Kuzey Denizi'nin serin ve canlandırıcı havasından derin bir nefes çektim. Soğuk bir esinti her iki tarafımdaki İskoç bozkırlarını kamçılıyarak geçerken süpürgeotları titreşip, sallandılar. Çana benzeyen birkaç mor çiçek esintiyle dansa başlayarak kayalıklardan uçtular ve deniz tarafından yutulana dek yuvarlandılar.

Ve aklıma aniden korkunç ve gerçekdışı bir, ya benim de sonum o küçük mor çiçekler gibi olursa düşüncesi geldi. Monarşinin rüzgarına yakalanıp, hayatımı sonunda beni alt üst edebilecek, beni bir sorumluluk denizinde boğmaya çalışan bir şeye adamaya zorlanırsam...

Ya herkesin beklediği o hükümdar olamazsam? Ya da, ya Bella'nın askerleri nihayetinde bize karşı ayaklanırlarsa? Ya doğruluk serumları ve bağlılık yeminleri yeterli olmazsa? Ya da daha kötüsü, ya *Melezler* bizi katlederlerse? Ya Krallığımı koruyamaz yok olmasına neden olur ve içindeki herkesi korkunç bir ölüme götürürsem?

"Neden bu kadar erken kalktın?"

Neredeyse ayağım kayıyordu ve dengemi Kinloch Kırk'ün aşağısındaki kumsala inen yolun tırabzanlarına dayayarak sağlayabildim. Rand'in sesinin geldiği tarafa baktım ve onu hemen altımdaki kıyıda dikilirken buldum.

"Ben de aynı şeyi sana sorabilirim," diye cevap verdim, hala trabzanlara tutunarak tehlikeli patikadan yavaşça inmeye çalış-

sırken. Bir yandan da kumla kaplı ahşap basamaklardan kaymamayı umuyordum.

“Uyuyamadım.”

Ona bakınca gözünün altındaki koyu halkalardan sözlerinin doğruluğunu anlayabildim. Karışık saçları bir o yana bir bu yana döndüğünün sessiz şahitleriydiler. Tamam, sen de bendensin.

Kumsala ulaştım ve ayakkabılarımı çıkarmaya karar verdim; onları kumla doldurmanın alemi yoktu. Her iki spor ayakkabımın da bağcıklarını çözerek tekrar doğruldum ve tek ayak üstünde dengede kalmaya uğraşırken bir topuğumu diğerinin üzerine bastırarak ayakkabılarımı çıkartmaya çalıştım. “Al benden de o kadar.”

Rand başıyla onayladı ve yakındaki bir kayaya oturdu. Tuhaf, belki de eğleniyormuş gibi gülümsedi. “Sana katılabilir miyim?”

İki ayakkabımı da çıkarıp onları kayalığa geri çıkan en alttaki basamağa fırlattıktan sonra ne diye benimle takılmak istediğini ve ne halattan bahsedeceğimizi merak ederek başımla onayladım. Aramızda o kadar çok sorun vardı ki konuşmaya başlayınca neler olacağını tahmin edemiyordum.

Yine de hiçbir şey demedim ve öylece, Rand’ın deri ayakkabılarını çıkartıp patikanın altında dağınık bir şekilde, birinden çorap sarkmış diğerinde ise çorabın izi bile olmayan ayakkabılarımın yanına düzenli bir şekilde koymasını izledim. İşte biz tam da böyleydik: Rand düzenli ve disiplinli ve ben de, çorap kaybolmuş mu kaybolmamış mı, içine avuç avuç kum mu dola-cak umurunda olmadan ayakkabılarını bir yana savuran...

Tekrar yürümeye başladığımızda, “Dün geceki ilginç bir toplanırdı,” dedi Rand.

“Ya, bir de bana sor. Bella’yı şimdi herhangi bir şey için ikna edebilecek miyiz diye merak ediyorum. Kahrolasica Sinjin ...”

Rand başıyla onayladı ve eğilerek deniz camı taşına benzeyen bir şey aldı. Mavi kantaron rengindeydi. Avcuna yerleştirip falsolu bir şekilde fırlattı ve taş, dalgaların içinde kaybolmadan önce suyun üzerinde birkaç kez sekti.

“İlginçtir ki kızın üzerine çok gitti.”

Sahile vuran dalgaların hatırladığımdan daha gürültülü olduğunu, karatavukların tiz çığlıklarının, hatırladığım tüm kuş şarkılarından ziyade *harpylerin** şarkılarına benzediğini düşündüğüm bir kaç saniyelik kısa bir sessizlik oldu.

“Rand, bunu neden yapıyoruz?” diye sordum ayaklarımı oynatmayı bırakırken. Ayak parmaklarım kuma kök salmak istiyor gibiydi.

Rand şaşkınlıkla gözlerini kırptı. “Neyi neden yapıyoruz?”

Omuz silktim. “Neden benimle yürümek istedin? Eğer yalnızca kibar davranmak istiyorsan, sanırım o noktayı çoktan geçtik.” İçimde bir parçam havadan sudan konuşmayı istemiyordu —bir parçamın artık Rand ile oyunlar oynayacak vakti yoktu— bir parçam boş konuşmaları kesip gerçeğe ulaşmayı istiyordu.

Başıyla onayladı ve elini saçlarının arasından geçirdi ancak hiçbir şey söylemedi.

* Bir tür mitolojik kuş. Kadın yüz hatlarına sahip, geniş kanatlı, sivri pençeli ve saldırgan bir yaratıktır.

“Ve neden tıraş olmayı bıraktın?” diye ekledim, yüzündeki kılların benim için neden sorun olduğunu merak ederek.

Çenesine orada birkaç günlük sakal olduğunun farkında değilmiş gibi dokundu ve yorgun gözlerle bana baktı. “Sanırım düşüncelerime çok fazla daldığım için günlük işleri unuttum.”

Açıklamasını bitirir bitirmez, çenesi, yanakları ve dudağının üzerindeki sert, koyu kahve kıllar; o mükemmel yanık tenine doğru çekilmeye başladılar ve aslında alışmaya başlamış olduğum o hırpani Rand, son derece iyi tanıdığım mükemmellik örneği hali ile yer değiştirdi.

“Ve sadece kibar davranmaya çalışmıyordum,” diye ekledi tekrar yürümeye başlarken. Ben de onu takip ettim. “Diyeceğim o ki; seninle vakit geçirmek benim için bir zevk.”

“Neden?” diye üsteledim.

Boğazını temizledi ve gözlerini kuma dikmiş bir halde hepten rahatsız göründü. Başını kaldırdı ve bana doğru baktı. “Çünkü sana çok fazla değer veriyorum, Jolie.”

İç geçirdim ve birden Kinloch Kirk’ün kayalıklarında bir geziye çıkmadığımız için şükrettim, zira onu tepeden aşağı atabilirdim. Rand, hayalkırıklığının küçük süslü bir pakette sunulmuş, inatçılıkla kurdelalanmış haliydi.

“Şu bağlanma işi yüzünden bana hala kızgın olduğunu düşünüyordum,” dedim sert bir sesle. Lafı dolandırmaktan sıkılmışım. Hayatımda daha fazla dolambaç istemiyordum; çekicimi alıp bütün o dolambaçlı yolları dümdüz hale getirmek istiyordum.

“Artık beni iyi tanıyorsun, Jolie.” Durdu ve ciddiyet içinde

bana baktı. Ben de durdum ve küçük bir okyanus dalgasının buz gibi su köpüğü bileklerime dolanarak tuzlu soğukluğu ile tenimi iğneledi.

“Tanıdığımı sanıyorum ama bazen hala beni çok şaşırtabiliyorsun,” dedim. Bir çikolata denizini andıran gözlerinde boğulacakmışım gibi hissettiğim için bakışlarımı denize çevirdim.

“Pekala, eminim ki her şeyi bütün detaylarıyla nasıl da fazlasıyla analiz ettiğimin ve ne kadar... mantıklı olduğumun farkındasındır.”

Tekrar ona baktım. “Evet, Rand, bütün kusurlarının gayet farkındayım.”

Kahkaha attı ve düşünceli bir şekilde okyanusa baktıktan sonra gözlerini tekrar bana çevirdi. “Sana söylemeye çalıştığım şey; bana bağlandığım kişinin sen olduğunu söylemediğin için sana duyduğum öfke hafifledi.”

“Yani beni affettin mi?”

Başıyla onayladı. “Evet ve yalnızca bu da değil, hatta... hayatımdaki tek kadın her zaman sen olduğun için minnettarım.”

“Ne?” diye sordum. Hepten kaçırmıştım, kaşlarımın birbirlerine yapıştığını hissediyordum. Rahatsızlık veren mide bulantısı gibi bir his mideme oturdu. “Daha yeni kendimi Bakire Kraliçe ilan ettim ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?”

Rand kaşlarını çatarak kafası karışık bir şekilde bana baktı. “Bakire Kraliçe mi? Kraliçe Elizabeth gibi mi?”

Aklımdaki bazı düşüncelerin kelimelere dökülmemesini umarak başımı sağa sola salladım. Sadece bunu düşünmeye

niyetlenmişim ama her neyse. “Boşver,” diye kestirip attım. “Bana ne demeye çalışıyorsun?”

“Daha önce verdiğim tepki için özür dilemeye çalışıyorum.”

“Tamam,” dedim ve tekrar yürümeye başladım. Erkeklerin ne büyük hayalkırıklığı olduğu gerçeğini düşünüp kafamı salıladım. Erkekler ve kadınlar gerçekten başka gezegenlerden olmalıydılar, hatta farklı galaksilerden... Sanki Rand’in treni her defasında ben istasyona vardığımda kalkıyordu; klasik bir kötü zamanlama meselesi.

Birden Rand’in Yeşil Oda’da yaptığım ilk konuşmamdaki garip tepkisini hatırlayıp tekrar ona döndüm. “Ve artık Kraliçe olduğum için aramızda farklı bir durum olduğunu söylediğinde ne demek istiyordun?”

O konuşmayı kendisi de hatırlamış gibi başıyla onayladı. “Artık... başka sorumlulukların var, Jolie.” Derin bir nefes aldı. “Kraliçe olarak, sen bizim dünyamızı birleştirmesi beklenen kişisin,” diye bitirdi, sanki bu yeni birşeymiş gibi.

Sinir ve sabırsızlığın beni yiyip bitirdiğini hissettim. Bu sabah kafamı boşaltmam, kendi kendime biraz zaman geçirmek için bir yürüyüş yapmak istemiştim ve şu başıma gelene bak... “Evet, Rand, benden ne beklendiğinin gayet farkındayım. Bu, Mercedes’in benim için yaptığı iş tanımında vardı.”

“Bundan fazlası da olacak,” dedi Rand ve ses tonundan biraz alındığı belli oluyordu. Sanki ona kısa ve sarkastik cevaplar vermemden hoşlanmamış gibiydi. Eh, ben de bağlanmamız konusunda bana verdiği tepkiden hoşlanmamıştım, yani skoru eşitlemiştik.

“Bundan daha fazla ne olacaktı?”

“Menfaatin için bir evlilik yapman beklenecek ve bu aşk için olmayacak,” diye öfkeyle bitirdi cümlesini ve bana mı yoksa bu konuya mı kızdığına emin olamadım.

“Sen ne saçmalıyorsun öyle?” diye karşılık verdim.

Kollarımdan tutarak beni kendine çevirdi. Gözlerinden ateşler fışkırıyordu ve sadece bir anlığına beni öpeceğini düşündüm. Onun yerine güçlükle yutkundum. “Böyle bir dedikodu var, Jolie. Kraliçe’nin birleşmenin bir göstergesi olarak kendine bir eş, bir Kral seçeceği konuşuluyor.”

“Bu, şu ana kadar duyduğum en aptalca şey.” İçimden yükselen siniri bastırmaya çalıştım. “Ve ayrıca, ben niye bu konuyla ilgili hiçbir şey duymadım? İlk bilmesi gereken kişi ben değil miydim?”

Rand kafasını salladı ve ellerini kollarımdan çekti. “Pek çok şeyde en son öğrenenin sen olacağını keşfedeceksin.” Derin bir iç geçirdi. “Her halükarda, krallığındaki yaratıkların aniden ortaya çıkıp daha güçlü bir krallık umutlarıyla sana evlilik teklifinde bulunmaları beni şaşırtmazdı.”

“Tamam, ama bunu yapmayacağım,” diye patladım, sinirim öfkeye dönüşürken. “Ben Kraliçe’yim ve kimseyle evlenmiyorum. Bütün krallığı birleştireceğim diye tüm hayatımın rayından çıkması ve özel hayatımdan vazgeçmek zorunda kalmam zaten yeterince kötü. Bu artık çok aşırıya kaçmaya başladı.”

Rand sadece başıyla onayladı ama atıp tutmalarından pek ikna olmuş görünmüyordu. Bu konunun bu kadar çabuk geçiştirilebileceğine inanmıyordu.

“Peki sen bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordum en sonunda. Ondan bir işaret bekliyordum. Bütün bu saçmalıklara karşı yanımda yer alıp savaşılabileceğini gösteren , hala beni sevdiğini ve benimle olmak istediğini gösteren bir işaret...

Rand şaşırmış görünüyordu ve cevap vermesi birkaç saniye aldı. “Bundan hoşlanmadığım gün gibi aşikar.”

“Yani senin desteğini alırsam, bu konu kapanır,” diye cevapladım. İçten içe beklediğim cevabı vermediği için hayıflanıyordum. Benim için Bakire Kraliçe’ye geri dönüş zamanı... Tam ilerlemeye başlayacaktım ki Rand’ın kımıldamadığını fark ederek durdum. Dönüp ona bakınca başını sağa sola salladığını gördüm.

“Bunun bu kadar kolay olacağını sanmıyorum. Bir bakıma senin hayatın krallığının malı oldu.”

“Ne?”

Derin bir nefes aldı. “Monarşilere karşı olmamın bir nedeni de bu. Savundukları hiçbir şeyden hoşlanmıyorum. Senin baş danışmanın olmamın ve şu anda burada olmamın tek sebebi seni gerçekten önemsemem ve senin bir değişim yapabileceğine inanmam, Jolie. Senin sağduyulu ve demokratik bir şekilde yönetebileceğine inanıyorum.”

Ama ben gerçekten yeni bir Anayasa taslağı hazırlamakla ilgilenmiyordum. İlgilendiğim şey, insanların ne halt yemeye benim geleceğime karar verdikleri ve daha da fenası, bunu neden benim bilgim olmadan yaptıklarıydı.

“Bunların hiçbirini öylece kabul etmeyeceğim,” dedim. “Beni evlenmeye zorlayamazlar ya.”

Rand başıyla onayladı. “Bu doğru, yine de onlar... tavsiyeleri ile zorlayabilirler.”

“Ve, ayrıca, *onlar* da kim? Bunu nereden duydun?”

Rand kafasını salladı. “Belli bir kişiden değil. Son zamanlarda konuşulan şey bu.”

“Öyleyse beni böyle bir seçime zorladıklarını söyleyebiliriz... Neden benimle sen evlenmiyorsun o halde?” Kelimeler üzerlerinde düşünmeye fırsatım olmadan ağzımdan çıkmıştı ve bu yüzden onları yutmam mümkün olmadı.

Rand başıyla onayladı. Sanki bu fikir ona yabancı değilmiş, onu şaşırtmamış gibiydi. “Ben güçlü bir müttefik olarak düşünülmem.”

“Bunun üzerinde çoktan düşündün o halde?”

Başıyla onayladı ve çenesi gergin, bakışları deliciydi. “Tabii ki düşündüm. Aklıma gelen ilk düşünce buydu; senden rızanı istemek... Ama zaten önerimin Mercedes tarafından değersiz görüleceğini biliyordum çünkü biz aynı türdeniz ve dahası, senin ve benim geleceğin hükümdarlarını üretmek için çok az umudumuz var.”

Kusmak istiyordum. Demek cadıların hamile kalmaktaki sıkıntısı benim eş seçimimde bir kriter oluyordu. Bu kesinlikle iş tanımımda yoktu ve daha sonra bu konuda Mercedes iyi bir azar işitecekti. Ama şimdilik günlüğümü açıp bütün sayfalarına sembolik olarak boydan boya kanımı dökebileceğim güvenli ve ıssız yatak odama dönmek dışında bir arzum yoktu.

en iyi

Kendi ordumuzu diriltmeyi bitirip Bella'nın ölmüş askerler listesini aldıktan sonra, birkaç gün içerisinde onun ordusundan 30 kişiyi diriltmeyi başardık. Başka bir ders daha almam gerekmişti, bu, adab-ı muaşeret üzerineydi (daha net olmam gerekirse, mektup yazmanın adabını öğrendim; adres yazmaktan, mektubun başlangıcının ve bitişinin nasıl olması gerektiğine kadar...). Artık günün sonu gelmiş ve güneş, gecenin karanlık örtüsüne yer açarak çoktan gökyüzünden kaybolmuştu. Bitkin bir halde oturma odamdaki kanepeye oturmuş, Peep Show'un* bir bölümünü izleyerek kafamı dağıtmaya çalışıyordum.

Başarılı olamadan kapım çalındı. Ben daha tembel hayvan ruh halimi üstümden atamadan, aynı zamanda Odran'ın İskoçya'daki peri krallığı-

* İngiltere'de yayınlanan bir komedi dizisi.

nın da bir mensubu olan Cassius adındaki uşagım, tam bir peri olduğunu kanıtlarcasına zuhur buldu. Muhteşem bir nezaket ve itaat gösterisi içinde kapıyı açarak misafirimizin önünde iyice eğildi. Boğuk, ağır aksanlı bir ses duyduğumda misafirin Odran olduğunu anladım. Harika. Gerçekten harika.

Kızıl pos bıyığı dudaklarıyla eş zamanlı hareket ederken, “Karşınızda Perilerin Kralı, Kraliçem,” dedi Cassius ağır bir İskoç aksanıyla. Cassius garip birisiydi. Kinloch Kırk’teki işler dışında benimle hiç konuşmak istememişti ve c zamanlarda bile konuşması ve duruşu öyle kaskatıydı ki sanki öldükten sonra katılmışmış bir cesetle konuşuyormuşum gibi hissetmiştim.

“Selam, Odran,” dedim.

“Kraliçem,” dedi Odran yüzünde geniş, aydınlık bir gülümseme ile kollarını karnının altında birleştirip daha önce hiç eğilmediği gibi eğilerek. Kesinlikle çok suni ve çalışılmış bir hareket...

Televizyonu kapatıp girişe doğru yönelirken, “Sürpriz ziyaretinin nedeni nedir? Umarım periler arasında her şey yolundadır,” diye sordum. Oysa ki bir yandan gecemi Jeremy ve Mark’ın başına gelen inanılmaz şeyleri izleyerek geçirebilmeyi diliyordum.

Ziyaret nedenini açıklamaktan sakınarak, “Evet ekselansları, her şey yolunda, sorduğunuz için teşekkürler,” diye cevapladı Odran. Sabırsızca arkasına baktı. “Doolan, nerede kaldın?”

Başımı uzatarak Doolan’ın da kim olduğunu ve Kinloch’ta ne halt ettiğini öğrenmeye çalıştım. Meğer Doolan, Odran’ın savaşçı perilerinden birisiymiş, ama bu akşam silahlarını kuşanmamıştı. Onların yerine, kucak dolusu renkli ipek, saten

ve boncuklu goblen taşıyordu. Arkasında, içi mücevherlerle, daha fazla kumaşla, muazzam zambaklarla, güllerle ve lalelerle dolup taşan kadife, mor bir çanta taşıyordu. Bu boyda çiçekler sadece peri diyarında yetişebiliyordu. Doolan'ın arkasında, ne yazık ki Odran'ın BMW'sinden benim kapıma kadar olan yola dayanamamış bir çiçek enkazı uzanıyordu.

“Size hediyeler getirdim, Kraliçem,” dedi Odran yere doğru iyice eğilerek.

Yapbozun parçalarının yerlerine oturmaya başlamasıyla, gözlerimi kısıarak, “Neden?” diye sordum. Demek ki Rand en başından beri haklıydı; benimle evlenmek için çılgın bir yarış başlamıştı. Eh, onların bilmediği şey ise, Doolan hediye getirse de getirmese de, tekliflerin hiçbirini kabul etmeyeceğimdi.

“Güzelliğinizi kutlamak için Kraliçem,” diye yalan söyledi Odran.

Başımı sallayarak Cassius'a döndüm. “Tüm hediyelerin boş bir odaya kaldırılmasını sağlar mısın? Şu anda bunlarla uğraşacak enerjim yok.”

Ardından Odran, Cassius ve Doolan'ı odanın girişinde, devasa fulyalar, yakutlar ve ipek kumaşlar arasında bırakarak oradan ayrıldım.

“Kraliçem.”

Bu Sinjin'di. Merdivenlerin yarısındaiken duraksadım ve ona döndüm. “Bana eşlik eder misin lütfen?” diye sordum ama bu bir ricadan çok bir emirdi.

Sinjin hiçbir şey demedi ama alaycı bir şekilde başını eğdi ve arkamdan merdivenleri çıkmaya başladı. Yan yana geldiği-

mizde, ona baktım. “Bu evlilik meselesi de hangi cehennemden türedi şimdi?”

“Evlilik meselesi mi, cicim? Anlayamadım.”

Sinjin cümlesini daha yeni bitirmişti ki, aşağıdan bir patırtı duydum. Ahşap tırabzandan aşağı baktığımda Trent’in, kurtlarından birisi ve, tabii ki, daha fazla işe yaramaz hurda ile gelmiş olduğunu gördüm. İçimden Trent’in cüretine gülüyordum; sözde kız arkadaşı olarak yaşadığım o kadar şeyden sonra gerçekten de benimle bir şansı olabileceğini zannediyor muydu? Eh, aslında şu anda burada olması bile cevabı açıkça gösteriyor. Başımı salladım ve yanımda Sinjin’le yatak odama doğru ilerledim.

“Ortalıktaki velveleyi fark etmedin mi Sinjin?” diye sordum ve odamın batı ucundaki, Kinloch’un yola bakan camına doğru ilerledim. Panjurları açarak, artık ortalığa saçılmış renkli çiçek kalıntıları dışında boş olan giriş yoluna baktım. Belki evlenme konusunda uğraşmam gerekecek tek gerzekler Odran ve Trent olurdu.

“Perinin ve kurdun neden geldiğini bilmiyorum, aşkım,” dedi Sinjin, odamdaki koltuklardan birisine oturup, memnuniyetle baştan aşağı beni süzerken.

Ona bakıp kaşlarımı çattım. “Evinde gibi davranmaktan hiç çekinmiyorsun, değil mi?” Daha o cevap veremeden ekledim. “Ayrıca, belki de Rand dışında bana sadece bir Kraliçeden fazlasıymışım gibi davranan tek kişisin.”

“Nasıl yani, aşkım?” diye sordu Sinjin ama yüzündeki çarpık gülümseme tam olarak neden bahsettiğimi çok iyi bildiğini gösteriyordu, dahası benimle bu kadar yakın olabilmekten dolayı mutluydu.

“Sana milyonlarca örnek sayabilirim ama şimdilik bana oraya oturup oturamayacağını sormamış olmanla yetinelim ve şu anda da bana sanki çıplakmışım gibi bakıyorsun.”

Sinjin sanki beni sadece gözleriyle baştan çıkarabilirmiş gibi bana bakmadan önce, başını arkaya savurup içten bir kahkaha attı. “Kim olmamı istersen olabilirim, aşkım. Ama beni olduğum gibi sevdiğini sanıyordum.”

Sinjin’e benimle ilişkisi söz konusu olunca çok fazla özgürlük verdiğimin farkında olarak, içimi çekip başımı salladım, “Evet, sanırım öyle.”

“O zaman, en çok istediğim şeyin senin bedenini çıplak görmek olduğunu da artık kabul etmelisin.” Öne doğru eğildi ve yüzündeki gülümseme birdenbire yok olarak yerini sivri dişler aldı. “Tek arzum teninin tadına bakabilmek...”

Hafif bir kahkaha ile, “Yeter, Kazanova,” dedim ve camdan dışarı bakmaya devam ettim. Bu sefer Rolls Royce’undan inen Varick gözüme takıldı.

“Orospu çocuğu.”

“Seni ne rahatsız etti, aşkım?”

Komşularını dikizlemeye çalışan, meraklı yaşlı bir kadın gibi camdan dışarı bakmaya devam ettim. “Sadece şu; Yeral-tı’nın tüm yaratıkları, benimle evlenmek için topyekün buraya geldiler.”

Sinjin hiçbir yorum yapmadı ve bir şekilde, onun bu konuda bana gösterdiğinden daha fazlasını bildiğine dair bir hisse kapıldım. Ama o sırada, aklımdaki konu bu değildi. Onun yerine, camın pervazına yaslanarak yüzümü ona döndüm ve

parmak uçlarımı dudaklarıma hafifçe vururken onu inceledim.

“Kraliçen olarak, senden taleplerde bulunabilirim, değil mi?”

Sinjin başıyla onayladı. Gözleri parlıyordu ve sivri dişleri her zamankinden daha uzundu. “Tabii ki.”

“Ve eğer senden bir talepte bulunursam, emrime saygı gösterip istediğimi yapmak zorundasın değil mi?”

Başıyla onaylayıp ayağa kalktığında muazzam uzunluğu tehditkardı. Bana doğru ilerledi ve ben camın pervazında adeta eridiğimi hissettim. Bana bu kadar yaklaşmasına izin vermemeliydim. Yaklaşmaya devam ettiğinde, elimi göğsüne doğru kaldırıp, onu durdurdum.

“Kraliçem olarak, benden ne talep edersen et, senin... arzularını yerine getirmek benim görevim.”

Elimi onun göğsünden çekmeden gülümsedim. Bir şekilde, eğer elimi çekersem Sinjin’in bunu beni öpmek veya daha fazlası için bir davet olarak göreceğini biliyordum.

“Güzel.” Derin bir nefes aldım. “Sana, Mercedes ile gizli buluşmalarınızda ne hakkında konuştuğunuzu bana anlatmanı emrediyorum.”

Birdenbire sivri dişleri geri çekilip duruşu katılaşırken Sinjin’in yüzündeki gülümseme yok oldu. Aslında bu değişim karşısında gülmek istedim. Onu yatağıma davet edeceğimden çok emindi, ama onun yerine, ondan kurabiye kavanozundan kaç kurabiye çaldığını söylemesini istemiştim.

“Aklının başka şeylerde olacağını umuyordum,” diye söylendi.

Başımı salladım ve kollarımı göğsümün üstünde kavuşturdum. “Daha fazla vakit kaybetmek yok, Sinjin. Sana, Mercedes ile aranda neler olduğunu anlatmanı emrediyorum.”

O bir cevap veremeden önce, yatak odamın kapısının çalınmasıyla bölündük. Tam cevap vermek üzereydim ki kapı açıldı ve Mercedes başını içeri uzattı. İçeri girmeden önce neden benim cevap vermemi beklemediğini merak ettim ... sanki Sinjin'den demin ne istediğini biliyordu. Hımm, sanki aralarında özel bir bağ var gibiydi; içlerinden birisi zor bir durumda kaldığında ötekinin hissedebileceği bir bağ. Eh, eğer Sinjin yakında doğruları anlatmazsa, gerçekten de zor bir durumda OLACAKTI.

“Halkınız aşağıda toplandı Kraliçem, ve acilen bir toplantı talep ediyorlar,” dedi Mercedes nefes nefese.

Gözlerimi kısıp kaşlarımı çattım. “Bekleyebilirler, Mercedes. Sinjin ile tartışmakta olduğum önemli bir konu var.”

Mercedes Sinjin'e bir bakış atıp bana geri döndü. Ve ifadesinden hiçbir şey anlayamıyordum. “Bu konunun çok acil olduğuna inanıyorum, Kraliçem. Kendi aralarında tartışmaya başladılar.”

“Olacak şey değil!” diye söylendim ve kapıya doğru yönelirken sonra Sinjin'e bakmak için döndüm. “Bundan kurtulduğunu sanma.”

Bir anlığına şaşırmış göründü ama anında havalı bir şekilde gülümseyerek umursamaz tavrını takındı. “Neden öyle bir şey düşüneyim ki?”

Cevap vermeden yanımda Mercedes ile merdivenlerden in-

meye başladım. “Ne haltlar dönüyor?”

“Görünüşe göre halkınız, kendinize bir eş seçmeniz için ısrar etmeye gelmiş,” diye cevap verdi.

Merdivenin alt basamaklarında durup ona baktım. “Senin bununla hiçbir alakan olmadığına inanmalı mıyım?”

Mercedes kaşlarını çattı ve yeşil gözleri belirgin bir rahatsızlık ile parlarken bir tutam koyu renkli saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Bununla hiçbir şekilde bir alakam yok.”

Ona, sanki ona inanmıyormuşum gibi baktım ama çehresinde dürüst olmadığına dair ipucu olabilecek hiçbir şey yoktu. “Neden bu saçmalıklarla benim uğraşmam gerekiyor?”

“Çünkü siz hükümdarsınız,” diye cevapladı Mercedes ve koridor boyunca bana eşlik etti. “Ziyaretçilerinize sizi kütüphanede beklemelerini söyledim, Kraliçem.”

Başımla onayladım ve ardından yürümeyi kesip dönerek direkt ona baktım. “Ve sen bu evlilik konusunda ne düşünüyorsun? Sence bu iyi bir fikir mi?”

Başını hafifçe yana eğdi ve sessizce sorduğum soruyu düşündü. “Kötü bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Eğer kendi türünüz dışında birisi ile evlenmeyi düşünürseniz bu, krallığınızdaki tüm canlıları bir araya getirmek için bir vesile olabilir.”

Ve işte Rand için bu son darbeydi, aynen tahmin ettiği gibi. Gizliden gizliye Rand’in bu olaydan kendisine pay çıkartıp çıkartmayacağını merak ediyordum ve bir yandan da öyle yapmasını umuyordum. Ama şu anda bunun için endişelenmemin bir yararı yoktu.

Mercedes'e ve meraklı ifadesine bakıp iç geçirdim. Ardından kütüphanemin kapısını açınca içeride bizi 10 kişinin beklediğini görüp şaşırdım. Mercedes, toplantıyı onun yöneteceğini gösterir bir şekilde önümden yürüdü ki bana göre hava hoştu.

"Lütfen oturun," dedi, sanki sandalye kapmaca oynanıyor-muş gibi herkes uygun bir sandalyeye aceleyle oturdu. Odaya göz gezdirince birkaç tanıdık surat seçtim ama diğerlerini tanıımıyordum. Odran, Doolan ve onların yanı sıra tanımadığım başka peri erkekleri buradaydı. Trent ve onun kurt muhafızı, Varick ve her zamanki gölge formunda Klaasje. Dikkatimi odadaki diğer kişilere yöneltemeden, Sinjin rahatça odaya girdi ve Klaasje'nın yanında durdu. Odadaki diğer erkeklere bakmadan önce ona belli belirsiz gülümsedim. Uzaktaki köşede duruyorlardı ve onlardan hiçbirini tanıımıyordum.

"Oturmak ister misiniz?" diye sordu Varick.

Başımı hayır anlamında salladım ve odanın ortasındaki şöminenin üzerindeki rafa yaslandım. Etrafa göz atınca Mercedes'in her duvardaki rafları kitaplarla doldurmayı başardığını görüp şaşırdım. Belki de aslında kitap değil illüzyonlardı. Ama bu başka bir gün çözülecek bir gizemdi.

"Anladığımız üzere..."

Mercedes cümlesini bitiremeden kapı açıldı ve içeri Rand girdi. Ve birdenbire içimdeki karanlık dağıldı. Yakındaki bir gül çalısında böcekler vızıldarken, ruhumun kuşları cıvıldamaya başladı ve gülümseyen bir gün ışığı arka planda "Hallelujah" çalarken pofuduk bulutların arasında dans ediyordu.

Rand beni kurtarmaya gelmişti. Sonumun bu odadaki soy-tarıtlardan birisi ile evlenmek olabileceğini fark etmişti ve o buna izin vermezdi. Evet, beyaz atı ve parlak zırhı olmayabilirdi ama yine de o benim şövalyemdi.

Odaya bir göz gezdirdikten sonra beni görünce başıyla selam verdi ve belli belirsiz gülümsedi. Ben de ona gülümsedim hatta sanki planını biliyormuşum ve ben de ona dahilmişim gibi göz bile kırptım. Şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı ve odanın arka tarafına ilerleyip duvara yaslanarak sessiz gözlemci rolüne büründü.

Birdenbire aklıma benimle gerçekten evlenmek veya benim bir başkası ile evlenmemi engellemek istediğı için Rand'in bana evlilik teklif etmeyebileceğı gibi kötü bir ihtimal geldi. Elbette, Kraliçe bendim ve Odran, Trent, Varick veya odadaki yabancılardan birisi ile evlenmem kesinlikle mümkün değildi. Ve Rand'in bunu bilmesi gerekiyordu.

Mercedes Rand'e baktı ve somurttu, sanki onu gördüğü için mutlu değildi. Ardından kaldığı yerden devam etti. "Her birinizin Kraliçemizle evlenme talebi içerisinde ya kendi niyetinizi ya da efendinizin niyetini sunmak için burada olduğunuzu anlıyoruz."

Beni önceden bu konuda Rand dışında hiç kimsenin uyar-mamış olmasından dolayı öfke ile doldum. Hiç kimse Kinloch'a gelip onları dinlememi istemeden önce bana bu konuda nasıl hissettiğimi sormamıştı. Eh, eğer onlar dinleneceklerse, *ben de* dinleneceğim.

Öfkemi yuttum ve Rand'e baktım. Dudaklarında "ben demiştim" anlamına gelen hafif bir gülümseme ile bana bakıyor-

du. Sadece kaşlarımı çattım ve homurdanarak son dönemlerde hayatımın dönüştüğü şamataya geri döndüm.

“Her birinizin, niyetinizi bildirmek için sadece 10 dakikası var,” diye devam etti Mercedes. Bu doğaçlama toplantı için fazlasıyla hazırlıklı görünüyordu. Bunun olacağını bilip bilmediğini merak ettim.

“Odran, Perilerin Kralı, lütfen teklifiniz ile Kraliçemizin huzuruna çıkın,” dedi Mercedes.

Odran başıyla onayladı ve ayağa kalktı. Arkasında Doolan ve öbür peri adam ile hantalca ilerleyerek karşıma geldi.

“Kraliçem, sizden naçizane evlilik teklifimi kabul etmenizi istiyorum. Size müttefiklerinizin en güçlüsünü sunuyorum: perileri.” Diğerlerinin arasından büyük ihtimalle perilerin en güçlü müttefikim olması konusuna bir tepki olarak genel bir itiraz sesi yükseldi, ama Odran pek fark etmiş gibi görünmüyordu. “Sizin ve benim çok eski bir mazimiz var Kraliçem ve siz her zaman benim size dair gerçek duyularımı biliyordunuz.”

Evet, çarşafların arasında biraz debelenmekten öteye gitmeyen hisleri. Evet, Odran Perilerin Kralıydı ve gerçekten de çok güçlüydü ama bir yandan erkek orospuların da Kralıydı.

Odran konuşmasından oldukça memnun bir halde geri çekildi ve Doolan’a başıyla işaret edince küçük adam öne çıktı. “Kralım size hediyelerini sunuyor, Kraliçem.” Ardından mor kadife çantayı lap diye önüme bıraktı ve hepimiz çantanın altın sırmalı bağlarının kendiliğinden açılarak daha önce, Odran bahçede belirlediğinde görmüş olduğum kornikopyanın ortaya çıkışını izledik. Çantanın içinden bir hışırtı geliyordu ve daha iyi inceleyebilmek için eğildiğimde, içinden iki beyaz güvercin

uçarak çıkıp odada çember çizdiler ve sanki hiç var olmamışlar gibi havaya karışarak yok oldular.

İçimden gelmemiş olmasına rağmen alkışladım. Kaba olmaya gerek yoktu. Herkesin teklifini geri çevirip bir daha asla böyle bir numara yapmamalarını söylediğimde yeterince kaba olacaktım.

Odran ve heyeti koltuklarına geri döndü ve Mercedes müzayedeci rolünü oynamaya devam etti.

“Kurtlar lütfen ne çıkabilir misiniz,” dedi.

Trent başıyla onayladı ve ayağa kalkmaya yeltendi ama daha o ağzını aamadan içimdeki öfke bir anda açığa çıktı ve kendimi kontrol edemedim. “şaka yapıyorsun, değil mi Trent?”

“şaka mı?” diye tekrarladı afallamış görünerek, sanki ilişkimizin onun beni terk etmesiyle bitmesinden sonra bana evlilik teklif etmenin pek iyi bir fikir olmadığı aklına gelmemiş gibi. Evet, şimdi beni terk etmemiş olmayı diliyorsun değil mi, kurt ocuk?

“Yerine geri otur, seni dinlemeyeceğim bile,” dedim elimden geldiğince serinkanlı bir şekilde ki pek serinkanlı olmadı.

Trent anlaşılmaz birşeyler homurdandı ama yine de yerine geri oturdu. Ardından, üç yabancı ayağa kalktı ve ilerlemeye başladı. Ortadaki, koyu tenli ve alnı kelleşmeye başlamış, orta yaşlı adam bir iki adım daha bana yaklaşarak diğer ikisinden ne ıktı. Morumsu gözleri yüzünde sanki ametist gibi parlıyordu. Boyu 1.80’den uzun olmalıydı ve bir yüzücünün fiziğine sahipti. İnanılmaz gözleri ve dolgun dudakları ile garip bir şekilde yakışıklıydı. Demek istediğim, Rand veya Sinjin ile ya-

rışamazdı ama yine de oldukça yakışıklıydı.

“Kraliçem,” diye cümlesine başladı beni gafıl avlayan bir aksanla, “Daha sizinle tanışma şerefine nail olamadığımı biliyorum ama yine de kendimi tanıtmak ve size teklifimi sunmak istedim.” İngilizcesi kusursuzdu ama kesinlikle ikinci bir lisan olarak öğrenilmişti; Kraliçe’nin İngilizcesi – ders kitabı İngilizcesi, sohbet İngilizcesi değil.

Ne diyeceğimi veya ne yapacağımı bilemeden sadece gülümsedim.

“Ben Tabor, İblislerin Kralı.”

Midemin boğazıma yükseldiğini hissettim. İblislerin Kralı mı? İblislerin bir kralı olduğunu bile bilmiyordum.

Tekrar eğildi ve ona elimi verdim... şey... verdim derken, uzattım. “Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum, Kral Tabor,” dedim elimi tutup öptüğünde şaşkındım. Demek ki iblisler de şeytan tüylü olabiliyormuş. Görünüşe göre Yeraltı Dünyası’ndaki tüm canlıların öyle ya da böyle bir karizması vardı.

“Siz ve halkınız bizim davamıza dahil olduğunuz için çok müteşekkirim,” dedim, içten içe iblisleri kontrol eden birisine düzgün şekilde hitap edebilmiş olmama sevinerek, çünkü dediğim gibi gerçekten de iblisler hakkında pek bir şey bilmiyordum. Umarım Tabor ile arkadaşlığımız devam ederdi. İblisleri kesinlikle kendi tarafımda istiyorum.

Tabor başıyla onayladı. “Sizi ve hükümdarlığınızı tüm kalbimizle destekliyoruz ve ayrıca sizi bir aşık ve kocanız olarak desteklemek ise benim kişisel dileğim.”

Bir iblis ile sevişme düşüncesi üzerine, elimi onun elinden

çekip onu belli belirsiz bir gülümseme ile selamladım. Umarım iblis bir koca veya aşık aramadığım için çok hayal kırıklığı yaşamaz.

“Bizim aramızda yapılacak bir evlilik, cadılar ve iblisler arasındaki bağları oldukça güçlendirecektir,” diye devam etti Tabor ve gözleri bir anda kırmızı parladı ama anında ametist moruna geri döndüler. Bu aslında beni biraz ürkütmüştü ama başka hiç kimsenin umursamadığını görünce, benim de korkmamam gerektiğini anladım.

“Teklifiniz için teşekkür ederim,” dedim ve Mercedes odanın kontrolünü tekrar eline geçirirken, onun koltuğuna geri dönüşünü izledim.

“Niyetini dile getirmek isteyen başka birisi var mı?” diye sordu.

Rand’e baktım ve dikkatinin Tabor’un üzerinde olduğunu fark ettim, sanki iblise güvenmiyormuş gibi gözlerini kısmış ve sert bir ifadeyle ona bakıyordu. Rand’in Mercedes’i duymamış ve sırasının gelmiş olduğunu anlamamış olabileceğini düşünerek boğazımı temizledim. Önce bana ardından da demin dediklerini tekrarlayan Mercedes’e baktı. Yine de, herhangi bir şey yapacağına dair hiçbir belirti yoktu ve sanki suratımın ortasına tokat yemiş gibi hissettim.

Bana evlenme teklif etmeyecek miydi? Tüm bu ucubelerin arasından çıkıp beni kazanmaya çalışmayacak mıydı? Beni gerçekten de perilerin, kurtların veya iblislerin önüne mi atacaktı?

“Ben niyetimi dile getireceğim,” dedi Varick birdenbire ayağa kalkarak.

Ona baktım ve daha ben “kendine bir kazık sapla” diye-
meden, Sinjin birdenbire tüyler ürperten bir hırıltı çıkarak
efendisini yere devirecek şekilde Varick’in üstüne atladı. Va-
rick kendisini Sinjin’den ayırmadan önce birkaç saniye yerde
yuvarlandılar ve ardından bir saniye içerisinde Varick avuçları
ile ondan genç olan vampirin göğsüne vurarak onu kendin-
den uzaklaştırdı. Sinjin’den bir itiraz hırıltısı geldi ama havada
uçararak duvara yapıştı. Sırtı duvara o kadar sert çarptı ki, oda
sallandı. Sinjin öne doğru düştü ama elleri ve dizleri üzerinde
sağlam bir şekilde durmayı başardı.

“Sinjin!” diye bağırdım ve iyi olduğundan emin olmak için
ona doğru yöneldim. Ama Mercedes’in bileğimdeki sıkı kavra-
yışı, daha yakına gitmemi engelledi.

Ayağa kalkıp duvara yaslanırken, “Ona evlenme teklif et-
meyeceğin konusunda bana söz vermiştin,” diye hırladı Sinjin
Varick’e.

“Aklını mı kaçırdın!” diye bağırdım kendimi Mercedes’in
kelepçe gibi tutuşundan kurtarmaya çalışırken.

Ama Sinjin’in gözleri efendisinininkilerden hiç ayrılmadı ve
gözlerinin derinliklerinde, düşmanlık ve nefret görebiliyor-
dum.

Varick’e baktım ve belirgin bir umursamazlık içerisinde
kollarını göğsünün üstünde birleştirmiş halde odanın orasında
durduğunu gördüm. “Klasının dışında davrandın.” Varick iki
saniyeliğine durakladı. “Kraliçemize evlenme teklif edip etme-
mem seni ilgilendirmez.”

Başka bir hırlama ile, Sinjin Varick’in üzerine atladı ve ar-

dından ikisini birden gözden kaybettim. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki, vampir süratleri yüzünden onları çıplak gözle takip edemiyordum. Orada burada renk hüzmeleri dışında bir şey göremiyor olsam bile, onları hala duyabiliyordum. Oda gıcırdayan dişlerin ve indirilen darbelerin sesleriyle doluydu.

“Sinjin!” diye bağırdım ve odadakilere döndüm. “Birileri, bir şeyler yapsın!”

“Bu efendi ve hizmetkarı arasında bir şey,” dedi Odran başını sertçe sallayarak.

“Bu saçmalık,” dedim ve endişeli bir şekilde alt dudağını büzmüş, kollarını kendi etrafına sarmış olan Klaasje’ya döndüm.

“Ona yardım et!” diye bağırdım, Sinjin’den bahsettiğimi anlayacağını umarak.

“Yapamam,” diye cevapladı, başını sallayarak. Bana bakmayı redediyordu. “Varick benim atam.”

İlerlemeye başladım ama Rand’in kafamın içindeki sesi beni durdurdu.

Jolie, hayır! Seni öldürürler!

Ve sanki onun kelimeleri beni kavganın dışında tutmak için yeterli değilmiş gibi, birdenbire ayaklarımı kımıldatamadığımı fark ettim. Sanki ayakkabılarım süper-yapıştırıcı ile yere yapışmıştı. Rand beni büyüyle yerime sabitlemişti.

Ben daha Rand’in büyüünü kaldıramadan, yırtılan kumaş sesi gibi bir ses dikkatimi çekti ve birdenbire Sinjin’in yerde, önümde olduğunu gördüm. Perişan bir halde yatıyordu, her

yeri kanla kaplıydı. Ona doğru ilerlemeye çalıştım ama ayaklarım beni dinlemedi. Öfkeli bir şekilde Rand'e baktım ve başıyla onayladı. Birdenbire ayaklarımı tekrar hareket ettirebiliyordum. Varick'in onu öldürmüş olmasından endişelenerek Sinjin'in yanında diz çöktüm.

Varick bize doğru birkaç adım yaklaştı ve bir düşünce ile etrafımızı saran bir koruyucu enerji kalkanı oluşturdum. Güçlerimin vampirlere karşı işe yaramadığını düşünürsek, salakça bir hareketti ama yine de mantıksal olmaktan çok içgüdüsel bir tepkiydi.

"Ondan uzak dur," diye bağırdım Varick'e. Varick sanki beni duymamış gibi bir adım daha yaklaştı ve ayağa kalkıp Sinjin ve onun arasına girdim.

"Sana onu rahat bırakmanı emrediyorum," diye bağırdım. "Kraliçen olarak, sana geri çekilmeni emrediyorum ... derhal."

"O haddini bilmiyor," dedi Varick bana ters ters bakarak ama yine de birkaç adım geri çekildi.

Sinjin'in kan yığını içindeki bedenine bakarken bir anda onun için korkmaya başladım; almış olduğu hasara rağmen hayatta kalmayı başarırsa Varick'in ona yapacaklarından dolayı korkmaya... Varick'e baktım ve gözlerindeki gerçeği farketmişimde zorlukla yutkundum. Sinjin itaatsizliği nedeniyle cezalandırılacaktı. Ama beni endişelendiren ne derecede cezalandırılacak olduğuydu.

"Bu vesileyle, Sinjin'in seninle olan bağını etkisiz kılıyorum," dedim, böyle bir talepte bulunacak gücüm olup olmadığını bilmeden.

Oda tamamen sessizleşmeden önce, birkaç hayret dolu ses ve "Hayır, Jolie!" diyen Rand'ın sesini duydum, ama umurumda değildi. Sinjin'i korumak benim sorumluluğumdur.

"Böyle bir emir veremezsin," dedi Varick sakın bir sesle.

"Ben Yeraltı'nın Kraliçesiyim," diye cevapladım.

"Jolie, bunu tekrar düşün," dedi Rand, ve bir anda yanımda duruyordu ama ona bir bakış bile atmadım.

"Benim emrim yasadır," dedim.

Varick başını sağa sola salladı ve sanki kimin haklı kimin haksız olduğunu kontrol etmek ister gibi Mercedes'e baktı.

Mercedes sadece başıyla onayladı. "Eğer Kraliçenin isteğiysen, öyle yapılmalı," dedi, demin yapmış olduğum şeyi onaylamadığımı belli eden alçak bir sesle.

"Varick'e, Sinjin'i aralarındaki bütün bağlardan azad etmesini emrediyorum," diye devam ettim odadaki herkese bakarak. "Bu noktadan sonra, Sinjin kendi kendisinin efendisidir. Sadece bana hesap verecektir."

"Çok büyük bir hata yaptın," dedi Varick tükürür gibi. Öfkeden titriyordu. "Ve bunun için acı çekeceksin."

Daha ben herhangi bir şey söyleyemeden, öylece yok oldu.

En Sefaz

Günlük Giriş

Son birkaç gün zihnimde başı ve sonu olmayan koca bir gün ve geceye dönüşüp bulanık bir şekilde birleşmiş durumda çünkü bu süre içinde çok fazla şey oldu. Ve zihnim ise öyle bir arapsaçına dönmüş durumda ki bir konu üzerine birkaç dakikadan fazla odaklanamadan sanki duyulmak istermiş gibi yeni bir tanesi aklıma geliyor. Aklını kaçırmak böyle bir şey mi, merak etmiyor değilim.

Kısacası Günlük, Varick tarafından saldırıya uğradığından beri Sinjin'e ne olduğunu merak ediyor olmalısın. Tanrı'ya şükür saldırıdan kurtuldu. Tek ihtiyacı olan şey Klaasje'nın kanıymış (anlaşılan vampirler birbirlerinin kanlarını içebiliyormuş ve bir vampirin kanının iyileştirici özellikleri varmış ki bu bilmediğim bir şeydi). Her neyse, kısacası Klaasje

onu iyileştirdi ve bu sayede... Klaasje ve ben birbirimizi daha yakından tanıma fırsatı bulduk.

Klaasje'ya davranış şeklimden dolayı kendimi suçlu hissettiğimi itiraf etmeliyim. Ona karşı mesafeliydim ve çok arkadaş canlısı değildim. O ise bana hep nazik ve saygılı davranmıştı. Bütün bunların asıl sebebi, Sinjin'le olan ilişkisinden dolayı Klaasje'yı kıskanmamdı. Bunu yazmak her ne kadar acı verse de söylemek zorundayım: Onu kıskanmak zorundaymış gibi hissediyorum. Sinjin'e karşı her zaman bir şeyler hissettim ve şu anda da hissediyorum. Ancak bu aptalca durumda kendimden utandığımı itiraf etmeliyim. Klaasje'yı kıskanmaya hakkım yok, çünkü Sinjin'le romantik bir birliktelik yaşamak istemiyorum. Yani birlikte bir geleceğimiz olabileceğine dair bir şansımızın olduğunu düşünmüyorum.

Neyse devam edelim... Varick'le yaşadığımız o işkenceden sonra Klaasje'nın Sinjin'le daha rahat ilgilenebilmesi için herkese odayı terk etmesini emrettim. O anda Sinjin çok bitkin bir haldeydi. Dişlerini Klaasje'nın derisine geçirecek gücü dahi yoktu. Bu yüzden ben Sinjin'in başını tutarken, Klaasje da kendi bileğini ısırarak kanının Sinjin'in ağzına damlamasını sağlıyordu. Yavaş yavaş gücünü yeniden kazanıyor gibiydi ve yarım saat gibi bir zamanda Klaasje'nın bileğini kendi başına tutabilir duruma geldi.

Sinjin bayginken, yani muhtemelen büyük göğüslü ve belirgin damarları olan kadınları dişlerken Klaasje ve ben ufak bir kız kıza konuşma fırsatı bulduk. Kıskanç bir pislik gibi davrandığım gerçeğini de göz önünde bulundurursak tabii ki "arkadaşlıklarının" doğasına da burnumu soktum. Ve Klaasje'nın de bu konu hakkında söyleyecek ilginç şeyleri vardı.

Bir zamanlar Texas'ta tanıştıkları dönemde onu sevmiş oldu-

ğundan dolayı kalbinde Sinjin'in sonsuza dek bir yeri olduğunu itiraf etti, ama savunmasını onu bir kez daha sevecek kadar düşürmeyeceği konusunda ısrarcıydı. Sinjin'in ne ve kim olduğunu anladığını, onun başka birini sevmeye becerisine sahip olmadığını, o şekilde biri olmadığını fark ettiğini söyledi. Ve tabii ki durumu kendimle ilişkilendirebildim—tam olarak, kalbimin derinliklerinde Sinjin'in bana aşık olmadığına inanma sebebime değinmişti. Neden mi aşık değildi? Çünkü o, sevebilme kapasitesine sahip değildi.

Asla şu anda olandan fazlası olamayacağını bildiği halde, Klaasje bu tuhaf arkadaşlıktan garip bir biçimde memnun görünüyordu. Daha da garibi, Sinjin'in benim çevremde daha farklı davrandığını söyledi; bir kadın için kendini tehlikeye atıp Varick'e başkaldıracağını hayal bile edemezmiş. Sinjin'in bu kadar kıskanç ve sahiplenici olması, onun kafasını karıştırmış gibi görünüyordu. Bunlar onu tanımlayan özellikler değildi. O böyle biri değil, "sev ve terk et" tipi idi.

Tabii ki bunun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum ve bunu hiçbir zaman çözemeyeceğim bir gizem olarak rafa kaldırdım. Sinjin Sinjin'di ve onu ve davranışlarını hiçbir zaman anlamayacağımı fark ettim. Ama bir şekilde bunu sorun etmiyorum sanırım.

Sinjin hakkındaki başbaşa konuşmamızdan sonra, çok uzun zaman önce Sinjin'i sevmiş olup şimdi ve burada tekrar bir araya gelmenin onun için ne ifade ettiğini merak ederken, Klaasje için üzülüm. Klaasje bir süre düşüncelere dalmış göründü ve sonunda Sinjin'in alnını okşayıp (o noktada Sinjin hala kendinde değildi) kendini nasıl işlere buluşturduğunu sorduğunda başını salladı.

Her şey çok garipti, olayları onlardan bıkana kadar tekrar tek-

rar o kadar fazla düşünmüştüm ki kafam iyice karışmıştı. Ama en azından Sinjin iyileşecekti. Klaasje, Sinjin'in her akşam onun kanını içmesi gerektiğini ve üç-dört gün içinde eski, bildiğimiz haline döneceğini söyledi.

İki korumamdan yoksun olmam, evi terk edemeyeceğim anlamına geliyordu (Klaasje kanını vermekten beni koruyamayacak kadar zayıf düşmüştü ve Sinjin... eh, sanırım sebebi belli.) Kendimi irticalen korumalarım olarak getirilen kurtlara teslim etmek istemediğim sürece, Kinloch'ta sıkışıp kalmıştım.

Geçen üç günü burada oturup, kediyle oynayarak ya da kendimi meşgul etmeye çalışarak geçirdim. Tabii ki Bella'nın ordusu için daha çok asker canlandırdık ve ben daha çok dersin "keyfini" çıkardım ki en sonuncusu kurtadamların tarihi üzerineydi. Ama bu küçük oyalanmaların dışında çok fazla boş vaktim vardı. Ve çok fazla boş vaktimin olması berbat bir şeydi çünkü Rand'in bana nasıl evlenme teklif etmemeyi seçtiğini tekrar tekrar düşünmek için oldukça fazla fırsatım oluyordu. Beni asla müdafaa etmedi, asla küheylanını sürüp, prensesi trol-yüzlü yabancılardan kaçırın beyaz atlı prensi oynamadı. Kulağa aptalca geliyor biliyorum ama bir parçam - içimdeki küçük kız - hala peri masallarına inanıyor ve saçma bir hayali yaşamayı her şeyden çok istiyor. Ama hepsi bu... elle tutulamayan bir rüya. Ve bana kalırsa bu rüya yok edilmeli.

Sonunda bugünkü Rand'in, 1878'deki benim Rand'imden ciddi biçimde farklı olduğu gerçeğiyle yüzleştim. Gerçekten, aynı kişi bile değiller. Yani, belki de 1878'deki Rand'e bu yüzyılda beraber olacağımıza dair verdiğim sözü tutamayacağım. Belki kaderimizde aşık olmamız yoktu, belki hiçbir zaman olmadık. Belki de, basitçe, birlikte bir kaderimiz yoktur.

Biliyorum kulağa kendime acıyormuşum gibi gelecek ama sanırım gerçek bu; acıyorum. Ama Günlük, daha önce hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim—tamamen terk edilmiş... Evet, yanımda Christa var ve her daim oldu ama onun da kendi hayatı var.

Sürekli 1878'deki Rand aklıma geliyor, ne kadar şefkatli olduğu, aşkımızın bizi nasıl da sardığı, nasıl da bir bütün, doğru ve gerçek olduğu... O kadar güzeldi ki... Ve en kötü tarafı annesinin yüzüğünü parmağıma takıp bana evlenme teklifi ettiği anı kafamda tekrar tekrar canlandırmam. Gözlerindeki bakış öyle derin, öyle samimiydi ki. Hayatımda ilk defa gerçek mutluluğu, gerçek aşkı tattım.

Artık içimde bir boşluk var—bütün umutlarımı ve aşka dair arzumu içine çeken bir boşluk. Beni ele geçiren bir karanlık, bir hastalık. Ve bunu durdurmak için yapabileceğim gerçekten hiçbir şey yok. Kalbimi parçalanmaktan ve ölmekten kurtarmak için 1878'e dönmek ve kalan yıllarımı orada yaşamak dışında ne yapılabilir bilmiyorum.

Kalemi bıraktım ve hala sol elime taktığım, Rand'in annesinin yüzüğüne bakınca hıçkırığımın boğazımda düğümlendiğini hissettim. Yüzüğü parmağımdan çıkarıp masamın en üst çekmecesini açarak içine bırakırken yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Çekmeceyi kapatırken aşkın idealizmine inandığım Rand'i seven bir parçamı da oraya kapattığımı hissettim.

Kapım çalındığında yanağımdaki yaşları sweatshirt'ümün

kollarına sildim. Mercedes kendini tanıttı ve ziyaretinin sebebini anlayarak kapıyı hırsıyla açtı.

“Onların hiçbirisiyle evlenmeyeceğim,” dedim kararlılıkla.

Mercedes söylediğim şeye şaşırılmamış bir halde başını salladı. “İçeri girebilir miyim?”

İçeri girmesi için itaatkâr bir şekilde kapıyı açtım.

“Bu konuyu enine boyuna düşündüğünü umarım. Artıları, eksileri tarttın mı?” diye sordu.

Penceremden dışarı, güneşi kapatan gri bulutlara bakarak başımı salladım ve iç çektim. Yağmur damlaları yavaşça düşmeye, pencereme çarpmaya başladı. “Evet, kararımı verdim.”

“Pekâlâ,” diye cevapladı Mercedes, kapıya dönmeden önce bana kısaca gülümseyerek. Birkaç adım attıktan sonra durdu ve yine bana döndü. “Sinjin’e güveniyor musun?” diye sordu.

“Sinjin’e güvenmek mi?” diyerek tekrarladım. Ses tonum kafamın karışık olduğu gerçeğini gizliyordu.

Mercedes başını salladı ve bakışları penceremin dışındaki okyanusa daldı. Pencereye yaklaştı ve parmaklarını pervaza koyarak dalgaların kayalara çarpışını izledi.

“Neden bilmek istiyorsun?” diye sordum, tamamen sessizliğe bürünmüş gözükürken.

Manzarayı izlemeye devam etti. “Sinjin olmasını mı umuyordun?”

“Ne?” diye sordum. Varick yerine Sinjin’in mi benimle evlenmesini umduğumu kastettiğini anlamıştım. “Hayır! Sinjin’le evlenmek istemiyorum.”

Gözlerini bana çevirdiğinde yüzünde rahatlamış bir ifade vardı ve sadece başıyla onayladı. "Sinjin'i efendisinden azat ederken umarım ne yaptığının farkındasıdır."

Aslında bu hareketin sonuçlarının ne olacağı hakkında hiç düşünmemiştim yani, hayır, farkında olduğumu söyleyemem.

"Neden? Bu kadar önemli olan şey nedir?" Sesim oldukça savunmacı çıkmıştı.

"Sinjin artık çok daha güçlü olacak."

Yutkundum. Neden bilmiyorum ama bu kötü bir şeymiş gibi gelmişti. "Nasıl? O hala aynı Sinjin."

Mercedes başını sağa sola salladı ve zoraki gülümsedi. "Şu anda Sinjin'i kontrol altında tutacak kimse yok. Bu yüzden ona güvenip güvenmediğini bilmek istedim."

Gözlerimi kıstım. "Bence esas soru senin ona güvenip güvenmediğin olmalı."

Şaşırmış gibi omuzlarını kaldırdı. "Benim ona güvenmem niye önemli olsun ki?"

Başımı salladım. "İkinizin arasında bir şeyler var gibi ve ne zaman birinizden bir cevap almaya çalışsam ya konuyu değiştiriyor ya da bir şekilde savuşturuyorsunuz."

Mercedes sözlerimi tartıyormuş gibi başını salladı. "Vampire güvenmiyorum," dedi öylece.

"Buluşmalarınız ne hakkındaydı?" diye sordum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Mercedes omuz silkti ve pencereden uzaklaştı, odanın ortasına gelerek tam karşımda durdu. "Sinjin güç peşinde, senin

veya benim gücüm. Güce açlık duyuyor.”

Mercedes’i yeterince tanıdığım için bana her şeyi anlatmadığını biliyordum. Ama şu noktada Mercedes ve Sinjin’in neyin peşinde olduklarının çok da umurumda olduğunu söyleyemezdim. Hayır, umurumda değildi çünkü hayatım için başka bir planım vardı, umm, yaklaşık on dakika önce seçtiğim başka bir yol.

“Mercedes,” bir sonraki cümleyi doğru bir şekilde kurmanın yolunu arayarak söze başladım. “Kraliçen olarak beni 1878’e geri göndermeni istiyorum.”

“Hangi amaçla?” diye sordu şüphe içinde bana bakarken.

“Çünkü hayatımdan nefret ediyorum,” dedim ve gözlerindeki lanetli bakıştan ani bir kaçma isteğiyle birkaç adım geri attım.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Nefret ettiğimden değil,” diyerek kabullendim. Derin bir nefes alıp ona baktım. “1878’de mutluydum. Rand’i sevdim ve o da beni sevdi. Artık hiçbir şey aynı değil.”

“Aynı yapmak, senin görevin.”

Güldüm ama çok çirkin bir sestti. Pencereimin dışındaki dalgalara bakmak için döndüm ve onlar gibi kayalara çarpıp akıntıyla birlikte geri çekilmekten başka bir sorumluluğumun olmamasını diledim. Mercedes’e doğru döndüm ve başımı salladım. “Bu yüzyılda doğru şeyleri yapmaya çalıştım, inan bana.”

Mercedes başını salladı. “Belki yeterince uğraşmamışsındır. Bir sebep var, bir amaç...”

“Evet, evet, evet, ne söyleyeceğini biliyorum ve bunu duymaktan bıktım, usandım.” diye tersledim. “Eğer yaşamımın sebebi ve amacı buysa, hiçbirini istemiyorum.” Sinirden titremeye başladım. “Hayatımın geldiği halden nefret ediyorum.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.” Ama ses tonu üzgün olmadığını ve benim sorunlarımı ve endişelerimi geride bırakmama izin vermeyeceğini söylüyordu. Mercedes her zaman monarşiyi korurdu. Her zaman krallığı korurdu.

“Eğer gerçekten üzgünsen beni geri gönder,” diye sözlerimi bitirdim.

Mercedes kısık gözlerle bana bakarken dudaklarını büzdü. “Peki ya Kraliçe olarak sorumlulukların ne olacak?”

Omuz silktim ve endişelerini savuşturdum. “Sen Kraliçe ol. Bu iş için, benim hiçbir zaman olamayacağım kadar uygunsun. Benden daha güçlüsün. Başından beri Kraliçe sen olmalıydın.”

“Henüz güçlerinin tam olarak farkında değilsin.” dedi.

“Umurumda değil. Şu anda benden çok daha iyi bir Kraliçe olursun.”

Başını sağa sola salladı. “Ben Kraliçe olmak için yaratıldım, Jolie. Bu sorumluluk her daim senin için var oldu.” Bana birkaç adım daha yaklaştı ve çatık kaşlarını gevşeterek gülümsemeye çalıştı ancak yüzünü buruşturmuş gibi göründü. “Kendin için üzülmeyi bırak ve ikimizin de olacağını çok iyi bildiğimiz hükümdar olmaya odaklan.”

“Bu kendim için üzülmemle alakalı değil,” diye bağırdım haklı olduğumu bildiğim halde. Kendi acım içinde debeleniyordum. Ama bunu itiraf etmem gerek yoktu.

“Öyleyse bu konuda daha fazla düşünme.”

Kapıya doğru yöneldi ve aniden gözlerime dolan yaşları hissettirdi. “Lütfen, Mercedes.”

Bir an için durdu ve kapıyı arkasından kapatarak odamdan çıktı.

Gerçekten bu kararı ne zaman veya neden aldığım konusunda emin değildim, ama kendimi Rand’ın misafir odasının önünde buldum ve kapıyı çalmak için tüm cesaretimi toplamam gerekti. Rand baş danışman olarak sadece Mercedes ve benimle görüşmek için değil, aynı zamanda Bella’nın ordusunun kalanlarını yeniden canlandırmak için de Kinloch’taydı.

Kapıyı çaldım ve nefesimi tuttum, Rand kapıya cevap vermek için gelirken kalbim onun adımlarının sesiyle birlikte atıyordu. Kapıyı açtığı anda önce şaşırılmış göründü, ama şaşkınlığı yerini bir gülümsemeye bıraktı.

“Jolie?”

“Konuşabilir miyiz?” diye sordum ve çişim varmış gibi ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim.

“Tabi ki,” diye cevapladı ve kapıyı açtı.

Hemen odaya girdim ve etrafa, açık kahverengi duvarlara ve beyaz mobilyalara hızlıca göz attım. Rand’ın dizüstü bilgisayarı şöminenin önünde duran bir masanın üstünde duruyordu. Görebildiğim kadarıyla ona ait olan tek şey buydu.

“Aklında ne var?” diye söze girdi.

Şöminenin önünde durdum ve yarısı yanmış ve isle kaplı odunlara baktım. “Neden bana arka çıkmadın?”

Yüzündeki ifadeden neden bahsettiğim hakkında bir fikri olmadığı anlaşılıyordu. “Özür dilerim ama...”

“Herkes evlenme teklifinde bulunurken neden beni müdafaa etmedin?”

Başını salladı. “Yapmamı gerektirecek bir sebep yoktu.”

“Sebep yok muydu?” diye dudak büktüm.

Rand’ın kaşları çatıldı. “Sen güçlü bir kadınsın, Jolie, seni kurtarmak benim sorumluluğum değil.”

Bir şeyin içimde yandığını hissettim, kızgın bir şeyin. “Bu beni kurtarmanla alakalı değil.”

“Öyleyse neyle alakalı?”

Gözlerimin dolmaya başladığını hissederken başımı sağa sola salladım. Buraya gelmem benim için inanılmaz derecede aptalcaydı, özellikle Rand ile birlikte çalışmamız gerektiği gerçeği göz önüne alındığında. Duygularımın beni böyle bir duruma sokmasına izin vermiştim ve bu gurur duyduğum bir şey değildi. Özellikle de Kraliçe iken ve kendimi daha iyi kontrol etmem gerekirken.

“Boşver,” dedim topuklarım üzerinde dönüp kapıya yönelirken. Rand elimden tuttu ve beni onunla yüz yüze gelene, aramızda birkaç santim kalana kadar geri çekti.

“Onların hiçbirini kabul etmeyeceğini biliyordum,” dedi, ciddi bir sesle.

“Bunu nasıl bilebilirdin?”

“Çünkü seni tanıyorum.”

Başımı salladım ve bakışlarımı ilk önce yere indirdikten sonra Rand’ın yüzüne baktım. “Rand, bir kez olsun duygularınla hareket etmeni, mantığın yerine kalbinle düşünmeni istedim. Bir kez benim için dik durmanı umdum ve hayatımda sadece senin olacağını herkese göstermeni istedim.”

Genellikle içimde, gizli tuttuğum şeyleri itiraf ediyor olmak; içimde bir aşağılanma hissi uyandırır. Ama belki de her şeyi dışı vurmanın zamanı gelmişti. Belki de gerçekten ne hissettiğimi dışı vurmak tam da ihtiyacım olan şeydi.

Rand gözlerini benden ayırdı ve tekrar bana bakmadan önce derin bir iç çekti. “O tekliflerin hiçbirini kabul etmeyeceğini biliyordum. Kendin kadar bana da söyledin.” Derin bir nefes daha aldı. “Ayrıca benim evlenme teklifim Odran, Trent, Varick ve lanet iblisler Krah gibilerinin teklifleri arasında olsaydı kahrolurdum.”

Anlamadığı gerçeğini kabullenerek başımı salladım ve ondan uzaklaştım. Gözlerimden kanarcasına akan yaşlarla tekrar kapıya yöneldim.

“Neden sürekli denediğimi bilmiyorum, Rand,” dedim kısık bir sesle ona bakmayı reddederek. “Sürekli beni tekmeliyorsun ve ben bir aptal gibi geri dönüyorum.”

Cevap veremeden odayı terk ettim.

Nereye gitmek istediğimden emin değildim ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak salona ve oradan da yerin altındaki yatak odalarına... vampirlerin odalarına giden koridora yöneldim. Siniirle yanaklarımdaki yaşları sildim ve Rand’dan hiçbir şey bek-

lemeyeceğime dair kendime yemin ettim. O benim 1878'deki Rand'im değildi. Değişmişti ve benim kendimi teslim ettiğim adam değildi. Bunu ne kadar erken fark edersem o kadar iyiydi. Rand ile aramdaki her şey bitti. Bitti.

Durduğumda kendimi Sinjin'in odasının önünde, kapıyı çalma konusunda karar vermeye çalışırken buldum. Kafamda bir plan şekillenmeye başlamıştı, bir kaçış yolu. Ama Sinjin'in kapısının önünde dururken bile kendime bunu gerçekten yapıp yapmayacağımı soruyordum.

Kapıyı iki kez tıklattım. Açıldı ve Sinjin karanlıklar içinde belirmiş, şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Cicim, iyi misin?"

"Seninle konuşmam gerek," dedim. Ardından Sinjin'in içerde bir kadınla beraber olabileceği aklıma geldi. "İçeri girebilir miyim? Yoksa... meşgul müsün?"

"Tabii ki girebilirsin." Gülümsedi ve kapıyı sadece birazcık aralayarak beni yanından ona sürtünerek geçmeye mecbur bıraktı. Geçerken sadece beyaz, ipek bir boxer şort giydiğini fark ettim. Göğsü çıplak, kaslı ve harikaydı.

Rahatsız hissederek, "Giyindikten sonra gelmememi ister misin?" diye sordum.

Sinjin kapıyı arkasından kapadı ve kapıya yaslanıp kollarını geniş göğsünde kavuşturarak bana... şehvetli bir şekilde gülümsedi. "Hayır."

"Oh, tamam," dedim ve sweatshirt'ümün fermuarıyla oynamaya başladım. Sinjin'in çıplaklığına bakmamak için odaya göz gezdirdim. Koyu maviye boyanmış genişçe bir odaydı ve koyu

gri, kalın ve peluş bir halı vardı. Siyah deri başlıklı büyük boy bir yatak bir duvarı kaplıyordu ve yatağın etrafı siyah sehpa ile çevrilmişti. Düz ekran bir televizyon yatağın karşısındaki duvarı süslüyordu ve Sinjin yüksek teknoloji bir ses sistemi eklemiş gibi görünüyordu. Ses sistemlerinden anladığımdan değil ama tavanda her köşede bir hoparlör olduğundan bu işlerden anlayan birine bu sistemin etkileyici geleceğini düşündüm.

“Bunları senin için Mercedes mi seçti?” diye hayret içinde sordum.

Sinjin bir kahkaha attı. “Hayır. Yapmış olsaydı bu oda evin geri kalanına benzerdi diye düşünüyorum— benim tarzımla pek uyuşmayan bir şeye...”

Sanırım Sinjin benim tarzımı da beğenmezdi çünkü Kinloch’taki dekorasyonu sevmiştim. Ama burada bulunma sebebim bu değildi ve sadede gelmem gerekiyordu. Demek istediğim, bir odada yarı çıplak bir vampirle olduğum düşünülduğünde...

“Teşekkür ederim, cicim,” dedi. Sesine ağır bir İngiliz aksanı ve şehvet hâkimdi.

Şaşırarak bakakaldım. “Ne için?”

Yaslandığı yerden doğrularak bana yaklaştı. Tam önüme geldiğinde ellerini omuzlarıma koydu ve baldırlarım yatağına değene kadar beni itti.

“Otur. Gergin görünüyorsun,” dedi.

Ben de öyle yaptım. Devasa yatağına oturdum ve tam istediği yerde olduğumu anlatan bir gülümsemenin yüzüne yayılmasını izledim.

Yeniden, “Neden teşekkür ediyosun?” diye sordum.

“Beni Varick’ten özgür kıldın,” dedi. “Bu benim, karşılığını asla ödeyemeyeceğim bir iyilik.”

Başımı sağa sola salladım. “Bana yaptığın iyilikleri düşününce karşılığım ödemene gerek yok.” Demek istediğim, Bella beni kaçırdığında beni kurtarması, vampir Ryder’a karşı savaşmak için eğitmesi, beni kanıyla beslemesi... liste uzayıp gidiyor.

“Anlaşmadığımız konusunda anlaşabiliriz, cicim.” Hala önümde dururken beni bir an inceledi. “Buraya neden geldiğini söyle.”

Bakışımı kucacımda küçükçük görünen ellerime indirdim ve tekrar Sinjin’e bakmadan bir iç çektim. “Beni buradan götürmeni istiyorum.”

Tek kaşını kaldırdı ve bana merakla baktı. “Nereye götürmemi?”

“Umurumda değil. Sadece kaçmak istiyorum.” Ayağa kalktım ve keşke bir penceresi olsaydı diye düşünerek odanın uzak köşesine yöneldim. Bir anda klostrofobik hissetmiştim. Duvara yaslandım ve ona döndüm. “Artık bu hayatı istemiyorum. Buradan gitmek istiyorum.”

“Bunun sorumlu bir davranış olduğunu düşünüyor musun Kraliçe oldu...”

“Sorumluluklar umurumda değil,” diye yakındım.

Sinjin de bana hak vermeden edemezmiş gibi başıyla onayladı. “Ve benim sana ... nereye eşlik etmemi istiyorsun?”

“Yeni bir hayata,” dedim derin bir nefes alıp mırıldanarak. Sözler ağzımdan umduğum gibi çıkmamıştı. “Demek istedi-

ğim, bu konuda Britanya'ya ya da Kinloch'a bağlılığının olmadığını sanıyorum, değil mi?"

Sinjin başıyla onayladı. "Hiçbir bağım yok."

Yararına olacağını düşünerek ona doğru birkaç adım attım. "O halde başka bir yere gidebiliriz, Sinjin. Dünyayı gezebilir, istediğimizi yapabiliriz."

"Neden kaçmaya çalışıyorsun?"

Zorlukla yutkundum. "Hiçbir şeyden. Ber ..."

"Belki de şöyle sormalıydım. Kimden kaçmaya çalışıyorsun?"

Yalan söylemenin anlamı yoktu. "Rand."

Sinjin başıyla onayladı ve birkaç saniye sessiz kaldı ama gözlerini bir an bile benimkilerden ayırmadı. "İsteklerini sadece bir koşulda dikkate alırım."

"Ve o koşul da?"

Aramızda sadece on beş santim kalıncaya kadar yaklaştı. "O warlock'ı unutacaksın. Eğer birlikte yeni bir hayata başlayacaksak, kendini bana teslim etmeni istiyorum. Yatağını, paylaşmak vücuduna sahip olmak istiyorum."

Zorlukla yutkundum ve içimdeki duygularla savaştım. Sinjin'i daima istemiştim. Ama bununla yaşayabilir miydim? Rand'e olan hislerimi bir kenara bırakıp Sinjin'e odaklanabilir miydim? Ve daha önemlisi; Sinjin'e güvenebilir miydim?

"Tamam," dedim.

Sinjin gülümsedi ve bir adım atıp göğsü benimkine değecek

kadar bana yaklaştı. “Bunun ne anlama geldiğini anlıyorsun değil mi?”

Kendimi şehvetli bakışlarına bakmaya zorladığımda nefesim kesildi. “Sanırım,” diye cevap verdim. O kadar korkmuş-tum ki sesim bir fısıltı olarak çıkmıştı.

“Seni ne zaman istersem tadabileceğim anlamına geliyor, cicim. Bedenin bana ait olacak, içindeyken haykıracağın isim benim ismim olacak.”

Nefesini yanaklarımda hissederek gözlerimi kapattım. Kendime engel olamadım. Karnımda kelebekler uçuşmaya başladı ve ben onları bastırmaya çalışarak kendimi bunun üstesinden gelebileceğime inandırmaya çalıştım.

“Benimle sevişmek konusunda ne düşünüyorsun?” diye sordu. Nefesi tenimi okşuyor, parmağını önce boynumda sonra da köprücük kemiğimde gezdirdi.

“Hep nasıl olacağını merak ettim,” diye itiraf ettim.

Derinden bir kahkaha attı. Gözlerimi açtığımda bana bakıyordu, gözleri alev alevdi. Ne yapacağını tahmin edemedim önce dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Sivri dişlerinin uçları dudaklarıma değiyordu. Ama öpüşünde tehditkâr bir yan yoktu. Güçlü, aç ve ısrarcıydı. Dili ağzıma güçlü bir şekilde girerken, boynumun arkasından tutup beni duvara bastırdı.

Geri çekildi ve bir kahkaha daha attı. “Kızardın.”

“Sinjin,” ne söylemek istediğimi bilmeden söze başladım.

Hala yüzünde duran şeytani gülümsemesiyle, “Öyleyse kaçalım mı?” diye sordu.

Başımla onayladım ve benden bir iki adım uzaklaştı.

“Eşyaların ne olacak?” dedi, muhtemelen bavulumla gelmemiş olmadığımı kastederek.

“Hiçbir şeye ihtiyacım yok,” dedim çabucak. Bir cadıydım, ihtiyacım olan herhangi bir şeyi büyü ile sağlayabilirdim.

“Peki edeceğin vedalar?”

“Sadece Christa’ya,” diye yanıtladım. “Ve şu anda bunu düşünemem. Beni gitmekten vazgeçirmeye çalışacaktır.”

“Öyleyse bu konuşma telefonda da yapılabilir.”

“Senin yanına bir şeyler alman gerekiyor mu?” diye sordum kapıya yaklaştığında.

Yatağın yanındaki sandalyenin sırtında duran uzun kollu gömleğine ve pantolonuna uzanırken, “Hayır,” dedi ve giyindi. Siyah deri ayakkabılarını giydikten sonra yüzünde bir gülümsemeyle bana döndü. “Gidelim mi?”

Yirmi dakika sonra Sinjin’in SLS AMG Mercedes’iyle Eye-mouth’tan uzaklaşıyorduk. Nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yoktu. Bu konuyu konuşmamıştık. Aslında arabaya bindiğimizden beri ikimiz de tek bir kelime bile etmemiştik. Kafamda o kadar fazla düşünce dolanıyordu ki söyleyecek bir şey bulamıyordum. Pelham Malikânesi’ne giden yola girdiğimizde, içimde bir şey çatladı, kırıldı.

“Bunu yapamam,” dedim acı bir ses tonuyla. Cevap alamayınca dönüp ona baktım, dişlerini sıkıyordu. “Geri dön, Sinjin, bunu yapamam.”

“Neden?”

Uzunca iç çektim. “Ben...” Sinjin’den başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Gözlerinin içine bakarken bir sonraki kısmı söyleyemezdim. “Rand’i daima seveceğimi biliyorum. Birlikte olmak için yaratılmamış olsak bile, onu daima seveceğim.”

Sinjin hemen cevap vermedi ve kendimi zorlayıp yüzüne baktığımda pişman oldum. Öfkeliydi; öfkesi, gözlerinden fışkırıyor gibiydi ve çenesini öyle sıkıyordu ki dişlerini kıracak gibi görünüyordu.

“Senin zeki bir kadın olduğunu düşünürdüm ama söz konusu o lanet warlock olduğunda nasıl bu kadar kör ve aptal olabiliyorsun anlamıyorum!” diye bağırdı.

Afalladım, ondan böylesine acı sözler beklemiyordum.

“Sinjin...”

“Ne zaman onun seni sevmediğinin ve hiç sevmeyeceğinin farkına varacaksın? Onunla vaktini boşa harcadığını ne zaman anlayacaksın?”

Ona öfkeyle baktım. “Geri dön.”

Geri döneceğine dair hiçbir hareket yapmadı hatta etraftaki herşey flulaşıncaya kadar gaza bastı.

“Uyanman gerek, Jolie. Uyanman ve sana en uygun erkeğin ben olduğumu fark etmen gerek.”

Söyleyebildiğim tek şey, “Üzgünüm Sinjin,” oldu.

on dokuz

Jolie, ağlamayı kes, lanet olsun! Kapıyı arkamdan çarpıp kendimi yatağa atarken kendi kendime bağırdım.

Ama gözyaşlarım bir türlü durmuyordu – sanki kendi bilinçleri varmış gibi gözlerimden akıyorlardı. Ve, gerçekten de, zihnim onları durdurmak için hiç yardımcı olmuyordu. Bunun yerine, Sinjin'in sözlerini kafamın içinde tekrarlamadan duramıyordum – “Seni sevmediğini ve asla sevmeyeceğini ne zaman anlayacaksın?”

Tüm bu durumla alakalı acı, üzücü gerçek ise, Sinjin'in haklı olma ihtimaliydi. Belki de Rand beni gerçekten sevmeydi. Evet, Rand bana âşık olduğunu düşünüyor gibi görünüyordu ve bunu söylemişti ama belki de durum öyle değildi; belki de sadece bana âşık olduğunu zannediordu? Demek istediğim, eğer Rand beni gerçekten seviyor olsaydı benimle birlikte olabilmek için bir

yol neden bulmamıştı? Evet, önümüzde pek çok engel vardı ama aşkın önüne çıkan tüm engellerin üstesinden gelebilmesi gerekmiyor mu? Tüm o aşk şarkıları bunu anlatmıyor muydu?

Ayağa kalkıp yatağımın hemen yanındaki pencereye yürürken, gözlerimi bluzumun koluna sildim. Dışarı baktım, ama karanlıkta hiçbir şey göremedim. Ayın soluk ışığı bile dalgalı bir gri bulut kümesinin arkasına gizlenmişti. Dışarıdaki karanlık gece ve içime kalıcı olarak yerleşmiş gözüken karanlığın benzerliği, göz ardı edemeyeceğim bir haldeydi. Ani bir öfke patlaması ile yumruğumu pencerenin pervazına geçirdim, ama bu sadece kolumdan yukarı bir acının yayılmasına neden oldu.

“Kahretsin!” diye bağırdım ve yine hıçkırmaya başladım. Tüm hayatım hızla kötüye gidiyordu, sanki bir kasırganın sancısını çekiyormuşum gibi; beni, pişmanlık, acı ve öfke ile bitap hale getiren bir duygu fırtınasının...

Evet, 1878'deki Rand beni sevmişti ve hayır, ona geri dönmek bir seçenek değil. Peki, bu, şu anda benim için ne anlama geliyor? Emin olduğum tek bir şey vardı, tüm kalbimle onu seviyordum ve evet, onunla birlikte olmak istiyordum. Benim için ideal olan mutluluk tablosunda Rand her zaman, daima yanımda olacaktı. Tüm bu salak konunun en acı gerçeği ise benim onunla birlikte yaşlanmak istiyor olmamdı. Asla çocuğumuz olamayacak olsa bile, umurumda değil. Rand benim için yeterliydi.

Peki ben onun için yeterli miydim? Üzerinde düşündükçe, ne kadar zor bir durumda olduğumu fark ediyorum. Rand'ın beni sevmediğini ve sevmemiş olduğunu itiraf etmesi çok daha farklı olurdu – o zaman basitçe kendimi geri çeker iyileşene kadar ortaya çıkmazdım. Üstesinden gelebilirdim. Ondan emim – çünkü güçlüydüm.

Ama durum böyle değildi. Rand bana âşık olduğuna inanıyordu ama yine de âşıkmişçasına davranamıyormuş gibi görünüyordu. Neden? Gerçekten hiçbir fikrim yok. En başta onu geri tutan şey hükümdarlık meselesiymiş gibi görünüyordu ardından da bağlanma durumu. Ve gerçekten de, bunlar sadece son dönemde ortaya çıkan engellerdi. İlk tanıştığımızda da, benim işverenim olması sorundu. Peh!

Üzerinde düşündükçe, Rand'ın çok ciddi bir sorunu olduğunu daha çok fark ettim; istediği şeyin peşinden gidememesi. Evet, her şeyi aşırı derecede analiz edip her hareketin sonucunu yüzü kıpkırmızı olana dek tarttığını her zaman biliyordum ama artık harekete geçilmesi gerekiyordu. Düşünme süreci bitmişti. Artık harekete geçme vaktiydi.

Ve birdenbire cevap apaçık ortaya çıkmıştı. O kelimeleri Rand'ın ağzından duymam gerekiyordu. Eğer beni sevmiyorsa, yani eğer benim peşimden gelip beni kalbi olarak adlandırdığı o kalenin içine almayacaksa pes edecektim. Hayatıma devam ederdim. Evet, zor olacak ama 1878'in temsili Rand'inden özür dileyip ardından tüm o anıları ve onlarla alakalı suçluluk hissini sonsuza dek kilitleyip zihnimden uzaklaştırabilirdim.

Bugünün Rand'inin geriye sadece bir tek şansı kaldı. Ya beni sahiplenecek ya da gitmeme izin verecek.

Yağmur damlalarının pencere pervazına çarpma sesini duydum ve tekrar dışarı baktığımda bir şimşegin gökyüzünü aydınlattığını gördüm. O kısacık anda şimşek, şimdi bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru aydınlattı. Sanki şimşekler içerde kalmak için yeterli bir uyarı değilmiş gibi gök, boğuk bir sesle gürledi ama kararlılığımı sarsmaya yetmedi.

Ya şimdi ya asla. Rand'ın bir seçim yapması gerekiyordu ve onun vereceği karara sadık kalmasını sağlayacaktım. Tanrı şahidim olsun, Rand lanet olası bir karar verecekti! Yenilenmiş bir kararlılık ile Rand'ın misafir odasına gitmek için yeterli cesareti topladığımda yaşanacak yüzleşmeye kendimi hazırlamaya çalışarak derin bir nefes aldım. Neredeyse anında şüphe ve kendime olan güvensizliğimle ilgili düşünceler kafamın içini doldurdu.

Rand'e ne diyecektim? Odasında olacak mıydı ki? Ya Pelham Malikânesi'ne geri dönmeye karar vermişse?

Bu fırtınada mı?

Belki de bir randevusu vardır?

Randevu mu? Rand'ın pek sosyal bir hayatı olduğu söylenemez.

Tamam, bu doğru ama ya birisiyle tanıştıysa ve bana dair olan hayal kırıklığını yeni bir kadının gözleri ve gülümsemesinde unutmak için Pelham Malikânesi'ne aceleyle geri dönmek istediye? Ya Bridget Jones'un Daniel Cleaver ve o Amerikalı kadını basması gibi aşırı utanç verici bir durum yaşarsam?

Tanrı'ya şükür bir tavşan kostümü giymiyorum.

Gerçekten, Jolie, aptallaşma – Rand kimseyle çıkmıyor.

Hmmm, Rand'ın aşk hayatını bir kenara bırakırsak, belki de önce onu aramalıyım? Belki bu kapısına dayanmaktan veya Pelham Malikânesi'ne gitmekten daha iyi bir fikirdir.

Ama onu aradığımda ne diyeceğim? "Merhaba, aklımı kaybettiğim bir anda, tamamen dehşete kapıldım ve senden bana aşık olup olmadığını ve benimle birlikte olup olmak istemediğini söylemeni istiyorum." İı, hayır.

Aman Tanrım, Jolie, senin sorunun ne? Tamamen aklını kaçırdın. Kendi kendinle tartışıyorsun!

Keçileri kaçırdım. Odamın ortasında durmuş, kapıya doğru ilerlemek ve cep telefonuma uzanmak arasında gidip geliyordum. Saate bir göz attığımda 10 dakikanın geçip gitmiş olduğunu fark ettim. Rand'den bir ultiatom isteme kararına sadık kalacağım. Ya şimdi, ya hiç, hatırladın mı?

Belki telefonu denemeliydim. Yatak odası kapısından uzaklaşıp beni i-phone'umdan uzak tutan üç adımı attım ve onu kaldırdığımda derin bir nefes aldım.

"Jolie."

Sanırım kalbim bir iki saniyeliğine durdu ve Rand'in sesini kendi kendime hayal edip etmediğimi sorgulamam gerekti. Yani, daha numarasını çevirmemiştim bile. Sanki ağır çekimdeymiş gibi arkamı döndüm ve onu açık kapının önünde dururken gördüm. Nefes nefeseydi ve büyük ihtimalle dışarıdaki fırtına nedeniyle sıırıslıklamıdı.

İkimiz de bir şey söylemedik—sanki sessiz bir filmin başrol oyuncularımısız gibi öylece durup birbirimize baktık. İlk konuşan ben oldum.

"Ne... neden buradasın? Sana ne oldu?" diye sordum. Onun hala hayal gücümün, parkelerimi mahvetmesi için ortaya çıkartmış olduğu ıslak bir parçası olmasından endişeleniyordum.

Cevap vermedi. Onun yerine, aramızdaki mesafeyi kapatıp ben daha bir kelime dahi edemeden beni tuttu ve ıslak ve soğuk göğsüne çekti. Dudaklarını dudaklarımın üstüne kapat-

mak, dilini ise ağızının içine itmek için hiç vakit kaybetmedi. Ona yenik düşmeye başladım, karnımdaki kelebekler beni ele geçirmeye başlıyordu ki içimde bir şeyin yükseldiğini hissettim—ağızına kadar acı ve hüsrana dolu bir şeyin. Yaşlar gözlerime hücum etti ve yanaklarımdan akmaya başladı ve daha ne yaptığımın farkına bile varamadan kendimi ondan geri çekip aynı anda yüzüne bir tokat attım.

Gözlerinde bir şok ifadesiyle geri sendeledi ve incinmiş yavaşlığı tuttu.

“Ne halt...” diye başladı.

Ve belki de duymam gereken tek şey onun sözleriydi çünkü içimdeki kazanda kaynayan şey artık taşmaya— öfkeli bir kedi gibi tıslamaya başlamıştı.

“Sen bir korkaksın!” diye bağırdım, sessiz bir öfke içerisinde göğsünü yumruklarken.

“Jolie?!”

Başımı kaldırıp ona bakmaya cesaret edemedim ama karın kaslarına olan saldırıma, içimdeki tüm öfkeyi yumruklarımda toplamaya çalışarak devam ettim.

“Kes artık!” diye emretti, başarısız bir şekilde bileklerimi tutmaya çalışarak.

“Neden buradasın?!” diye bağırdım. “Benim duygularımı alt üst etmekten sapkınca bir zevk mi alıyorsun?”

Sonunda yumruklarımı yakalamayı başardı, ve ben onun sıkı kavrayışından kaçmaya çalışırken onları önümde tuttu. “Aynı lanet şeyi ben de sana sorabilirim!” diye o da bana bağırdı ve beni tamamen hazırlıksız yakalamayı başardı.

“Ne?” dedim ama sözümü kesti.

“Sinjin’in arabasında ne halt ediyordun?”

“Sana cevap vermek zorunda değilim,” dedim bir solukta ve tekrar onun üstesinden gelebilmek için kendimi kurtarmayı denedim.

Bileklerimi daha da sıkı tutmaya başladı ve artık kendimi yakın bir zamanda kurtaramayacağım kesinleşti. “Haklısın, bana hesap vermen gerekmiyor.” Ardından kollarımı bıraktı ve ellerini ıslak saçlarının içinden geçirerek geri çekildi. “Geldiğim için özür dilerim ... Ben ... senin Sinjin’in arabasına binişini izledim ve ardından içimde bir şeyler koptu.”

Sinjin’le gidişimi izlemiş olduğu düşüncesi hazır olmadığım bir şeydi. Ama ayrıca üzerinde endişelenmek istemediğim bir konuydu— onun kıskançlığı benim sorunum değildi. Başımı salladım ve birdenbire çok yorgun hissettim. “Seni hiç anlamıyorum ... yaptıklarına hiçbir şekilde anlam veremiyorum.”

“Bence son derece mantıklılar,” dedi omuz silkerek. “Kıskanıyorum.”

“Sorun da bu işte!” dedim öfkeli bir sesle. “Kıskanman için hiçbir neden yok çünkü sen beni umursamıyorsun!”

Rand afallamış görünüyordu—nedeninin sesimdeki zehir mi yoksa söylediğim şeyler mi olduğundan emin değildim.

“Jolie...”

“Bana beni sevmediğini, beni istemediğini ve asla birlikte olmayacağımızı itiraf etmeni istiyorum,” dedim.

Rand’in aklı karışmış görünüyordu. “Neden?”

“Böylece iyileşip hayatıma devam edebilirim ve seni bir daha asla düşünmem!”

Rand başım sağa sola salladı. “Sana bunlardan hiçbirini itiraf edemem çünkü doğru değiller.”

“Seni anlamıyorum, Rand,” dedim ve sesimde hiçbir şey kalmamıştı—kavga, öfke hiçbir şey, sadece yorgunluk... “Ve ayrıca neden sıırıslıklamsın?”

Boğazını temizledi, utanmış görünüyordu. “Sinjin’le gidişini izledikten sonra, o kadar öfkeye kapılmıştım ki, ne yapacağımı bilemedim ve burada, yağmurun altında sanki aklımı kaçırmış gibi durdum.”

En azından şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Bu konuşan Rand değildi sanki. “O zaman 5 dakika sonra geri döndüğümüzü de görmüş olmalısın?”

Başıyla onayladı. “Nereye... sen neden... belki de bilmesem daha iyi.”

“Aramızda hiçbir şey olmadı, Rand,” dedim yenik bir sesle. “Olmasını istedim ama yapamadım.”

“Sinjin’le aranızda bir şeyler olmasını mı istedin?” diye sordu Rand kaşları çatık bir halde.

“Buradaki hayatımdan kaçmak istedim.”

“Neden?”

Güldüm ama bu, boş ve soğuk bir kahkahaydı. “Senin yüzünden. Benim hakkımda nasıl hissettiğini bilmediğimden dolayı, beni önemsiyor gibi görünmene rağmen neden asla duygularınla hareket etmediğini, beni neden sahiplenmediğini

bilmediğimden dolayı.”

Rand parmaklarını saçlarının arasından geçirip yavaşça nefes verdi. “Jolie, seni seviyorum ve seni hep sevdim. Seni düşünmeden geçirdiğim bir saat bile yok.”

“Ama...” diye başladım.

“Sadece Kraliçe olmanla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum,” dedi ve ifadesinde garip bir şey vardı. Endişeli veya telaşlı bir şey... “Ben Kral olmaya uygun değilim, Jolie. Hiçbir zaman türümüzün lideri olmak istemedim. Bende senin yeteneğin yok.”

“Rand,” dedim.

“Hayır, bitirmeme izin ver,” dedi sertçe ve bakışlarını ayaklarına indirdi. Birkaç saniye öyle durdu ve ardından tekrar bana baktı. “Sen beni sevmemelisin. Sen, krallığın için uygun olacak birisini sevmelisin, savunduklarına destek olabilecek birisini.” Garip bir şekilde güldü. “Hala kendi isteğimle bir hükümdarlığın parçası olduğum gerçeğine zor tahammül ediyorum.”

Birkaç saniye sessiz kaldım. “O zaman neden buraya geldin, şu anda neden buradasın?”

Başını salladı ve bakışlarını tekrar yere indirdi. Görünüşe göre altındaki su birikintisini fark etti, gözlerini kıstı ve birikinti yok oldu. Kendisi de birdenbire tamamen kurumuştu – sanki yağmurda hiç ıslanmamış gibiydi.

“Çünkü senin için yeterince iyi olmadığım gerçeğini kabul etsem de, yine de seni bırakmayacağım.”

Sesi sertti ve daha ben ne olduğunu anlayamadan, beni kolumdan yakaladı ve göğsüne bastırdı. Beni sıkıca tutarak tutku dolu gözlerle baktı.

“Anlamıyo--“

Ardından dudakları benimkilerin üstündeydi ve öpüşü talepkârdı, istekliydi— sanki kaçırdığı fırsatları telafi etmek ister gibiydi. Eh, zamanı gelmişti! Lanet olsun artık zamanı gelmişti.

Kollarımı boynuna doladım ve ağzımı araladım. Dili benimkini yağmalıyor, dilimle zaman kadar eski dansını yapıyordu. Parmakları saçlarımın arasında dolaşp boynuma oradan da, ustaca çıkarttığı ve yere düşmesine izin verdiği paltoma indi.

Ondan uzaklaştım çünkü birdenbire birbirimizi anladığımızdan emin olmak istedim. Bu yeni açıklamasının ne anlama geldiğini anladığımdan, gelecekte fikrini değiştirmeyeceğinden emin olmak istedim.

“Ne diyorsun?” diye sordum, nefes nefese olmama rağmen.

Rand’in çenesi gerildi. “Seni sahiplenmemi mi istiyorsun? O zaman buna seni sahiplenmem diyebilirsin.”

Beni kollarına doğru çekip gelin gibi kucağına aldı ve yatağa doğru yöneldi.

“Ve iki saat sonra veya yarın veya ondan sonraki gün karında bir değişiklik olmayacak değil mi?” diye sordum. “Çünkü bu beni mahveder.”

Rand başını salladı ve bana baktı. “Hayır, seni kaybetmeyeceğim. Kendimi asla affetmem.”

Beni yatağın üstüne yerleştirdi ve dirseklerimin üzerinde doğrularak onu izlemeye başladım. Derin nefes alış verışı ile inip kalkan göğsü ile yatağın ayakucunda duruyordu.

“O zaman sen ve ben?” diye sordum. “Uzun süreliğine mi beraber olacağız?”

Başıyla onayladı. “Sen ve ben.”

“Vazgeçmek yok?”

“Vazgeçmek yok.”

Bir anda bunun ne anlama geldiğini fark ederek yutkundum ve etrafa bakındım. “Peki ya şimdi ne olacak?”

T-shirt’ünü başının üstünden yırtarak çıkardı ve inanılmaz şekilli göğsü, aç gözlerimin önüne serildi. Parmaklarımı o güzel bedeninin girintilerinde ve çıkıntılarında gezdirmeyi hiç bu kadar fazla istememiştim. Teninin tuzluluğunun tadına bakmayı, kalbinin atışını dinlemeyi, onun sıcaklığını hissetmeyi.

“Şimdi seninle sevişeceğim,” dedi derin bir sesle.

Rand yatağa yaklaşırken, karnımdaki kelebeklerin hareketlendiğini hissettim. Yatağa çıktı ve bedenimin üzerinde ilerleyip beni altına alırken bir aslan gibi güçlü ve kusursuzdu. Parmaklarını yüzüme getirdi ve saçlarımda dolaştırdı. Dudakları benimkilerin üstüne kapanırken eli ensemden kayboldu. Bu sefer beni çok daha nazikçe öptü.

Kafasını kaldırdı ve tekrar bana baktığında, gülümsedi.

“Şu bağı tekrar kurmayı deneyelim mi?”

Ona geri gülümsedim. “Haydi.”

Yarın

Neredeyse rüyadaymışım gibi hissediyordum-
sanki kendi yatağında, Rand üzerimde değilmiş,
sanki üzerimde sadece sütyenim ve külodum yok-
muş gibi... Bu zamanın gelmesini o kadar uzun
zamandır bekliyordum ki neredeyse gerçek ol-
duğunu düşünmeyecektim. Ve dahası Rand ger-
çekten kendini bana adanmış mıydı yoksa bu hayal
ürünü müydü?

Rand'in başparmağının kasığımın iç kısmın-
daki teması, elinin kalan kısmının kasığımın dış
tarafını sarışı, tıpkı vücudundan yayılan sıcaklığın
hissi gibi yeterince gerçektir. Hayır, bunun her şe-
yiyle gerçek olduğundan son derece emindim.

Boynumu öpmeyi bırakıp, geri çekildi ve bana
bakarak sordu; "Ne hakkında düşünüyorsun?"

"Nasıl yani?" diye sordum masum bir şekilde.

"Kafan başka bir yerdeymiş gibi hissettim."

Biraz kıkırdadıktan sonra sorusunu yanıtlarken azıcık şaşal gibi hissettim. “Kendimle bunun gerçek olup olmadığı yönünde bir müzakere içerisindeydim.”

Rand bir kahkaha attı ve kafasını beni anlamadığını belirtircesine salladı. “Jolie, ben gerçeğim ve bu gerçek. Bu yüzden lütfen uzay boşluğunun yörüngesinden ayrıl çünkü senin şu anda, tam burada benim altımda olmanı tercih ederim.”

Saf şehvet içeren bakışları altında zorlukla yutkundum.

“Tamam” diye kuzu kuzu yanıtladım.

Neşeli bir gülümseyişin ardından tekrar boynumu öpmeye başladı. Dudakları inanılmaz yumuşak ve hafif nemliydi.

“Tenin çok tatlı,” diye fısıldadı ve kulak mememi dişledi. Bu esnada ben kıkırdayarak ellerimi onun çıplak sırtından aşağıya doğru kaydırıyor, sırtındaki kasların dokunuşumla kasılışını hissetmenin tadını çıkarıyordum.

Ve birden ona bakmak, onun güzelliğinde sarhoş olmak, iki yıl önce dükkanımdan içeri girdiği anda kalbimi ele geçirmiş bu adamın en sonunda gerçekten benim olduğu gerçeğini sindirmek istedim.

“Rand, seni görmeliyim.”

Geri çekildi ve kafası karışmış bir ifade ile bana baktı.

“Sadece doğrul,” dedim gülümseyerek ve vücudumun orta kısmına çok baskı yapmamak için kollarını iki tarafımdan destek alacak şekilde kullanarak dediğimi yapmasını izledim.

Güzelliğini içerken hiçbir şey söylemedim. Gözlerim çikolata kahverengisi dalgalı saçlarından, sıcak kahverengi gözleri-

ne, oradan da büyük olasılıkla tanıştığı en garip kız olduğumu düşündüğünü gizleyen gamzelerine yöneldi. Dudakları köşeli çenesini ön plana çıkaran yarım bir gülümsemeyle aydınlandı.

Bakışımı daha aşağı indirince kıvrır kıvrır açık kahverengi kılların serpilmiş olduğu harika göğüs kaslarını özümstedim. Daha da aşağı, taş gibi sert karın kaslarına ve göbeğinin hemen altından başlayan ve sanki pijamasının altını işaret eden bir ok şeklindeki kahverengi kullara baktım.

Bakışlarımı yüzüne kaldırıp, "Sana daha önce ne kadar yakışıklı olduğunu söylemiş miydim?" diye sordum.

"İlk buluşmamızda görünüşümü iyileştirme amacıyla büyü kullanıp kullanmadığımı öğrenmek istemiştin."

Onunla birlikte güldüm ve bakışımı inanılmaz vücuduna tekrar çevirdim ve hayret içerisinde kafamı salladım.

Dudaklarından akan bir gülümseme eşliğinde Rand; "O zamandan beri senin olduğumun farkındasın öyle değil mi ?" diye sordu. "Tanıştığımız andan beri sadece sen varsın."

Tekrar bana baktı. Bakışları suratımdan göğüslerime doğru çevrildi.

"Bana göğüslerini göster," dedi fısıldayarak.

En derinlerimde bir yerlerde bir yanma hissettim; sızlayan arzulu bir istek... Oturduğum yerde hafifçe doğruldum ve sütyenimi açmak için iki elimle sırtıma doğru uzandım. Kopçalarını omuzlarımdan aşağı yavaşça bıraktım. Bir salyangoz hızında hareket ederek, Rand'ı daha da tahril ediyordum. Gülümseyerek gözlerinin karşısında sadece uyarılmış meme uçlarım kalacak şekilde saten kumaş kısmını çıkardım.

Zorlukla yutkundü. Adem elmasının sarf ettiğı eforla zar zor hareket edebildiğini görebiliyordum. Ve sonra elleri göğüslerimin üzerindeydi. Meme uçlarımla oynuyordu.

“Şaşırtıcı derecede güzelsin, Jolie,” diyerek fısıldadı ve göğüslerimden birisinin ucunu ağzına almak için aşağı doğru eğildi. Vücudum derhal bir yay şeklini aldı, artık en derinlerde yanan şey alev alevdi.

Sonra elleri yine kasıklarımın üzerinde iç çamaşırımın dış tarafına sürtünyordu. Elimi aşağıya indirerek, elini kasık kısmımda daha fazla ilerleyemeden durdurdum.

“Hayır, önce seninkini göreyim.” diye fısıldadım. Ona dokunmak, öpmek, elimde tutmaktan başka bir şey istemiyordum.

Benden biraz uzaklaşıp ayağa kalkarken gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı. Fakat ben gözlerimi onunkilerden ayırarak o nefis göğüslerinden aşağıya pijama altının uçkur kısmına indirdim. Taş gibi sertti. Penisinin pijamasından yaptığı çıkıntıyı görebiliyordum.

“Çekingen olma,” dedim azgın bir ses tonuyla.

Bununla birlikte pijamasını indirdi ve aniden bütün görkemiyle ve etrafına yaydığı erkeklikle çok yakışıklı bir halde önümde çırlıçıplaktı. Ona bakarken derin derin nefes alıp verdiğimi hissettim. Bunun sebebi tamamiyle çıplak vücuduna ilk defa bakıyor olduğumun farkına varmamdı. Tabii ki 1878’de seks yaptığımız zaman da vardı fakat o zamanlar işler daha acele olmak zorundaydı ve onu gerçekten tüm görkemiyle görememiştim.

Parmaklarımı etrafına sarınca kalınlığıyla nasıl baş edeceğimi ve geçmişte bunu nasıl başardığımı merak ettim. Ve birdenire onun tadına bakmak istedim. Yataktan çıkıp dizlerimin üstüne çöktüm ve onu ağzıma alırken gözlerini sımsıkı kapattığını izledim.

“Jolie,” diye inledi.

İyice tadına varamadan ağzımı nazikçe uzaklaştırdı ve beni belimden yakalayıp yatağa sırt üstü yatırdı ve bacaklarımı ayırıp arasına geçerek kasıklarımdayandı.

“Quid pro quo*,” dedi gülümseyerek ve külodumu yana çektiğinde ağzı birden kadınlığımın üzerindeydi.

Vücudum kasılarak yukarı kalkınca topuklarımı yatağa gömüp zevkten haykırdım. Rand bir kahkaha atıp beni yerimde tutmak için kendine çekerek kalçalarımı yatağa bastırdı.

“Rand,” diyerek inledim. “Daha ne kadar... dayanabilirim bilmiyorum.”

Gırtlaktan gelen bir ses çıkararak doğruldu. Eğlendiğini gösteren bir gülümseme ile beni izliyor, parmaklarını üzerimde dolaştırıyor, beni acımadan tahrik ediyordu. İşaret parmağını boylu boyunca oramda gezdirirken bir taraftan külodumu yana çektiği yerde tutmaya devam ediyordu. Gözlerimi sımsıkı kapattım.

“Daha önce bağlandığımızda,” dedi ve bir parmağını içime ittiğinde vücudum zevkten bir yay gibi kıvrıldı. Sonra parma-

* Latince’de bir servisin veya malın değişimi anlamında kullanılan sözcük. Bir şeyin karşılığını vermek olarak bilinir. İyiliğe iyilik, dışı dış, göze göz gibi anlam-lardada kullanılır.

ğını dışarı çıkardı ve bir kahkaha attı.

“Sen çok kötü birisin,” diye inledim.

Daha derin bir kahkaha ile birlikte parmağını yine içime gömdü. “Hangi noktada bağlanıyor olduğumuzu anladın?”

Tek istediğim parmaklarının dokunuşlarında kaybolmak-ken kendimi odaklanmaya zorlayarak hatırlamaya çalıştım.

“Jolie?”

“Ah, Tanrım,” diye mırıldandım. “Şu anda gerçekten düşü-nemiyorum.”

Bir başka kahkaha ile parmaklarını çekti ve külodumu çıkarıp tekrar bacaklarımı açarak aralarına yerleşti. Erkekliğinin kafası kadınlığımın girişine dayanmıştı.

“Peki şu an düşünebiliyor musun ?”

Dirseklerimden destek alıp doğrularak ona baktım ve “Tek niyeti beni çıldırtmak olan bir iblis olmadığına emin misin?” dedim.

“Gayet eminim,” dedi iblis gülümsemesini andıran bir sırı-tışla. “Sorumu cevapla.”

Geçmişini düşününce Rand’i içimde hissettiğim zamanı anımsadım ve bağlanmamızın anısı sanki daha dün olmuşçası-na hafızamda belirdi. “Geçen sefer bağlanmaya başladığımızda sen...” Boğazımı temizlerken kızardığımı hissettim. “Şey, sen içimdeydin. İkimiz de birlikte gelirken olmuştu.”

Hemen yanıt vermeyince ona baktım. Gördüğüm şey sevgi dolu bakışlarıydı.

“Bakışlarını kaçırma,” dedi ve tam o anda ne demek istediğini soracağım sırada içime girdi. Girişini hissetmemle nefesim kesildi, vücudum yay gibi kıvrıldı ve gözlerimi sımsıkı kapattım.

“Hayır, bana bak Jolie”.

Gözlerimi açtım ve ona odaklandım. Tamamen çıkıp tekrar içime girerken beni bir şahin gibi izliyordu. Bacaklarımı beline doladım ve o daha sert bir şekilde gidip gelmeye başladı.

Ve aniden sanki zamanda geri gitmiştim ve 1878'deki Rand'im benimle sevişiyormuş gibiydi. İşte o an bunun ne kadar güzel bir şey olduğunu anladım. Rand beni seviyordu ben de onu seviyordum; bugün, tam şu anda... Birbirimiz için yaratılmıştık ve birkaç dakika içerisinde tekrar bağlanmış olacaktık. Nihayet uzun zamandır arzuladığım adama sahip olmuşum. Rand benimdi, bedenen ve ruhen ve ben sözümü tutmuşum.

Gözlerimde biten yaşlar ve boğazımdaki düğümleme beni şaşırtmıştı. Damlalar yastığa düşerken kendimi kontrol bile edemiyordum.

“Jolie, canını mı yakıyordum?” diye sordu ve içimdeyken aniden durdu.

Kafamı sağa sola salladım ve ona daha önce hiç yapmadığım gibi sarılarak onu kendime çektim.

“Hayır,” dedim. “Sadece o kadar mutluyum ki. Seni çok seviyorum ve sen şu an gerçekten benimsin.”

Rand kakhaha attı ve beni kollarına alıp sıkıca tutarak yine girip çıkmaya başladığında nefesim kesildi.

“Evet, ben seninim,” diye fısıldadı. “Seni seviyorum, Jolie ve seni sonsuza kadar koruyacağıma dair söz veriyorum.”

Gittikçe ıslandığımı, sona yaklaştığımı hissedebiliyordum. Yakında boşalacaktım, biliyordum.

“Gelmek üzereyim, Rand.”

“Tamam, tutma kendini,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından ve yenilenmiş bir zevk ile içime girip çıkmaya başladı.

Bedenim yay gibi kıvrılırken başımı geriye attım ve mutluluk beni ele geçirip, kelimelerle tarif edilemeyecek bir yere doğru taşıırken çığlıklar atıyordum. Rand omuzlarımdan daha sıkı tuttu ve gözlerimi açınca onunkilerin sımsıkı kapanmış olduğunu gördüm. Bir inlemeyle Rand içime bir kez daha girdi ve üzerime devrildi. Göğsü kalp atışlarımla aynı ritmi tutturmuş, bir alçalıp bir yükseliyordu.

Zorlukla yutkundum ve hangimizin apaçık ortada olan konuyu dile getireceğini merak ettim.

“Ben hissetmedim,” dedi Rand, yanağıma bir öpücük kondururken. Gözlerinde bir şey vardı; hayal kırıklığı ve endişe ile çatışan bir şaşkınlık ifadesi...

İç çektim. “Ben de hissetmedim,” dedim.

Ve o zaman merak ettim; nasıl olup da hayatımın en iyi sekisini yaşadığımı ve buna rağmen nasıl bağlanamadığımı...

Yarınlar

Günlük Giriş

Vay canına Günlük, ne söyleyeceğimi veya nereden başlayacağımı bile bilemiyorum. Sanırım hala son iki yıldır ilk defa, şey, yani, Rand ile tanışmamızdan itibaren gerçekten ilk defa cevap alabilmek için içimde yanan şu doyumsuz isteğin, beni çılgına çeviren soruların -Rand'in beni gerçekten sevip sevmediği, gerçekten birlikte olup olamayacağımız ve beni devamlı rahatsız eden sorudan bahsediyorum- artık olmamasına şaşıyorum.

Artık duygusal denizlerim çalkantılı değil; sakın ve huzurlu.

Dükkânıma ayak bastığı andan itibaren sevdiğim erkek, beni seviyor. Rüyalarımı süsleyen, arzula-dığım, kalbimin sahibi olan erkek benimle... sonsuza dek... birlikte olmak istiyor. Açıklaması zor bir his,

mutlak bir mutluluk hissi, tamamıyla ve bütünüyle bir saadet.

Şey, sanırım bu kadar ileri gitmemeliyim. Hala beni rahatsız eden küçük bir şey daha var ve bunun Rand'i de rahatsız ettiğini biliyorum- geçen gece yaptığımız seksin sonrasında niçin bağlanmadığımızla alakalı şu küçük sorun. Ayrıca itiraf etmeliyim ki, ehem, o akıllara durgunluk veren ilk seferin ardından bütün gece ayaktaydık ve tam beş defa daha yaptık. TAM TAMINA BEŞ DEFA DAHA! Buna inanabiliyor musun ? Sanırım artık kendimi Bakire Kraliçe olarak anamayacağım...

Rand'e ve onun cinsel gücüne gelecek olursak... Warlock'ımın hiç bu kadar doyumsuz olabileceğini düşünmemiştim. O çok komik Günlük, çünkü o da tıpkı benim gibi geçen 2 sene boyunca cinsel anlamda bir hayal kırıklığı içinde olduğunu söyledi. Şey, belki daha fazla, çünkü hiç değilse benim kendimi tatmin edebileceğim 1878'teki ufak seansım vardı. Elbette ki Rand'in de olmuştı ama o hatırlayamıyordu ve onun için ÜZERİNDEN yüz seneden fazla zaman geçmişti. Tabii ki zavallı Rand'in yüz yıldan daha fazla bir sürede hiçbir şekilde bir şey yaşamadığına inanacak değilim, fakat bu beni mutlu eden bir konu olmadığı için burayı geçeceğim...

Gelelim tüm bu bağlanma meselesine (ya da bizim durumumuzda bağlanamama meselesine...). Daha önce de bahsettiğim gibi toplamda beş defa seks yaptık ve hala hiçbir şey olduğu yok. Ne havai fişekler, ne kör edici ışıklar, ne aniden gelen açıklanamaz duygular, ne de kafamda oluşan rastgele duygular veya sözcükler... hiçbir şey. Ve ben burada, Kinloch'da odamdaki masamın başında oturmuş, bunun nedenini merak ediyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse bütün bu olanları aklımdan uzaklaştıramıyorum.

Bir şekilde 1878'den günümüze olan yolculuğum, Rand'in ne-

redeyse ölecek duruma gelmesi ve Mathilda'nın beni onun kafasından silmesi bir şekilde bazı şeyleri karıştırmış, bizdeki bağlanmayı kopartmış olabilir mi diye merak ediyorum. Ve eğer bir şekilde bizim bağımızı kopardıysa, bu bağ bir kez daha kurulabilir mi?

Aslında, cidden bağlanamamak o kadar da sorun olmamalı. Rand ve ben birbirimizi sevmekten bağlanamıyoruz diye vazgeçecek değiliz. Ve dahası Rand cadıların sonsuza dek birlikte olması için bağlanmalarının gerekli olmadığını, kendisiyle benim, birlikte olmak için yaratıldığımızı ve "bağlanamamanın onu sevdiği kadından uzaklaştırmasına izin verirse kendisinden nefret edeceğini söyledi."

Söylediklerinden ve dün gecenin anılarından dolayı coşkulu olduğumu itiraf etmeliyim. Lisede aşık olmuş küçük aptal bir kız çocuğu gibiyim. Hmmm... Jolie Balfour. Kulağa oldukça harika geliyor...

Böylece, tüm bu bağlanma konusunu şimdilik rafa kaldırmaya karar verdim. Öğrendiğim hayat derslerinden birisi, izahı olmayan şeyler söz konusu olduğunda delirene kadar onları düşünmekten, bir kenara bırakıp yola devam etmenin daha yararlı bir şey olduğudur. Yani bağlanma durumu, seni bırakıyorum ve yoluma devam ediyorum. Rand Balfour'un, en sonunda, gerçekten benim olduğu gerçeğinden kaynaklanan, tam ve mutlak mutluluk hissinin önüne geçmene izin VERMEYECEĞİM. Sonunda.

Son dönemdeki bir başka Jolie Wilkins düşüncesine gelince, Sinjin'le aramızın nasıl olacağı konusunda endişelerim var. Yani, Rand ile birlikte olduğumu ona söylemem gerektiğini biliyorum, onun bariz kıskanç davranışlarına veya hiç bitmeyen flörtleşmelerine katlanacak değilim. Böylesi Rand için ne doğru, ne de adil olur. Evet, eskiden de Sinjin'e ilgi duyan bir parçam vardı ve hala

var ve muhtemelen her zaman olacak, fakat ona aşık değilim ve asla olmayacağım. Belki de Rand bu denklemde olmasaydı Sinjin'i sevebilir miydim diye merak ediyorum ama emin de değilim. Belki sevebilirdim. Tabii artık bu pek bir önem taşımıyor.

Hayır, artık başım bağıydı ve bunu Sinjin'e söylemek durumundayım. Umarım bunu iyi karşılar ve bu onu tamamen yıkmaz. Reaksiyonu ne olursa olsun, bunu kesinlikle ona söylemeliyim. Hatta gün batımında görevim bu olacak. Sinjin'e durumu izah edeceğim ve Pelham Malikânesi'ne ikinci bağlanma denemesi için geri döneceğim. Ha ha ha.

Diğer konulara geçtiğimizde, mesela Yeraltı'nın hükümdarı pozisyonumla alakalı bir konu olan Melezler konusunda hiçbir gelişme yok. Mercedes daha bu sabah Melez özel timinin hala onlardan birisini ele geçirmeye çalıştığını fakat şu ana kadar başarısız olduklarını bildirdi. Neyse ki Melezler tarafından gerçekleştirilen herhangi bir saldırı olmadı.

Yani tıpkı eski Louis Armstrong ve Ella Fitzgerald şarkısı gibi durumlar GAYET şık. İçinde yaşadığımız küçük dünya bir HARİKA ve dört yapraklı yoncalar hakkında söylenenler var ya? Evet, onlar gerçekten doğru işte.

Beni seven, gerçekten bana tapan bir erkekle aşk yaşıyorum. Yeraltı Dünyası'nın Kraliçe'siyim ve her ne kadar kaderimle bir türlü mutlu olamamış olsam da, şu an mutlu olduğumu söyleyebilirim. Hatta hiç olmadığım kadar mutluyum.

Evet, aşk bana güldüğünden beri her şey gayet şık.

Altı saat sonra, güneş, akşam olduğu için inzivaya çekilip idareyi gecenin karanlık pelerinine bırakmadan önce son veda-sını etti. Ve kalp atışlarım hızlanırken, yapmak zorunda olduğum şeyin Sinjin'i yaralayacağı gerçeğine kendimi hazırlıyordum. Bunun onu ne kadar inciteceğini bilmiyordum ama her şekilde bu fikirden nefret ediyordum.

Yeraltı Dünyası'nın tüm yükü omuzlarıma binmiş gibi hissederek güvenli yatak odamdan ayrılıp aşağıya inmek için merdivenlere yöneldim. Sinjin'in odasından olduğundan ya da çoktan çıkıp çıkmadığından emin değildim, ama başlangıç için yatak odasının iyi bir yer olduğunu düşündüm.

Kapısına vardığımda güçlkle yutkundum ve derin bir nefes alarak kapıyı çaldım. Hiç cevap gelmeyince bir üç saniye daha bekledim ve tekrar çaldım.

"Birini mi arıyorsun?"

Arkamı döndüğümde duvara yaslanmış, belli belirsiz bir gülümsemeyle bir kaşını kaldırmış halde, eğleniyormuş gibi beni izleyen Sinjin'le karşılaştım. Ancak her ne kadar her zamanki flörtöz halindeymiş gibi görünse de, yüzeyin hemen altında soğuk bir şeyler var gibiydi; son karşılaşmamızın dostça olmadığını hatırlatan bir şeyler.

"Aa, evet, aslında sana bakıyordum," dedim sıcak olduğunu umduğum, tartışmamızın affedilip unutulduğunu belirten bir gülümsemeyle.

Sinjin başıyla onayladı, ancak hala duvara yaslanmış bir halde beni göğüslerimden kalçalarıma kadar süzmeye devam etti.

"Ne için böyle giyindin?" diye sordu.

Bu gece Rand ile görüşmeyi planlamıştım bu yüzden dar bir siyah pantolon ve dar kesim, belimin hemen üzerinde biten bir Angora kazak giyiyordum.

“Ee, ben, aa, daha sonra bir yere gideceğim,” diye cevap verdim tereddüt ederek.

Sinjin gözlerini kısıtı ve çenesini sıkı. “Anlıyorum.”

Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim ve eminim ki bunun nedeni Sinjin’in bana en güzel yerinden bir pırzolaymışım gibi bakıyor olmasıydı.

“Ee, Sinjin, ben ... seninle konuşmak istiyordum,” diye söze başladım.

Omuz silktili, bakışları ustura gibi keskindi. “Konuş o halde.”

Yutkunarak etrafıma bakındım. “Ee, başka bir yerde konuşabilir miyiz? Birazcık daha تنها bir yerde?” Durum çirkinleşecek olursa kesinlikle izleyici olsun istemiyordum.

Ahlaksız bir sırıtış dudaklarında belirmeden önce, “Endişelerini yatak odamda tartışabiliriz,” dedi Sinjin. “Belki de yatağında?” Doğrudu ve bana doğru birkaç adım attı. “Ya da bir ihtimal, belki senin şu konuyu ben yüzümü o sevimli göğüslerine gömdüğümde konuşmak istersin?”

Geri çekildim. “Sinjin, böyle konuşmayı kes.”

Gülümsedi ama bu nahoş bir gülümsemeydi ve birden bende ampul yandı, neden burada olduğumu biliyordu—biliyor olmalıydı. Daha önce bana hiç bu kadar umursamaz davranmamıştı. Sanki bizim için ne umutlar besliyorsa hepsinden vazgeçmiş gibiydi.

“Ne gibi, aşkım?” diye sordu ve uzun adımlarla beni geçip odasının kapısını açtı ve odanın içerisinde gözden kayboldu. Koridora göz gezdirdim ve evimin orta yerinde nahoş bir konuşmaya girmek istemediğimi fark edip onu takip ederek arkamdan kapıyı kapattım.

“Kraliçe olarak, bana saygılı bir şekilde davranmanı emre diyorum,” dedim öfkeyle.

Sinjin bir kahkaha attı ama sesi buz gibiydi. “Emriniz olur, hükümdarım.”

Yani, “Sinjin’in ukala hali” oyununu oynamak istiyordu, öyle mi? Her neyse. Söylemek zorunda olduğum tek şey vardı ve lanet olsun onu söyleyecektim.

“Buraya sana şunu söylemek için geldim...” diye başladım.

Sinjin birden gözlerini kapadı ve ağzını açıp sanki bir şeyin kokusunu almak ister gibi burnunu havaya dikti ve yüzündeki ifadeye bakılırsa kokusunu almaya çalıştığı o şey inanılmaz derecede... hoştu.

“Ne halt ediyorsun sen?” diye sordum. Yüzündeki zevkten kendinden geçmiş ifadenin tüm yüzüne yayılma aşamasında olduğumu görüp kendimi birden rahatsız hissettim. Kollarımı vücuduma sardım.

Gözlerini açtı ve her zamanki buz mavisi renk daha koyulaşmış, daha tutkulu bir şeye dönüşmüştü. “Arzunun, isteğinin kokusunu alabiliyorum.”

“Tanrım,” dedim ancak cümlemin kalanı o ayağa kalkıp bir derin nefes daha aldığı anda dilimden uçtu gitti.

“Senin kokunu daha önce de aldım, aşkım, ama hiçbirisi bu kadar çarpıcı, sarhoş edici değildi.” Bir dört adım daha atarak aramızdaki bütün mesafeyi aştığında içgüdüsel olarak geriledim ve sırtım ve kalçalarım duvara değdi. Ama Sinjin, doğru-
dan doğruya bana yaklaşmaya devam ediyordu ve tam önüme geldiğinde avuçlarını duvara beni aralarında kısıracak şekilde dayadı.

Üzerime bir korku çökerken, “Uzak dur benden,” diye fısıldadım.

Sinjin gülümsedi, sivri dişleri alt dudağının üzerine kadar uzamıştı. “Kanın beni çağırıyor, cicim.”

Ve birden Rand’e olan arzumı anlayıp anlamadığını merak ettim. Vampirlerin, iş avlarının duygularını sezmeye gelince eşsiz bir duyuya sahip olduklarını biliyordum ve görünen o ki Sinjin şu anda benim ... şehvet dolu ihtiyaçlarımı seziyordu ama bunların ona karşı olmadığını anlamamıştı.

“Sinjin,” dedim ve onu kendimden uzaklaştırdım.

“Bırak korkun gitsin, aşkım, seni incitmeyeceğim.” Ve yüzünü boynuma bastırdı. Ben kendimi kurtarmak için çırpınırken vücudunu benimkine yasladı.

“Çekil üzerimden, Sinjin,” dedim öfkeyle ama sanki beni duymuyor gibiydi. “Ben Rand’e aşığım, kahretsin!” Bunun beni bırakması için tek çare olduğunu düşünerek nihayet bağırdım.

Bir anda Sinjin benden uzaklaştı. Sanki beni yokluyormuş, anlamaya çalışıyormuş gibiydi. Gözlerinden sanki ateşler fışkırıyordu ve bakışları endişeyle gölgelenmiş gibiydi. Sivri dişleri daha önce hiç görmediğim kadar uzamıştı.

“Ben... ben sana bu kadarını söylemeye geldim,” dedim çok daha yumuşak bir tonla, cümlem kendi içinde bir özür gibiydi. Sinjin’in gözlerinde açıkça belli olan acıya şahit olmak için gözlerimi halıya indirdim.

Benden uzaklaştı ve ona baktığımda sivri dişlerinin geri çekilmiş olduğunu gördüm.

“Bu yeni bir şey değil.”

Başım la onayladım ve aslında hiç gerekli olmadığı halde kazgım ve pantolonumu düzel ttim. “Evet, bunun farkındayım ama eğer bitirmeme izin verseydin sana söyleyeceğim şey...” Derin bir nefes alıp çenemi kaldırdım. “Sana söyleyeceğim şey, Rand’in de beni seviyor olduğu ve bizim... artık... birlikte olduğumuzdu.”

Sinjin başıyla belli belirsiz onayladı ve sözlerimin, herhangi bir şekilde onu üzdüğüne dair bir işaret göremedim. Hatta, gayet normal görünüyordu— rahat ve kayıtsız.

“Yani duyduğun şehvet onun için miydi?” diye sordu. Bakışları aniden beni deldi geçti.

Hiçbir şey söylemeden başım la onayladım. Sinjin’in tepkisi tek kaşını kaldırıp bana sırtını dönmek ve kapıya doğru gitmek oldu.

“Eğer bana söylemek için geldiğin şey bu kadarsa istediğin zaman gidebilirsin.”

“Sinjin,” diyerek ona doğru ilerledim. “Böyle olmasını iste...”

“Hayır,” diye cevapladı ve sanki artık beni duymak istemiyormuş gibi kafasını salladı. Ancak daha fazlasını da duyacaktı.

Ona söylemem gereken bir şey daha vardı, bahsetmem gereken bir konu daha.

“Seni önemsiyorum, Sinjin, her zaman da önemsedim.” Durdum ve bakışlarımı bir kez daha yere indirdim. Cesaretimi toplayıp, kelimeleri dilimden dökülmeleri için zorladım. Tekrar ona baktım. “Seni asla incitmek istemedim.”

“Beni incitmek mi?” diye sordu ve başını geriye atıp sanki şu ana dek duyduğu en komik fıkrayı anlatmışım gibi bir kahkaha kopardı.

“Evet,” dedim. Sesim verdiği tuhaf tepki karşısındaki kafa karışıklığını gizliyordu.

Gülmeyi kesti ve gözlerini kısarak bana baktı. “Hiç dikkat etmiyormuşsun, cicim.”

“Dikkat mi etmiyorum?” diye tekrarladım. “Neye dikkat etmiyor muşum?”

Sanki şaka yapıyormuşum gibi kafasını salladı sanki sadece oyunun akışını değiştirmemiş de oyunu hepten tepetaklak hale getirmiş gibiydi. “Sana kaç kere beni aklındaki ideal kişi veya olmam gereken kişi olarak bellememeni söyledim?”

Kafamı salladım. “Anlamıyorum, Sinjin.”

“O zaten belli. Görülen o ki zaten hiç anlayamamışsın.”

Zorlukla yutkundum. “Sinjin sen ne saçmalıyorsun?”

Çenesini sıktı ve birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra dönüp kocaman açılmış, ateş fişkıran gözlerini bana dikti. “Şu anda da incinmedim ne de şimdiye kadarki herhangi bir hareketinden dolayı incinmiştim.”

İçim rahatladı. “Ah, ben ... ben bunu duyduğuma sevindim. Öyle endişeleniyordum ki, belki ben ...”

Sözünü bitirmediğini belli etmek istermiş gibi tekrar bir kahkaha atarak kafasını salladı. “Görünüşe göre beni tamamen yanlış anlamışsın.”

“Neyi yanlış anlamışım?” diye sordum tekrar. Tavrı gitgide beni sinirlendirmeye başlamıştı.

Sinjin gözlerini bana dikti. “Senin itirafından incinebilmem için seni önemseydiğimi, senin için bir şeyler hissettiğimi varsaymamız gerekirdi, cicim. Fakat bunca zamandır ima etmeye çalıştığım ve görünüşe göre senin asla anlayamadığın şey kadınlara hiçbir şekilde bağlanmadığımdır, sana bile...”

Midemin düğümlendiğini hissettim. Sinjin’i incitmemeyi ummuştum ancak onun beni incitebileceğini hiç hesaba katmamıştım. Ve gerçek şu ki; sözleri beni en derin yerimden yaraladı, çünkü onu ÖNEMSEMIŞTİM ve hala da önemsiyordum.

“Ama--,” dedikten sonra çabucak kendimi durdurdum. Nasıl ve niçin böyle olduğunu bilmeme gerek yoktu, çünkü artık hiçbirinin önemi kalmamıştı. Tek önemli olan Rand’in beni seviyor olması ve benim de onu seviyor olmamdı.

“Beni yanlış anlama, cicim.” Sinjin elime uzanarak beni kendine çekti. “Evet her zaman sana sahip olmak istedim ve evet, şimdi bile seninle sevişmek istiyorum.”

Elimi onunkinden çekip onu kendimden uzaklaştırdım. “Yeterince anlattın,” dedim öfkeyle ve birden kusacak gibi hissederek kapıya yöneldim.

“Benim saadetim için endişelenme, aşkım,” diye devam

etti Sinjin ve odasının ortasında durduğu yerden bir kahlkaha daha koyverip bana seslendi: "Warlock'ı ya da periyi, kurdu ve yahut herhangi bir yarattığı sevip sevmemenle ilgilenmiyorum. İstersen hepsini aynı anda sev, umurumda değil."

Başka bir şey söylemeden kapıya kalan birkaç adımı da koşarak geçtim ve kapıyı açarak yaşların gözlerimi yaktığını hissederken arımdan çarptım. Sinjin'in şimdiye kadar bana turnağının ucu kadar değer vermediğini öğrenmek beni incitmişti. Ama, bundan ziyade, beni tam bir aptal yerine koymuş olması, bana bir hiç muamelesi yapması... benden tek istediği şeyin benimle sevişmek olması beni hayrete düşürmüş, yaralamıştı. En çok acıtan ise, arkadaşlığımızın onun için hiçbir anlam ifade etmemiş olmasıydı.

Bir saat sonra odamda oturmuş Sinjin'in nasıl da tam bir pislige dönüştüğünü düşünüyordum. Beni sürekli uyardığı halde böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Bana, kendisini benim istediğim gibi biri olarak idealize etmememi, iyi ve onurlu bir şahıs olduğuna inanmamamı söylemişti. Ve ben tam bir salak gibi onda olmasını istediğim karakteristik özellikleri ona atfetmiştim- belki ondan hoşlandığım gerçeğini daha katlanılabılır, daha kolay yutulabilir hale getirmek için yapmıştım bunu. Ne kadar da aptalım, hem de inanılmaz derecede aptalım.

Sonunda kendime bu konu hakkında düşünmeyi bırakmam gerektiğini söyledim. Bunun yerine Rand'in incinmiş duygularımı hiç şüphesiz sadece bir öpücükle teskin edeceği- Pelham

Malikânesi'ne yapacağım hafta sonu gezisi için neredeyse hazırlanmış olduğum gerçeğine odaklanacaktım. Onu görme ihtiyacım aniden karşı konulmaz, boğucu bir hale gelmişti.

Lanet olsun Sinjin'e... İğrenç biri olarak yaşamaya devam edebilir fakat bunu Kinloch Kirk'ün dışında yapacaktı. Bana söylediği onca iğrenç şeyden sonra hala korumam olarak görev yapmasına izin vermek gibi bir niyetim yoktu. Belki Klaasje işi tek başına yapmaya gönüllü olurdu. Bu noktada Rand'in memnun olacağından ise emindim. En nihayetinde Rand, Sinjin'e daima zar zor tahammül gösterebilmişti ve doğrusu bunca zaman hep haklıymış. Sinjin'i hep olduğu gibi görmüştü; ben-merkezcil, egoist, çocuksu bir pislik.

Çantamı sırtladım ve yatak odamın kapısını açıp, koridordan aşağı yürümeye başladım. Merdivenleri ikişer ikişer iniyordum, Rand'i görme isteği beni yeyip bitiriyordu. Sıcaklığını hissetmeyi, geniş göğsüne kıvrılmayı ve fevkalade kashı kollarını bana sarmasını iple çekiyordum. Onu koklamak, dudaklarını tatmak, içimde hissetmek için sabırsızlanıyordum. Ön kapıyı açtım ve Plum ben onu durduramadan dışarı fırladı.

"Kahretsin!" diye bağırdım ve peşinden koşmaya başladığımda o da yoldan aşağı doğru kaçıp yolun hemen yanındaki çalılıklarda gözden kayboldu. Ve ben de sorumluluk bilinci taşıyan bir kedi sahibi olarak onu, ormanın yabaniliğinin içinde, amaçları uzanıp yepyeni süveterime takılmak gibi gözükten dallardan kaçınmaya çalışarak takip ettim.

"Gel pisi pisi," diye öfkeli veya rahatsız olmuş gibi çıkmadığını umduğum tatlı bir şekilde seslendim.

Kinloch'un kumsalının karanlık arka plânını aydınlatan ani bir şimşek çakması gibi bir şeyi gözümün ucuyla yakaladım.

Aşağıya baktığımda bacaklarımın arasında gezinmeye başlayan Plum'ı kucağıma alıp, bu garip ışığı daha yakından incelemeye karar verdim. Daha fazla ağacın arasından geçerek en nihayetinde güçlü bir rüzgarın İskoç bozkırlarında estiği diğer taraftan dışarı çıktım.

Ve kumsalda Sinjin ve Mercedes vardı. Ve kıyı şeridindeki kayalar tarafından kısmen gizlenmiş halde görünüşlerine bakıldığında kesinlikle iyi bir şeylerin peşinde değillerdi. Bir ritüel veya büyü'nün tam ortasında gibi gözüküyorlardı. Mercedes'in uzun sivri bir sopa kullanarak kuma çizmekte olduğu ikisini de çevreleyen çemberi tamamlamasını izledim. Sonra gözlerini kapattı ve ellerini yukarı doğru açarken, dudakları büyü sözleri söylüyormuş gibi hareket ediyordu. Gözlerini açtı ve ellerini indirdi, aynı anda Sinjin'e bir bakış attı ve onun eline uzandı.

Ve işte o anda ne halt karıştırdıklarını anladım çünkü bu olanları daha önce de görmüştüm; çemberin çizilişi, Mercedes'in Kuzey'e, Batı'ya, Doğu'ya ve Güney'e dönmesi... Mercedes'in 1878 yılında beni kendi zamanına göndermesinin bir kaç dakika öncesinde aynı büyü'yü yapmasını izlemiştim.

Onu bıraktığımda kedi kızgın bir miyavlama ile karşılık verdi. Ama ben o esnada Plum ile ilgilenmiyordum, onun yerine kalbim göğsümde güm güm atıyor, nefesim kesik kesik çıkıyordu. Birilerine... birilerine söylemeliydim. Yardıma ihtiyacım vardı. Bununla tek başıma başa çıkamazdım.

Rand! Dönüp, ormanın başladığı yere doğru koşarken adını kafamın içerisinde haykırdım. Sahile doğru koşup, Mercedes'i durdurmayı düşündüm fakat zamanında yetişemeyeceğimi biliyordum. *Jolie, iyi misin? Sorun nedir?* Rand'in yanıtını zihnim-

de hissettim ve sesi endişeli bir tını taşıyordu.

Rand, dediklerimi olabildiğince çabuk bir şekilde yapmana ihtiyacım var. Hiç zamanımız yok, onun için soru soramazsın. Mathilda'ya gitmen gerekiyor.

Jolie... diye başladı Rand ve o esnada detaylar konusunda başımın etini yiyeceğinden ölümüne korkmuştum. Detaylar için vaktimiz yoktu.

Mathilda'yı bul!

Tamam, sadece şuna cevap ver... yaralı mısın?

Kalbimin sakinleşmeye başladığını hissettim ve daha önceki düşüncelerime eşlik eden o isterik tondan kurtularak düşünmeye çalıştım. *Hayır, yaralanmadım Rand. Ben iyiyim fakat olabildiğince çabuk Mathilda'yı bulmana ihtiyacım var. Derin bir nefes aldım. Ben... Ben Sinjin ve Mercedes'in niçin buluştuklarını biliyorum.*

Sinjin, Mercedes ile mi buluşuyor? diye tekrar etti Rand. Sen neden bahsediyorsun?

Rand'e, Sinjin ve Mercedes'in gizli buluşmalarından hiç bahsetmediğimi unutmuştum. Lanet olsun.

Şimdi bunu boşver Rand. Sadece Mathilda'ya git. Ben de şu an yoldayım. Derin bir nefes aldım ve o anda beni ölümüne korkutan bir şey aklıma geldi. Eğer oraya zamanında varamazsam...

Jolie, başın belada mı ? Tanrı aşkına konuş benimle! Rand'in sesi yatıştırılamayacak bir dereceye bir adım kalmış gibi geliyordu; aklından neler geçirdiğini sadece hayal edebildim. Hoş, aklından ne geçerse geçsin şu anda gerçekleşen şeyden

daha kötü olamazdı ya.

Rand, lütfen..

Neler oluyor? Eğer sana bir şey olduysa söyle bana. Birazdan orada olacağım.

Rand, şu anda sorularına ayıracak zamanım yok. Derin bir nefes aldım. Ben zamanında yetişemesem bile, Mathilda sana ne derse yap. Ve ne olursa olsun seni sevdiğimi ve her zaman seveceğimi bilmeni istiyorum.

Tanrım, Jolie, eğer sana bir şey olacak olursa...

Rand, bunu Mathilda'ya mutlaka söylemelisin. Mercedes, Sin-jin'i... zamanda geriye göndermeye çalışıyor...

Yerinde

On tezgaha yaslanmış bir halde tembel tembel, "Eee, Owen'ı nasıl buldun?" diye sordu Christa.

İşin doğrusu Owen hakkında pek düşünmemiştim. Christa altı aydan sonra ilk kez biriyle çıkmamı sağlama işini kendisine görev edinmişti. Daha önceden öylesine takıldığı (bazılarıyla yattığı... hatta çoğuyla yattığı) adamlar listesine şöyle bir göz gezdirdikten sonra şu ya da bu sebepten dolayı Owen'da karar kılmıştı.

Yerleri süpürürken başımı kaldırıp, "Telefonda taş çatlasa on beş dakika konuşmuşuzdur Chris. On beş dakikada ne düşünebilirim ki onun hakkında?" diye sordum.

Kasadaki banknotları saymaya başlarken burununu savunmacı bir şekilde yukarı kaldırıp, "On beş dakikada bir erkekle ilgili bir sürü şey öğrenebilirim," dedi ve sonra da toplamalarını az önce

çıktısını aldığım hesap çizelgesine geçirdi.

“On beş dakikada onun hakkında bir sürü şey öğrenebilirim. En sevdiği rengi, yemeği, yataktaki favori pozisyonunu...” Bana gülümseyerek baktı.

“Aman Tanrım,” dedim ve başımı iki yana salladım.

“Hadi ama Jules, bana burada biraz yardımcı olman lazım. Sesini beğendin mi bari?”

Çöp torbasını kovadan çıkarıp iplerini sıktım, kapının hemen dışındaki çöp konteynırına atmaya hazırken omuz silk-tim. “Bana bir çöp torbası uzatabilir misin?”

Christa iç geçirdi. “Bana Owen’ın sesi hakkında ne düşündüğünü söylene kadar olmaz.” Yine de eğildi ve sorusuna cevap vermem çok da gerekli değilmiş gibi tezgahın altındaki çöp torbası rulosundan bir tane çıkardı.

“Adamdan o kadar da etkilenmedim. Yani sesi aslında fena değildi, belki biraz fazla tiz.”

Christa surat astı ve torbayı bana uzattı. Torbayı iyice salladım ve çöp kovanın içine düzgünce yerleştirdim.

“Onun hakkında herhangi bir şeyi beğendin mi?” diye devam etti.

Sorusunu düşünürken sessiz kaldım. Sonra ona ciddi bir şekilde baktım ve “Hayır aslında. Ve de bu kadar çok “gibi” diyen birisiyle çıkabileceğimi sanmıyorum,” dedim.

Huysuz ve asık bir suratla, “Artık yeniden birileriyle çıkmaya başlaman gerektiği gerçeğine alışman lazım,” dedi.

“Yine bu konuya girmeyelim...”

“Jolie, dışarı çıkman lazım! Neredeyse otuz yaşındasın...”

“İki yılı var daha, çok teşekkürler.”

“Her neyse. İlerde yalnız ve yaşlı bir kadın olacaksın. Sen fazlasıyla güzelsin ve harika bir kişiliğin var, sonun böyle olmamalı. Kötü bir telefon konuşmasının hayatını mahvetmesine izin verme.”

“Olay kötü bir telefon konuşmasından ibaret değil. Peşpeşe bir sürü kötü buluşma yaşadım Chris. Hele son üçü tam bir faciaydı.” Başka ne diyeceğimi bilmiyordum. İşin kötüsü, başka bir ezikle bir şeyler yerken ya da içerken, konuşacak konu bulamam da sessizliğin ortasında birbirimize bakmaktan kurtulalım diye debelenmektense zamanımı kedimle ya da Christa’yla geçirmeyi tercih ederdim.

Bir anda depresif hissetmeye başladım, dükkânımın camından sokak lambalarına ve boş sokağı nasıl aydınlatmışlarına baktım. Los Angeles’ta Aralık ortasında bir Perşembe gecesiydi, haliyle güneş saat daha 7 olmasına rağmen çoktan batmıştı. Christa’yla bir saat kadar önce dükkânı kapamış olmamız gerekiyordu, ama son müşterimizin işi beklediğimden daha uzun sürdü. Daha uzun sürmüştü zira kendisine biraz sararmış olan aurasını görebildiğimi, hasta olabileceğini ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bir doktora görünmesini söylediğimde kafayı yemişti.

Daha sonra bana içini dökmeye karar verdi - o kadar ki geçenlerdeki boşanmasına kadar bütün hayat hikayesini, daha sonra onla ilgilenen ilk adamla yattığını, ve bu olayın sonucunda klamidyaya kapıldığını, bu yüzden bir süredir antibiyotik kullandığını ve hatta pembe ya da menekşe moru olması gereken

aurasının da sarımsı olduğunu anlattı.

“Sen beni dinliyor musun ki?” diye sordu Christa.

Başımı iki yana salladım, fal baktığım odaya girdim ve yerleri süpürmeye başladım.

Kapının açıldığını duydum.Çok tiz, bezdirici bir sevimlilikle ve hiç Christa-olmayan bir sesle, “Merhaba tatlım,” dedi Christa.

“İyi akşamlar.” Sesi kalındı, hipnotize edici bir şekilde hem de ve bariz bir İngiliz aksanı vardı.

“Şey, kapalıyız” diye sözüne başladı Christa ama hemen boğazını temizledi. “Ama bu seferlik bir istisna yapabilirim.”

Adam bir kahkaha atarken başımı iki yana salladım.

“Minnettar kalırım,” dedi adam.

“Sizin için ne yapabilirim?” diye mırladı Christa, ama tonlaması daha ziyade “Ağ yeri açık külot mu, yoksa göğüs ucu bantları mı tercih edersin?” der gibiydi.

“Arabamla ilgili bir sorun yaşıyorum,” dedi adam. “Lastiğim patladı da acaba telefonunuzu kullanabilir miyim diye soracaktım.”

Christa hayretler içinde “Ee, cep telefonunuz yok mu?” diye sordu.

Adam bir kahkaha attı. “Amerika’ya tatile geldim ve maalesef bir cep telefonu kiralamayı düşünemedim.”

“Jules?” diye seslendi Christa. “İnanılmaz yakışıklı bir adamın telefonumuzu kullanması sorun olmaz, değil mi?”

Adamın Christa'yı gece için aşk yuvasına götürmesinden önce garip bir tip olup olmadığından emin olmak için içeri ge-
çip bir bakmaya karar verdim ve fal bakma odasından dışarı
çıktım.

Ona bakışım normalde biriyle tanıştığınızda yaptığınız gibi
hemen yüzüne bakmak şeklinde olmadı—onun yerine göz-
lerim önce parlak siyah ayakkabılarına takıldı, daha sonra ba-
kışlarımı uzun boyu ve kaslı vücudu üzerinde gezdirdim ve en
sonunda daha önce gördüğüm açık ara en yakışıklı yüze baka-
kaldım. Köşeli bir yüzdü bu, biçimli bir burnu ve çıkık elmacık
kemikleri vardı. Son moda erkek dergilerinden birinin kapağı-
nı süslüyor gibi bir hali vardı.

Uzunca bir süre hiçbir şey diyemedim. Hatta ne kadar za-
man geçtiğini bile bilmiyorum. Orada tam bir gerizekalı gibi
dikildim ve hayatımda daha önce hiç erkek görmemiş gibi ada-
ma bakakaldım.

“Şey, Jolie?” diyerek dürttü beni Christa; adeta “Uyan kı-
zım, kendini rezil ediyorsun” der gibi bir hali vardı.

Aklımı başıma toplarım umuduyla başımı iki yana salladım.
“Ben... Ben özür dilerim. Ne... Neye ihtiyacınız vardı?”

Adam bir kakhaha attı ve bu hayal gücümün bana bir oy-
nu muydu bilmiyordum ama o da beni... beğenerek süzüyor
gibiydi. Evet, hayal görüyor olmalıydım. Yani sonuçta Christa
hala odadaydı ve herhangi bir adam benim yerime onu tercih
ederdi.

İçimi eriten bir gülümsemeyle, “Lastiğim patladı ve aracım
da dükkânınızın hemen önünde, hanımefendi,” diye cevap ver-

di. “Acaba telefonunuzu kullanabilir miyim?”

“Ah,” diye başımla onayladım. “E tabii ki, elbette kullanabilirsiniz.”

Kendime gelmem lazımdı. Tamam, o hayatımda görmüş olduğum en yakışıklı adamdı, ama dış görünüş beni bu kadar mı kör ediyordu? Ben bu kadar mı yüzeyseldim? Genelde ben dış görünüşün önemli olmadığını, önemli olanın iç güzelliği olduğunu söyleyen mantıklı Jolie idim. Bunu yapan ise içimdeki Jolie idi. Tanrım, belki de çok uzun süredir LA’de yaşıyordum.

Tezgâhın üzerinden uzanıp dekoltesini olduğu gibi gözler önüne serdiğinden emin, kablosuz telefonda ahizeyi alıp uzatırken, “Buyurun,” dedi Christa.

Adam gülümsedi ve telefonu alırken sanki teşekkür eder gibi başını salladı. İşin tuhafı, Christa’nın gömleğinden adeta taşan göğüslerini fark etmemiş gibi görünüyordu. Hmm, büyük ihtimalle gay. Malum tüm hoş çocuklar öyledir.

Deri cüzdanını çıkarttı, banknotlar ve kredi kartları yığınının içinden, kiralık araç firması kartına benzeyen bir kartı çıkarttı. Adam paralı olmalıydı. Eğer yüzlükler tomanı yeterince belirgin bir işaret değilse, acayip pahalı pantolonu ve kazağı gayet iyi bir göstergeydi.

“Her ikinizi de rahatsız etmemek adına şurada olacağım,” dedi ve dükkânın uzak köşesine doğru ilerlerken telefonu tuşlamaya başladı. Karşı taraf cevap verdiğinde içinde bulunduğu güç durumu izah etmeye başladı.

“Bitirdin mi?” diye sordum Christa’ya, gözlerimi inanılmaz derecede yakışıklı ve hatta diyebilirim ki seksi ziyaretçimiz

dışında, herhangi bir şeye odaklamak isteyerek –hayır- buna ihtiyaç duyarak.

Christa başıyla onayladı ve adamın görmeyeceğinden emin olmak istermiş gibi dönüp ona bir göz attıktan sonra ağzını oynatarak, “Çok seksi!” dedi.

Yalnızca kafamı salladım ve ona tek kaşımı kaldırarak baktım. Sanki yapmadan duramıyormuş gibi bir kez daha adama baktı ve sonra arka kapıdan çöprü çıkarmak üzere beni takip etti.

Duyuma mesafesinden çıkar çıkmaz da, “Aman tanrım, şimdiye kadar gördüğün en mükemmel şey değil mi?” diye üstelendi. “Dükkandan girdiğinde neredeyse ‘geliyordum.’”

“Chris, bu kadar bayağı olmak zorunda mısın?” diye somurtarak sordum.

“Aynen, bu durumda olmak zorundayım.” Sonra hala inanmıyormuş gibi kafasını salladı.

“Eh, sanırım bu gece senin şanslı gecen,” diyerek ona gü-lümsedim.

“İyi görünüyor muyum?” dedi ve elleriyle beyaz ipli blüzünü ve kırmızı mini eteğini düzeltti. “Biliyordum, bugün pembe bluzumu giymeliydim. Saçlarım ve gözlerimle çok daha uyumlu.”

Sadece kafamı salladım. “Chris, harika görünüyorsun. Muhteşemsin ve eminim ki çoktan seni akşam yemeğine nereye götüreceğini düşünüyordur.” Eh, beyaz bir yalancık—adamın, onun çarşafların arasındaki haliyle çok daha ilgili olduğuna inanıyordum.

“Öyle mi?” diye atladı.

“Kesinlikle,” dedim ve arka kapıyı açıp çöp tenekelerinin olduğu yere doğru ilerledim. Christa ise içeride kaldı. Bir şekilde, yakışıklı adamla biraz yalnız kalmak istediğinden emindim. Çöp kutusunun kapağını kaldırıp çöpü attıktan sonra kapağı kapattım. Sonra, dükkana ilerlerken akşam yemeğinde ne halt yiyeceğimi düşünüyordum. *Sağlıklı Seçim* TV akşam yemeklerinden kalmamıştı ama gerçekten de kendimi markete gidecek gibi de hissetmiyordum. Elbette, kedinin de daha fazla *Fancy Feast*’e ihtiyacı vardı...

Ben geri dönerken, yakışıklı adam giriş kapısının oradaki koltukta oturuyordu ve Christa da ortalıkta görünmüyordu.

Midem düğümlendi.

“Ee, arkadaşım nereye gitti?” diye sordum. O anda dehşete düşmüş olduğumu belli etmeden konuşmaya çalışıyordum.

Adam omuz silkti. “Bana gidip hazırlanması gerektiğini söyledi...” sanki komik bir şey söylemek üzereymiş gibi sırtı. “Söylediğine göre bir randevu için.”

Korkuya kapıldığımda cep telefonumu yokladım. Tanrı’ya şükür, cebimdeydi. Bu korkunç herif Christa’ya ne yapmıştı? Christa, cehennem buz tutsa, yanına bu adamı almadan buradan çıkmazdı... bu gece evine atmak için yani.

Christa’nın daha önce çantasını bıraktığı tezgaha göz attım ve çantanın da orada olmadığını farkettim.

“Ah, tamam,” dedim ve korkudan altına edecek biriymişim gibi görünmemeye çalıştım. Süpürgeyi kaptım ve ön kapıya doğru yürüdüm. “Ben de tam şimdi girişi süpürmek için çıkı-

yordum, ama beklerken sen rahatına bak.”

Adam sıcak bir şekilde gülümsedi, “Olur, teşekkür ederim.”

Başımla onayladım ve koşarak dışarı çıkmamak için kendimi zor tuttum. Onun yerine, ön kapıya yürüdüm ve kapıya ulaştığımda rahat bir nefes verdim. Kaldırımın gitgide daha aşağısına doğru, yabancıların görüş alanından uzaklaşmaya çalışarak süpürmeye başladım. Dükkanın önünden uzaklaşıp beni izleyen gözlerden kurtulduğumda kısa arama ile hemen Christa’yı aradım.

Şaşırtıcı şekilde, daha ilk çalışta açtı.

“Hangi cehennemdesin sen?” diye fısıldadım.

“Eve doğru gidiyorum. Kusura bakma, hoşça kal diyemedim ama bu akşam Ryan ile bir randevum olduğunu tamamen unutmuşum.”

Kalp atışlarımın sakinleştiğini hissettim. Christa iyiydi ve her zaman olduğu gibi tuhaftı.

“Buradaki adama ne olacak? Onun için yanıp tutuştuğunu sanıyordum?”

Birkaç saniye sessiz kaldı. “Şey, gerçekten, ne yapsam? Ryan şu an zaten bekliyor.”

“Pekala, güzel, iyi olduğunu duyduğuma sevindim ama beni bu adamla baş başa bırakmak yerine bekleyebilirsin,” diye söylendim.

“Ay, özür dilerim Jules, aklıma bile gelmedi. O gidene kadar dönmemi ister misin?”

İç geçirdim, çocuk gibi davrandığımı düşündüm. “Hayır,

sorun yok. Ryan ile iyi eğlenceler.”

“Tamam, sağol Jules,” dedi ve kapattı.

Yani, ben, süpürge ve hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam yalnız kaldık gibi görünüyor. Harika, tek kelimeyle harika. Peki, umarım araç kiralama şirketinden biran önce varırlar da Bay Muhteşem yapmayı planladığı şey neyse kaldığı yerden devam eder.

Ağır ağır dükkana geri döndüm ve ona gülümsedim.

“Yol yardımından aradılar ve on dakika içerisinde varacaklarını söylediler. Misafirperverliğiniz için tekrar teşekkür ederim.”

Sadece başımla onayladım ve saate şöyle bir göz atınca çoktan akşamın sekizi olduğunu farkettim. Gözlerimi saatten aldığımda, adamın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim ve ona bakmak gibi bir hata ettim. Yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı—sanki eğleniyormuş ya da hayranlık duyuyormuş gibi. Neden bilmiyorum ama sanki bana dokunmak istiyormuş gibi farklı bir hisse kapıldım. Sanki oturmaya devam etmek için kendini zorluyor gibiydi.

“Adınız nedir?” diye sordu.

“Ee, Jolie, Jolie Wilkins.”

İnci gibi beyaz ve düzgün dişlerini gösteren başka bir gülümsemeyle kafasını salladı. “Çok hoş bir isim.”

Sanki biraz sonra üzerine atlayıp gidecek bir cadıymışım gibi hala elimde süpürgeyi tuttuğumu farkettim ve gidip ardıyeye kaldırdım. Geri döndüğümde adam yine gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Beni rahatsız etmişti; bakışlarıyla içimi delip

geçtiğini hissediyordum. Tezgahın arkasına geçtim ve ona dönük olacak şekilde bir tabureye oturdum.

“Bu dükkanda ne iş yapıyorsunuz?” diye sordu.

Muhtemelen bu tip şeylere inanmayan birine, medyum olduğumu itiraf etmek üzere olduğumu düşününce utancımı yutkunarak bastırmaya çalıştım.

“Ben, ee, fal bakarım.”

Sanki hiç şaşırmamış gibi başını salladı, bakışları yoldan geçen bir arabaya takıldı. Bir gülümseme dudaklarına yayılırken dükkanın camlarını inceliyor gibiydi. “Sanırım vitrininizden bu sonucu çıkartabilirdim.”

Ben de baktım ve güldüm. Kapının hemen üst tarafında ve yanındaki geniş pencerede kalın, beyaz karakterlerle “FALCI” yazıyordu.

“Amerika’ya tatil için geldiğinizi mi söylemiştiniz?” diye sordum, muhabbet etmeye çalıştığını düşünerek benim de katılmam gerektiğini hissetmiştim.

Cevabını tartıyormuş gibi birkaç saniye durakladı. “Evet, tatildeyim. Aslını söylemek gerekirse, gerçekte İngilizim.”

Tam da ona İngiltere’nin neresinden olduğunu sormak üzereydim ki, yol yardımı çekicisi dükkanımın önüne çekip sinyal lambalarını yaktı çünkü her zamanki gibi kaldırımda park edecek yer yoktu.

“Görünen o ki yardım ulaştı,” dedim ama içime dolan hüznü inkâr edemezdim. Aslında, benim gibi sıradan bir kızla bu yabancıнын herhangi bir ilgisinin olamayacağını düşününce üzülmemin hiç alemi yoktu.

Adam camdan dışarı baktı ve çekiciyi fark edip ayağa kalktı. "Tekrar teşekkür ederim," dedi.

Sadece başımla onayladım ve tezgâha doğru yürümesini izledim. Telefonu bana uzattı. Ben telefonu aldıktan sonra bir iki saniye durdu ve o zamana dek gördüğüm en seksi gülümsemeyi bana sundu. Dudakları pembe tonlarıyla oldukça dolgundu. Mideme kelebeklerin dolmaya başladığını hissettim ve telefonu yuvasına koymak için çabucak arkamı döndüm. Tekrar ona doğru döndüğümde, adam kapımdan çıkmış, kapımın üzerindeki minik çanlar ise çıkışıyla çınliyordu.

Ve hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam dükkânımdan ve hayatımdan öylece çıkıp gitti.

Dükkânın içinde dönüp durmaya devam ettim. Kendi kendime o gidene kadar kalıp, iyi olduğundan emin olmak istediğimi söylüyordum. Neden eşyalarımı alıp şu anda, öylece çekip gitmediğimden emin değildim, sonuçta yol asistanı hizmetlisi, adamı yolda bırakacak falan değildi ama her nedense kaldım. Dükkânın camından adamın arabasını bile göremediğimi dik-kate alırsak oldukça aptalca bir düşünceydi. Arabasının lastiği, sokağın epey aşağılarında patlamış olmalıydı.

Mükemmel şekilde temiz ve düzenli dükkânımda birkaç dakika daha dikildikten sonra, iç geçirdim ve cüzdanımı alarak kapıya yürüdüm. Aptalca davrandığımı fark etmiştim ve eve gitmeliydim. Bu adamın benim onu beklediğimi düşünmesini kesinlikle istemiyordum. Kendimi gereksiz yere utandırmak böyle bir şey olurdu herhalde...

Ön kapıyı açtım ve arımdan kilitledim.

"Tekrar özür dilerim?"

180 derece döndüğümde siyah spor arabasında oturan yakışıklı adamı gördüm. Arabasını tam yanıma çekmişti. Daha önce hiç görmediğim bir arabaydı—belki bir Ferrari ya da onun gibi bir şey.

“Vay canına, bu epey hızlıydı!” dedim. Resmen şoktaydım.

Başıyla onayladı ama hızlı yapılan lastik değiştirme işi konusunda bir şey demedi. “Bunun benim için fazlasıyla cesur bir hareket olduğunu biliyorum, özellikle de bizim... birbirimizi pek tanımadığımızı düşünürsek ancak acaba seni yarın akşam yemeğe davet edebilir miyim?”

“Aaa,” diyerek şaşırdım ve bir garip hissettim. Bu adamın ilgisini çekecek hiçbir şeyim yoktu. Nihayetinde ikimiz de benim hiç onun ayarında biri olmadığımı ve onun gerçekten de çok daha güzel ve ilginç bir kadınla birlikte olması gerektiğini anladığımızda gece utanç verici ve olaysız bir şekilde sonuçlanabilirdi.

“Ee, ben...” diye başladım.

“Daha önce bahsettiğim gibi, buralarda misafirim ve nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum.”

Çok kibar görünüyordu ve de çok yalnız.

Ve kendimi ağzımı açık bırakacak bir şey söylerken buldum. “Tabii, memnuniyetle.”

Adamın gözleri sanki ona tam da Noel’de dilediği hediyeyi vermişim gibi parladı. “Harika. Seni yarın akşam buradan yedi gibi alsam, olur mu?”

Yine başımla onayladım. “Tabii.”

Gülümsedi ve arabası hareket etmeye başladı ama sanki bir şey hatırlamış gibi, frene bastı.

“Haddinden fazla özür diliyorum,” dedi. Bir diğer seksi ve şeytani gülümseme o ihtişamlı dudaklarında belirirken kendine inanamıyormuş gibi kafasını salladı. “Terbiyeme ne oldu benim? Kendimi daha tanıtmadım bile.”

Daha kendini takdim etmediğini ben de fark etmemiştim. Ne tuhaf.

“Ben Sinjin Sinclair. Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum.”

Bu akşamın çok çok uzun zamandan beri yaşadığım en heyecanlı akşam olduğunu düşünerek tekrar gülümsedim. Ve Christa, Bay Muhteşem’in az önce bana çıkma teklif ettiğini duyduğunda altına edecekti.

“Seninle tanıştığımıza çok sevindim, Sinjin.”